AKLINDAN BİR SAYI TUT 'un yazarından

YILAN AVI

JOHN VERDON

KORİDOR

YILAN AVI

John Verdon'ın şimdiye kadarki en sürükleyici polisiyelerinden biri olan Yılan Avı'nda emekli NYPD dedektifi Dave Gurney en tehlikeli düşmanıyla yüzleşiyor!

Eski tenis oyuncusu ve yeni uyuşturucu satıcısı Ziko Slade, küçük çaplı bir suçlu olan Lenny Lerman'ı vahşice öldürmekten yirmi yıl hapis cezasına çarptırılır. Arkadaşının ricası üzerine davayı üstünkörü inceleyen Dave Gurney ortada görünürden çok daha katmanlı bir suç olduğunu anlar.

Gurney olayların perde arkasını araştırırken kendini bir cinayetin baş şüphelisi olarak bulur ve soğukkanlı bir katil tarafından takip edilir. İtibarını kurtarmak için işlenen cinayetleri çözmeye çalışırken kanundan kaçmak zorunda kalan Gurney dedektiflik mesleğine olan sarsılmaz güvenini sorgulayacaktır.

"Verdon'ın Dave Gurney serisinin sekizinci polisiyesi daha ilk sayfadan itibaren büyülüyor. Yılan Avı Verdon'ın neden en iyi polisiye yazarlarından biri olduğunun kanıtı."
Publishers Weekly

KDV'den muaftır

ISBN: 978-625-6353-31-2

9 786256 353312

YILAN AVI

John Verdon

KORİDOR

KORİDOR YAYINCILIK – 590

ISBN: 978-625-6353-31-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49242 MATBAA SERTİFİKA NO: 48625

© 2023 John Verdon

© Tüm hakları saklıdır.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

•

YILAN AVI

John Verdon

Özgün Adı: The Viper

❖ *Çeviren:* Ender Nail ❖ *Editör:* Büşra Oktay
❖ *Kapak tasarımı:* Kübra Yeşilyurt Çakır

•

Baskı ve Cilt: Deniz Matbaacılık, İstanbul

Yeni baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2023

Koridor Yayıncılık

Ömerli Mah. Harman Tepe Cad. No: 17 Kat: 4 Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 – 544 41 41 / Faks: 0212 – 544 66 70

info@koridoryayincilik.com.tr www.koridoryayincilik.com.tr

YILAN AVI

John Verdon

Çeviren: Ender Nail

KORİDOR

Naomi'ye...

Görüp de unuttuğumuz her şey
sonsuza dek gördüklerimizde yaşar.

GİRİŞ

Ağaçlarla sıralı, sessiz bir caddenin sonundaki büyük eve yaklaşmaktan korkuyordu.

Orada yaşayan adam hakkında fısıldanan söylentiler insanları belli bir mesafede durmaya zorlardı. Onun birilerini öldürmüş olduğu şüphesizdi. Kaç kişiyi öldürdüğü ve bunlardan kaçını kendi elleriyle infaz ettiğine dair tahminler sessizliğe karışırdı. O eve giren insanların bir daha asla görülmediği kesin olarak biliniyordu. Fakat adamın gücü ve olası tanıklarda uyandırdığı korku o kadar büyüktü ki hiçbir suçtan mahkûm edilmemişti.

Sonbahar serinliğinde o adamın kapısına yürümeyi çok kısa bir süre öncesine kadar aklının ucundan bile geçiremezdi ama artık her şey farklıydı. Ağır ön kapı açılıp kaç yaşında olduğunu anlamanın güç olduğu, donuk yüzlü bir kadın onu loş bir koridordan geçirip penceresiz bir odaya götürdüğünde endişesi cılız bir umutla bastırıldı.

Adam abanoz ağacından yapılmış bir masanın arkasında şakaklarını ovuyordu. Migren hastası olduğuna dair söylentiler vardı. Renkli gözlük camları da ışığa karşı hassasiyetinin işaretiydi. Saçları kırlaşmış, seyrelmeye yüz tutmuştu. Cildi soluktu. Odanın nemli havasına hafif rutubet kokusu sinmişti. Ahşap masada sadece bir nesne vardı. Dik başlı, dişlerini çıkarmış, sarmal pozisyondaki bir yılanın küçük, altın heykeli.

"Pekâlâ," dedi adam yumuşak bir sesle, dudaklarını neredeyse hiç hareket ettirmeden. "Senin için ne yapabilirim?"

Sözcükler dudaklarından, muhatabıyla bu görüşmeyi ayarladığı andan itibaren zihninde prova ettiğinden çok farklı şekilde, kesik kesik çıktı. Ricasını –özellikle de tuhaf gerekliliğini– söylediği anda tüm bunların ne kadar aptalca göründüğünü fark etmişti.

Pişmanlık zihnine hücum ederken buraya hiç gelmemiş olmayı diledi. Hatalarla dolu bir hayatta yaptığı en kötü hata buymuş gibi hissediyordu. Ama artık çok geçti. Korku kalbini çepeçevre kuşatmıştı. Elleri titriyordu.

Adam asık suratıyla ve renkli gözlüklerinin arkasında kırpmadığı gözleriyle ona çok uzun gibi gelen bir süre boyunca baktı. Sonunda odadaki diğer sandalyeyi gösterdi.

"Otursana. Rahatla. Yavaşça anlat."

Söyleneni yaptı. Sonrasında adamın cevabı ve gözlerindeki bakış dışında hiçbir şeyi hatırlamayacaktı.

"Bana anlattığın hikâye acı dolu. Oğlunun saygısızlığı hayatını zehirlemiş. Şimdi yapmak istediğin şeyse son derece olağandışı. Benden istediğin iyiliğe normalde olumlu yanıt vermezdim. Ama tarif ettiğin şeyi, insanın içine işleyen acıyı iyi bildiğim için talebini düşüneceğim. İstediğin şeyi yapmayı kabul edersem, karşılığında sen de ben ne istersem yapacaksın. Zamanı geldiğinde sana bunu anlatacağım. Ama işin başında bilmen gereken bir şey var. Bir kez şartlarımı kabul edersen bir daha fikrini değiştiremezsin. Anlaşmamız bozulamaz. Bunun ne demek olduğunu anladın mı?"

"Anladım."

Adamın dudakları anlık bir gülümsemeyi andıran bir ifadeyle hafifçe seyirdi. Renkli gözlüklerinin arkasındaki, ölüm kadar hissiz gözleriyse şekillenmekte olan plana çoktan odaklanmıştı.

Birinci Kısım

Mahkûm Edici Kanıt

1

Yaz insanı tüketen bir hastalığın pençesindeymiş gibi yavaşça sona erdi ve sonbaharın turuncu pırıltısı kaşla göz arasında kontrolü ele geçirip Catskill Dağları'nın batı eteklerini kasvetli kahverengi tonlara bürüdü. Kasım ayı dinmek bilmeyen soğuk rüzgârlarla birlikte gelirken giderek kısalan günler güneşten iz bırakmadan geçip gitmeye başlamıştı.

Soğuk, fırtınalı bir öğleden sonra Dave ve Madeleine Gurney, Walnut Crossing kasabasının dışındaki tepelerden birindeki çiftlik evlerinin hemen dışında hummalı bir çalışma içindeydiler. Sundurmaya kadar dağılan sonbahar yaprakları iyiden iyiye kurumaya yüz tutmuştu. Dave bahçe dekorasyonu için kullandığı irice bir taşı iterek yeni konumuna yerleştirdi. Ellili yaşlarının başında olmasına rağmen son derece fit ve güçlü olan Gurney, fiziksel çaba gerektiren bu çalışmadan bir hayli keyif alıyordu.

Madeleine taze çimlerle dolu el arabasını yavaşça yanına bıraktı "Oğlunu aradın mı?"

Gurney gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Bugün onun doğum günü."

"Ah. Evet. Doğru ya. Yemekten sonra ararım."

Bütün hafta evle tavuk kümesi arasındaki eski taş yolu yenilemekle uğraşmışlardı. Geçen bahar Harrow Hill cinayeti davasının kanlı sonucuna bu yolda varılmıştı ve aradan aylar geçmiş

olmasına rağmen o korkunç gecenin görüntüleri Madeleine'in zihnini bir türlü rahat bırakmadığı için evinin cam kapılarını aralayıp bahçeye çıkmak hâlâ ona zor geliyordu.

Aslında tüm bu işi görünüşünü bir nebze olsun değiştirerek orada olanların izini silme umuduyla yapıyorlardı. Gurney bu çabanın aynı zamanda Madeleine'in yüzüne sinmiş, o tanımlanması güç, gergin ifadeyi dağıtmasını da ümit ediyordu.

İşleri bitti sayılırdı. Taşların çoğunu döşemiş, sert Catskill toprağını bir hayli mücadele ettikten sonra yeni çiçek tarhına uygun hale gelecek şekilde kazmıştı. Madeleine tavuk kümesini boyamış, üzerini neşeli sarı bir tenteyle kapatmış, yeniden tasarladıkları bahçeye de çok sayıda lale soğanı ekmişti.

Gurney eğilip son taşı levyeyle iyice yerine oturtmaya çalıştığı esnada esen sert rüzgârla birlikte her an lapa lapa yağması beklenen karın soğuğunu iliklerine kadar hissetti.

"Bugünlük yeterince şey yaptık bence," dedi Madeleine gri gökyüzüne şöyle bir bakarak. "Zaten Emma da her an gelebilir." Gurney'ye döndü. "David, kaşlarını çattın."

"Belki ziyareti hakkında bana anlattıklarından daha fazlasını biliyormuş gibi göründüğündendir."

"Tek bildiğim seninle bir cinayet vakası hakkında görüşmek istediği."

Levyeyi el arabasının yanına bırakıp iş eldivenlerini çıkardı. "Buraya sadece konuşmak için geldiğinden şüpheliyim."

Madeleine gergin yüzünü sert rüzgârdan kaçınmak için evinin cam kapılarına doğru çevirdiği esnada keskin bir çığlık atarak donakaldı.

Gurney hızla yanına gitti. "Ne oldu?"

Taş yolun hemen yanındaki bir yeri gösterdi. Gurney onun korku dolu bakışlarını takip etti.

"Yapraklar kıpırdadı. Yılan!"

Gurney küreğini alıp karısının gösterdiği yere doğru ilerledi. Tam yaklaşmıştı ki yaprakların arasından fırlayan küçük, gri bir yaratık yakındaki çalılıkların arasına dalarak gözden kayboldu.

"Yılan değil," dedi Gurney. "Sadece küçük bir tarlafaresi."

Madeleine rahatlayarak derin bir iç çekti.

Gurney ona evlerinin bulunduğu Catskill'in bu bölgesinde yılan olmadığını hatırlatmaya niyetlendi ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu.

2

Gurney'nin sırtı duş başlığına dönüktü. Ilık su boynuna ve omuzlarına masaj yaparken, patikanın taşlarını kaldırmanın yanısıra orada altı ay önce olanları hatırlamanın neden olduğu kas gerginliğini de rahatlatmaya başlamıştı.

Sakinleştirici su sihrini gerçekleştirmeye daha yeni başlıyordu ki Madeleine banyo kapısını aralayıp Emma'nın geldiğini söyledi.

Gurney kurulanıp giyindi. Çiftlik evlerinin büyük mutfağında Madeleine'i tek başına buldu. Cam kapılardan, yeniden düzenlenmiş yolun ve iyice büyümüş elma ağacının ilerisinde durmuş, yüzü evden ambara doğru inen eski yola dönük kadına bakıyordu. Kadının bol, pelerini andıran ceketi rüzgârda dalgalanıyordu.

"Temiz dağ havamızı solumak istediğini söyledi," dedi Madeleine.

"Hava bunun için uygun değil."

"Emma için *uygun* diye bir şey yoktur."

Emma yüzünde yaz gezintisinin tadını çıkaran birinin sakin gülümsemesiyle dönüp yavaşça eve doğru yürümeye başladı.

Gurney cam kapılardan birini açtı.

Emma kapının dışında durdu. Mavi gözleri Gurney'ninkilerle buluşurken, "Burası çok güzel," dedi. "Ağaçların arasından esen rüzgârın sesi. Âdeta dünyanın nefesinin sesi." Elini uzattı. Tutuşu

güçlü, avuçiçi nasırlıydı. "Benimle görüşmeye zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

"Seni gördüğüme sevindim Emma."

İçeri adımını atarken yavaştan kar atıştırmaya başlamıştı. Emma, Gurney'nin hatırladığından daha ufak tefek, daha zayıf görünüyordu. Ama daha çarpıcı bir görünüme kavuşmuştu. Sanki küçülen vücudunun enerjisi yoğunlaşmıştı. Hatırladığı kadarıyla kır-sarı olan saçları artık tamamen kırdı. Kısa kestirdiği saçları, elmacık kemikleriyle kararlılık ifadesi veren dudaklarını ön plana çıkarmıştı.

"Keşke seni daha güzel bir havada ağırlayabilseydik," dedi Madeleine.

"Hava harika. Sonsuza dek içime çekebilirim. Âdeta bir detoks. Attica'dan* yeni döndüm. Ne kadar büyük bir karanlık ve sefalet çukuru! Orada hava korku, nefret ve umutsuzluk kokuyor."

"Yüksek güvenlikli bir cezaevi için bu o kadar da garip bir durum değil," dedi Gurney.

"Bizim cezaevi sistemimiz ruhları toz haline gelene dek öğüten bir makine gibi. İnsanları küçültüyor, sertleştiriyor. Onları, büyük öfke nöbetlerine sadece bir hakaret uzaktaki bireyler haline dönüştürüyor."

Sözlerinin yoğunluğunun yol açtığı sessizlik Madeleine'in, ceketini almayı teklif etmesiyle bozuldu. "David'le şömine başına geçsenize. Ben de çayı demleyeyim. Limon-zencefil seviyorsun hâlâ değil mi?"

"Harika olur," dedi Emma, Madeleine bol ceketini omuzlarından alırken, yumuşayan ses tonuyla.

Madeleine geniş odanın diğer ucundaki mutfağa dönerken Gurney'yle Emma da eski, taş şömineye bakan koltuklara yöneldiler.

---

* New York'ta bir cezaevi. (ç.n.)

"Tanrı erdemimizi aramızdaki hasarlılara nasıl davrandığımıza göre yargılar," dedi Emma, kızgından çok üzgün bir ses tonuyla. "*Bana hapishanelerini göster,* yüreğini anlayayım."

Daha sakin, daha ciddi bir ses tonuna bürünmeden önce bir an duraksadı. "Neden burada olduğumu merak ediyorsundur. Madeleine sana ne kadarını anlattı?"

"Bir cinayet vakasıyla ilgili bir konu olduğu dışında hiçbir şey."

"Lenny Lerman cinayeti. Bu ismin senin için hiçbir şey ifade etmediğini görüyorum. Benim için de öyleydi. Cinayet davasının hükmü açıklanana kadar. Ama şimdi Lerman'ın olayın anahtarı olduğuna inanıyorum."

Bacada rüzgâr uğulduyordu.

"Anlayamadım."

"Lenny Lerman orta yaşlı, küçük çaplı bir suçluydu Adirondack'teki özel bir av alanında öldürüldü. Başsız cesedi üç gün sonra özel mülke izinsiz giren bir avcı tarafından sığ bir çukurda bulundu. Arazinin sahibi –korkunç bir geçmişi olan zengin bir genç adam– tutuklandı, yargılandı ve mahkûm edildi. Tanık ifadeleri, fiziksel kanıtlar, parmak izleri, DNA bulguları, kısacası tespit edilen bütün deliller onu işaret ediyordu. Özellikle de korkunç geçmişi göz önüne alındığında. Ziko Slade ismi tanıdık geliyor mu?"

"Magazin haberlerinde görmüştüm galiba. Kötü yola sapan profesyonel golfçü mü demişlerdi? Uyuşturucu, şiddet, seks ticareti?"

"Golf değil tenis. Büyük yetenek. On sene kadar önce, on sekiz on dokuz yaşlarında neredeyse bütün büyük turnuvalarda final oynadı. Yakışıklı, etkileyici, çekici kişiliğe sahip biriydi. Film yıldızı karizması. Ama sadece ünlü bir sporcu olarak nam salmadı aynı zamanda sanat dünyasında, moda dünyasında, para dünyasında, uyuşturucu etkisindeki parti dünyasında da çok önemli bir figürdü. Kısa zamanda zengin bir adam ve ünlülerin

uyuşturucu tedarikçisi haline geldi. Kara para aklama olaylarıyla, çılgın seks partileriyle, reşit olmayan kızlarla yaptıklarıyla ilgili söylentiler yayıldı. Sonrasında tüm bunları bırakıp bambaşka bir insan oldu. Ama kötü şöhret insana yapışır kalır. Dolayısıyla bu şöhreti ona yeni suçlamalar yöneltilmesine sebep oldu"

"Lenny Lerman cinayeti gibi mi?"

"Savcı zorlu bir dava açtı. Katilin cinayet nedeni, yöntemi, yakaladığı fırsat. Her şey çok açıktı. Jüri rekora yakın bir hızla, bir saatten kısa süre içinde Ziko'yu suçlu buldu. Hâkim jüri üyelerini teker teker kararlarını açıklamaya davet etti. Suçlu, suçlu, suçlu. On iki oyla suçlu. Cezasını çekmeye başladı bile. Müebbet. Attica'da."

Keskin bakışlarını Gurney'ye dikerek bir süre sustu.

"Attica'dan onca yolu bana bu öyküyü anlatmaya gelmiş olamazsın," dedi Gurney. "Neyi kaçırıyorum?"

"Lenny Lerman cinayetini çözmeni istiyorum."

"İyi de göründüğü kadarıyla bu çoktan yapılmış."

"Suçlu buldukları kişi masum."

"Masum mu? Az önce bana anlattığın Ziko Slade masum mu?"

"O bir zamanlar öyle biriydi. Ama Lerman cinayetinden iki yıl önce değişti ve bambaşka biri oldu."

Rüzgârın bacadaki ürkütücü sesi biraz daha yükseldi.

"Bambaşka biri oldu derken tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Üç yıl önce uyuşturucu bağımlısı karısı onu buz kıracağıyla bıçakladı. Bıçak kalbini sıyırıp aort damarını parçaladı. Dokuz gün yoğun bakımda kaldı. Ölümle yüz yüze dokuz gün. Orada bir enkaz yığını arasında âdeta yeni bir hayat ışığı gördü. Ve bu ışık onu bütünüyle değiştirdi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Hastaneden taburcu olduğunda hayata bambaşka bir açıdan bakmaya başladı. Elbette geçmişini gayet net olarak hatırlıyordu ama bundan sonra ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Geçmişte neden öyle biri olduğunu ve gelecekte nasıl biri olması

gerektiğini anlamak zorundaydı. Bazen bilinmezliğin ortasında işe evren karışır. Bağlantılar ortaya çıkıverir. Onu tanıyan biri benim bir tanıdığıma ulaştı."

"Onun terapisti mi oldun?"

"Ben o ifadeyi kullanmıyorum. Yaptığım şeyle ilgili yanlış bir izlenim uyandırıyor."

Madeleine tepside iki fincan çay, bir tabak fırından yeni çıkmış çörek, küçük bir reçel kavanozu ve reçel sürmek için bir tereyağı bıçağı getirdi. Koltukların arasındaki alçak sehpaya tepsiyi bırakıp geri döndü.

"Bize katılmayacak mısın?" diye sordu Emma.

"Cinayet söz konusu olunca uzak durmayı tercih..."

Cam kapılardan birine sert bir darbe geldi. Madeleine yüzünü buruşturup hızla dışarı, taş yola doğru yöneldi. Sonra derin bir nefes aldı. "Bazen bu cam kapılara kuş çarpıyor. Hatta bazen öyle bir ses çıkıyor ki yerde can çekişen küçük bedenini göreceğini sanıyorsun. Ama kapıya çarpan her neyse bir şekilde toparlanıp uçup gidiyor." Omzunu silkti, bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçip mutfağa yöneldi.

Kısa bir sessizlikten sonra Gurney, Emma'ya, "Terapist yerine kullanmayı tercih ettiğin bir terim var mı?"

"Terimlere ihtiyaç yok. Ben dinlerim. Yorum yaparım. Ödeme almam."

"Yani ölümle burun buruna geldiği o olay ve Lerman cinayeti arasında geçen iki yıllık sürede Ziko Slade'le yaptığın konuşmalar ya da dinleme seansları seni, yeminli görgü tanıklarının ve fiziksel deliller ışığında karar vermiş on iki jüri üyesinin göremediğini görüp onun karakterinde büyük değişiklikler olduğuna ikna etti."

"Evet."

"Hüküm ne zaman açıklandı?"

"Sadece bir hafta önce."

"Sonra onunla hiç konuştun mu?"

"En son bu sabah."

"İyi bir avukatı var mıydı?"

"Marcus Thorne."

Gurney etkilenmişti. "Büyük isim. Çok pahalı olmalı."

"Ziko'nun parası var."

"Thorne'la temyiz sürecini konuştun mu?"

"Bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu düşünüyor."

"Buna rağmen, sen Slade'in masumiyetinden zerre şüphe duymuyorsun."

"Kesinlikle."

Gurney çayından bir yudum alırken hakkında biraz daha net karar verebilmek amacıyla Emma'yı şöyle bir süzdü. Bariz gerçeklerle çelişkili görünen bir fikre körü körüne bağlanmak çok nadir görülen bir özellik değildi aslında. Narsist tipler, duygusal açıdan dengesizler ve cehaletin dibindekiler arasındaysa gayet yaygındı hatta. Emma Martin bunlardan hiçbiri değildi.

Boğazını temizleyerek söze girdi. "Tamam... Peki, benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Onun masumiyetini kanıtlayacak deliller bulmanı."

"Ya bulduğum deliller onun suçluluğunu kanıtlarsa?"

Emma belli belirsiz gülümsedi. "Ziko gerçeği ortaya çıkarmaktansa bir an evvel hüküm vermeye yoğunlaşmış bir hukuk sisteminin ihanetine uğradı. Onu temize çıkaracak delilleri bulacağından eminim." Duraksadı. "Ziko'nun karakteriyle ilgili sezgilerime şüpheyle yaklaştığının farkındayım. Sana bir de daha somut ve sıradan bir gözlemimi aktarayım. Ziko böylesine aptalca bir suçu işlemeyecek kadar zeki biri."

"Neden aptalca?"

"Savcıya göre Lenny Lerman geçmişine ait karanlık bir sırla ilgili ona şantaj yapıyormuş. Ziko da Lerman'ın maddi taleplerini karşılamak yerine onu öldürmüş."

Gurney omuz silkti. "Bu gayet yaygın bir durumdur."

"Genelde öyle. Ama detaylara bakarsak hiç de değil. Savcıya göre Lerman, Ziko'nun arazisine girmiş. Ziko onu etkisiz hale getirip cesedini çalılıkların içindeki, önceden kazdığı sığ bir çukura atmış. Kafasını baltayla, parmaklarını da budama makasıyla kesmiş. Sözde kimlik tespitini engellemek için yapmış bunu. Cesedin üzerini toz, toprak, çalı çırpı ne bulduysa onunla kapatmış. Parmak izlerini baltanın sapında, DNA izlerini mezarın yanı başına attığı izmaritte bırakmış. Ve bu suçla ilişkilendirilmek için akla gelebilecek diğer her türlü hatayı yapmış. Ceset bulunduğunda bir kısmı leş yiyen hayvanlar tarafından parçalanmıştı..."

Lavaboya hızla bırakılan tabak sesini duyunca Gurney açık mutfağa doğru baktı. Madeleine hızla dışarı yöneldi.

Emma üzülmüş gibiydi. "Özür dilerim. Bu kadar ayrıntıya girmemeliydim."

"Senin suçun değil. Harrow Hill olayının izleri henüz silinmedi."

"Haklısın. İkiniz de çok sarsılmış olmalısınız."

Gurney başını hafifçe sallayarak onayladı. "Lütfen devam et."

Emma devam etmeden önce kısa bir süre endişeli gözlerle ona baktı. "Benim kanaatim şöyle, Ziko bu şantaj sorununu bambaşka şekilde çözecek finansal kaynaklara sahipti. Savcının iddia ettiği şeyleri asla yapmış olamaz. Buna gerek yoktu."

"Zeki insanlar baskı altında aptalca şeyler yapabilirler."

"Ziyaretine gelen birini öldürmeyi planladığını varsayalım. Cesedi çakalların, akbabaların cirit attığına emin olduğun bir bölgede kazdığın, gayet sığ bir mezara atıp üzerini de çalı çırpıyla kapatmaya kalkar mısın? Bu kadar aptal olamazsın sen David. Ziko da öyle."

Sabit bakışlarını Gurney'nin gözlerine dikti. Saçında erimiş kar tanelerinden kalan su damlacıkları parıldıyordu.

3

İki saat sonra Gurney ve Madeleine sessizce önceki akşamdan kalan bolonez soslu spagettiyi bitirdiler. Gurney'nin Emma'yla konuşmasının etkisi ve Madeleine'in verdiği duygusal tepki havada asılı kalmış sessiz varlığını sürdürüyordu.

Nihayet Madeleine çatalını bıraktı, tabağını masanın ortasına doğru itip son derece sakin bir ses tonuyla, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Benden tamamen sonuçlanmış bir cinayet davasını yeniden araştırmamı istiyor. Hem de deliller, üstelik sanığın üst düzey bir avukatı da olmasına rağmen, jürinin çok kısa bir sürede suçlu olduğu hükmünü vermesini sağlayacak kadar güçlü olduğu halde."

"Böylesi zorlu bir mücadeleyle ilk kez karşılaşmıyorsun."

"Ama her zaman bir yerde belirgin bir uyumsuzluk olurdu. Daha iyi görmemi sağlayacak bir çatlak. Oysa bu vakada Emma bana sözde ıslah olmuş bir pisliğe duyduğu sonsuz güven dışında en ufak bir bilgi vermiyor."

"Başlangıçta görünmeyen küçük uyumsuzlukları tespit etmede üstüne yoktur."

"Yani... Olayı araştırmamı mı istiyorsun?"

"Herhangi bir şey söylemiyorum."

Gurney ona baktı. "Kafam karıştı. Emma Martin'i buraya davet ettin. Şimdi de onun istediği şeyi yapmakta çok iyi olduğumu söyledin. Buradan anlaşılıyor ki..."

Madeleine sözünü kesti. "Onu *davet* etmedim. Durup dururken beni aradı ve çok önemsediği bir davayla ilgili seninle konuşmak istediğini söyledi. Şehirde çalıştığım dönemde Emma'yla çok yakındım. İyi bir arkadaştı. İhtiyacım olduğunda hep yanımda olmuştur. Bu yüzden Emma'ya hayır diyemezdim. Gelemezsin, kocamla konuşamazsın diyemezdim. Tam tersine, tamam, yeniden görüşmemiz harika olur dedim. Ama korkunç

bir cinayet davasının yeniden soruşturulmasına dahil olmanı isteyeceğini bilmiyordum."

"Peki, soruşturmayı kabul etmemi istemiyorsan eğer, neden bana bu konuda iyi olduğumu söyledin?"

"Çünkü neyin ilgini çektiğini biliyorum David. İçinde bir şeylerin, herkesin gözden kaçırdığı noktaları ortaya çıkarma fikriyle canlandığını biliyorum. Ve istediğin şey buysa –geçen sene burada olanlara, ölümle burun buruna gelmemize, bütün o kanlı kâbusu bir türlü zihnimden atamamama rağmen– içinden geleni yap diyorum."

Gurney iç çekti, ellerini masanın üzerine koydu ve yavaşça avuçlarını açtı. "Maddie, aslına bakarsan ne istediğimi bilmiyorum. Tanrı biliyor ya, sonu yine kötü bitebilecek bir şeye girişmek istemiyorum..." Sustu. Devam etmeden önce bir kez daha derin bir nefes aldı. "Dahası Emma'yla birlikte çalışma fikrine de bayılıyor değilim."

"Öyle mi?"

"Girişkenliği itici olabiliyor. Ayrıca kendini beğenmiş biri."

Madeleine iç çekti. "Hiç de değil. Ama senin neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Klinikte yöneticimizle tartışırdı hep. Hastaların ruhsal durumlarıyla ilgili yaptığı kategorik sınıflandırmalar bilimsel verilerle desteklenmiyor diye yöneticimiz ona karşı çıkardı. Ama sonuçta, tespitlerinde müthiş tutarlı olduğu anlaşılırdı. Başka bir terapistin ancak on seansta anlayabileceği bir durumu hemen anlardı."

"Ve her zaman da haklı çıkardı, öyle mi?"

"Yanıldığını hiç görmedim."

"Yani şu Slade denen adamla ilgili de haklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Herhangi bir şey düşünmüyorum."

"Beni bu olayı araştırmaya mı yoksa ondan uzak durmaya mı itiyorsun?"

Madeleine'in gözlerinin köşesindeki çizgiler derinleşti. "Bunun bir önemi var mı?"

Gurney bir şey söylemedi.

"Yolcu ederken Emma sana olayla ilgili bilgiler içeren bir zarf bıraktığını söyledi. Nezaketen bir göz atabilirsin. Daha fazlasını yapmak zorunda değilsin."

4

Gurney huzursuz bir gece geçirdi. Hızını artıran kış rüzgârının sarstığı ağaçlar sabahın erken saatlerinde, yatak odasında yankılanmaya başladı. Şafağın sökmesine yakın daldığı huzursuz uyku "Danny rüyası" adını verdiği, tekrarlayan kâbusla bölündü.

Bu kâbus oğlunun, Madeleine'le evliliğinden olan tek çocuğunun, dördüncü doğum gününden bir hafta önce ölmesine neden olan, uzun zaman önceki bir kazanın tuhaf, kopuk bir tekrarıydı.

Güneşli bir günde oyun alanına gidiyorlardı.

Danny önünde yürüyordu.

Kaldırımdaki güvercini takip ediyordu.

Kendisi sadece bedenen oradaydı.

Zihni, üzerinde çalıştığı cinayet davasıyla doluydu.

Olası bir çözüme yol açabilecek parlak bir fikre odaklanmıştı.

Güvercin kaldırımdan sokağa indi.

Danny güvercini izliyordu.

Korkunç, kalbi hoplatan bir gürültü işitildi.

Danny'nin bedeni havaya savruldu. Kaldırıma hızla çarpıp yuvarlandı.

Yuvarlandı.

Kırmızı bir BMW hızla uzaklaşıyordu.

Lastiklerini öttürerek köşeyi döndü.

Gitmişti.

Gurney bu rüyanın sonucunda yine aynı ıstırap duygusuyla uyandı. Yirmi yıldır bu kâbusun apansız saldırısına maruz kalıyordu. Yaşananlar, anbean ve hafızasıyla da tutarlı olarak, hep aynı olurdu. Ve yüreğinin derinliklerinde hissettiği korkunç duygu hiç azalmazdı.

Kalktı, banyoya gitti ve yüzüne soğuk su çarptı. Sonra kot pantolonunu ve kazağını giyip mutfağa girdi. Kahve suyu kaynarken cam kapıların önünde durup doğudaki tepelerin arkasında belirmeye başlayan şafağın gri ışığına baktı. Kapılardan birini açtı. Durgun hava nemli ve serindi ama bu onu etrafındaki gerçek dünyaya çekiyordu.

Dışarısı ancak taş yoldaki, arkasındaki çimenlikteki ve kuş yemliklerindeki kırağıyı görebileceği kadar aydınlanmıştı. Birazdan bülbüller, sıvacı kuşlar gelip elma ağacının etrafında uçuşmaya başlayacaklardı. Titremeye başladı. Kapıyı kapatıp kahvesini doldurdu, Emma'nın sehpaya bıraktığı beyaz zarfı alıp çalışma odasına gitti. Masa lambasının ışığında zarfı açıp içindeki tek sayfa kâğıdı çıkardı. Kâğıtta sadece iki kısa bilgi yer alıyordu.

İlki Ziko Slade'in avukatı, Marcus Thorne'un iletişim bilgileriydi. Gurney, Thorne'un, namı diğer Anaokulu Katili Simeon Lorzco'ya karşı yürütülen davada, kanıtlar dolayısıyla da suçlu bulunacağı neredeyse kesin olarak kabul edilen suçlamaları bertaraf etmeyi başarmasıyla ilk kötü şöhretini edindiğini gayet iyi hatırlıyordu. Hatta Simeon Lorzco bu tartışmalı beraat kararının hemen ardından öldürülen çocuklardan birinin annesi tarafından vurularak ağır yaralanmıştı. Thorne'un telefon numarasının altına Emma el yazısıyla bir not eklemişti: "Ziko'nun avukatlığını halen sürdürüyor. Davayla ilgili her türlü sorunu yanıtlayacaktır."

Kâğıttaki ikinci bilgiyse New York Eyaleti'nin Slade aleyhine yürüttüğü davanın sansasyonel cinayet davalarını yayınlayan RAM-TV'nin *Cinayet Davası* programındaki video kaydıydı.

Gurney bu kaydı izlemektense Ziko Slade'in geçmişiyle günümüzdeki durumunu irdeleyen medya verilerine şöyle bir bakmaya karar verdi. Eğer gerçekten de Emma'nın anlattığı gibi uzun yıllar boyunca magazin sayfalarında boy göstermişse, jürinin kendisi hakkındaki hükmünü olumsuz etkileyecek önyargıya sahip olması mümkündü.

Dizüstü bilgisayarına "Tenis Yıldızı Slade" yazınca *Sports Illustrated, Tennis Today* dergileriyle belli başlı gazetelerin spor sayfalarında yer alan, hakkında yazılmış haberlere ulaştı. Slade'in on dört yaşından on yedi yaşına kadar olan kariyerini kapsayan bu haberlerin manşetlerinde "Tenisin Ateşli Genci" ve "Ziko Hayranlığı" gibi ifadeler yer alıyordu. Kortta, maç esnasında çekilen fotoğraflarda dalgalı saçları, kaslı vücut yapısı ve asla yenilmeyeceği izlenimi uyandıran sırıtışıyla etkileyici bir genç olarak görünüyordu.

Arama motoruna "Ünlü Slade" yazınca yirmili yaşlarının ilk dönemlerine kadar uzanan hayatının tamamen farklı şekillenen dönemiyle ilgili haberlere ulaşmış oldu. Bu dönemde medyanın ilgisi yine yoğundu. Fakat gündem olan bu kez kadın pop yıldızlarıyla olan romantik ilişkileri, katıldığı gösterişli sanat sergileri ve "Z" spor giyim markası için gerçekleştirilen abartılı tanıtım etkinlikleriydi. Bu dönemde çekilen fotoğraflarda gözlerine daha ukala bir ifade yerleşirken sırıtışı da iyiden iyiye baştan çıkarıcı bir hal almıştı. Özellikle de yazarının adının Connie Clarke olması dolayısıyla "Tenisteki En Seksi Adam" başlıklı bir makale Gurney'nin ilgisini çekti.

Gurney, NYPD'de* çalıştığı dönemde rekor sayıda cinayet davasını çözdüğü için ödüllendirilince Connie Clarke, *New York Magazine*'de kariyeriyle ilgili bir makale kaleme almıştı. Ama "Süper Polis" başlığını ve metindeki mesleki geçmişine yönelik övgü dolu tonu Gurney inanılmaz utandırıcı bulmuştu.

---

* NYPD: New York Polis Teşkilatı. (ç.n.)

"Slade Skandalları" yazınca yirmi üç yaşındayken sosyetenin gözbebeği olarak kabul edilen gencin yirmi altı yaşındaki ve pervasızca yozlaşmış halini gözler önüne seren haberlere erişti. Bu haberlerde uyuşturucuyla ilgili tutuklamalar, reşit olmayan kızlarla ilgili seks ticareti söylentileri, tecavüz suçlamaları, gözden düşmüş politikacılarla bağlantılar, neredeyse basın önünde gerçekleştiğinden herkes tarafından bilinen uyuşturucu rehabilitasyonları ve herkesin içinde geçirilen uyuşturucu krizleri yer alıyordu.

Yaşamının bu dönemine ait büyütülmüş bir sabıka fotoğrafında film yıldızına benzer yüz hatlarının, sert bakışları ve dudaklarının ucunda belli belirsiz görünen bir sırıtış tarafından gölgelenmeye başladığı seziliyordu. Bu kaotik dönemin sonlarında yazılmış başka bir haberdeyse Slade'in, yöntemleri dolayısıyla tartışılan psikolog Emma Martin'in yönettiği başka bir rehabilitasyon programına kaydolduğu bilgisi yer alıyordu. Bu haberin ardından basın ona yönelik ilgisini yitirmiş, onu; artık haber değeri taşıyacak bir sorun çıkarma olasılığı olmayan, sorunlu kişiler için tasarlanmış bir kara deliğe göndermişti.

Bu görünmezlik dönemi iki yıl sonra magazin basınının "Başsız Avcı Davası" manşetiyle ön plana çıkardığı sansasyonel tutuklama haberleriyle sona ermişti.

Önceki kasım ayında *The New York Times*'ta kısa bir haber yer almıştı.

ÜNLÜ SPORCU CİNAYETTEN TUTUKLANDI

Eski tenis yıldızı ve sosyetenin kötü çocuğu Ziko Slade, New York kırsalındaki Rexton kasabasında yer alan, yerel içecek toptancısı Beer Monster'ın yarı zamanlı çalışanı Leonard Lerman'ı öldürme suçlamasıyla tutuklandı. Rexton Polis Şefi Desmond Rickles basına aşağıdaki açıklamayı yaptı:

"*Kapsamlı bir soruşturmanın ardından Ziko Slade'i önceden tasarlanmış, bu iğrenç cinayetin faili*

olduğu suçlamasıyla tutukladık. Daha ayrıntılı bilgi uygun bir zamanda Bölge Savcılığı Bürosu tarafından verilecektir."

Bölge Savcısı Cam Stryker'a yapılan bu gönderme Gurney'yi sarstı. Her ne kadar Rexton kırsalı, Harrow Hill'den en az yüz kilometre uzakta olsa da Stryker'ın yetki alanının içerisindeydi. Gurney onu gençlik ateşiyle iç içe geçmiş hırsıyla hatırlıyordu.

Artık Slade'in geçmişiyle ilgili az çok bilgi sahibi olduğuna göre Gurney duruşmayı incelemeye başlayabilirdi. Emma'nın verdiği linki tıklayınca manşeti yanıp sönen harflerle yazılmış, gözalıcı bir sayfaya ulaştı. *CİNAYET DAVASI.* Alt başlıktaysa ADALET SİSTEMİMİZİN SON DURUŞMASINDA ÖN SIRADAKİ YERİNİZ ibaresi okunuyordu. Hemen altında mavi harflerle NEW YORK EYALETİ ZIKO SLADE'E KARŞI – RAM-TV'NİN GERÇEK SUÇ BELGELERİNDEN DERLENMİŞTİR yazıyordu. Gurney bilgisayar ekranının açısını ayarlayıp oynat düğmesine tıkladıktan sonra arkasına yaslandı.

Ekranda mahkeme salonunun karşıdan görünüşü belirdi, yargıç kürsüsü tam ortadaydı. Rexton adliyesi, yirminci yüzyılın ortalarından itibaren devam eden modernleşme çılgınlığının sonucunda diğer mahkeme salonlarını bayağı gösteren sarı mobilya ve floresan ışıktan bir şekilde uzak durmayı başarmış gibiydi. Yargıç kürsüsünden bitişiğindeki tanık bölmesine hatta duvar lambrilerine dek tüm yüzeyler koyu maun malzemeyle kaplıydı.

Küçük bir plakette, asık yüzlü yargıcın adının Harold Wartz olduğu yazıyordu. Kabarık kır saçları arkaya taranmıştı. Yüz hatları belirgindi. Gözlükleri, ağırlaşmış gözkapaklarını büyütmüştü. İlk sözleri en az görünüşü kadar kasvetli bir tonda çıktı.

"Bayan Stryker, açılış konuşmanıza geçebilirsiniz."

Gri pantolonlu, lacivert ceketli, zayıf, genç bir kadın hızlı adımlarla iddia makamından kürsüye doğru yürüdü. Ellerini kürsüye koydu, hafifçe öne eğildi, jürinin her bir üyesiyle göz teması kurdu.

"Bayanlar ve baylar. Birazdan sizlere anlatacağım suç son derece üzücü ve korkunç. Bu; aslında küçük çaplı, acınası haldeki bir suçluyla kurnaz ve acımasız bir katilin hesaplaşması şeklinde özetlenebilecek bir vaka. Son derece ihtiyatsız bir şantaj girişimiyle hedef aldığı güçlü adam tarafından başı koparılıp bir kır evinin bahçesine gömülen başarısız şantajcının hikâyesi olarak da aktarılabilir. Bu başarısız şantajcı liseden atıldıktan sonraki yirmi altı yılını küçük hırsızlıklar, çalıntı mal bulundurma, karşılıksız çek verme gibi suçlardan tutuklanmadığı zamanlarda önemsiz işlerde çalışarak geçiren Lenny Lerman'dı. Tüm yaşamını değiştirecek bir hedef peşinde koşan, sağduyudan uzak bir hayalperestti. Derken aradığı şeyi buldu. Ya da bulduğunu sandı."

Stryker kürsüden ayrılıp jüriye yaklaştı.

"Her şey, Lenny'nin kendi deyimiyle eski bir hapishane arkadaşının, Ziko Slade'in çılgınca yaşayıp uyuşturucu kullandığı o günlerde yaşanan korkunç bir olayla ilgili bir bilgi kırıntısı aktarmasıyla başladı. Lenny'nin bu bilgiyi kullanarak zengin olmayı tam bir takıntı haline getirdiğine şahit tanıkları da dinleyeceksiniz. Lenny bu bilginin 'haklarını' Slade'e devretmek için bir milyon dolar istemeyi planlıyordu. Eğer Slade bu teklifi kabul etmezse, Lenny onu öğrendiklerini en yüksek bedeli veren kişiye satmakla tehdit edebileceğini düşünüyordu."

Stryker konuştukça yüzünün köşeli hatları daha bir keskinleşiyor, sesiyse sertleşiyor gibiydi. "Belki planının tehlikesini sezdiğinden olsa gerek oğlu ve kızını hak sahibi olarak gösterdiği bir milyon dolarlık kaza sonucu ölüm şartı taşıyan bir sigorta poliçesi satın aldı. Ama zenginlik hayalleriyle iyiden iyiye körleşmiş olduğundan içinde bulunduğu gerçek tehlikeyi algılayamadı." Stryker bu körlüğe karşı hissettiği hüzün dolu şaşkınlıkla iç çekti.

"Adirondack'in ücra bir köşesindeki kulübesinde Slade'le toplantı ayarlamak için yaptığı telefon görüşmelerine ilişkin ifadeyi dinleyeceksiniz. Ayrıca adli tabibin Lerman'ın ölüm saati olarak tespit ettiği sırada Slade'in de orada bulunduğunu ortaya

koyan kulübedeki GPS verilerini ve DNA kanıtlarını da göreceksiniz. Varılacak tek bir mantıklı sonuç var: Ziko Slade, Lenny Lerman'ı önceden tasarlayarak acımasızca öldürdü." Stryker sözlerinin etkisini göstermesi için bir süre duraksadı.

"Görgü tanığının ifadesi ve adli tıp verileri ışığında Lenny'nin, Calliope Springs'teki iki odalı küçük evinden çıkıp Slade'in büyük dağ kulübesinin kapısına kadar geldiği hayatının son günündeki tüm hareketlerini takip edebileceksiniz. Oradan da yine kanıtları takip ederek o soğuk kasım günü, ormanda başının kesilip gömüldüğü o ıssız yere kadar erişeceksiniz."

Stryker anlattıklarının her bir jüri üyesinin zihninde şekillenmesi için bir süre duraksadı.

"Ziko Slade, Lenny'nin tam olarak ne zaman geleceğini biliyordu. Buna hazırdı. Lenny geldiğinde Slade konuşmasına, teklifini iletmesine, istediği parayı söylemesine izin verdi. Sonra da onu öldürdü."

Stryker'ın sesi öfkeyle yükseldi. "Onu bir baltayla öldürüp gömdü. Soğukkanlılıkla, bir an bile tereddüt etmeden ya da pişmanlık duymadan, son derece sakin bir şekilde öldürdü onu." Hüzünle gülümsedi. Sesine ani bir sempati sinmişti. "Lenny Lerman bir aziz değildi. Çok sayıda suç işlemişti ve bu suçların cezasını çekmişti. Çoğumuz gibi bazı hatalar yapmıştı. Ama öldürülmeyi hak etmemişti. Yaşamaya hakkı vardı ama bu hakkı Ziko Slade ondan çaldı. Adalet Lenny Lerman için de yerine getirilmeli. Sizler, siz jüri üyeleri bunu sağlayabilirsiniz. Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Wartz sertçe boğazını temizledi. "Bay Thorne, sizin sıranız."

O esnada Gurney, Madeleine'in koridorda olduğunu fark etti. Kaydı durdurdu.

Madeleine kapı eşiğinde durdu. "Pardon. Böldüm mü?"

"Emma bana duruşmanın video kaydını bırakmış. Bende şöyle bir bakayım dedim."

"Ve?"

"Bölge Savcısının açılış konuşmasından anladığıma göre Slade aleyhine deliller çok sağlam gibi."

"Bir açılış konuşmasının amacı zaten böyle bir izlenim bırakmak değil midir?"

"Bunda da gayet başarılı olmuş. Bu arada bu başarılı kişi Cam Stryker."

Madeleine bir an için donup kalsa da hemen ardından konuyu değiştirdi.

"Kriz Merkezi'nde ilk nöbet Gerry'yle birlikte bende. Birkaç dakikaya beni almaya gelir. Tavuklara bakacak vaktim yok. Yemlerini, sularını kontrol eder misin?"

Bariz bir isteksizlikle başını salladı.

"Ve" diye devam etti. "Biraz da yabanmersini ver onlara."

"Yabanmersini?"

"Onlar kuş. Kuşlar öyle şeyler yer. Gerry'nin arabasının sesini duyuyorum. Akşama görüşürüz."

"Sabah nöbeti öğleden sonra bitmiyor muydu?"

"Bitiyor. Sonra da müzik grubumuzla buluşacağız. Akşam yemeği saatinde evde olurum." Birden gülümsedi ve gitti.

Harrow Hill olayının korkunç sonucunun ardından yaşamlarının üzerine sinen kasvetli gölge bir zamanlar son derece normal gelen etkinliklerin bile gerginlik hissi yaratmasına neden oluyordu. Madeleine hiçbir şey olmamış gibi rutin faaliyetlerine devam etmeye kararlı görünüyordu ama bizzat bu kararlı tavrın varlığı ortama gerginlik katıyordu. Zaman zaman kararlılık mücadelesinde, önceki öğleden sonra tabağı lavaboya sertçe bırakıp mutfağı hızla terk ettiği anlardaki gibi, bariz zayıflıklar oluyordu. Ama kısa süre içinde hemen kendini toparlar, konuyu tavukların yemlenmesi ya da yaylı çalgılar dörtlüsüyle yaptığı pratiklere getirmeyi başarırdı. Gurney bu duruma bir çözüm yolu bulabilmiş değildi. Her zamanki işlerle uğraşmaya kalkmak bariz bir yapaylık hissi doğuruyordu ama daha iyi bir alternatif de yoktu. Belki de bu tuhaflık asıl ihtiyaç duyulan şeydi.

Daha da rahatsız edici olanıysa bu tuhaflığın köklerinin, evliliklerinin bazı temel gerçekliklerine dek uzandığına dair şüphelerinin olmasıydı; daha önce yüzleşmeyi istemediği ya da yüzleşemediği gerçekliklerin.

Uzunca bir süre çalışma odasının penceresinden karşıdaki yüksek çayıra baktı. Soluk sabah güneşinin ışıkları doğudaki tepelerde kendini göstermeye başlamış, yamaçtaki biçilmiş buğday başakları ve ipek otu bitkilerinden geriye kalanları aydınlatıyordu.

Arazinin ilerisinde hafif bir hareket gözüne takıldı. Üç geyik, ağaçlığın hemen önünde av sezonunun kör acısı ve öldürücülüğüyle başlamak üzere olduğunu hissetmişlercesine, kulaklarını dikmiş tetikte bir şekilde etrafa bakıyordu.

5

Gurney kendine üç yumurta, iki dilim kızarmış ekmek ve dört dilim pastırmadan oluşan zengin bir kahvaltı hazırladı. Madeleine pastırma yemesini kanserojen maddelerle dolu olduğunu söyleyerek onaylamıyordu, bu yüzden de onun yanında pastırma yerken kendini rahatsız hissediyordu. Keyfini çıkarmak için kahvaltıyı tek başına etmesi akıllıca bir seçimdi.

Kahvaltıyı bitirip tabaklarını yıkadı. O an tavuklarla ilgilenmesi gerektiğini hatırladı ama Marcus Thorne'un açılış konuşmasını izleme isteği daha baskın çıktı. Çalışma odasına dönüp durdurduğu duruşma kaydını yeniden başlattı.

Thorne savunma masasında, yüzü jüriye dönük duruyordu. Oldukça bakımlı görünüşüne, duyduklarına inanamamakla kötü bir koku almak arası bir ifade sinmişti. Kültürlü, biraz yorgun,

belirgin bir orta Atlantik* aksanı vardı.

"Evet, Bayan Stryker'ın konuşması gerçekten de etkileyiciydi. Kendime sık sık onun bu davadan bahsettiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Açıkçası bir savcının farklı yoruma açık kanıtlar hakkında kendinden bu kadar emin bir konuşma yaptığını çok az gördüm. Ayrıca iddia makamının sunduğu bu 'deliller' kadar ikna edici olmayan bulguları hiç görmemiştim. İleri sürülen bu sözde deliller bir cinayetin işlendiğini göstermek dışında hiçbir işe yaramamaktadır. Bu noktada daha fazlasını söylemeyeceğim. Sarsıcı bir giriş konuşması yapmayacağım. Zira savcılık makamının sözümona mantıklı açıklamalarının zayıflığını sizler de göreceksiniz ve sağduyunuz sizleri bu masum adamı aklamaya ikna edecek."

Dönüp savunma masasındaki müvekkilinin yanına oturdu.

Bu sırada Gurney, Ziko Slade'i ilk kez net olarak gördü. Tenis yıldızından ahlaksız uyuşturucu bağımlısına dönüşmesi ve Emma Martin'le ahlaki değişim sürecine girmesinin üzerinden üç yıl geçmişti. Yüzünde iki farklı kişiliğin yansıması vardı. Dolgun dudakları, somurtkan ve alaycılığın eşiğindeki ifadesi Adonis'i getiriyordu akla: ürpertici ve baştan çıkarıcı bir çekiciliğin karışımı. Fakat gözlerinden, sakin bir zekâ ve neredeyse münzevi bir ifade yayılıyordu. Bu niteliklerin karışımı Gurney'yi hem etkilemiş hem de huzursuz etmişti.

"Bayan Stryker," dedi Yargıç Wartz, nemli bir varilin dibinden geliyormuş hissi uyandıran boğuk bir sesle. "Devam etmeye hazır mısınız?"

Savcı ayağa kalkıp ceketini düzeltti. "Thomas Cazo'yu tanık olarak çağırıyorum."

Kalın boyunlu, gri takım elbiseli bir adam tanık kürsüsüne geçti, boğazını temizledi. Parlak yeşil gömleğinin üstten iki veya

---

* 20. yüzyılın başlarında Amerikan üst sınıfı tarafından kullanılan yarı İngiliz yarı Amerikan aksanı. (ç.n.)

üç düğmesi açıktı ve saçından daha sık olan göğüs kılları görünüyordu.

Stryker'ın sorusuna cevaben Calliope Springs Alışveriş Merkezi'ndeki Beer Monster'ın gece müdürü olarak çalıştığını ve geçen kasım ayının başında işten ayrılana kadar Lenny Lerman'ın patronu olduğunu söyledi. Stryker jüride, bu adamın dinlemeye değer biri olduğu hissini uyandıracak saygılı bir ilgiyle hitap ediyordu.

"Yani işten ayrılması," diye söze girdi. "Öldürülmesinden yaklaşık üç hafta önceye tekabül ediyor, değil mi?"

"Evet."

"Bu aynı zamanda Lenny'yle son konuşmanız oldu, doğru mu?"

"Evet."

"Mahkemeye ne konuştuğunuzu anlatabilir misiniz?"

Cazo boğazını yeniden temizleyip elinin tersiyle dudaklarını sildi. "Ofisime gelip işten ayrılacağını söyledi. Ben de nedenini sordum. Çok büyük bir işin peşinde olduğunu ve bundan sonra bira kasaları taşımak zorunda kalmayacağını söyledi."

"Bu 'büyük işin' ne olduğunu söyledi mi peki?"

"Elinde ona çuvalla para kazandıracak bir bilgi olduğunu söyledi. Mahkemeye yakışmayacak bir dil kullandığım için özür dilerim ama sadece onun sözlerini tekrarlıyorum. *Çuvalla para kazandıracak* dedi."

"Bu paranın nereden geleceğini söyledi mi?"

"Ziko Slade'den."

"Slade'in bu bilgi karşılığında neden ona çuvalla para vereceğini söyledi mi?"

"Çünkü bu bilgi onun hakkındaymış."

"Slade hakkında mı?"

"Evet."

"Bu bilginin ne olduğunu söyledi mi?"

"Slade'le ilgili birkaç yıl öncesine dayanan kötü olaylar. Slade hakkındaki bu tür olayların zaten herkes tarafından bilindiğini

söyledim ona. Ama bu bilinmiyor dedi. Bu herkesin bildiği olaylardan kötüymüş. Slade'in ömür boyu hapis cezası almasına neden olacak bir bilgiymiş."

Stryker başını sallarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Lenny'nin size anlattıklarını Slade'den para koparma planı olarak mı yorumladınız?"

"Başka ne olabilirdi ki?"

"Siz bu planla ilgili bir yorumda bulundunuz mu?"

Cazo sırıttı. "Ona arkanı kolla ve Slade'den uzak dur dedim."

"Planının çok tehlikeli olduğunu düşündüğünüz için mi?"

"Onun başa çıkamayacağı kadar tehlikeliydi."

"Teşekkürler. Başka sorum yok."

Wartz saatine baktı. "Bay Thorne?"

Thorne tanık kürsüsüne doğru hareketlenmişti bile. "Adınız Thomas Cazo muydu?" İsmini söylerken sesine hoşnutsuzluk tınısı sindirmeyi başarmıştı.

"Evet."

"Kanca Tommy olarak da tanınan Thomas Cazo, değil mi?"

Cazo ona gözlerini kısarak baktı ve "Öyle diyenler de var," dedi.

"İlginç bir lakap. Nasıl edindiniz?"

Cazo omuz silkti. "Eskiden boksördüm. Sol kroşemi kanca gibi kullanırdım."

"Bu aynı zamanda size borcu olan insanları ikna etmek için yumruğunuzu et kancası gibi kullanma âdetinize de bir gönderme, değil mi?"

Tüm bu konuşma boyunca sandalyesinin ucuna ilişerek oturan Stryker bu sözleri duyunca bağırarak ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum! Bu bir hakaret! Ayrıca konuyla da hiç ilgisi..."

Wartz sözünü kesti "Kabul edildi. Savunma avukatının bu yorumu kayıtlardan çıkartılacak. Bay Thorne çizgiyi aşmayın."

"Özür dilerim Sayın Yargıç. Başka sorum yok."

"Bay Cazo kürsüden inebilirsiniz. Bayan Stryker bir sonraki tanığınızı çağırın."

Stryker abartılı bir duraksamanın ardından Adrienne Lerman'ı kürsüye çağırdı.

Kahverengi bol bir elbise giymiş, iriyarı bir kadın tanık kürsüsüne yöneldi. Makyajsızdı, mücevher takmamıştı. Üst dudağının üzerinde siyah bir beni vardı.

Stryker'ın açılış soruları sonucunda onun yirmi dört yaşında ve bekâr olduğu, ölümcül hastalığa yakalanmış hastalara hemşirelik yaptığı ve Lenny Lerman'ın, babasını bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığını düşünen, kızı olduğu anlaşıldı.

Adrienne Lerman hüzünlü ve aşırı duygusal bir ses tonuna sahipti. Oldukça bitkin ve üzgündü. Gurney'ye karanlığa küfretmek yerine söneceğini bildiği mumları yakan bir kadın imajı vermişti.

Stryker söze yumuşakça girdi, empatinin iyi bir taklidiydi. "Bayan Lerman, az önce babanızın onu zengin yapacağını düşündüğü planına dair bir tanık ifadesi dinledik. Bu planından size de bahsetmiş miydi?"

"Bir akşam yemeğinde bize anlatmıştı."

"Bize derken kendinizi ve ağabeyiniz Sonny'yi mi kastediyorsunuz?"

"Evet. Lakeshore Chop House isimli bir restorandaydık." Adrienne sanki tatsız bir itirafta bulunuyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Orayı pek sevmiyorsunuz galiba?

Adrienne sesini alçalttı. "Orasının mafyayla bağlantılı olduğuna dair bir söylenti var."

"Bu, ağabeyinizi ve babanızı rahatsız etmedi mi?"

"Babam o dünyaya yakın olmayı severdi. Onun gözünde bu insanlar güçlü ve etkileyiciydi. Tıpkı büyük çocukları hayranlıkla izleyen küçük bir çocuk gibiydi."

"Çete üyelerine hayranlık mı beslerdi?"

Katlı elbise kolunun içinden bir mendil çıkarıp burnunu sildi. "Onlar tarafından kabul edilmek, eşit olarak görülmek isterdi. Onu bu korkunç plana iten de bence bu düşüncesi oldu."

Stryker anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Planıyla ilgili size ne anlattı?"

"Şansının yaver gittiğini ve çok büyük bir sır öğrendiğini söyledi. Bomba etkisi yapacak bir şey, diyordu. Hayatlarımızı bütünüyle değiştirecek bir şey."

"Sizin hayatınızı da mı?"

"Benim de Sonny'nin de. Sonny ve benim için bunun ne kadar iyi olacağını söyleyip duruyordu. Ama daha çok Sonny'ye odaklanmış gibiydi. Sanki bir şeyleri telafi etmeye çalışıyordu."

"Bu bir şeylerin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"İşin aslı şu; babam oğlu için hiçbir şey yapmamıştı. Bu yüzden de hiçbir zaman Sonny'nin saygısını kazanamadı."

"Babanız size tam olarak ne yapacağını anlattı mı?"

"Evet. Elindeki bilgiyi kirli geçmişi olan ünlü, zengin bir adama satacaktı."

"Bu zengin adamın adını söyledi mi?"

"Ziko Slade."

"Bu bilgi karşılığında Slade'den çok para almayı mı umuyordu?"

"Evet."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamış mıydınız?"

"Sanırım evet. Her ne kadar istemesem de."

"O esnada 'haraç' ya da 'şantaj' terimleri aklınıza geldi mi?"

Adrienne alt dudağını ısırıp başını kenetlenmiş parmaklarına indirdi. "Evet."

Stryker devam etmeden önce jüriye anlamlı bir bakış attı.

"Babanızı seviyordunuz, değil mi?"

"Evet."

"Ve bunu ağabeyiniz ve sizin için yaptığına inanıyordunuz?"

"Aslında daha çok Sonny için."

Stryker sanki Lenny Lerman'ın aptalca planının arkasındaki takdire şayan nedeni zihninde evirip çeviriyormuş gibi hafifçe gülümsedi.

"Bir soru daha Adrienne. Öldürüldüğü akşam baban sizi aramış mıydı?"

"Beni saat yedide aramış. O sırada felçli bir hastanın evindeydim, ilaçlarını kontrol ediyordum. Eve geldiğimde telefonuma bıraktığı sesli mesajı gördüm."

Stryker tanık kürsüsünden mübaşir masasına yürüdü ve AL-009 numaralı delili rica etti. Mübaşir dosya kutusunu karıştırıp plastik dosyadaki cep telefonunu ona uzattı.

"Sayın Yargıç," dedi Stryker. "Şayet mahkeme izin verirse Lenny Lerman'ın kızı Adrienne'a geçen yıl 23 Kasım saat yedide, yani öldürüldüğü gün bıraktığı sesli mesajı dinletmek istiyorum."

Wartz başıyla onayladı. "Devam edin."

Stryker birkaç simgeye dokunduktan sonra telefonu tanık kürsüsünün önündeki korkuluğun üzerine bıraktı. Adrienne'ın gözleri yaşarmaya başlamıştı.

Telefondan gergin bir erkek sesi geldi. "Adie? Adie, orada mısın? Benim. Baban. Tanrım umarım bu mesajı dinlersin. Ben buradayım. Ziko Slade'in evinde. İşte bu kadar. Her şey bunun içindi, değil mi?" Lerman'ın sesi kesik kesik geliyordu. "Sonny ve senin için. Ona her şeyi düzeltmek için bunu yaptığımı söyle. Bu gece her ne olursa olsun... Keşke şu lanet telesekreter yerine sizinle konuşabilseydim. Neyse... Hepsi bu. İçeri giriyorum." Telefondan çılgın, cılız bir gülüş işitildi. "Tıpkı filmlerdeki gibi. İçeri giriyorum."

Adrienne titriyordu. Hıçkırıklarını gizlemek için mendilini ağzına götürdü.

Stryker on saniye kadar bekledi. Sonra uzanıp Adrienne'ın kolunu usulca tuttu. "Cevap verecek durumdaysanız son bir sorum daha var."

Adrienne burnunu silip derin bir nefes aldı. "Sorun."

"Telefondaki sesin babanıza ait olduğundan emin misiniz?"

"Evet."

"Teşekkürler. Hepsi bu kadar. Sizi bu derece zor bir durumda bıraktığım için özür dilerim."

Özürmüş, hadi oradan diye düşündü Gurney. Stryker jürinin cinayeti umursaması için Lenny Lerman'ın insani yönünü ön plana çıkarmak zorunda olduğunu gayet iyi biliyordu ve dinlettiği mesajdaki babanın endişesi ve kızının gözyaşlarının birleşimi sayesinde bu amacına ulaşmıştı. Savcılıkta birden ona kadar sıralanan bir başarı ölçeği olsa Lenny'nin sözleri ve Adrienne'ın tepkisi sayesinde onun notu on iki olurdu.

Gurney videoyu durdurup bir fincan kahve daha almak için mutfağa gitti. Kahve hazır olunca fincanını cam kapıların yanındaki masaya koyup sundurmayı, tavuk kümesini, alt taraftaki ambarı ve arkasındaki göleti görebildiği her zamanki sandalyesine geçti.

Bakışları göletin karşı kıyısındaki yükseltiye kaydı. Ağaçların çoğu yaprak dökmüştü, yaz yeşili yaprakları kasvetli bir şekilde koyulaşan yalnız ladinler hariç. Birkaç dağınık meşe kurumuş yapraklarını henüz dökmemişti. Yamaçlardaki sepya, bej, kahverengi renklerinden oluşan mat tonların hâkimiyeti tipik bir Catskill kasım manzarasıydı. Göletin durgun yüzeyi ona çelik tavayı hatırlattı. Hoş bir görüntü değildi bu. Kahvesini alıp çalışma odasına döndü.

6

Bir sonraki tanık kare çeneli, saçı kolluk kuvvetleri personeli tarzında kesilmiş, açık mavi gömlekli, lacivert kravatlı bir adamdı. Gri spor ceketinin yakasında bir bayrak rozeti vardı. Sakin

tavırlarıyla mahkeme salonlarını iyi bildiği izlenimi uyandırıyordu. Stryker ona adını, rütbesini ve olayla ilgisini sordu.

Son derece hoş ve net anlaşılır bir sesle, kendinden emin bir tavırla konuşuyordu. "Rexton Emniyetinden Dedektif Teğmen Scott Derlick. Leonard Lerman cinayeti soruşturması baş dedektifiyim."

Stryker etkilenmiş gibi görünüyordu. "Soruşturmanın başından sonuna dek görevli miydiniz?"

"Evet."

"Lütfen bize soruşturmaya nasıl dahil olduğunuzu anlatır mısınız?"

"Cuma saat 9.00'da, Şükran Günü'nün ertesi sabahında Adrienne Lerman bizi aradı. Çarşamba akşamı saat 19.00'da aldığı sesli mesajdan beri babasına ulaşamadığı için endişeli olduğunu söyledi. O esnada mesajın içeriğinden ve babasının Ziko Slade'e yapmayı düşündüğü ziyaretten bahsetmedi."

"Babasının onu aradığı sırada nerede olduğuna dair bir bilgi vermiş miydi?"

"Babasının söylediklerinden Rexton'ın kuzeyinde, Garnet Gölü yakınlarında bir yerlerde olduğu izlenimi edindiğini söyledi."

"O anda herhangi bir işlem yapıldı mı?"

"Nezaket gereği devriye birliklerimize Bay Lerman'ın fiziksel tarifiyle araç bilgilerini verdik. Ama ortada bir suç olduğuna dair kanıt bulunmadıkça yetişkin bir bireyin bir aile üyesiyle ilişimini kesmesi emniyeti ilgilendiren bir vaka değildir."

"Peki, bu konu ne zaman bir cinayet soruşturmasına dönüştü?"

"Bayan Lerman'la görüşmemizden yaklaşık yirmi dört saat sonra bir avcıdan, Garnet Gölü'nden çok da uzak olmayan özel bir mülkte kısmen gömülü halde bir ceset bulduğunu bildiren bir çağrı aldık. Cesedin Lenny Lerman'a ait olduğunu hemen teşhis edemedik zira başı ve parmakları koparılmıştı. Ancak DNA örneklerini eyaletin sabıkalı şahıslar veri tabanına girdiğimizde tespit edebildik."

"Babasının ölümünü bildirdiğinizde Bayan Lerman size babasının Ziko Slade'le görüşmeye gittiğine dair bir bilgi verdi mi?"

"Evet."

"Daha önce neden bu hususta bahsetmediğini açıkladı mı?"

"Babasının başının belaya girmesinden korktuğu için anlatmadığını söyledi. Ama artık böyle bir şey söz konusu olamayacağına göre, önemli olan tek şey onun katilini adalete teslim etmek, dedi."

"Lütfen mahkemeye Lenny Lerman'ın cesedinin bulunduğu yere ilk ulaştığınızdaki izlenimlerinizi anlatın."

"İlk fark ettiğim şey koku oldu. Çürüyen cesetten çok kötü kokular yayılır." Derlick, jüri kürsüsünden tiksinti mırıltıları yükselince bir an duraksadı. "Yaklaşınca cesedin sığ bir çukura atıldığını, üzerinin de çam iğneleri ve yumuşak toprakla kapatıldığını gördüm. Tabii çukur muhtemelen çakallar tarafından bir hayli eşelenmişti."

Stryker yüzünü buruşturdu. "Anlıyorum. Lütfen devam edin."

"Az önce de dediğim gibi cesedin en dikkat çekici özelliği başının ve on parmağının olmayışıydı. Üzerinde de avcı kamuflaj giysisi vardı."

"Bu kıyafetle ilgili özel bir durum var mıydı?"

"Cesede göre çok çok büyüktü. Kol ve bacakları çok uzundu. Ceplerinde 30-30'luk bir mermi kutusu ve bir paket kurutulmuş geyik eti bulduk."

"Cesedi gördüğünüz an ilk yorumunuz ne oldu?"

"Karşımızda öldürülmüş bir avcı olduğunu düşündüm. Ama Lerman'ın kimliği kesin olarak anlaşılıp kızıyla tekrar konuşunca ve babasının hiç ava gitmediğini; silahı, mermisi ve kamuflaj giysileri olmadığını söyleyince fikrim değişti."

"Bundan nasıl bir çıkarım yaptınız?"

"Gördüğümüzün doğru olmadığı, bizi yanlış yola sevk etmek için tasarlanmış bir suç mahalline baktığımız çıkarımını yaptım."

Stryker jüri üyelerine kendi de sanki bu derece önemli bilgileri şu an onlarla beraber öğreniyormuş izlenimi verecek şekilde, düşünceli bir tavırla başını salladı.

İyi bir oyuncu diye düşündü Gurney. Kararlarından direkt etkileneceği insanlarla o çok önemli bağı nasıl kuracağını gayet iyi biliyordu.

Stryker devam etti. "Daha sonra Lenny Lerman'ın evinde, ölümüne dek uzanan olayların kaydının tutulduğu, kendi el yazısıyla yazılmış bir günlük buldunuz, değil mi?"

"Evet. Yatağının altına gizlenmiş halde."

Stryker mübaşir masasına yürüyüp küçük, spiralli bir defteri alarak Derlick'e getirdi. "Lütfen ilgili bölümü yüksek sesle okuyun."

Derlick günlüğün ilk sayfasını açıp okumaya başladı.

"24 *Ekim.* Dün Monster'da Jingo'yla karşılaştım. Bana söylediklerini kafamdan çıkartamıyorum. Birinci soru – bu doğru mu? Neden olmasın diye düşünüyorum. *Z Sally Bones'tan kurtuluyor. Bunun nasıl olacağını görebiliyorum. İkinci soru. Ne kadar eder? Yüz bin dolar? Hatta bir milyon dolar?"*

Derlick her gün için sayfayı çevirerek okumayı sürdürdü.

"27 Ekim. Yapıyor muyum yapmıyor muyum? Yaparsam bir milyon dolar. Yapmazsam hiçbir şey. Pislik herifin parası var. Aşağılık biri olmanın bedeli. Sally Bones'un bedeli. Üzerinde çalışmak gerek. Adım adım. Yoğunlaşmam şart. Uyumalıyım.

"2 Kasım. A ve S'yi Lakeshore'a götürdüm. Pauly Bats'le barda selamlaştık. Koca Pauly! Kimse Pauly Bats'e kafa tutamaz! Planı A ve S'ye açıkladım. Adie her zamanki gibi endişeli. Ama ya şöyle olursa? Ama ya böyle olursa? Tıpkı anası gibi. Sonny konuşmaz. Ama Sonny parayı sever. Artık paramız olacak. Hem de çok paramız!

"5 Kasım. Z'nin numarasını buldum ve onu aradım. Pislik herif açtı telefonu. Ona Sally Bones'la ilgili bildiğim her şeyi unutmamın bedeli nedir diye sordum. Bunu düşünmesini söyledim. Aşağılık herifi endişelendirdim.

"6 Kasım. Tommy Hooks'la konuştum. Lanet işi bıraktım. Bu kadar param olunca yapılacak iş mi bu? Lanet iş elveda!

"13 Kasım. Z'yi bir daha aradım. Ona bir milyonun doğru sayı olduğunu söyledim. İğrenç kıçını kurtarmanın bedeli olarak! Kullanılmış yirmilik banknotlar halinde. Sızlanmaya başlayan pislik bunun iki bavula ancak sığacağını söyledi. Bavul sayısından bana ne be adam? Ona on günü olduğunu söyledim.

"23 Kasım. Z'yi arayıp sürenin dolduğunu, parayı hazırlaması gerektiğini söyledim. O da hazırladığını söyledi. Bu gece teslimata hazırlanmasını ve beni tek başına beklemesi gerektiğini söyledim. Ya bu gece o parayı alırım ya da bütün dünya Sally Bones'u öğrenir."

Derlick günlüğü kapattı. "Bu son sayfaydı."

"Teşekkürler Dedektif. Bu arada Lenny'nin sözünü ettiği şu üç görüşmenin varlığını doğrulayabildiniz mi?"

"Evet. Telefon operatörünün kayıtlarında, günlükte belirtilen günlerde Slade'in numarasının, Lerman'ın telefonundan üç kez arandığı görülüyor."

Gurney kaydı durdurdu.

Koltuğunda arkasına yaslandı. Lerman'ın günlüğünün jürideki muhtemel etkisi net değildi. Diğer taraftan yazılanlar, iddia makamının Slade'in onu öldürmek için bariz neden olarak ileri sürdüğü, Lerman'ın şantaj planıyla ilgili biraz önceki görgü tanığı ifadelerini doğruluyordu. Bu yanıyla günlüktekiler Stryker'ın sunumuna artı puan kazandırmıştı. Diğer taraftan metnin tonu Lerman'ın kurban olarak görülmesini sağlayan Adrienne'ın gözyaşlarının yarattığı sempatiyi bir miktar azaltmış olabilirdi. Ancak sıra henüz olay yeri fotoğraflarına gelmemişti. Bu fotoğrafların sempati hissini yeniden artırma gücü olabileceği açıktı.

Gurney NYPD'deki kariyerinin ilk günlerinde, bir seri katilin kurbanlarına saldırma planlarından bahsettiği bir defter bulduğunu hatırlıyordu, Lerman'ın günlüğünden çok farklı değildi. Olayda görevli bir danışman psikolog planı bu şekilde yazıya

dökmenin birkaç amaca hizmet edebileceğini açıklamıştı. Bunlardan biri eyleme geçmeden önce zihnindeki fikri somutlaştırma arzusuydu. Planı kâğıda dökmek onu daha gerçek, daha heyecan verici hale getirirdi. Diğer bir amaçsa tasarlanan suçun kurbanını haksız gösterme isteğiyle bu hedef kişiyi aşağılayarak yaftalama imkânı bulma arayışıydı.

Gurney bir fincan kahve daha yapmaya gitti. Kahve suyunun kaynamasını beklerken kuşkonmaz tarhındaki sararmış eğreltiotlarının meltemde tatlı tatlı sallanışlarını seyretti. Bakışları kümese kaydığı anda tavukların yemini, suyunu kontrol etme sözü verdiğini hatırladı. Ayrıca yabanmersini de götürecekti. Tüm bu işleri Scott Derlick'in ifadesini izlemeyi bitirir bitirmez yapmaya karar verdi.

Kahvesini çalışma odasına götürüp videoyu yeniden başlattı.

Stryker tanık kürsüsünün yanında durup Derlick'e hitaben söze girdi.

"Şimdi Lenny Lerman'ın Slade'i son kez aradığı, Calliope Springs'ten Slade'in Kuzey Rexton dağlarındaki kulübesine doğru yaşamının son yolculuğunu gerçekleştirdiği güne dönelim. Bu yolculukla ilgili ne söyleyebilirsiniz?"

"Lerman'ın telefonundaki GPS verilerine ulaştık ve bu verileri bölge haritasına aktardık."

Stryker büyük, sert bir haritayı tanık kürsüsünün önündeki şövaleye yerleştirdi.

Dağlık arazinin virajlı yollarının göründüğü haritada parlak kırmızı bir çizgi sol alt köşedeki Calliope Springs kasabasından sağ üst köşedeki Rexton'a uzanan bir dizi tali yolu takip ediyordu. Rota üzerinde dört yıldız vardı, her birinin yanında saatler yazılıydı.

Derlick sol alttaki yıldızın Lerman'ın evi, yanındaki 16.25 ibaresinin de evden çıkış zamanı olduğunu açıkladı. Kırmızı rota çizgisinin ortasındaki yıldız on beş dakika durduğu benzin istasyonunu gösteriyordu. Çizginin üst kısmındaki, birbirlerine yakın

diğer iki yıldızdan ilki halka açık yolun Slade'in evine uzanan özel yoldan ayrıldığı kısmı, diğeriyse kulübenin yerini gösteriyordu.

"Bu yıldız Slade'in kulübesine uzanan sapağı gösteriyor," dedi Derlick. "Lerman kızını saat 18.46'da buradan aradı. Sonraki yıldızsa kulübenin önünü işaret ediyor. Burası da Lerman'ın telefonundan en son konum verisi alınan yer."

Stryker parmağını son yıldızın üzerine koyup jüriye döndü. "Lenny için burası birçok açıdan yolun sonuydu."

7

Stryker'ın sıradaki tanığının Kyra Barstow olduğunu görmek Gurney'yi bir hayli şaşırttı.

Barstow, Harrow Hill olayının adli tıp amiriydi. Aynı zamanda bölgedeki fakültenin adli bilimler programının bölüm başkanıydı ve zaman zaman mahalli polise yardımcı olurdu. Anlaşılan Rexton bölgesiyle de benzer türden bir çalışma içindeydi.

Tıpkı Gurney'nin hatırladığı gibiydi. Uzun boylu, atletik yapılı, çarpıcı ela gözlerinden zekâ kıvılcımları yayılan hoş bir kadın. Onunla çalışmak çok keyifliydi.

Stryker tanık kürsüsüne yaklaştı. "Bayan Barstow, lütfen bize Lerman olayıyla ilginizi anlatın."

"Olay yerine varışından takriben on beş dakika sonra Dedektif Derlick'ten bir telefon aldım. Eyaletin diğer ucundaydım, bu yüzden oraya ulaşmam bir saatten biraz daha fazla sürdü. Geldiğimde Dedektif Derlick cesedi bulan avcıyla görüşmesini bitirmek üzereydi."

Stryker başını salladı. "Dedektif Derlick az önce bizlere Lerman'ın, Calliope Springs'ten Ziko Slade'in kulübesine gitmek için takip ettiği rotayı gösterdi. Siz de bize oradan ormandaki mezara kadar olan yolu gösterebilir misiniz?"

"Kulübenin önündeki çam iğnelerinin içinde Lerman'ın DNA kalıntılarını ve kan izlerini tespit ettik," dedi Barstow. "Çam iğnelerinde oluşan kalıcı deformasyon şahsın buraya düştüğünü ya da düşürüldüğünü ortaya koyuyor."

Stryker söylenenleri kaşlarını çatarak dinledi. "Ama cesedi yüz metre kadar ileride, ormanda bulundu. Oraya nasıl gittiğini söyleyebilir misiniz?"

"Lerman yüzüstü sürüklenmiş olmalı. Yerde kan izleri, deri parçaları ve giysi lifleri vardı."

"Cesedin üzerindeki kamuflaj giysiye ait lifler mi?"

"Hayır. Kulübeye geldiğinde üzerinde olan giysiye ait lifler. Mezarın yakınlarına gömülmüş, üzerinde Lerman'ın DNA'sı bulunan ceket, gömlek ve pantolon bulduk."

"Giysileri önceden mi çıkarılmış? Yani başı..." Stryker duraksadı. "Koparılmadan önce?"

"Evet. Geldiğinde üzerinde olan giysilerde, o da gömleğinin yakasının arka kısmında, sadece birkaç kan damlası vardı. Bu da Lerman'ın mezara taşınmadan önce başının arkasına bir darbe aldığı düşüncesiyle tutarlılık gösteriyor. Giysileri de orada değiştirilmiş gibi görünüyor. Ayrıca Adli Tabibin de benzer görüşü doğrultusunda, şahsın başı kesilirken hâlâ hayatta olduğu kanaatine vardık."

"Bunu nasıl biliyorsunuz?"

"Mezardaki kan miktarı, boynundaki atardamarları baltayla kestiği sırada kalbinin attığını gösteriyor."

Stryker yüzünü buruşturdu. "Yani Lenny Lerman ormana sürüklenip oradaki, önceden açılmış mezara atıldı ve sonra...?"

"Başı kesildi. Sonra da küçük bir budama makasıyla parmakları koparıldı. Parmakların koparıldığı yerlerde çok az kan vardı. Bu da bu işlemin ölümden sonra gerçekleştiğini ortaya koyuyor."

Jüri üyelerinin birkaçından belli belirsiz tiksinti sesleri geldi. Stryker sanki onların bu tiksinti hislerini paylaşıyormuşçasına başını eğip bir süre gözlerini kapattı. Başını yeniden kaldırınca da jüri bölmesine döndü.

"Bu noktada sizlere olay yeri fotoğraflarını göstermem gerekiyor. Bunlara bakmanın kolay olmayacağının farkındayım ama görmeniz gerek."

Gidip birkaç tane mantar pano getirdi, onları savcı kürsüsüne yaslayarak yere bıraktı. İçlerinden birini alıp şövaleye yerleştirdi. Panoda alelade kazılmış bir çukurdaki kamuflaj kıyafetli, başsız cesedin renkli fotoğrafı vardı. Kesik başın çevresindeki toprak kurumuş kan lekeleriyle kahverengiye dönmüştü. Her iki yana açık, parmaksız eller avuçiçleri aşağıya bakacak şekilde toprağa gömülüydü. Ellerin üzerinde derin yaralar vardı. Pantolonun yırtıldığı yerden cesedin baldırı görünüyordu. Stryker fotoğrafların jüri üzerinde etkisini göstermesi için biraz bekledikten sonra Barstow'a bu yaraları sordu.

"Büyük yaraları çakallar dişleriyle yapmış. Küçüklerse akla akbabaları getiriyor. Aradan bir hafta daha geçse geriye hiçbir şey kalmazdı. Ya da çakalların parçalayamadığı kemikler dışında bir şey kalmazdı."

Stryker şövale üzerine bir sonraki fotoğrafı yerleştirdi. Bunda da bir baltayla budama bıçağının büyük boy bir fotoğrafı yer alıyordu. Barstow'a, Lenny Lerman'ı öldürmek ve parmaklarını koparmak için kullanılan aletler bunlar mı, diye sordu.

Barstow bunu doğrulayıp söz konusu aletlerin cinayetten sonra, muhtemelen katil tarafından yıkandığını da ekledi. Yine baltayla sapının birleştiği yerde ve budama bıçağının ortasındaki ayar vidasında Lerman'ın kanı kalmıştı.

"Her ikisini de Slade'in kulübesinin arkasındaki bir barakada bulduk," dedi Barstow, Stryker'ın sorusuna verdiği cevaba ek olarak. "Yanda da mezar toprağının kimyasal bileşimiyle uyumlu izlere sahip bir kürek vardı."

"Tüm bu suçu ortaya koyan veriler dışında Ziko Slade'le Lenny Lerman'ın cesedi arasında doğrudan bir fiziksel bağlantı tespit ettiniz mi?"

"Evet."

"Neydi bunlar?"

"Ceset üzerinde hem Lenny Lerman'a hem de Ziko Slade'e ait temas DNA izi vardı. Ayrıca mezarın yanında bulunan bir izmaritte de Ziko Slade'in DNA'sı bulunuyordu."

"Teşekkürler Bayan Barstow. Başka sorum yok."

Marcus Thorne tanık bölmesine yaklaştı. "Bayan Barstow, Lerman'a kulübenin önünde vurup onu ormana sürüklediği iddia edilen kişinin kimliğini tespit edebildiniz mi?"

"Hayır."

"Ya da mezarı kazan kişinin?"

"Hayır."

"Testleriniz Bay Slade'in DNA'sının nasıl olup da bahsedilen kamuflaj giysisinde olduğunu ortaya çıkardı mı?"

"Hayır."

"Ya da şu sigara izmaritini bulduğunuz yere kimin koymuş olabileceğini?"

"Hayır."

"Teşekkürler Bayan Barstow. Hepsi bu kadar."

Stryker, bir anlığına bu olumsuz yanıtların etkisini azaltmak için Barstow'u sorgulamaya devam edecekmiş gibi göründü. Ama hemen sonra Dedektif Teğmen Scott Derlick'i tanık kürsüsüne yeniden çağırdı.

"Dedektif, ifadeniz sırasında bize Lenny Lerman'ın Calliope Springs'ten Ziko Slade'in kulübesine gitmek için kullandığı rotayı göstermiştiniz. Bu yolculuğu kendi aracıyla mı yapmış?"

"Evet, 2004 model siyah bir Corolla. Yol üzerindeki iki küçük alışveriş merkezine ait kameralar tarafından da doğrulandı bu."

"Aracı buldunuz mu?"

"Evet. Üç gün sonra Slade'in kulübesine yaklaşık beş kilometre kadar uzakta terk edilmiş bir taşocağında yanmış bir araba olduğuna dair bir çağrı aldık. Bulduğumuz şasi numarası sayesinde de aracın tespitini yapabildik."

"Yanmış dediniz, değil mi?"

"Evet. Yakınlarda bulduğumuz boş bir benzin bidonu bunun bir kundaklama vakası olduğunu gösteriyor."

"Başka ilginç bir şey buldunuz mu?"

"Sürücü koltuğunun yanında, yerde, muhtemelen Corolla'yı süren ve bu taşocağına getiren şahsın cebinden düşmüş bir anahtar."

"Nasıl bir anahtar?"

"Asma kilit anahtarı."

"Bu anahtarı herhangi bir asma kilitle eşleştirebildiniz mi?"

"Evet. Ziko Slade'in alet kulübesinin kapısındaki asma kilitle."

8

Savunma masasındaki Marcus Thorne ayağa kalktı.

"Şu asma kilit anahtarı kafama takıldı," dedi masumane, sohbet eder gibi bir ses tonuyla. "Anahtar birinin cebinden düşmemiş de oraya kasten bırakılmış olabilir mi?"

"Bununla ilgili hiç kanıt yok."

"Tıpkı anahtarın Bay Slade'in cebinden düştüğüne dair kanıt olmadığı gibi, değil mi?"

Derlick'in dudakları hafifçe seğirir gibi olduysa da yanıt vermedi.

"Dedektif, aslına bakarsanız, Bay Slade'in değil birini öldürmek ya da aracını taşocağına götürüp orada yakmak, söz konusu tarihte gündüz ya da gece herhangi bir saatte kulübesinden dışarıya çıktığına dair bile elinizde tek bir somut delil var mı açıkçası bilmek istiyorum."

Derlick'in çene kasları gerildi. "Eldeki veriler ışığında sadece bu mantıklı sonuçlara erişiliyor."

"Yani elinizdeki sıfır delile rağmen kesin bir karara varmış durumdasınız. Buna benzer kararlar neticesinde her yıl binlerce masum insan demir parmaklıkların arkasını boyluyor."

Stryker sandalyesinden fırladı. "İtiraz ediyorum! Savunma istatistik uyduruyor ve tanığa sataşıyor!"

"Kabul edildi," dedi Wartz. "Bay Thorne, bir daha uygunsuz bir yorum yapmanız halinde sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksınız."

Thorne uysalca gülümseyip teslim olmuşçasına ellerini kaldırdı. "Teşekkürler Sayın Yargıç. Bu tanığa soracak başka sorum yok." "Tanık" kelimesini sanki bir kemirgenden bahsediyormuşçasına yüzünü buruşturarak söylemişti.

Wartz, Stryker'a döndü. "Devam edebilirsiniz."

"Çağıracağımız başka tanık yok Sayın Yargıç."

Wartz başıyla onaylayıp bu kez Thorne'a savunma konuşması yapmaya hazır olup olmadığını sordu.

"Sayın Yargıç, müvekkilimle birlikte resmi bir savunma konuşması yapmaya ihtiyaç olmadığını düşünüyoruz. Doğrudan kapanış tartışmasına geçmeyi tercih ediyoruz."

Wartz'un soğukkanlı yüz ifadesinde şaşkınlık emaresi belirir gibi oldu. Benzer şaşkınlığı Gurney de yaşamıştı ki birden Slade'in olay anında nerede olduğuna dair bir kanıtı olmadığı için Thorne'un onu kürsüye çıkarmaktan korkuyor olabileceğini fark etti.Thorne jüri kürsüsüne yaklaştı. "Bayanlar, baylar. Sizlerle birlikte ben de az önce tesadüfi ve kuşku uyandırıcı delil kırıntılarının etkileyici bir kurgu yaratmak için zekice bir araya getirildiği, dikkatle düzenlenmiş bir prodüksiyona tanıklık ettim. İddia makamı yaratıcılığı için takdiri hak ediyor gerçekten. Ama sıra bu davanın kilit sorularına geldiğinde –tüm mantıklı kuşkuların da eşliğinde– ileri sürülen tez bariz biçimde başarısızlığını göstermiş oldu." Başını iki yana salladı. "Ortada nereden başlayacağımızı bilemediğimiz çok sayıda sorun var. Mesela Lerman'ı ele alalım. Kendisi bütün planını dünyaya yayınlayan bir aptal mıydı yoksa kurnaz bir şantajcı mı? İkisi birden olamaz. Ama savcı sizin bu ikilemi görmezden gelmenizi istiyor.

Bize kırmızı kalemle etkileyici bir şekilde çizilmiş bir harita gösterdiler. İyi de bunu neyi kanıtlamak için yaptılar? Lerman'ın, Slade'in arazisine gittiğini göstermek için mi? Ama bu yolculuk akla gerçekten önem arz eden tek soruyu getiriyor: Lerman oraya vardıktan sonra onu kim öldürdü?

Bay Slade'i cinayetle bağlantılı göstermek için sergilenen umutsuz çaba sırasında savcılık, kamuflaj kıyafetinde ve sigara izmaritinde bulunan temas DNA izlerini delil olarak sundu. Ama kilit gerçekler bariz biçimde eksikti. Bize kamuflajdaki DNA ile Bay Slade'in DNA'sının eşleştiği söylendi. Ama bilimsel olarak hangi oranda eşleştiğini öğrenemedik. Yüzde doksanlık bir eşleşme mi olmuş? Seksen? Yetmiş? Ondan daha mı az? Bilmiyoruz çünkü söylenmedi. İzmarit konusunda olduğu gibi. Bay Slade kulübesinin önüne onlarca sigara izmariti atmış, sonrasında da gerçek katil bunlardan birini alıp, bütün gün savcılık makamının sizlere aktardığı gibi bu yanlış izlenimi uyandırmak için, mezarın yakınlarına bırakmış olamaz mı?"

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdı Stryker. "Savcılığın kovuşturma yöntemine iftira atılıyor."

Wartz derin bir nefes aldı. "Savunma tarafının sınırları zorladığının farkındayım. Fakat kapanış konuşması sonrasında herhangi bir soru işareti kalmaması için itirazı bu kez reddediyorum."

"Sayın Yargıcın hoşgörüsüne müteşekkirim," dedi Thorne tekrar jüriye dönerek.

"Uzun yılardır sürdürdüğüm avukatlık kariyerimde akla bu derece şüphe getiren bir dava neredeyse hiç görmedim. Özellikle de polisin diğer makul senaryoları araştırmakta başarısız olduğunu gördükçe şaşkınlığımın boyutu artıyor. Polis, Lerman'ın önüne gelen herkese anlattığı, Bay Slade'den para koparma planını duyan bir düşmanının onu takip edip öldürmesi için harika bir fırsat olduğunu hiç düşünmemiş mi? Peki ya Lerman'ın bir milyon dolarlık hayat sigortası? Savcı açılış konuşmasında bundan bahsetti ama biz Dedektif Derlick'ten bununla ilgili tek kelime

bile duymadık. Oysa 'parayı takip et' bir soruşturma prosedürünün temel prensibidir. Altına bakılmamış çok taş, yanıtsız kalmış çok soru var."

Thorne her bir jüri üyesiyle teker teker göz teması kurdu. "Dağ yüksekliğindeki bu makul şüphe yığını ışığında, yasa sizlerden sanığın beraatına karar vermenizi talep eder."

Kısa bir sessizliğin ardından Wartz, Stryker'a döndü. "Kapanış konuşmanıza hazır mısınız?"

"Evet Sayın Yargıç." Derin bir nefes alıp jüriye yaklaştı.

Sözcüklerin üzerine basarak, "Makul şüphe," dedi. "Eğer sizlere gökyüzünün renginin mavi olduğunu söyleseydim eminim Bay Thorne bu basit gerçekten şüphe duymanız gerektiğine dair onlarca neden uydurmaya çalışacaktı. Ama bunlardan hiçbiri mantıklı olmayacaktı. Kuşkulardan ve kafa karışıklığından oluşan bir sis perdesi yaratarak sizleri gökyüzü gerçekten mavi mi diye düşünmeye itmek, savunma avukatları bunun için para alırlar zaten."

Thorne abartılı bir yorgunluk ifadesiyle başını iki yana salladı. "İtiraz ediyorum Sayın Yargıç. Bu bariz bir hakaret."

"Reddedildi," dedi Wartz. "Savcıya size az önce gösterdiğim müsamahayı tanıyorum."

Stryker devam etmeden önce Thorne'a şöyle bir "Gördün mü?" tarzı bir bakış fırlattı. "*Mantıklı* şüphe denen şeyle ilgili bilinmesi gereken, söz konusu şüphenin gerçekten de *mantıklı* olmasıdır. Savunma avukatının dikkat dağıtıcı soruları ve arsız varsayımlarıysa mantıklı olmaktan çok uzak. 'Kuşku' terimini sözlerinin arasına âdeta kanıtları ortadan kaldıracak sihirli bir tozmuş gibi serpiştirip duruyor."

Devam etmeden önce bir an duraksadı. "Normalde duruşmaların bu noktasında savcılık bütün önemli delilleri bir kez daha özetleyip jüriye bunların nasıl birbirlerine uyduklarını açıklar. Ama sizlerin bu duruşma özelinde bunları bir kez daha dinlemenize gerek olduğunu sanmıyorum. Bu çok basit bir dava. O kadar

basit ki tek bir cümleyle özetleyebilirim: Fakir bir adam zengin bir adamdan bir servet elde edebileceğini düşünüyordu ama bu zengin adamın ne kadar acımasız olabileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu."

Jüriye doğru bir adım attı ve yumuşak bir sesle konuşmayı sürdürdü. "Lenny Lerman, Ziko Slade'in neler yapabileceğini bilmiyordu. Ama sizler biliyorsunuz. Biliyorsunuz çünkü Lenny'nin parçalanmış cesedini gördünüz. Bu, hiçbirimizin unutamayacağı bir görüntü. Bu, sizlerin sanığı kasten adam öldürmekten suçlu bulma görevinizin altını çizen bir görüntü."

9

Madeleine, Ruh Sağlığı Kriz Merkezi'nden eve döndüğünde Gurney duruşma videosunun kaydını en başından jürinin hükmünü –kasten adam öldürme– verdiği ana dek iki kez izlemişti.

Madeleine kıyafetlerini değiştirdikten sonra ona tavukları sordu. Gurney unuttuğunu itiraf etmeden iş ceketini giyip kilerden bir çuval tavuk yemi alıp dondurucu soğukta kümese yöneldi.

Beş tavuk çitle çevrili alana serpiştirdiği mısırları gagalamaya başladı. Gurney kontrol ettiği kümesi çok olmasa da yeterli düzeyde temiz buldu. Etrafa zemin ve folluklardaki saman kokusu hakimdi. Bulduğu iki taze, kahverengi yumurtayı ceketinin ceplerine koydu. Yemlikleri doldurdu. Ardından sulukları kontrol etti. Yarıya kadar doluydu. Bir iki gün daha idare ederdi. Eve dönüp yumurtaları mutfaktaki ada tezgâhın üzerine bıraktı, Madeleine süzgeçte marulları duruluyordu.

"Salatayı önce yeriz diye düşündüm," dedi marulları kurulamak için üzerlerinde kâğıt havlu gezdirirken. "Olur mu?"

"Olur."

"Sen masayı kur. Ben de sos yapayım."

Gurney masanın üzerindeki, Madeleine'in okuduğu iki kitabı –biri çello tarihi diğeriyse salyangozların yaşamı hakkında– tabaklara yer açabilmek için kenara itti.

Salatalarını bitirmek üzerelerken Madeleine, Gurney'nin geleceğinden emin olduğu o soruyu sordu: Duruşmayla ilgili ne düşünüyordu?

Çatalını tabağın kenarına koydu. "Savcılık açısından etkileyici. Slade aleyhindeki kanıtlar çok güçlüymüş. Birkaç etkisiz itiraz dışında savunma savcılığın tezini çürütememiş. Aslında doğru dürüst bir savunma bile yapılmamış."

"İtiraz şansı var mı?"

Gurney başını iki yana salladı. "Duruşma yapılmasına bile şaşırdım. Delillerin böylesine ağır bastığı ve ortada inandırıcı bir savunma imkânı olmayan durumlarda indirimli bir ceza karşılığında suç kabul edilir ve duruşma yapılmaz. Aklıma Slade'in avukatını arayıp bunu sormak gelmiyor değil."

Madeleine kaşlarını çatıp çatalıyla bir üzümü deldi.

"Eğer avukatın elinde aklanmasına olanak tanıyacak küçücük bir kanıt bile olsaydı," diye devam etti Gurney. "Mahkemeye mutlaka sunardı. Neden böyle bir şey yapmamış olabileceğine dair aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Tamam," dedi Madeleine biraz gergin bir ses tonuyla. "Sanırım, bu kadar merak ediyorsan önünde sonuna o aramayı yapacaksın."

Ayağa kalktı, masayı topladı. Ardından yorgun olduğunu söyleyip yatmaya gitti.

Birkaç dakika tek başına oturduktan sonra Gurney çalışma odasına gitti ve Marcus Thorne'u aradı.

10

Marcus Thorne yüksek gelirli ailelerin tercih ettiği Claiborne kasabasında gözlerden uzak bir yaşam sürüyordu. Dağ defneleri, ormangülleri ve yaşlı meşe ağaçlarının olduğu araziden geçtikten sonra büyük beyaz evin önündeki çakıl taşlı park alanına ulaştı. Park alanının sınırlarını belirleyen çiçek tarhları her iki yandan eve uzanıyordu.

Gurney, arabasından indiği esnada kendisine seslenildiğini duyunca şaşırdı. Dönüp bakınca taş bir kulübenin köşesindeki bir adamın ona el salladığını gördü. İngiliz görünümlü koton kanvas ceketi, kahverengi fitilli kadife pantolonu ve Harris Tweed marka kasketiyle Marcus Thorne'un tek eksiği pahalı bir av tüfeği ve ölü bir sülün, diye düşündü Gurney.

Gurney yeni biçilmiş çimlerle kaplı geniş bahçeye yöneldi.

"Görüşme isteğimi bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Gurney, kısa boylu adamın elini sıkarken.

"Ofise gidemediğimde çalışmalarıma burada devam ediyorum," dedi Thorne küçük göleti geçerken yolu gösterdi. "Evimde şehre nazaran daha rahat sohbet ederiz diye düşündüm."

Binanın dışı Gurney'ye on sekizinci yüzyılda inşa edilen evleri hatırlatmıştı ama içeride o dönemden geriye yalnızca dumandan kararmış, meşe ağacından yapılıp cilalanmadan bırakılmış tavan kirişleri; taş bir şömine ve geniş çam yer kaplaması kalmıştı. Tek odalı giriş katında geri kalan her şey son derece modern, minimalist tarzda tasarlanmıştı. Binanın gölete bakan tarafına cam bir duvar hâkimdi. Göleti kahverengi, mat koyu sarı tonlardaki süs bitkileri çevreliyordu.

Thorne ceketiyle kasketini şömineye dönük konumlandırılmış kanepenin arkasına attı. Üzerine özel dikim olduğunu düşündürecek kadar mükemmel oturan kahverengi ekose bir gömlek giyiyordu. Gurney ince yağmurluğunu çıkarmadı.

"Birkaç ay öncesine dek orada ördekler vardı," dedi Thorne göleti göstererek. "Şimdi güneye gittiler. Ama lanet olası kazlar kaldı. Karım bu pis şeyleri besleyip duruyor. Otursanıza."

Thorne siyah deri ve kromdan yapılmış, sandalyeyle uzaktan yakından alakası olmayan geometrik bir nesnenin üzerine oturdu. Gurney de sehpa vazifesi gördüğünü düşündüğü parlak cam levhanın diğer ucundaki benzer yere oturdu.

"Pekâlâ, ünlü dedektif Bay Gurney. Sizin için ne yapabilirim?" Thorne arkasına yaslandı, gözlerindeki bıkkın bakışla çelişen düşünceli bir dikkatle parmaklarını birleştirdi.

Walnut Crossing'den buraya iki saat süren yolculuğu sırasında Gurney sorularını en nazik biçimde sorabilmenin çeşitli yollarını düşünmüştü ama Thorne'un bu rahat tavrı onu daha açık konuşmaya sevk etti. "Öncelikle bana neden Slade'i son derece kötü savunduğunuzu anlatarak başlayabiliriz."

Thorne avukatlara has boş gülümsemesiyle, "Eğer jüri neden onu suçlu buldu diye soruyorsanız yanıt basit. Slade'den hoşlanmadılar."

"Bu yanıt bana pek bir şey ifade etmiyor."

Thorne'un bakışları kirişli tavana kaydı. "Talihsiz olayların peş peşe geldiği kusursuz bir fırtınayla karşılaştık da diyebilirsiniz."

"Yani?"

"Müthiş yetenekli, yakışıklı, eğlenceli, büyüleyici Ziko için hiçbir şey zor değildi. Doğal olarak da jüri ondan daha ilk görüşte nefret etti. Bu gerçek tek başına mahkûmiyetini sağladı. Başka kanıta gerek bile..."

Yumuşak bir müzik sesi sözünü kesti. Uzanıp gömleğinin cebinden pahalı bir telefon çıkartıp ekrana baktı. Yüzü asılmış, âdeta dikkat kesilmişti. Gergin bakışlarla hızlıca bir mesaj yazdı, telefonu cebine geri koydu ve bir anda eski kayıtsızlığına geri döndü. "Nerede kalmıştım?"

"Jüri ilk bakışta Slade'den nefret etti dediniz."

"Gerçekten de öyle. Ama bizim açımızdan davayı özellikle zorlaştıran şey Slade aleyhindeki ilk tanığın bizzat cinayet kurbanının kendisi oluşuydu. Lenny Lerman'ın hakkında şüpheye yer bırakmadığı para sızdırma planı Slade'in onu öldürmesi için mükemmel bir sebepti. Lerman, Slade'in kulübesine gittiğinde Slade de oradaydı ve üstelik başka yerde olduğunu kanıtlayamıyordu. Son derece somut fiziksel kanıtlar vardı. Ve Stryker davayı kusursuz sundu."

"Bununla başa çıkacak bir savunma hazırlayamadınız mı?"

Thorne başını iki yana salladı. "Eğer alternatif bir teori ortaya koyacaksanız gerçeklere ihtiyacınız var ki bizim elimizde öyle bir şey yoktu. Tam tersine, bu tür bir teori ortaya koymaya kalktığımızda savcılığın anlatımıyla mukayese edilecek ve onların tezi olduğundan da güçlü görünecekti. Ve tabii ki Stryker tüm bunların yanında bir de cinayet silahına sahipti. Jüriler kanlı silahlara bayılır." Thorne soğuk bir ifadeyle sırıttı. "Ve konu kanlı silahlara geldiğinde bir baltayı yenmek çok zordur."

"Slade'in böyle bir suçu işlerken bu derece dikkatsiz davranmayacak kadar zeki biri olduğu tezini savunmayı hiç düşünmediniz mi?"

Thorne tiz, kulağa metalik gibi gelen sesle kahkaha attı. "Öyle bir iddiadan hiçbir yere varılmaz. Hiç faydası olmaz. Hem de hiç. Zekâ hatasızlık çağrışımı yapmaz. İnsanlarda masumiyet düşüncesi de uyandırmaz. Eğer bir sanık bir suçu işleyemeyecek kadar aptal görünüyorsa buradan bir yere varılabilir. Aptallık zararsızlık çağırışımı yapar. Zekâysa akla tehlikeyi getirir."

"Savunma olarak neden Slade'in iyi yanlarını ortaya çıkartacak bir tanık çağırmadınız?"

"Eğer öyle yapsaydık savcılık da Slade'in eski günlerinden onun hakkında olumsuz bilgi verecek tanıklar çağırırdı. Bu da duruşmanın tam bir dehşet gösterisine dönüşmesine neden olurdu."

Gurney başıyla onayladı. "Slade'in dağ kulübesi asıl evi değil sanırım?"

"Dutchess County'de bir at çiftliği var. Bir de geçen yılki cinayetten önce, Emma Martin'in yerinde değilse, zamanının çoğunu geçirdiği şehir merkezindeki apartman dairesi."

"Cinayet günü neden kulübeye gitmiş olabilir?"

"Şükran Günü arifesiydi. Ertesi günkü büyük akşam yemeği hazırlıkları için sabah kulübeye gitti."

"Kimlere verilecekti bu büyük yemek?"

"Emma Martin'in bir grup hastası, müşterisi ya da müridi, artık her ne isim veriyorsa, onlar için."

"Bu yemek gerçekleşti mi?"

"Evet."

"Davetlilerle konuştunuz mu?"

"Gayet tabii."

"Slade'in ruhsal durumu hakkında ne dediler?"

"Sakin, hoş, gayet huzurlu. Ama bu bizim davamız için bir şey ifade etmedi. Eğer bu konu üzerinde dursaydık, Stryker gibi sert bir savcı hemen bu durumun üzerine atlar ve jüriyi Slade'in dinginliğinin katil bir psikopatın doğal görünüşü olduğuna ikna ederdi."

Gurney'nin buna karşılık olarak söyleyeceği bir şey yoktu. Jüriler sakin katillerden nefret ederler. "Stryker demişken, onun neden Lerman'ın kızı Adrienne'ı kürsüye çağırıp oğlu Sonny'yi çağırmadığını biliyor musunuz?"

Thorne tatsız bir gülümsemeyle, "Kızı jürinin doğal favorisiydi. Sevimli, duygusal. Diğer taraftan Sonny tam bir pislikti. Bir polis memuruna hakaret ettiği için iki yıl yatıp şartlı tahliye olmuş, babası gibi iğrenç ve ondan daha öfkeli bir tip," dedi.

Gurney arkasına yaslanıp duvar büyüklüğündeki pencereden dışarı baktı. Mevsim değişmesine rağmen hâlâ hayatta kalmış bir eşekarısı soğuktan uyuşmuş halde camın üzerinde geziyordu. Thorne gömleğinin cebinden telefonunu çıkarıp saate manalı bir bakış attı.

"Sadece birkaç soru daha," dedi Gurney. "Müvekkilinize açılan dava düşünüldüğünde sanırım savcıya anlaşma teklif etmeyi düşünmüşsünüzdür."

"Bunu önerdim ama Slade kabul etmedi. Yapmadığı bir şey için yalvarmayacağını söyledi. Suçunu kabul etmeyeceğini, yalan söylemeyeceğini net olarak bildirdi. Bu yüzden de on beş ila yirmi yıllık bir ceza yerine ki bu tür bir anlaşma yapabilirdim, şartlı tahliye hakkı olmayan, otuz yıllık bir ceza yedi." Thorne'un sırıtışı geri döndü. "Prensipler. İnsanın canına okurlar." Duraksadı. "Sizin bu işteki rolünüz ne, Bay Gurney?"

"Neden bu konuyla ilgilendiğimi mi soruyorsunuz? Emma Martin benden davadaki minik noksanlıkları bulmamı istedi."

Thorne sert, küçük bir kahkaha atıp başını iki yana salladı.

"Zamanımı boşa harcadığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Uygun saatlik ücretle faturalandırılan bir zaman boşa geçmiş değildir. Ama davada noksanlıklar bulma konusuna gelince, başarılı bir itiraza dayanak oluşturacak bir noksanlık bulma olasılığı yok. Hatta itiraz kabul edildi, temyiz sonucu yeniden yargılanmaya karar verildi diyelim. Yine kendinizi Slade'in nahoş geçmişine sıkışıp kalmış bir halde bulacağınız kesin."

Devam etmeden önce bir kez daha telefonunun saatine baktı. "Bakın size jürilerle ilgili kısa bir hikâye anlatayım. Yıllar önce Güney Kaliforniya'da, yeni mezun olduğum dönemde kamuoyunun çok ilgisini çeken bir hırsızlık-cinayet davasında bizzat bulundum. Olay şuydu: Kapalı otoparkta bir mücevher kuryesinin önünü kesip içinde yaklaşık üç milyon dolar değerinde zümrüt bulunan çantayı çalıyorlar. Kuryenin burnu kırılıyor, otopark görevlisi vurularak öldürülüyor ve üç kişilik soygun ekibi zümrütlerle beraber kaçıyor. Ama kuryeye göre saldırganlardan sadece ikisi maske takmaktadır. Sürücünün yüzünde maske yoktur ve kurye onu önceki hafta kendisini sürekli takip eden şahıs olarak teşhis eder. Hatta polise adam peşindeyken çektiği bir fotoğrafını

bile verir. Tüm bunların üstüne kurye kaçtıkları aracın plakasını bile almıştır. Sonrasında bu aracın, hakkında mücevher hırsızlığı, kara para aklama ve seks ticaretiyle bağlantılı olduğuna dair söylentiler dolaşan bir pisliğe ait olduğu anlaşılır. Bu pislik herifin olay anında başka yerde olduğuna dair bir tanığı olmadığı gibi kuryenin kimliğini polise bildirdiği şoförün de onun güvendiği bir çalışanı olduğu ortaya çıkar. Bu arada kurye de tertemiz sicilli, Tom Hanks'e benzeyen bir polis emeklisidir. Ben adı geçen pislik herifin avukatıydım."

Thorne, Gurney'nin dinlediğinden emin olmak istercesine bir anlığına duraksadı. "Şaşırtıcı bir şekilde savcı müvekkilime makul bir anlaşma teklif etti. Son derece zayıf durumdaydık bu yüzden de müvekkilime ısrarlı bir şekilde teklifi kabul etmesi önerisinde bulundum. Kabul etmedi. Israrla, Jimmy Peskin adlı ticari rakibinin ona tuzak kurduğunu söyledi. Bana gerçeği ortaya çıkarmak için özel bir araştırma yapmam karşılığında açık çek verdi. Ben de istenileni yaptım."

Thorne kısmi bir memnuniyet ifadesiyle gülümsedi. "Gerçek öykü kuryenin oğluyla başladı. Çocuk iyi bir Los Angeles hukuk şirketinde iş bulmuştu. Sorun şu ki çocuğun kumar, kokain ve hayat kadınları düşkünlüğü had safhadaydı. Borçları yüzünden boğazına dek pisliğe batmıştı. Dört yüz bin dolar civarındaki bu borcu talep eden Vegaslı mafya lideri, bu işi yapmadığı takdirde çocuğun kariyerini bitirecek tarzdaki fotoğrafları internette yayınlayacağını söylüyordu. Çocuk babasına yalvarmaya başladı. Babası, yani kurye, bu türden anlaşmalara açık olabileceğine dair nam salmış bir adamla görüşmeye başladı. Bu adam Jimmy Peskin'di. Müvekkilimin ticari rakibi. Kurye, Peskin'e tutarın yarı yarıya paylaşılacağı mücevher soygununu önerdi. Hatta şüpheleri bertaraf etmek için olay sırasında burnunun kırılmasını da kendi istedi. Başlangıçta Peskin yüzde yetmiş talep etmişti ama kuryenin polise sürücünün kimliğini ve aracın plakasını vermesi, sürücünün onu takip ettiği

hikâyesi ve müvekkilimin Peskin'in kolaylıkla elde edebileceği kalabalık bir caddede çekilmiş fotoğrafıyla örülü yalan ifadesi aracılığıyla suçu müvekkilimin üzerine atma önerisi karşılığında soygun hasılatını yarı yarıya paylaşmayı kabul etti. Bunların hiçbirini kanıtlayamazdık, elimizdekilerin hepsi ikinci elden aktarılan bilgilerdi, kabul edilemez türden söylentiler gibi. Ama çok inandırıcıydı."

Thorne, Gurney'ye kurnazca bir bakış fırlattı. "Peki, sizce bizim alternatif hikâyemiz işe yaramış mıdır?"

Gurney omuz silkti. "Hikâyenizi ne kadar ikna edici bir şekilde kurduğunuza ve savcının yeni durumlarla başa çıkma kabiliyetinin ne derece yüksek olduğuna bağlı."

Thorne herhangi bir sıcaklık belirtisi olmayan bir şekilde gülümsedi. "Sunumumuz davaya, Peskin hakkında keşfettiklerimizi aktararak ders kitaplarına girmeye yaraşır türden, belirgin bir kuşku yaratmamıza olanak sağlayacak seviyede dahil edildi. Aslında mahkeme muhabirleri ve diğer gözlemciler bizim tezimizi savcınınkinden çok daha ikna edici buldu. Onlara göre tezimizle Jimmy Peskin'i avcumuza düşürmüştük."

Gurney bundan sonra ne söyleyeceğini hissetmişti. "Ama..."

"Ama jüri müvekkilimi bütün suçlamalardan mahkûm etti. Silahlı soygundan, otopark görevlisinin açtığı ateş sonucu ölmesinden dolayı cinayetten ve tüm bunların üzerine on küsur saçma sapan suçtan hüküm giydi. Sebebini biliyor musunuz peki? Cevap çok basit. Eğer jüri müvekkilinizi sevmezse, dünyanın en iyi avukatı da olsanız elinizden bir şey gelmez."

"Hatalı hüküm verdiklerinden eminsiniz sanırım?"

"Müvekkilim cezaevine gönderildikten sonra Jimmy Peskin'in öldürülmesi talimatını vererek masumiyetini kanıtladı. İftiranın karşılığı intikamdır."

Thorne hikâyesinin etkisinin tadını çıkarmaya çalışıyormuşçasına kısa bir süreliğine sessizliğini muhafaza ettikten sonra avuçlarını *burada işimiz bitti mi*, diye sorarcasına kaldırdı.

"Son bir soru. Ziko Slade ile ilgili en önemli gözleminiz nedir?"

Thorne aldığı derin nefesi yavaşça dışarı verdi. "Daha önce aleyhine bu kadar kanıt olan masum müvekkilim hiç olmadı, suça eğilimli olduğu bu kadar bariz olan suçlu müvekkilimin de olmadığı gibi. Örneğin sizinle bu konuşmayı yapmam için bana verdiği izni ele alalım. Sizinle paylaşabileceklerime dair hiçbir sınır getirmedi."

"Yani veriler onun katil olduğunu ama tavırları masum olduğunu söylüyor, öyle mi?"

"Ya masum ya da hayal dünyasında yaşıyor. O kadar umursamaz ki. Geçen gün onu o cehennem çukuru hapishanede ziyaret ettiğimde kravatımla ilgili şakalar yaptı." Thorne bir kez daha telefonunu kontrol etti ardından meşgul görünmekten memnun olan birinin dikkat çeken enerjisiyle sandalyesinde doğruldu. "Minik noksanlıkları aramada size iyi şanslar dilerim."

Yolu göstermek için kapıya yönelmişti ki birden durup gözlerinde soğuk bir ışıltıyla Gurney'ye döndü. "Bu noksanlıklar arasında Lerman'ın kafasını bulursanız bana da haber verin."

11

Gurney, Claiborne'un seyrek binaları arasında uzanan geniş arazide ilerleyip sonunda New York kırsalının kasvetli gerçekliğine adım attığı esnada küçük bir alışveriş merkezinde bir Starbucks görünce canı double espresso çekti ve neredeyse tamamen boş olan otoparka yöneldi.

Siparişini beklerken telefonundaki mesajları kontrol etti. Hiç mesaj yoktu ama kontrol edince doğum gününü kutlamak için Kyle'ı aramayı unuttuğu aklına geldi. Kendine çok kızdı, üstelik bu işi hemen düzeltmezse yeniden unutacağına emindi. Bu

yüzden kahve ve yanında yemek için sipariş ettiği atıştırmalık şeyleri alır almaz onu arayacaktı.

Arabasına dönüp tarçınlı çöreğini yemeye başladı, kahvesinden bir yudum alıp telefonunu çıkardı. Daha listede Kyle'ın adını aramaya başlamamıştı ki elindeki telefon çaldı. Numarayı tanımasa da açtı.

"Alo, ben Gurney."

"Marcus Thorne'la konuştun mu?"

Soğuk, duygusuz sesin sahibini tanımak birkaç saniyesini aldı.

"Selam, Emma. Thorne'la buluşacağımı nereden öğrendin?"

"Ben medyumum."

Gurney yanıt vermedi. Şaka mı yapıyor ciddi mi emin olamamıştı.

"Adrienne Lerman seninle görüşmeyi kabul etti."

"Anlayamadım?"

"Winston'da oturuyor. Claiborne'dan çok uzak sayılmaz. Neresi biliyorsun değil mi?"

Gurney boğazını temizledi. "Aşağı yukarı ama..."

"Güzel. Bugün boş günü. Seni bekliyor olacak. Adresini yazarım şimdi sana."

Telefonu kapattı. Bir dakika sonra mesaj geldi: "5 Moray Court, B Blok."

Gurney çöreğinden bir lokma daha ısırıp kahvesini bitirdi. Çöreğinin daha yarısı duruyordu ama kalanı küçük bir poşete koyup torpido gözüne tıkıştırdı. Tarçın midesini yakmıştı.

Daha girişinden Winston'ın, süt hayvancılığının çöküşünden sonra hafta sonları gelip paslı saman tırmıklarıyla delinmiş süt kovalarına sanat ürünleriymiş gibi bakan ziyaretçilere kırık dökük eskileri satıp zamanla antika merkezine dönüşerek ayakta kalmaya uğraşan bir kasaba olduğu anlaşılıyordu. Ana caddede

yan yana sıralanmış Cennet Çiftliği, Mavi Ördek, Gülen İnekler isimli büyük marketler yer alıyordu.

Moray Court numara 5 üst ve alt katta farklı girişleri olan iki daireye ayrılmış, Victoria stili büyük bir binaydı. Fazla büyümüş ormangülleri yoldaki iki aracı ve verandayı görmeyi engelliyordu. Gurney 5 numaradan birkaç araba uzağa park etti.

Cipinden indiğinde dikkatini çeken ilk şey sert ve soğuk havaydı. İkincisiyse caddenin biraz aşağısında, Subaru ve Toyota'ların arasında duran, gözalıcı, yeşil bir Corvette oldu. Üçüncüsüyse ona doğru yürüyen uzun boylu, kaslı genç bir adamdı. Soğuk havaya rağmen adamın üzerinde ceket yoktu. Sadece dar, sarı tişört; ipeksi, bej pantolon ve şık mokasen ayakkabı giyiyordu. Jöleli saçları modaya uygun şekilde taranmıştı. Siyah gözleri küçüktü, kalın boynuysa dövmelerle kaplıydı.

Adamın hızlı adımları Gurney'yi tedirgin etti. Dengesini sağladı ve tüm dikkatini adamın karın boşluğuna yöneltti, bu bölge olası bir saldırı noktası olmanın yanısıra düşmanca el ve ayak hareketlerini de önceden sezinlemesine olanak tanıyacaktı.

Adam, Gurney'ye sosyal mesafeyi koruyacak kadar yaklaşıp durdu. "Dostça bir tavsiye ister misin? İşimize karışma."

Gurney yanıt vermedi.

"Ne dediğimi duydun mu? Sağır mısın lan?" Sesi yükseliyordu.

Gurney sakin bir sesle, "Bence bir hata yapıyorsun," dedi.

"Kes lan sesini. Hata yapan sensin. İşimize burnunu sokma pislik herif."

Bu *biz* kelimesi Gurney'nin, karşısındakinin Adrienne'ın ağabeyi Sonny Lerman olduğu yönündeki tahminini doğrulamıştı. "Yolumu kesiyorsun. Lütfen yana çekil."

Adamın küçük, siyah gözleri öfkeyle büyüdü. "Onun yerine lanet suratını dağıtsam nasıl olur?"

Gurney iç çekti. "Şartlı tahliyene zarar verecek bir şey yapmak istiyor olamazsın, değil mi Sonny? Bir yıl daha o deliğe tıkılmak istiyor musun sahiden?"

"Bu bir ihlal falan değil. Sana kız kardeşimden uzak durmanı söylüyorum sadece. Boku karıştırma ki sonra yemek zorunda kalmayasın. Anladın mı meraklı pislik."

5 numaranın olduğu taraftan bir ses işitildi. "Beyler, sorun ne?"

İriyarı, ak saçlı, kırmızı suratlı bir adam veranda basamaklarındaydı. Emekli polise benziyordu. Bacağının yanında, kısmen gizlediği bir cop tutuyordu.

Sonny Lerman kararsız bir tavırla ona döndü. "Hiç. Sorun yok." Birden dönüp yeşil Corvette'e yöneldi. Kapıyı açtı ve ardından dönüp Gurney'ye seslendi. "Benimle uğraşma, başın büyük belaya girer. Asla tanışmak istemeyeceğin tanıdıklarım var. Bu lafım kulağına küpe olsun, pislik herif!"

12

Gurney dairenin zilini çaldı ve hemen ardından otomatiğe basıldı. Kasvetli, kahverengi halı kaplı merdivenleri tek bir tavan armatürü aydınlatıyordu.

"Yukarı gelin. Bir dakikaya yanınıza geliyorum," diye seslendi bir kadın ikinci kattan bir yerden.

Basamaklar ayağının altında gıcırdadı. İçeriye kötü bir koku sinmişti.

Birinci kata çıktığında bir Amerikan mutfak gördü. Sağında çıplak ahşap zeminli bir oturma odası yer alıyordu. Solundaysa üç kapılı bir koridor uzanıyordu, banyo ve iki yatak odası olduğunu tahmin etti. Bu odalardan birinden birden fazla kedinin miyavlamaları geliyordu. Yukarı çıkarken burnuna gelen kötü kokunun kaynağı da ağzına kadar dolu bir kedi kumuydu muhtemelen.

"Kedi insanı mısınız Bay Gurney?"

Gri eşofmanlı, yumuşak bakışlı, irice bir kadın dağınık saçlarını geriye doğru toplayarak koridora çıktı. Gurney, Adrienne Lerman'ın yüzünde duruşma videosunda gördüğü, defalarca uğradığı hayal kırıklıklarını sakladığı hüzünlü gülümsemesini görür görmez tanımıştı.

"Bundan emin değilim ama onları izlemeyi sevdiğim kesin."

"Birkaç yavruya kalıcı yuva bulmaya çalışıyorum. Eğer ilgilenecek birilerini tanıyorsanız..." Cümlesini yarıda bıraktı. "İçeri gelip oturun."

Gurney eski, formika yüzeyli masada kadının karşısına oturdu.

"Sokakta olanları gördüm. Çok özür dilerim. Sonny bazen... fazla heyecanlı olabiliyor."

"Ona geleceğimi söylemiş miydiniz?"

"Her konuda dürüst olmaya çalışırım ben. Bu tür bir tepki vereceğini düşünmemiştim."

"Neden böyle yaptığına dair bir fikriniz var mı?"

Neşeden uzak bir kahkaha gibi gelen, keskin bir ses çıkardı. "Ona Emma Martin'in beni aradığını ve temyiz ihtimalini araştırmak için davayı sizin yeniden gözden geçirdiğinizi haber verdiğini söyledim sadece. O an olumsuz bir tepki vermedi. Ama Sonny bir şeyi kafasına takarsa sonu nereye varır bilinmez. Belki aklına ilk günden beri bizden para koparmaya çalışan, son derece kötü niyetli bir adam olan, sigorta şirketinin avukatı Howard Manx geldi. Para Sonny için çok şey ifade eder. Parayı babamızdan bize kalan tek şey olarak görüyor. Manx ise öz babamızı sigortadan para almak için öldürdüğümüzü ima etti. Bir insan böyle bir şeyi nasıl yapabilir?" Gözlerini kapatıp işaret parmaklarıyla yanağının alt kısmını sıktı.

"İyi misiniz?" diye sordu Gurney.

"Dişim kötü. Bir ağrıyor bir geçiyor." Gözlerini açıp elini indirdi. "Dişçiye gitmem gerek. Bir türlü vakit bulamadım. Bir

yandan bakımevi, bir yandan kediler, diğer taraftan Sonny..." Mutfakta şöyle bir etrafına bakınıp devam etmeden önce teslimiyetçi bir tavırla gülümsedi.

"Sorunlarımın çoğu aslında sorundan çok lütuf benim için. Meşgul olmak demek faydalı olmak demektir, değil mi? Faydalı olabilmek bir nimettir. Yani dünyaya nasıl baktığımızla ilgili daha çok." Kendini gülümsemeye zorladı. "Emma bazı sorularınız olduğunu söyledi."

"Duruşma videosunu izlerken kafama takılan bir soruyla başlayayım. Babanız patronuna para kazanma planından neden söz etmiş olabilir, sizce?"

Yutkundu, bakışlarından ağlamanın eşiğinde olduğu anlaşılıyordu.

"O gece babam, Sonny ve benimle bu konuyu konuştuğunda başka birilerine söylemiş olabileceğine dair en ufak fikrim yoktu. Aslında söylediklerine kendim bile inandım mı emin değilim. Ama savcı bana planını Bay Cazo'ya da anlattığını söylediğinde açıkçası şaşırmadım. Babamın, insanların onun büyük işler peşinde olduğunu düşünmesinden keyif aldığını biliyordum. Özellikle de Ziko Slade gibi ünlü birinin adının geçtiği bir işte. Her zaman saygı görmek isterdi. Bu, onun için çok ama çok önemliydi. İnsanların onun hakkında ne düşündüğüne takıntılıydı. Takdiri hep yanlış yollarla elde etmeye çalıştı."

Hüzünle başını iki yana salladı. "Her zaman, ne pahasına olursa olsun ortamdaki en güçlü kişinin kendisi olmasını ister ve bunu sağlamak içinde elinden geleni ardına koymazdı. Kendine ait bir ağırlığı, değer yargıları, belirgin hedefleri yok gibiydi. Umutsuzca takdir edilmek için uğraşırdı. Özellikle de Sonny tarafından." Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Masanın ahşap çekmecesinden bir peçete alıp yanağını ve burnunu sildi.

"Özür dilerim," dedi. "Başka sorunuz var mı?"

"Ağabeyiniz aşağıda bana kötü bir adamla bağlantısı olduğunu iddia etti. Belki bir çete üyesiyle? Kimden bahsettiğini biliyor musunuz?"

Adrienne burnunu çekti. "Babam ne zaman birkaç kadeh içse mafyayla, Rus mafyasıyla, Arnavutlarla tetikçi olarak çalışan ikinci ya da üçüncü dereceden bir kuzenimiz olduğundan bahsederdi. Hikâye her seferinde değişik olurdu. Bence anlattıkları sadece hikâyeydi ama Sonny her kelimesine inanırdı. Sonny'yle babamın çok ortak yönü vardı. Özellikle de hayal ürünü hikâyeler uydurma konusunda. Bu kadar çok ortak yönü olan insanların birbirlerine bir an bile tahammül edememeleri ne kadar garip." Gurney'ye bakıyordu ama zihni hüzünlü düşüncelerle dolu gibiydi.

"Az önce babanızın restoranda anlattıklarına inandığınızdan emin olmadığınızı söylediniz. Neden?"

"Şantaj planı. Hiç ona uygun bir şey değildi."

"Hangi açıdan?"

"Aşırı çatışmacı bir tavır bu."

"Kişiliğine ters mi?"

"Hem de nasıl."

Kısa süreli sessizlikten sonra Gurney zaman ayırdığı için teşekkür ederek ayağa kalktı.

Adrienne elini uzattı. "Gitmeden önce ben de size bir soru sormak istiyorum. O andan beri yani bana babamın cesedini bulduklarını söyledikleri andan beri düşündüğüm bir şey var. Bir türlü zihnimden atamadığım bir şey."

Gurney bekledi.

Adrienne dudaklarını ısırdı. "Parmakları kesilirken... hayatta mıymış, biliyor musunuz?"

Gurney, Barstow'un ifadesinde parmak uçlarında çok az kan damlası bulduklarını bunun da kalp fonksiyonlarının olmadığının göstergesi olduğunu söylediğini hatırladı.

"Hayır, Adrienne. O esnada hayatta değilmiş."

Sanki birden çok ferahlamışçasına iç çekip arkasına yaslandı. "Teşekkür ederim. Bunu bir türlü kafamdan atamıyordum."

Çiseleyen yağmur Winston'la Walnut Crossing'in buluşma noktasında birden, Gurney'nin görüşünü neredeyse tamamen engelleyecek derecede şiddetlendi. O da aracını inek merasının yanındaki çimenlik alana çekip durdu.

Yağmurun şiddetinin azalmasını beklerken içindeki, Sonny'yle karşılaştığı sırada başlayan huzursuzluğun Adrienne'la konuştuktan sonra daha da arttığını fark etti. Lerman ailesinin duygusal dinamiklerinde olağandışı bir şeyler vardı ve bu Lenny'nin "kişiliğine hiç uymayan" planıyla bağlantılıydı. Tüm konuşmayı zihninde canlandırma fırsatı bulamadan telefonu çaldı. Madeleine arıyordu.

"Kyle'ı aradın mı, merak ettim."

Aramadığını hatırlayınca midesine yumruk yemiş gibi oldu. "Henüz aramadım."

"Haftaya Şükran Günü. Onu bize çağırmak iyi bir fikir olmaz mı sence de?"

İkinci Kısım

Ziko Slade

13

Cam kapıların yanındaki ahşap masanın etrafında oturdular. Öğleden sonraydı. Ön verandadaki buz nihayet erimiş, geriye taşların üzerindeki ıslaklık kalmıştı. Kasım ayının gri gökyüzü tüm ovaya hâkimdi. Öğle yemeğini sessizlik içinde bitirmişlerdi. Madeleine nane çayından bir yudum alırken Gurney'ye bakıyordu.

"Hadi," dedi. "Bana ne zaman anlatacaksın?"

"Neyi?"

Fincanını indirdi. "Dünü önce Marcus Thorne'la sonra da Adrienne Lerman'la konuşarak geçirdin. Eve kaşların çatık geldin ve bütün akşam neredeyse tek kelime bile etmedin. Sabah da aynıydın. Zihninin arı kovanı gibi olduğu çok açık."

"Sadece içimde bir huzursuzluk var. Muhtemelen havadandır."

Madeleine başıyla onayladı. Yüz ifadesi anlayışlıydı ama ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

Bir süre sonra Gurney boğazını temizledi. "Hani bazı tutarsızlıkları fark etmekte iyi olduğumu söylersin ya? Birkaç ufak tutarsızlık belirdi galiba."

"Bunları Emma'yla paylaşabilirsin."

"Sonra da benden bu kadar mı diyeyim?"

"Evet."

Başını hafifçe sallarken bir sonraki sorusu için doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. "Maddie bana bir başla bir bırak

diyorsun. Emma'nın ricasına karşılık vermeliyim ama benden istediğinin sadece onda birini yapmalıyım. Emma senin dostun, anlıyorum. Ya da dostundu. Ama başlangıçta benim bir şey yapmaya ne kadar isteksiz olduğumu düşünürsek daha işin başında kapıyı hiç açmamak daha akıllıca olmaz mıydı?"

"David, Tanrı aşkına neden bu kadar büyütüyorsun?"

"Tutarsızlıkları tespit etmekte iyi olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Mesela hemen şimdi bir tutarsızlıktan bahsedebilirim. Emma sana benimle bir cinayet davası ile ilgili konuşmak istediğini söyledi. *Cinayet davası.* Ve biz, yaşadıklarımız göz önüne alındığında bu son derece kötü bir fikir olmasına rağmen, ona hayır demedik. Sen, tabii, dedin ve onu buraya çağırdın. Geçmişte bir zamanlar yakın arkadaş olmanız neden bu yanıtı verdiğinin mantıklı bir açıklaması gibi durmuyor. Bana söylemediğin ne var?"

Madeleine önündeki boş tabağa, Gurney'nin yanıt alma umudunu kaybetmesine neden olacak kadar uzun baktı. Sonra durak-sayan bir sesle konuşmaya başladı.

"Senin bu olaya bakmanı... isteme sebebim aslında... bunu yapmanın doğru olduğunu hissetmem... Emma'nın bizim için yaptığını düşününce..."

"*Bizim* için?"

"Senin o korkunç ensest cinayet davasına gömüldüğün dönemdi... yıllar önce... Jack Hardwick'le beraber çalıştığın olay. Hiç evde değildin. Bazen bedenen buradaydın ama zihnin hiç burada değildi. Kendimi bütünüyle terk edilmiş hissediyordum. Senin bir daha geri döneceğine, eskisi gibi olacağımıza inanmam için hiçbir sebebim yoktu. Bir evliliğin bu şekilde olmaması gerektiğini düşünüyordum. Klinikte çalışırken bile kendimi bomboş hissediyordum. Depresyon yüzünden yaşamlarının bomboş olduğunu söyleyen hastalara tam olarak onlar gibi hissederken nasıl yardımcı olacaktım? Ne sana ne de başka birine bağlılık hissim kalmıştı. Sürekli hayatımı sorguluyordum. Belki de..."

Sustu. Gözlerini kapattı. Çenesi titriyordu. Saniyeler geçti. Tekrar gözlerini açtığında bakışları masanın ortasına sabitlenmişti.

"Belki baştan başlarsam, içinde olduğum çukurdan çıkabilirim diye düşünüyordum. Başka bir çare bulamıyordum. Baştan başlamalıydım. Terk etmeli. Çekip gitmeli. Tamamen yeni bir hayata başlamalı. Ama kılımı kıpırdatamıyordum da."

Karısının anlattıklarıyla âdeta şok yaşayan Gurney bir taraftan da o dönemde kendi deneyimlerini hatırlamaya çalışıyordu ama aklına ufak tefek ayrıntılardan başka bir şey gelmedi.

Madeleine devam etti. "O zamanlar Emma'yla o kadar yakın değildim. Ama benim sıkıntıda olduğumu hissetti ve anlatmak istersem dinleyeceğini söyledi. Ne kadar bir süre konuştuğuma hatta neler anlattığıma dair en ufak bir fikrim yok. Sözlerimi bitirdiğimde gülümsedi. Bu hayatımda gördüğüm en sıcak, en huzur verici gülümsemeydi. Ve söylediklerini hatırlıyorum. Sadece sözcüklerini de değil nasıl söylediğini de. Sözcüklerinin bariz bir gücü vardı.

Senin iyi bir adam olduğunu söyledi. Benden sabırlı olmamı... sana özen göstermemi...sana güvenmemi... ve hayatımızın çok iyi olacağını söyledi."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar. Ama o gülümseme... o ses... âdeta daha önce hiç hitap edilmeyen bir yanımla konuşuyordu."

Gurney ne diyeceğini bilemiyordu.

"Yani," diye devam etti Madeleine. "Beni içinde bulunduğum ruhsal cehennemden çekip çıkartarak evliliğimizi kurtardığını göz önüne aldığımda ona yardım etmenin, sınırlı bir seviyede bile olsa, tek doğru davranış olacağını düşünüyorum."

Gurney ağır çekimde patlayan bir bombayı andıran duyduklarını hazmetmeye çalışarak sessizliğini korudu.

Bir saat sonra Gurney darmadağın bir ruh haliyle çalışma odasında yalnızdı. Geçmişin aniden gündeme gelişi kâğıttan bir evin

çökmesi anlamına gelmiyorsa da zemin kesinlikle kaymıştı. Madeleine onu terk etmenin eşiğine gelmişti demek. Bunun farkına varmak onu rahatsız etmişti. Eşit derecede rahatsız edici olan bir diğer gerçek de Madeleine'in mutsuzluğuna o kadar duyarsız kalmıştı ki evliliklerini bitirebileceği aklından bile geçmemişti.

Çalışma odasının penceresinden karşı yamaca bakarken fuşya rengi kayak montuyla Madeleine'i gördü, otların fazla büyüdüğü mera ve etrafını çevreleyen ormanı birbirinden ayıran biçilmiş çimenlerde ağır ağır yürüyordu. Karısı teselliyi dışarıda bulur, zihnini kırsalın doğal güzelliklerinde kaybolarak sakinleştirirdi. O ise huzur ve amacı, gizemi açığa çıkıncaya dek bir o yana bir bu yana çevirdiği bulmacalarla zihnini doldurmakta bulurdu. Şu an bile, beyni evliliğini gözden geçiriyor ve evliliğinin kırılganlığını dair nasıl bu kadar duyarsız kalabildiğini çözülmesi gereken bir bulmaca gibi görüyordu. Düşünüşündeki bu iflah olmaz inatçılığa alaycı bir kahkaha atıp kendini ayağa kalkmaya zorladı. Belki de Madeleine'in açık hava tercihini değerlendirmekten zarar gelmezdi.

Çalan telefonu düşüncelerini dağıttı. Arayan, sinir bozucu tesadüflerin gerektirdiği gibi, Emma Martin'di.

"Emma. Aradığına sevindim. Ben de tam şimdi, konuşmamız gerektiğini düşünüyordum."

"Madeleine senden davayı bırakmanı istediği için mi?

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Sadece onun nasıl bir tutum takınacağını tahmin edebiliyorum."

"Aslında bunun için geçerli bir nedeni var. Harrow Hill olayı adam öldürmeye meyilli bir manyağın bizi hedef almasıyla sonuçlandı ve kurbanlarından biri olmamıza ramak kalmıştı. O olayın güçlü etkisi devam ediyor. Bizi tekrar böyle bir duruma sokma ihtimalim..."

"Madeleine'in isteyeceği son şeydir," diye tamamladı Emma. "Benim için de öyle. Ama kimse senden ön safta savaşan bir

asker olmanı istemiyor ki. Senden sadece eldeki verileri sakince incelemen ve savcının iddianamesindeki kusurları tespit etmen bekleniyor. Senden en iyi olduğun şeyi, zihinsel mücadeleyi gerçekleştirmeni bekliyorum. Silahlı çatışmaya girmeni değil."

Gurney hiçbir şey söylemedi.

Emma, "Ama bu sınırlı beklenti bile Madeleine'i rahatsız edecekse hemen şimdi işi bitirebiliriz. Karar senin," diye ekledi.

Gurney yine bir şey söylemedi.

"Sana bir öneride bulunmama izin ver," dedi Emma. "Ziko'yla görüş. Doğru kişi tarafından doğru sorular sorulmadığı için kendisinin bile farkında olmadığı önemli bilgilere sahip olabilir." Bu son sözcükleri Gurney'nin sözü edilen doğru kişi olduğuna dair tam bir güveni olduğunu belirterek söylemişti.

"Onu Attica'da ziyaret etmemi mi öneriyorsun?"

"Sadece bir gününü alır. Yarın onu ziyaret etmeyi planlıyordum ama benim yerime senin gitmenden çok memnun olurum. Bence bu deneyimi ilginç bulacaksın."

Gurney ertesi sabah saat dokuzda Walnut Crossing'den Attica kasabasındaki yüksek güvenlikli cezaevine doğru, Google Haritaların söylediğine göre dört saat sürecek yolculuğuna başladı.

Yolculuğun ilk saatinde rota onu buzla kaplı Batı Catskill eteklerinden ve yer yer terk edilmiş ticari işletmelerin sıralandığı bir dizi pastoral vadiden geçirdi. Küçük inek sürüleri çamurlu otlakta hareketsiz duruyor ya da yamaçtaki saman yığınları arasında geziniyordu. Tamir edilmesi gereken çiftlik evleri ve müştemilatlar, eski traktörler, eğik silolar bölgenin hırpalanmış kültürel mirasının tanıklarıydı âdeta. Daha sonra bakımlı evlerin, peyzajlı bahçelerin sıralandığı nispeten daha gelişmiş bölgelerin ve üniversite kentlerinin yanından geçti. Ama her kilometrede manzara iki önemli karakteristik özelliği ortaya koyuyordu: doğal güzellik ve ekonomik sıkıntı.

Gurney en çok terk edilmiş çiftlikleri gördüğünde hüzünleniyordu. Bir virajı yavaşça dönerken sıralı çitte son derece bakımsız birkaç kuş evi ve çitin arkasında harap olmuş eski bir ev gördü. Bu terk edilmiş kuş evleri bir zamanlar cıvıl cıvıl seslerin eşlik ettiği bu güzel yerdeki kayıp dünyanın birer sembolü gibiydi.

Nereden geçerse geçsin tarlaların, ormanların, sakin göllerin ve kıvrımlı nehirlerin iç içe geçtiği eşsiz manzara ona eşlik ediyordu. Kehribar sarısı iğneleri henüz dökülmemiş küçük karaçam çalılıkları yamacı renklendiriyordu.

Gurney, Attica'ya yirmi dakika erken geldi.

Kasabanın gösterişsiz evlerini geçer geçmez bölgenin kasvetli havasının ağırlık merkezi göründü: yarım metre kalınlığında ve dokuz metre yüksekliğindeki beton duvarlara sahip, eyaletin en tehlikeli iki bin mahkûmunu ağırlayan, modern Amerika tarihinin gördüğü en kötü isyana tanıklık eden asırlık bir ceza kalesi.

Buraya en son NYPD'den emekli olmadan kısa süre önce, yine kasvetli bir günde gelmişti. Ayrıntıları korkunç bir cinayet davasıyla ilgili bilgi sahibi olduğunu iddia eden bir mahkûmla görüşmesi vardı.

Rahatsız edici derecede ayrıntılı düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalışarak cüzdanını ve telefonunu arabasına koyup kapıları kilitledi ve cezaevinin ana girişi olan ortaçağ görünümlü kuleye yöneldi. Küçük masalarla dayanıksız sandalyelerin sıralandığı büyük, penceresiz bir odaya götürüldü. Sandalyelerin yaklaşık yarısı doluydu. Odaya birbirine karışan mutsuz sesler, ter ve çam aromalı dezenfektan kokusu hâkimdi. Altı ceza infaz memuru duvar kenarında bekliyordu.

Gurney oturduktan kısa bir süre sonra standart yeşil mahkûm kıyafetli Ziko Slade'in masasına yönlendirildiğini gördü. Gurney'nin, duruşma videosunda ilk fark ettiği sakin, yumuşak,

şımarık yüz hatlarıyla zeki gözlerin tuhaf karışımı onu anında tanınır hale getirmişti.

Gurney'nin karşısındaki masaya oturdu. Tokalaşma girişiminde bulunmadı. Öne doğru eğilerek yavaşça konuşmaya başladı. "Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim efendim. Nezaketinizin benim için anlamı çok büyük."

"Emma size inanıyor."

"Onun inancı benim için müthiş bir nimet. Özellikle de beni suçlu gösterecek bunca şey ortaya çıktıktan sonra. Her gece, uykuya dalmadan önce, acaba olay sonunda gerçekten anlaşılacak mı ya da Bay Lerman'ı öldüren kişi bulunacak mı diye düşünüyorum. Ama bu soruları sormayı bırakıp yaşamımdaki iyi şeylere odaklanmalıyım." Duraksadı. "Çok uzun bir yoldan geldiniz. Sağ olun. Umarım yol kötü değildi."

"Çok kötü değildi."

Slade gülümsedi. "Manzara güzeldir."

"Evet."

"Bazen etrafımızdaki manzarayı fark etmiyoruz. Kendi düşüncelerimize gömülüyoruz. Düşüncelerimizin gerçekliğine inanınca da asıl gerçeklik görünmez oluyor."

Gurney, Slade'in felsefi konuşmaları acaba huzurlu oluşunun mu, psikozlarının mı ya da manipülasyonlarının mı bir ürünü diye düşünmeden edemedi. "Burada olma gerçekliğiyle nasıl başa çıkıyorsunuz?"

"Sık sık başka yerde olmayı diliyorum. Bazıları burayı cehennem olarak görüyor. Bense daha çok araf gibi görmeye çalışıyorum."

"Yani?"

"Araf ateşi arındırıcıdır. Berraklığın acısı. Cehennem ateşi pişmanlıktan başka bir şey değildir. Cehennem çok geç görülen gerçektir diyenlere katılıyorum. Bense hâlâ hayattayken gerçeği görme lütfuna eriştim."

"Burada, cezaevinde bile mi?"

"Nerede olursan ol dürüst bir yaşam sürebilirsin. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz. Sizin de hayatınızın her anında dürüst bir adam olduğunuzu sanmıyorum." Kusursuz dişlerini göstererek gülümsedi. "Benim içinse dürüstlük nispeten yeni bir kavram."

"Şu ana kadar nasıl gidiyor peki?"

Slade, sanki Gurney şaka yapmış gibi kahkahayla güldü. "Dürüstlük şaşırtıcıdır. Başka bir dünyanın anahtarıdır."

"Emma Martin'in sizi tanıştırdığı dünyanın mı?"

"Tam da hazır olduğum anda. Bıçaklandığımı ve ölümden döndüğümü biliyor muydunuz?"

"Emma anlattı."

"Yoğun bakımdayken bir şey oldu. Aniden hayatımın bencil, acımasız, işe yaramaz olduğunu fark ettim. Yalanlarla dolu bir hayat. O an hayatımın tam tersi biçime dönüşmesi için umutsuzca bir arzu duydum. İşte o zaman Emma'ya götürüldüm. Sihirli bir bağ kurduk."

Gurney dramatik dönüşümlere ve bu dönüşümlerin kalıcı olma ihtimaline hep kuşkuyla yaklaşmıştı. "Peki, bu sizin eski yaşamınızın sonu mu oldu? Aklınızda geriye dönmek gibi bir düşünce kalmadı mı?"

Kusursuz gülüşü yeniden belirdi. "Neden eski ben olmaya geri döneyim ki? O adam tam bir salaktı. Para içinde yüzüyor, birbiri ardına saçma sapan şeyler satın alıyordum. Elli bin dolarlık bir altın saatim vardı. Neden? Doğu Hampton'daki komşumun otuz bin dolarlık altın saati olduğu için. Ayrıca onun lükse düşkün karısını da becerdim. Hem de karımın doğum gününde, evimin çamaşır odasında yaptım bunu. Kızlarını da tam üç gün boyunca on bin dolar ödediğim lüks bir otel odasında düzdüm. Bunlar benim için çok sıradışı şeyler değildi. Böyle yaşıyordum."

"Eski yaşantınızı kıskanabilecek çok kişi var."

"Onlar gerçeğin ne olduğunu bilmeyen insanlar. Kendilerinin aslında tam bir pislik olduğunun farkında olmayan, mücadelenin yok ediciliğini görüp yükseklerdeki konumlarını umutsuzca korumaya çalışan insanlar. Üstelik bu mücadele kötüleştikçe siz

de daha çılgınlaşıyor, korkuyor ve umutsuzluğa kapılıyorsunuz. Karanlık iblislerle dolu, ışık ise katlanılamaz. Ölmek istiyorsun ama ölmekten korkuyorsun. Klostrofobi, felç veya boğulma hisleri. Ve mezardan kaçmanın yegâne yolu başka bir kadını elde etmekten, başka güç sarhoşluğundan geçiyor. Ama bir sonraki mücadele seni mezarın derinliklerine çekiyor ve nefes alamıyorsun, beynin patlayacak gibi oluyor."

Gurney yıllar boyunca birçok bağımlıyı dinlemişti. Bu yüzden de Slade'in düşkün hayat tanımını gayet doğru buldu. Önceki hayatıyla ilgili zaten tartışacak bir şey yoktu. Asıl enteresan sorular onun hayatının dönüşümü –tabii gerçekten böyle bir şey olduysa– ve bu yeni hayatının Lenny Lerman cinayetiyle nasıl bağlantılı olduğuyla ilgiliydi.

"Hâlâ sizi bıçaklayan kadınla mı evlisiniz?"

"Hayır. Eski karım çılgınlığa fazlasıyla bağımlıydı. Hastaneden taburcu olup eski hayatımdan uzaklaşınca kendini benim bir sahtekâr olduğuma ya da bir tarikata girdiğime inandırmıştı. Benimle işi bitmişti."

"Neden bıçakladı sizi?"

"Tartışıyorduk, buz kıracağını aldı ve... olan oldu."

"Ve o zamandan beri düzgün bir yaşam sürüyorsunuz, öyle mi?"

"Evet."

"Sizin için çok şey ifade eden bir hayat, yanlış mıyım?"

"Benim için her şey demek." Bakışları Gurney'ninkilerle buluştu. "Yani biri yeni yaşamımı eski bir suça ait bir kanıtla tehdit etse onu öldürmek için güçlü bir sebebim olur. Böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Cam Stryker jürinin böyle düşünmesini istedi."

"İlk anda mantıklı görünüyor. Aslında tamamen anlamsız."

"Neden?"

"Eğer Bay Lerman'ı öldürseydim, yeni yaşamımın görüntüsünü korumak pahasına gerçekliğini yok etmiş olurdum. Ve bu akılalmaz bir çelişki olurdu, öyle değil mi?"

14

Bu akılalmaz bir çelişki olurdu, öyle *değil mi?*

Slade'le görüşmesi yirmi beş dakika daha sürmüş olsa bile eve dönerken Gurney'nin aklında en çok bu yorum kalmıştı. Bir açıdan bu, masum bir adamın düz gözlemi olarak değerlendirilebilirdi. Diğer açıdansa bir psikopatın yapmacık içtenliği olarak algılanabilirdi.

Aynı şüpheyi Slade'in bıçaklandıktan sonraki hayatı hakkında da hissediyordu. Belki tamamen doğruydu. Dürüst, erdemli bir yola girmişti. Ya da tüm bu anlatılanlar, hedefi ortaya çıkmamış bir hesaplaşmayı amaçlayan uzun dönemli bir sahtekârlıktı.

Gurney, Slade'e sorduğu son sorulara geri döndü.

Lerman'dan, Stryker'ın sözünü ettiği tehdit telefonları almış mıydı?

Hayır, almamıştı.

Lerman'ın numarasından yapılmış üç çağrıyı ve Lerman'ın günlüğünde bunlardan bahsedilmesini nasıl açıklıyordu?

Açıklayamıyordu çünkü böyle bir şey olmamıştı.

Eğer ileri sürdüğü gibi cinayet akşamı kulübedeyse, nasıl olmuştu da Lerman ön verandanın birkaç adım ilerisinde bayıltılıp ormana sürüklendiği ve başı kesilip gömüldüğü esnada hiçbir şey fark etmemişti?

Ertesi günkü Şükran Günü yemeği hazırlıklarıyla uğraşıyordu. Mutfak binanın arka tarafındaydı. Müzik sisteminde bangır bangır bazı bölümleri makineli tüfek sesini bastıracak kadar güçlü bir Mahler senfonisi çalıyordu.

DNA'sı Lerman'ın üzerindeki kamuflaj kıyafetine nasıl bulaşmıştı?

Kulübedeki gardırobundan çalınmış olmalıydı. Üst kat pencerelerini hiç kilitlemezdi. Orada olmadığında, zaten çoğunlukla da olmazdı, içeri girmek çocuk oyuncağıydı.

Slade'in yanıtları mantıklı görünüyordu. Fakat bunlar doğruysa, Cam Stryker'ın mahkeme salonundaki ikna edici iddianamesi tamamen kurgu ürünü demekti.

Bu düşünce içinde ani bir ürpertiye yol açtı, Slade'den çok kendiyle ilgili yeni bir farkındalık. Çünkü Harrow Hill dehşetinden sonra gelecekteki cinayet soruşturmalarına aktif olarak katılmaktan kaçınma isteğinin ne derece güçlü olduğunu hatırlamıştı. Bu sözü tutmak baştan çıkarıcı bir davanın yokluğunda kolaydı elbette. Oysa şimdi muhtemelen farklı sonuçlanmış olması gereken bir davaya duyduğu o tanıdık çekimi hissedebiliyordu.

Bu manyetik çekimin etkisi onu, kaçınması gereken o şeye ikna edebilirdi. Bu yüzden düşüncelerini, çekişmeli arkadaşlıklarına rağmen eninde sonunda üretken bir iş ilişkisi geliştirdiği eski New York Eyalet Polis dedektifi Jack Hardwick'le paylaşmaya karar verdi.

Hardwick kaba ve kavgacı biriydi ama aynı zamanda zeki ve korkusuzdu. Ürkütücü bir tesadüf sonucu kurulmuş özel bir ilişkileri vardı. Gurney NYPD'deyken Hardwick de NSYP*'deydi. Birlikte meşhur Peter Piggert cinayet davası soruşturmasında görevliydiler. İkisi aynı gün birbirlerinden yüzlerce kilometre uzaklıkta Mrs. Piggert'ın cesedinin parçalarını bulmuşlardı.

Gurney arabayı bir benzinliğin yanındaki marketin önündeki park alanına çekti. Eski bir kamyonetin yanına park edip aramayı yaptı. Dördüncü çalışta Porto Riko aksanlı bir kadın sesi yanıt verdi.

"Dave?"

"Esti?" Esti Moreno, Hardwick'in birlikte yaşadığı kız arkadaşıydı. O da New York Emniyetinde, erkek dünyasının tam göbeğinde bir polisti. Bu da onun sertliği ve azmi hakkında çok fazla şey söylüyordu.

"Başka kim olacak?" dedi şakacı bir tersleme tonuyla. "Jack'in telefonunun ekranında adını görünce açtım. Jack

* NYSP: New York Eyalet Polisi. (ç.n.)

dışarıda. Bahçede köstebek var. Jack köstebeklerden nefret eder. Onunla konuşmak ister misin?"

"Ona Ziko Slade cinayet davasıyla ilgili bir şey biliyor mu diye sormak istemiştim."

"Tenis oyuncusu muydu?"

"Yıllar önce, evet."

"Hayranıydım ben onun!"

"*Ziko Slade*'in mi?"

"Eskiden tam bir tenis fanatiğiydim. O da inanılmazdı. Müthiş başarılıydı. O kadar kolay sayı alırdı ki. Sanki tenis için doğmuş gibi. Yakışıklı bir çocuktu. Genç kızlar, kadınlar, eşcinsel erkekler nerede oynarsa oynasın korta koşardı. Hepimiz ona âşıktık."

"Artık çocuk değil."

"Üzücü ama doğru. Çılgın hikâyeler var hakkında... dur, bekle, Jack geldi."

Gurney telefonun el değiştirdiğini duydu. Ardından Hardwick'in kalın sesi işitildi.

"Kahrolası köstebek yuvalarını havaya uçuruyordum. Küçük piçler evin altını oyuyorlar. Ne bok istiyorsun Gurney?"

"Ziko Slade ve Leonard Lerman'la ilgili ne biliyorsan ya da ne bulabilirsen."

Homurtuyu andıran küçük bir gülüşün ardından, "Televizyonun söylediğine göre Lerman kafası koparılıp öldürülmüş, Slade de bir bok çukurunda ömür boyu hapis cezasına mahkûm olmuş," dedi.

"Olayı bir de benim incelememi istediler. Slade'le çok kısa bir süre önce tanıştım. Nasıl bir kişiliği var bir türlü çözemedim."

"Bence kapanmış bir dava."

"Savcının kim olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Cam Stryker. Cinayet Rexton kasabasında işlenmiş. Harrow Hill'in bağlı olduğu bölgenin diğer ucu. Bu yüzden de olaya aynı bölge savcısı bakıyor."

"Davaya burnunu soktuğunu biliyor mu?"

"Attica'daki ziyaretçi kayıtlarını kontrol etmediği takdirde hayır."

"Bu işi ne amaçla eşeliyorsun?"

"Benden olayı incelememi isteyen kişi davanın saptırıldığından emin ve davanın yeniden görülmesi gerektiğini düşünüyor."

"Diyelim ki Stryker'ın altın zaferini sıfırlayacak bir şey buldun. Bunun bir numaralı sonucu ömür boyu Stryker'ın düşmanı olman olacak. Bunu ne pahasına yapacaksın acaba?"

"Olayın kişisel etkilerini pek düşünmedim. Şu an sadece Slade aleyhine yürütülen davanın, göründüğü kadar tutarlı olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Tek istediğim gerçekler. Özellikle de duruşma kayıtlarına geçmeyen gerçekler. Senin taşra emniyetindeki bağlantılarından bir şeyler bulup çıkarabileceğini düşündüm."

"Bu iş için para alıyor musun?"

"Para konuşulmadı."

"Davey, adamım. Aklını kaçırmış olmalısın. Ayrıca şu köstebek işinin arasında söylediğin işe yoğunlaşamam ben. Aynı anda tek bir lanet olası savaşı yürütebilirim. Bu iş bitsin öyle konuşalım."

Her zamanki gibi telefonu önce Hardwick kapattı.

Gurney soruşturmasını öğrendiğinde Cam Stryker'ın vereceği olası tepki üzerinde fazla düşünmedi. Onu daha çok ilgilendiren başka bir mesele vardı: Bu sözde çürütülemez fiziksel kanıtlar tam olarak ne kadar güçlüydüler? Marcus Thorne duruşma sırasında birkaç girişimde bulunmuştu ama sert bir sorgulamaya istekli değildi. Muhtemelen alacağı yanıtların savunmanın konumunu daha da zayıflatacağını bildiği için böyle yapmıştı. Ama Gurney'nin zihninde fiziksel kanıtların gerçek ağırlığı, yakından incelenmesi gereken bir husus olarak varlığını koruyordu. Bunu nasıl yapacağı ise muammaydı.

Gurney lüks bir marketten gereğinden fazla pahalı bir şişe su alıp aklında kanıt sorunuyla yeniden eve doğru yola çıktı.

Fakat konu üzerindeki düşünceleri –normalde trafiğin olmadığı bu köy yolunda– hemen arkasındaki, koyu renk bir arabanın dikiz aynasına vuran far ışıklarıyla zaman zaman kesintiye uğruyordu. Aracı eve varmasına az bir süre kala fark etmişti. Bir an için gözden kaybolan arabanın yeniden ortaya çıkıp mesafeyi koruyarak kendisini takip ettiğini görünce de daha fazla dikkat kesildi.

Zihninin mantıklı yanı endişelenecek bir şey olmadığını söylüyordu. Arkasındaki araba ilk gördüğü araba olmayabilirdi. Hatta öyle olsa bile bunun sayısız masumane açıklaması mümkündü. Ama huzursuzluk duygusu bir türlü yatışmayınca Walnut Crossing'e yaklaşık otuz kilometre kala yoldan sapıp kışın kar temizleme araçları tarafından kullanılan çakıllı manevra yoluna girdi.

Yarım dakika sonra lacivert bir sedan araba yanından hızla geçti. Alacakaranlıkta dümdüz yola bakan sürücünün sadece saçları kazınmış, kalın enseli bir adam olduğunu görebildi. Aracın kapısında New York Eyaleti Ceza İnfaz Kurumunun altın sarısı, yuvarlak amblemi vardı. Araba, Gurney plakasını net olarak seçemeden gözden kayboldu.

15

Alacakaranlık yerini aysız, zifiri karanlık bir geceye bıraktığı sırada Gurney çiftliklerinin ambarında son bulan yokuşun tepesine ulaşmıştı. Buradan eve, kullanılmayan iki meranın arasından çimenli bir yol uzanıyordu.

Ambarın yanından geçerken aletlerini tuttuğu arka odanın penceresinden ışık sızdığını gördü. Durmayıp arabayı eve sürmek ve sabah gelip ışığı söndürmek ilk düşüncesi oldu. Ama o odayı günlerdir kullanmadığı ve Madeleine'in de oraya hiç girmediği düşüncesi ışığı gizemli hale getirmişti.

Geri geri gelip bir el feneriyle arabadan indi ve ürpertici soğukta binanın yan tarafındaki kapıya yöneldi. Kapı kilitli değildi. Buna şaşırdı. İçeri girdi, el fenerinin ışık huzmesini ambarın geniş alanında gezdirip arka bölmeye açılan kapıya yöneldi.

Kapıyı itip açtığında ışığın açık olması dışında sıradışı hiçbir şey görmedi. Aletleri normal yerlerindeydi, tezgâhın üzerindeki toz bozulmamıştı, boya kutularıyla fırçalar da bıraktığı gibiydi. Çıkmak üzereydi ki pencerenin tam olarak kapalı olmadığını fark etti. Buraya son geldiğinde pencereyi kapatıp kapatmadığını hatırlamıyordu. Pencereyi kapattı, ışığı söndürdü, ambarın dış kapısını kilitledi, arabasına döndü.

Kuşkonmaz tarhının yanına park ederken eğer açık ışığı, İnfaz Koruma Kurumunun aracıyla ilgili yaşadığı tedirginliğin hemen ardından görmemiş olsa muhtemelen umursamayacağını düşünüyordu. Bunu zihninin, özellikle de tuhaflıkları birbiriyle ilişkilendirmeye tutkun, basit bir bağlantı makinesi olarak işlediğine dair bir başka örnek olarak değerlendirdi.

İçeri girmeden kümese yönelip tavukların yemlerini, sularını kontrol etti. Ardından kümesi evin küçük taş yolundan ayıran kapıyı kapattı. Sonunda içeri girdiğinde eve, Madeleine olmadığında sinen o tuhaf boşluk hissinin hâkim olduğunu fark etti. Madeleine'in yokluğunu buzdolabı kapısına iliştirilmiş bir not da doğruluyordu.

Unutmuş olabilirsin diye yazıyorum.
Şiir tartışma grubumuzun toplantısı için Liz'in evindeyim.
Kyle'ı Şükran Günü için aradın mı?

Kyle'ı arama işini sonraya bırakıp kendine bir omlet yaptı. Yerken zihninde, giderek tuhaflaşan Ziko Slade olayını evirip çeviriyordu. Yemeğini bitirir bitirmez tabağını lavaboya koydu. Çalışma odasına gidip Emma Martin'i aradı.

"Selam, David." Ses tonunda Gurney'nin aramasına şaşırdığına dair en ufak bir emare yoktu.

"Üzerinde çalışmam gereken birkaç husus var. Acaba duruşma öncesi keşif sürecinde Cam Stryker'ın Marcus Thorne'a iletiği kanıt dokümanlarına ulaşma şansım var mı?"

"Thorne'u arayayım, hemen elinde ne varsa sana yollasın."

"O kadar da acil değil."

"Katılmıyorum. Eğer Ziko'yu cezaevinden çıkarma ihtimali varsa zamanlama çok önemli. Mahkûm arkadaşlarının onu, servetini korumak için zavallı bir adamı öldürmüş, ayrıcalıklı bir zengin velet olarak gördüklerine eminim. Hatta içlerinden biri skoru eşitlemek bile isteyebilir."

Emma'yla görüşmesi bitince Gurney kendine bir fincan kahve yapıp Kyle'ı aradı.

Telesekreter devredeydi. O da mesaj bıraktı. "Selam, Kyle. Ben baban. Uzun zamandır görüşmedik. Hatta telefonlaşmadık bile. Maddie'yle acaba Şükran Günü için müsait misin diye merak ettik. Bize katılırsan harika olur. Bana haber ver. Umarım her şey yolundadır. Seni seviyorum."

Kahvesini alıp cam kapıların yanındaki masaya geçti. Rahatlamaya çalışarak gün boyunca yaşadıklarını şöyle bir zihninden geçirmeye koyuldu. Karmaşık konuşmaların, algıların arasında Lerman'ın kesik başı ve parmakları yüzeye çıkıyordu. Sadece neden kesildikleri değil, onlarla ne yapıldığı sorusu da aklına takılmıştı. Dikkatlice yok mu edilmişlerdi? Ya da katil tarafından saklanıyorlar mıydı? Gözünde canlanan şeyi, bir zırdelinin bodrumundaki derin dondurucuda saklanan kesik organların görüntüsünü düşünmeden edemiyordu. Ve iki saat sonra düzgün düşünemeyecek kadar yorgun düşünce kalkıp yatağına gittiğinde bu görüntü onu uykusunda da rahat bırakmadı.

16

Ertesi sabah kendini halsiz ve huzursuz hissederek uyandı. Duşta geçirdiği on dakika biraz olsun iyi geldi. Tıraş olup, giyinip mutfağa yöneldiğindeyse kendini neredeyse normal hissediyordu.

Madeleine cam kapıların yanında, masadaydı. Yabanmersinli kahvaltılık gevreğini yiyip deniz kabukları hakkında bir kitap okuyordu. O da kendine aynı gevreği hazırlayıp yanına oturdu.

Madeleine başını kitabından kaldırdı. "İyi misin?"

"Elbette. Neden ki?"

"Bütün gece mırıldanıp durdun. Ne gördün rüyanda?"

"Bilmem."

"Sonny adında birini tanıyor musun?"

"Ne dedim?"

"Çoğunlukla anlamsız, yarım yamalak cümleler."

"Hatırladığın bir şey var mı?"

Kaşığını bıraktı. "Bir mezardan bahsettin."

"Ne dedim mezarla ilgili?"

"Parmaklarla ilgili bir şey söyledin."

"Ve Sonny isminden bahsettim?"

Madeleine başıyla onayladı. "Öfkeyle, sanki onu bir şeyle suçluyor gibiydin. Ve bir de kadın adı vardı."

"Adrienne?"

"Emin değilim. Ben de yarı uyanıktım." Kitabını okumaya döndü.

Gurney gevreğini bitirdi, kalkıp kendine bir double espresso yaptı. Fincanı masaya koyup sandalyesini cam kapılara doğru çevirdi.

Sabah güneşi bulutlu gökyüzünde soluk renkli bir top gibiydi. Aşağı merada kara gözlü susan çiçeklerinin kırılgan saplarıyla ipek otu tohumlarının üzerine kırağı düşmüştü. Göletin çevresini ince bir buz tabakası çevreliyordu. İki akbaba, gri gökyüzünde

iki karanlık silüet şeklinde tepelerin doğu sırtlarında yavaşça daire çiziyordu.

Huzursuz rüyasını hiç hatırlamıyordu ama Adrienne'ın sigorta şirketinin avukatı Howard Manx'le ve onun olaya "parayı takip et" yaklaşımıyla ilgili söylediklerini gayet iyi hatırlıyordu. Sonny'nin o parayı babasını öldürecek kadar çok istediği akla yatkın olabilirdi ama bu cinayeti Ziko Slade'i suçlamak için tasarlamış olması tamamen farklı bir şeydi. Bu imkânsız görünüyordu ama Manx'in olayla ilgili dinlemeye değer başka fikirleri olabilirdi.

Gurney çalışma odasından telefonunu alıp Adrienne Lerman'ı aradı.

Kadın daha ilk çalışta cevap verdi. Gurney'nin sesini duyduğuna sevinmiş gibiydi. Manx'in ofisinin adresiyle telefon numarasını, şaşırtıcı bir şekilde neden böyle bir şeye ihtiyaç duyduğunu neredeyse hiç merak etmeden, hemen verdi.

Saatin bu aramayı yapmak için uygun olduğuna karar vererek adamı aradı.

Telefonu nezaketsiz bir ses yanıtladı.

"Manx."

"Bay Manx, adım Gurney. New York City Emniyetinden emekli cinayet dedektifiyim. Leonard Lerman cinayeti davasını, karara itiraz edebilmek amacıyla yeniden incelemem istendi. Eğer bu konuda sizinle görüşebilirsem minnettar olurum."

Bariz bir duraksamanın ardından, "Adınız ne demiştiniz?" diye sordu.

"David Gurney."

"Telefon?"

Gurney ona telefon numarasını verdi.

"Sizi arayacağım," dedi Manx ve kapattı.

Otuz beş dakika sonra geri aradı.

"Davayı konuşmak istiyorsanız ofisime buyurun. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Adresiniz var."

"Bugün saat birde. 201 numaralı ofis. Gecikmeyin, Süper Polis."

Manx belli ki onu hızlıca kontrol etmiş ve New York Magazine'deki makaleye rastlamıştı. Reklamdan hiç hazzetmeyen Gurney, kendisi hakkında NYPD'deki rekor sayıda katilin yakalanması üzerine yazılan bu coşkulu makalenin üzerindeki utandırıcı etkisi hâlâ sürüyor olsa da yazılanların bazen kapıları açmaya faydası olduğunu da kabul etmek zorundaydı.

201 numara Albany dışında, az katlı, modern bir iş merkezindeydi. Peyzaj tırmıklanmış çakılları ve gri renkli iri taşlarıyla Asya tarzını hatırlatıyordu. Girişin üzerindeki tabelada NorthGuard Sigorta Şirketi yazılıydı.

Çatık kaşlı, asker tıraşlı resepsiyon görevlisine ismini verip parlak metal basamaklara yöneldi. Üzerinde 201 yazan kapıyı tıkladı.

"Girin!" Kaba ses telefondakinin aynıydı.

Gurney açısından lobinin sade, düzenli görüntüsünün ardından böylesine karmaşık bir ofise girmek şaşırtıcı oldu.

Dosya klasörleri, kâğıtlar, dokümanlar her yerdeydi. İş yoğunluğunu gözler önüne seren, darmadağınık bir masanın arkasındaki bir adam Gurney'ye bakıyordu. Sonra parmağını üzerinde herhangi bir şey olmayan tek sandalyeye doğrulttu.

"Oturun."

Gurney ayakta kaldı. "Bakın, Bay Manx eğer başka bir zaman gelmemi isterseniz..."

"Başka zamanım yok." Hızlıca açık çekmecesindeki kâğıt yığınını karıştırmaya başladı.

Gurney oturup etrafına bakındı. Kendisine en yakın duvarın yarısını kaplayan, çerçeveli, büyütülmüş sabıka fotoğrafları dikkatini çekti. Manx masasının çekmecesini çarparak kapatırken Gurney'nin duvara baktığını gördü.

"Zafer hatıraları," dedi. "Hırsız piçleri avlayıp kafalarını duvarıma asıyorum."

"Sigorta dolandırıcıları mı?"

"Sayıları her yıl katlanarak artıyor. Bunun bir suç olduğunu bile düşünmüyorlar. Aşağılık herifler. Ahlak yoksunu şerefsizler! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Sigorta hırsızları kömür madeninde zehirli gaz miktarını tespit etmek için kullanılan kanaryalar gibidir. Toplumsal çürümenin başat göstergesi yani. Asalaklar! Sadece çalmakla kalmıyorlar, bir de bunun hakları olduğunu düşünüyorlar."

Gurney'ye sanki bir tepki vermesini bekliyormuşçasına bakarak parmaklarıyla masaya birkaç kez vurdu. Beklentisi gerçekleşmeyince sandalyesinde arkasına yaslanıp konuyu değiştirdi. "Pekâlâ, Dedektif. Söyleyin, bu lanet olası Lerman davasıyla ilgili benim bilmediğim ne biliyorsunuz?"

"Sizin benden çok daha fazlasını bildiğinizi sanıyorum. Benim elimde sadece sorular var."

"Ne gibi?"

"Ziko Slade'in, Lenny Lerman'ı öldürdüğüne inanıyor musunuz?"

Manx gözlerini kıstı. "İnançların zerre değeri yoktur."

"Ama paranızı iki taraftan birine yatırmak zorunda kalsanız?"

Manx âdeta acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Bu konuda iki fikrim var. Sigorta tahkimi açısından ben de Stryker'ın duruşmadaki konumunu paylaşıyordum. Bir başka ifadeyle, Lerman, Slade'e şantaj yapmaya uğraşırken öldürülmüştü. Bunun on üçüncü maddenin yani ölüm yasadışı yollarla meydana gelmişse şirket ödeme yapmayacaktır hükmünün devreye girmesine yol açacağını umuyordum. Ama arabulucu hak sahipleri lehine karar verdi."

"Neden?"

"Arabulucu, iddia edilen şantaj talebinin ölümle sonuçlanan o karşılaşma sırasında gerçekleştiğini kanıtlamada yetersiz olduğu gerekçesini sundu."

"Slade'in suçluluğu konusunda iki fikrim var dediniz. Bu, sigorta kurumunun tezi bir yana kişisel olarak başka birinden şüphelendiğiniz anlamına mı geliyor?"

Manx öne doğru eğildi. Dişlerinin arasından, "Ben parayı takip et adamıyım," dedi. "Bu güvenilir bir ilkedir. Ve bu ilke beni psikopat Sonny Lerman'a yönlendiriyor. Son derece güçlü mali nedenleri vardı ve üstelik babasından nefret ediyordu."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Kız kardeşinin ağzında bakla ıslanmıyor. Ona bir sorunca o on anlatıyor. Aile sırları, para aklama işleri, artık her ne varsa. Ya çok saf biri ya da akıl sağlığı yerinde değil."

Gurney bir şey söylemedi.

"Günün sonunda her kim yaptıysa, her ne yaptıysa, her ne sebeple yaptıysa ortada tek bir sonuç var. NorthGuard Sigorta'nın bir milyon doları gitti. Ve ben bunu kişisel algılıyorum."

Gurney yine bir şey söylemedi.

Manx'in masada tempo tutan parmakları hızlandı. "Evet dedektif, bu kadar. Size bildiğim her şeyi anlattım. Ruhumu açtım. Şimdi siz söyleyin bakalım, siz bu karmaşanın neresindesiniz? Ama lafı eveleyip gevelemeyin."

"Açıksözlülüğünüzü takdir ediyorum Bay Manx. Ama korkarım ki size anlatacak çok şeyim yok. Bu olayı Slade'in yanlışlıkla hüküm giydiğine inanan birine iyilik yapmak için inceliyorum. Ama açıkçası, içim sadece birazcık daha rahat olabilseydi seve seve davanın resmi sonucunun altına imzamı atardım."

"Bu rahatsızlığınızın sebebi nedir?"

"Kayıp vücut kısımları."

Manx yüzüne baktı. "Şantajcının kafasını baltayla koparmak, sanki biraz aşırı bir tepki olduğu için mi?"

"Bu şekilde de ifade etmek mümkün."

"Slade'in deli olabileceği hiç aklınıza geldi mi? Belki de kendisini tehdit edenlere böyle yapıyordur? Buzdolabında birkaç kafa bulunduran ilk kaçık o olmazdı sonuçta."

17

Gurney olay yeri kanıtlarını düşündü. Parçalar bir araya geldiğinde ortaya güçlü bir anlatı çıkıyordu fakat bu, hikâyenin tutarlı olduğunu gösteriyor demek değildi. Alternatif anlatıyı düşünebilmek için olay yerinin birinci elden bilgisine ihtiyacı vardı. Suç senaryoları zihninde genellikle katille kurbanın mücadelesinin yaşandığı yere gittiğinde şekillenirdi.

Arabasında Emma Martin'i aradı.

"Senin için ne yapabilirim David?"

"Birkaç hususu netleştirmek istiyorum. Slade'in kulübesini görmemin faydası olabilir."

"Kulübeye, bağımlılıktan kurtulanlar grubumuzdan genç bir adam göz kulak oluyor. Oraya ne zaman gitmek istersin?"

"Şu an Albany yakınlarındayım. Servis yolundan Adirondack istikametine gidebilirim."

"Eğer Ian şu an orada değilse bile akşama doğru mutlaka gelir. Ona geleceğini haber vereyim."

"Ian?"

"Ian Valdez. Bizim başarı öykülerimizden biri ve Ziko'nun da büyük hayranı."

Gurney kulübenin adresini navigasyona girip NorthGuard'ın otoparkından çıktı. Albany şehir merkezinden çıkmasıyla birlikte trafik azaldı. İki şeritli, virajlı yolda Adirondack eteklerine yöneldiğindeyse görünürde tek bir araç bile kalmadı.

Walnut Crossing'in dört yanı tablolara yaraşır güzellikteydi.

Eski çiftliklerin, ambarların ve siloların yerini yaprak döken akçaağaç, kayın ve kiraz ağaçları almıştı. Catskill'in aksine Adirondack'te arazi daha bakirdi. Çiftlik evlerinden çok ahşap kulübelerin yer aldığı bölgede geniş vadiler değil, taşlı ve usul usul akan dereler göze çarpardı. Sanki burada ormanlar daha

büyük, sessizlik daha derin, havaysa daha soğuktu. Adirondack ekim ve hasat yeri değil, avlanma yeriydi.

Arabayı kuzeye doğru sürdükçe bu izlenimler kaygı hissiyle birlikte güçleniyordu. Kalın bir sis tabakası görüş mesafesini azalttı. Yol kenarındaki devasa çam ve köknarlar sisin içinde kapkara görünüyorlardı.

Gurney'nin takip edildiğine dair huzursuz edici hissi, dikiz aynasında bir anlığına far ışığı görür gibi olunca yeniden güçlendi. Şüphesinin doğruluğunu test etmek amacıyla iki kere yavaşladı, bir kere de kenara çekip durdu. Ama yolda başka araç yoktu. Yine de bu huzursuz edici his varlığını sürdürdü.

Navigasyon hedefe vardığını söylediğinde sıcaklık donma noktasının altına düşmüş, sis ağaçların üzerine doğru çekilmişti. Navigasyonun söylediği hedef aslında Slade'in özel garaj yolunun halka açık yolla kesiştiği yerdi. Gurney, Slade'in arazisine doğru dönüp ormanın içindeki dar yolu takip ederek iki katlı, heybetli ahşap kulübenin yükseldiği açıklığa ulaştı. Burada, görünürde ne ışık ne de araba vardı.

Açıklığın sonunda durdu, inip montunun fermuarını boynuna kadar çekti. Ellerini cebine soktu. Sis, derin sessizlik, kıpırtısız ağaçların sarkan dalları etrafa ürpertici bir görünüm veriyordu. Gurney bunların üstüne bir de bir baykuş çığlığı eklense tepeden tırnağa ürperirdim herhalde diye düşündü.

Emma'nın söylediğine göre evin muhafızı Ian her an gelebilirdi ama Gurney işe koyulmak için onu beklemeye gerek görmedi. Birazdan kasım ayının loş havası yerini karanlığa bırakacaktı.

Kulübenin ön verandasına yaklaştı ve geniş ahşap basamaklardan birkaç adım uzakta durdu. Burası savcılığın Lerman'ın bayıltıldığını iddia ettiği yerdi. Gurney burada olaya dair herhangi bir iz bulmayı beklemiyordu. Onu yerin kendisi ilgilendiriyordu.

Binanın etrafında dolaşmaya başladı. Burası taş bir temel üzerine devasa ahşapların yerleştirildiği, 1900'lerin başındaki zengin Adirondack "kampları" tarzında inşa edilmiş bir yapıydı.

Yürürken ana yapının derinliğinin yaklaşık on beş metre olduğunu hesapladı. Arka köşeye eklenmiş kare kısım bu derinliği aşağı yukarı altı metre daha artırıyordu. Bu bölümdeki pencereler daha genişti. Gurney binanın bu kısmında mutfak olduğunu tahmin etti.

Orada yemek hazırlayan birinin ön verandanın ilerisinde meydana gelen olayı duymaması kabul edilebilirdi. Elbette bu, tek başına Slade'in masumiyetini kanıtlamazdı ama birinin Lerman'a saldırdığını *nasıl* duymadığının açıklamasıydı.

Binanın arka tarafına doğru yürümeyi sürdürürken ormanın hemen kenarında, asma kilitli bir baraka gördü. Burası muhtemelen soruşturma ekibinin, üzerinde kan ve Lerman'ın DNA'sının yer aldığı baltayı buldukları kulübeydi. Barakanın arka tarafından jeneratör sesi geliyordu. İki üst kat penceresi tam kapalı değil gibi görünüyordu. Muhtemelen pencere kanatlarında şişme ya da bükülme oluşmuştu. Bu da tek başına hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Fakat Slade'in, suçun üzerine atılması için eve nasıl girilip kamuflaj kıyafetinin alınmış olabileceğine dair yaptığı açıklamayla örtüşen başka bir bulguydu.

Gurney binanın çevresindeki turunu tamamladıktan sonra açıklığı geçerek baygın haldeki Lerman'ın sürüklenerek götürüldüğü söylenen ormana yöneldi. Duruşmada belirtilen mesafeye ne kadar uyduğunu görmek için adımlarını sayıyordu. Ulaştığı noktada burasının Lenny Lerman'ın sığ mezarı olduğuna dair herhangi bir belirgin iz göremedi.

Ağaçların altındaki loş karanlık etrafı görmesini zorlaştırdığı için telefonunun flaşını açıp etrafta gezdirdi. Sonra kulübenin önüne, başladığı noktaya döndü ve gezisini beş farklı açıdan başarısızlıkla tamamladı.

Daha fazla çaba harcamamaya karar vermişti ki telefonunun ışığı dev bir çam ağacının yanındaki zeminde küçük bir oyuğu aydınlattı. Bu çukurun üzerindeki çam iğnelerinin miktarı çevredekilere göre nispeten daha azdı ve toprak da daha yumuşak

görünüyordu. Olay yeri fotoğraflarından hatırladığı üzere burası geçen kasım ayında Lerman'ın kafasının kesildiği yerdi.

Baygın bir adamın yüzüstü sürüklenip açık bir mezara fırlatılıp atılış anı gözünde canlanınca tepeden tırnağa ürperdi ... balta enseye iniyor... kan, parçalanan atardamarlardan fışkırıp toprağa karışıyor... parmaklar teker teker koparılıyor ...cesedin üzerine yumuşak toprak atılıyor ... ve nihayet cesedi...

Gurney'nin cinayet anını zihninde canlandırma süreci bir çığlıkla kesildi.

18

Bu tam bir dehşet çığlığıydı, mesafesi ve yönü tüyler ürpertici sisle gizlendiğinden çok daha dehşet uyandırıcıydı. Belirsizlik Gurney'nin tehlikenin geldiği sese koşmaya yönelik polis içgüdüsünü bastırmıştı.

"Kim var orada?" diye bağırdı. "Kimsiniz?"

Birkaç dakika bekledi, dinledi ardından aynı soruları tekrar sordu.

Tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Mezar alanından uzaklaşırken telefonunu, ormandan arabasına dönüş yolunu aydınlatmak için kullandı. Arabasına ulaşınca torpidoyu açıp 9mm'lik Beretta'sını aldı.

Duyduğu çığlıkla ilgili olası senaryoları aklından geçirip bir sonraki adımına karar vermeye çalışırken gözünün ucuyla bir titreşim görür gibi oldu.

Titreşim aniden yok oldu.

Işığın kaynağını bulmak için ormana dikkatle baktı ama kasvetli alacakaranlıkta ağaçların karanlık hayaletlerinden başka bir şey göremedi.

Sonra ışık yeniden belirdi.

Hareket ediyor gibiydi.

Ve onunla beraber hareket eden ikinci bir ışık daha vardı.

Derken aynı yönden gelen bir aracın sesi işitildi.

Ağaçların arasında yanıp sönen bir çift far Slade'in uzun garaj yolunun başında belirdi. Bir dakika sonra beyaz bir kamyonet açıklığa girip cipin arkasına park etti.

Kayak pantolonu ve montu giymiş, yün bereli, kısa boylu bir adam kamyonetten indi. Arkasındaki farların ışığıyla Gurney'ye yaklaştı.

"Geciktiğim için özür dilerim. Sis ve buzlanma var. Ben Ian Valdez."

Gurney adamın karışık aksanının nereye ait olduğunu çıkaramamıştı.

Kamyonetin farları sönerken el sıkıştılar.

Valdez verandaya yöneldi.

"Bir saniye durun," dedi Gurney. "Bir sorun var. Az önce ormanda bir çığlık duydum."

"Evet. Sık olur."

"Anlamadım?"

"Tavşan."

"Nasıl yani?"

"Tilkiye yakalanan tavşan çığlık atar. Tıpkı küçük bir çocuk gibi. Her zaman alacakaranlıkta ve gece duyulur. İnsan alışıyor. Korkunç bir sürü şeye alıştığı gibi. Gelin."

Ön kapıyı açtı. İç duvardaki düğmeye basmasıyla ön oda sarı ışıkla aydınlandı. İçeri girdiler. Valdez beresini, montunu çıkarınca Gurney adamı ilk kez doğru düzgün görmüş oldu. Ses tonunun düşündürdüğünden çok daha genç göründüğünü görmek onu bir hayli şaşırttı. Muhtemelen on dokuz, yirmi yaşlarındaydı. Geniş yüzü ve çıkık elmacık kemikleriyle Doğu Avrupalıyı andırıyorsa da kahverengi gözleri ve esmer teniyle Güney Avrupalıya benziyordu.

"Çay ya da kahve yapabilirim."

"Kahve iyi olur."

"Sert mi seversiniz?"

"Evet. Teşekkür ederim."

"Öncelikle size söylemem gerekli. Ziko buraya geldiğinize çok mutlu oldu."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Bugün, evet. Onun yanından geliyorum."

"Nasıl, iyi mi?"

"Her zamanki gibi. Kaygının zaman kaybı olduğunu söylüyor. Belki günün birinde ben de sakin kalmayı öğreneceğim." Tavana uzanan taş bir şöminenin karşısındaki oturma alanını gösterdi. "Ben kahveyi yaparken siz de lütfen rahatınıza bakın."

Gurney oturmak yerine geniş odada dolaşmayı tercih etti. Dekor, lüks bir av kulübesi izlenimi uyandırıyordu. Cilalanmış çam kerestesinden yapılmış paneller, açık kirişler, geniş ahşap döşeme, büyük boy deri koltuklar, dekoratif masa lambaları, av kuşlarının renkli ve çerçeveli baskıları.

Şömine rafının üzerinde uzun bir sıra tenis şampiyonluk kupaları vardı. Kronolojik olarak sıralanan bu kupalar yerel, ulusal ve uluslararası turnuvalardaki zaferlerin nişanesi olarak sergileniyordu. Kupaların üzerindeki tarihlerden Gurney, Slade'in tüm bu kupaları on beşle on dokuz yaşları arasında kazanmış olduğunu hesapladı.

"Çok harika bir başlangıç." Valdez elinde iki fincanla dönüp birini Gurney'ye uzattı. "Bunca başarı. Bunca sevgi. Çok insan bunun için öldürülmüştür. Az daha Ziko da öldürülecekti. Ama Tanrı onun yaşamasını istedi." Şöminenin karşısındaki koltukları gösterdi. "Gelin, oturalım. Bana neden burada olduğunuzu anlatsanıza."

Koltuklara geçtiler.

"Cinayet yerini görmek istedim." Gurney kahvesinden bir yudum aldı. Çok sıcak ve sertti. "Burada olanları gözümde canlandırmak, belki de Ziko'yu daha iyi anlamak için."

"Müthiş biridir o."

"Onun en çok neyini seviyorsun?"

"En çok, sanırım, samimiyetini. Konuştuğunuz zaman dinler, neyin önemli neyin önemsiz olduğunu anlamanızı sağlar. Size huzur getirir. İşte bu yüzden onu babamın yerine koyuyorum."

"Babanızın?"

"Rehberim. Bir baba öyle olmalıdır, değil mi?"

Bu soru Gurney'nin aklına kendi iletişimsiz babası ve onunla yaşadığı yetersiz ilişkiyi getirmişti.

"Gerçekten o kadar kusursuz mu?"

"Bazen kendisinin de kızdığını, korktuğunu söylüyor. Ama bu da iyi bir şey. Çünkü sıkıntılarımız bizi neyin motive ettiğini gösterir. Ve bizi motive eden şey de bize kim olduğumuzu söyleyecektir."

"Bu tür bir düşünme şekli sonucunda sizin için bir baba figürüne mi dönüştü?"

"Hayır." Valdez'in sesine sert ve ısrarcı bir tonlama hâkimdi. "Onu babam olarak kabul ettim. *Baba figürü* olarak değil. Gerçek bir baba olarak. Abartmıyorum."

Gurney bu hassas konuya devam edip etmeme kararını vermeye çalışırken bir an duraksadı. Sonra şansını denemeye karar verdi. "Bazen ben de babamı benimle konuşan, benimle daha çok şey yapan, bana bir şeyler öğreten biriyle değiştirebilmeyi dilemişimdir. Çünkü babam öyle biri değildi. Hayatını kimseyle paylaşmazdı. Ne benimle ne de annemle."

Valdez merakla dinliyordu.

Gurney kahvesinden bir yudum daha aldı. "Babanız da böyle miydi?"

Uzun bir sessizliğin ardından Valdez kasıtlı olarak sergilediği anlaşılan duygusuz bir tavırla yanıtladı. "Onun hakkında konuşmuyorum. Öldü o."

Diğer odadan, bir cihazdan bip sesi geldi.

Valdez kahve fincanını sehpaya koyup ayağa kalktı. "Bu gece yakınlardaki hırdavatçı dükkânı kapanıyor. Geyik avı mevsimi boyunca da kapalı kalacak. Çünkü çalışanların hepsi avcı. Ben de kapanmadan mutfak tüplerini değiştirmeyi unutmayayım diye alarm kurmuştum. Siz burada istediğiniz kadar kalın lütfen. Kulübede, içeride, dışarıda, istediğiniz gibi dolaşabilirsiniz."

"Teşekkürler, Ian."

Gurney'ye uzun, sorgulayan bir bakış attı. "Sizi rahatsız eden bir şey mi var?"

"Aklıma takıldı da... Eğer Ziko masumsa neden sizce aleyhinde bu kadar kanıt var?"

"Bu bir gizem değil Bay Gurney. Şeytanın gücü işte."

Valdez birkaç mutfak tüpünü kamyonetin arkasına yerleştirip gittikten sonra Gurney kulübedeki diğer odaları dolaştı. Ne aradığını bilmiyordu ama bazen suç mahallinde dolaşırken bir şeylere rast geldiği olurdu.

Bir saat sonra kulübedeki beş yatak odasından sonuncusuna girdiğinde dikkatini çeken bir şey gördü. Tek kişilik yatağın ayakucundaki duvarda bir çift fotoğraf asılıydı.

Soldaki fotoğraf içkili bir partide çekilmiş gibiydi. Ziko Slade gömleği açık, saçı başı darmadağınık halde kanepedeydi. Sol kolunu yarı çıplak bir kadının omzuna atmış, aynı yaşlardaki bir diğer kadınla ateşli bir şekilde öpüşüyordu. Üçüncü kadınsa önünde diz çökmüş, başını kucağına gömmüştü. Magazinde sıkça gördüğümüz, ahlaki açıdan sorgulanabilir türden bir gece kulübü manzarasıydı.

Sağdaki fotoğraf farklı açıdan ilginçti. Bu büyütülmüş bir sabıka fotoğrafıydı. Ziko Slade bu fotoğrafta şaşırtıcı derecede çirkin çıkmıştı. Eski bir Yunan tanrısını andıran yüz hatlarına bu kez Gurney'nin tetikçilerin gözlerinde gördüğü kör bir nefret sinmişti. Ahlaki değerleri ön planda tutma arzusundaki biri bu iki

fotoğrafın anlattıklarından yola çıkarak bir hikâye yazsa muhtemelen başlığı "Günahın Bedeli" olurdu.

Gurney acaba Slade de bunu mu anlatmak istedi diye düşünmeden edemedi. Bu fotoğrafları, egolarının onu nereye sürüklediğini kendisine hatırlatmak için mi buraya asmıştı yoksa bunları zerre pişmanlık duymayan bir dolandırıcının sahte itirafları olarak değerlendirmek daha mı gerçekçi olacaktı?

Turunu daha farklı bir şey keşfedemeden tamamladı. Kulübe ve etrafını gezmenin amacına hizmet ettiğine karar verdi ve Valdez'in dönüşünü beklemeye gerek olmadığını düşündü. Zaten hava koşulları yüzünden, en azından Adirondack'ten çıkana dek çok yavaş gitmek zorunda kalacaktı. Evin ışıklarını söndürdü, montunun fermuarını çekti ve verandaya çıktı.

Soğuk havada çam kokusu vardı. Karanlık, dağların sessizliği kadar derindi. Telefonunu çıkarıp flaşını açtı. Sıcaklığın düşmesiyle birlikte sis minik buz kristallerine dönüşmüştü. Cipine doğru yürürken havadaki buz kristallerini yüzünde hissediyor, zemini kaplamaya başlayan buz tabakası ayaklarının altında çıtırdıyordu.

Ön kapıyı açtı. Tam binecekti ki ön koltukta bir şey olduğunu görüp durdu. Önce bunun bir kürk şapka ya da atkı olduğunu sandı ya da...

Biraz daha yakından bakınca dudaklarını tiksintiyle sıktı.

Bir tavşanın vücuduna bakıyordu.

Kafası olmayan bir tavşanın.

19

Kulübeye geri dönen Gurney, Rexton Emniyetini arayıp durumu anlattı. Görevli çavuş bunun bir muziplikten daha fazlası olmadığını düşünerek sabah tekrar aramasını istedi.

Gurney olayın Lerman cinayetiyle ilgili olabileceğini izah edip Scott Derlick'in hemen Slade'in kulübesine gelmesi konusunda ısrarcı oldu.

Çavuşun sesi biraz yükseldi. "Teğmen Derlick'i evinde rahatsız etmemi mi istiyorsunuz? Bu havada onca yolu gelsin diye mi? Ölü bir tavşana bakmak için hem de."

"Evet, aynen öyle."

"Sen kimsin be adam?"

"Adım David Gurney. Birinci sınıf emekli NYPD cinayet masası dedektifi." Kendini bu şekilde tanıtmaktan nefret ederdi ama faydasını görmüşlüğü de vardı.

Belirgin bir duraksamanın ardından, çavuş, "İyi de sizin Slade'in kulübesinde ne işiniz var?" diye sordu.

"Bunu geldiğinde Derlick'e açıklarım."

Kırk beş dakika sonra büyük bir SUV açıklığa girip Gurney'nin aracının yanında durdu. Araçtan inen kapüşonlu parkalı adamın elinde gerektiğinde cop olarak da kullanılabilecek metal bir el feneri vardı.

Adam cipe yaklaşıp içeri baktı. Başını cama birkaç santim kalacak kadar yaklaştırıp el fenerini ön koltuğa tuttu. Ön camdaki tescil belgesini inceledi. Ardından fenerin ışığını önce verandaya sonra da Gurney'ye doğru çevirdi.

"Bu sizin aracınız mı beyefendi?"

"Evet, benim."

"Adınız?"

"David Gurney."

"NYPD'den misiniz?"

"Emekliyim."

"Sanırım üzerinizde bunu kanıtlayacak bir kimlik vardır."

"Tabii."

"Üzerinizde ateşli silah var mı?"

"Var."

"Taşıma ruhsatınızı bana göstermenizi rica edebilir miyim?"

"Tabii."

"Lütfen aracınızın yanına geçin." Lütfen dese de ses tonu nezaketten çok uzaktı.

Gurney veranda basamaklarından inip SUV'un farlarının aydınlattığı açıklıkta ilerledi. Her ne kadar gözleri ekrandakinden daha küçük, burnu daha hokka olsa da Scott Derlick'i duruşma videosundan tanımıştı.

Gurney'ye kulübeye zorla girmiş bir zanlıymış gibi bakıyordu.

"Bu ev size ait değil, değil mi beyefendi?" Belli belirsiz bir şekilde kulübeyi gösterdi...

"Hayır."

"O zaman sizi buraya ne getirdi?"

"Merak."

"Burada olmak için izniniz var mı?"

"Var."

"Kontrol edecek olsam bu doğrulanırdı, değil mi?"

Gurney gülümsedi. "Teğmen, buradayım çünkü benden Ziko Slade'e verilen hüküm kararında bir hata olmadığından emin olmak için Lerman cinayeti davasını incelemem rica edildi. Bu akşama dek, bu ihtimale şüpheyle yaklaşıyordum. Şimdiyse, o kadar emin değilim. Şu küçük kadavranın aracıma konması da beni korkutmayı amaçlayan bir girişim gibi görünüyor, bu ihtimale odaklanırsanız memnun olurum."

"Ona odaklanırsam memnun mu olursunuz?"

"Öyle."

Derlick ona alaycı bir hayretle bakıyordu. "Slade'in mahkûmiyetinin *hata* olmadığından emin olmak için buraya geldiniz. Sizi doğru mu duydum?"

"Doğru duydunuz."

"Pekâlâ, bu oldukça endişe verici."

Gurney bir şey söylemedi.

"Beni endişelendiren ne, biliyor musunuz?"

"Hayır efendim, bilmiyorum."

"Nasıl bir eski polis memuru Ziko Slade gibi bir pislik için hizmetini satar. Süslü sosyete çocuğu, uyuşturucu satıcısı bir aşağılık, soğukkanlı bir katil. Taşralı bir polis için bile bu, kanalizasyona balıklama dalmak sayılır."

"Durumu neden bu şekilde gördüğünüz anlaşılabilir..."

"Lanet olsun! Sakın bana neyin *anlaşılabilir* olduğunu söyleme! Şunu açıklığa kavuşturalım. Slade boğazına kadar pisliğe batmış bir suçlu. Nokta. Otuz yıl, bu bok parçası için oldukça hoşgörülü bir ceza. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama yanlış yoldasın. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Güzel. Şimdi beni iyi dinle. Seni bir daha görmek veya adını duymak istemiyorum. Kim olduğun da o fare yuvası şehirde bir zamanlar ne yapıyor olduğun da zerre umurumda değil. Çünkü şu an burada sorun çıkartıyorsun. Ziko Slade'in mahkûmiyetini bozmak için zırvalıklardan faydalanmaya çalışıyorsun. Göz göre göre bu yolda ilerlemeye devam edersen lanet olası ölü bir tavşandan çok daha ciddi sorunların olur. Söylediklerim kafana giriyor mu?"

"Evet."

Derlick, Gurney'yi son bir kez daha tepeden tırnağa süzdükten sonra büyük SUV'una döndü. Gurney aracın arka ışıklarını, garaj yolundan halka açık yola döndüğü kavşağa kadar izledi.

Bu görüşmeyi her açıdan bir başarı olarak görüyordu. Derlick işbirliği yapmayı basitçe ret mi edecek yoksa Gurney'ye etkin bir şekilde engel mi olacak sorusu yanıt bulmuştu. Gurney adamın öfkesinin yoğunluğundan Derlick'in, Slade'in suçluluğundan o kadar da emin olmadığı sonucunu çıkarmıştı. Derlick'in başsız tavşana karşı sergilediği ilgisiz tavır ve adli tıp incelemesi için bir süreç başlatmaması da Gurney için bu konuda güvendiği birini devreye sokması gerektiği anlamına geliyordu.

Kulübeye dönüp büyük boy plastik kutuyla büyük maşayı aldı. Maşayla tavşanın leşini tutup kutuya attı. Kyra Barstow'a bir sesli mesaj bırakıp evin yolunu tuttu.

20

Arada bastıran karla karışık yağmur Slade'in kulübesinden Walnut Crossing'e dönüşü yavaşlatınca Gurney eve gece yarısından önce ulaşamadı. Gün içinde Howard Manx, Ian Valdez ve Scott Derlick'le yaptığı görüşmeleri aklında evirip çevirdiği için de gözüne sabahın ilk saatlerine dek uyku girmedi.

Başucu sehpasındaki telefon saat 9.05'te onu gördüğü huzursuz rüyadan uyandırdı.

Boğazını temizledi. "Ben Gurney."

"Bana arabanda bulduğun başsız tavşanı getirmek istediğine dair mesajını aldım. Ama ben hayvan otopsisi yapmıyorum, bu yüzden benden ne yapmamı istediğini tam olarak anlamadım."

"Günaydın, Kyra. Geri aradığın için teşekkürler. Otopsiye gerek yok. Sadece hayvanın başını kesen kişi arkasında bir iz bırakmış olabilir umudunu taşıyorum."

"Bu uzak bir ihtimal."

"Biliyorum."

"Hayvanın leşi ne durumda?"

"Görünürde çürüme yok."

"Sanırım bir bakabilirim. Ama buna fazla umut bağlama."

"Bilmen gereken bir şey var. Tavşan olayı ben Ziko Slade'in kulübesindeyken meydana geldi ve olayı polise bildirdiğimde Scott Derlick'le tartıştık biraz."

"Hiç şaşırmadım. O adam alıngan biri."

"Sadece... Olur da Rexton Emniyeti ya da bölge savcılığı olayı araştırma sürecimde bana yardım ettiğini öğrenirse, sana sert tepki göstermelerini istemiyorum."

"Ben onlara rapor vermiyorum. Adli tıp kanıtlarını toplayıp ulaştığım sonuçları mahkemeye sunarım. Hepsi bu. Gerçek gerçektir. Herhangi birinin tarafında değilim ben. Eğer tavşanın üzerinde yabancı bir kalıntı olup olmadığını ya da bunun ne olduğunu bilmek istiyorsan elimden geleni yaparım. Tavşanı eğer mümkünse bugün getir. Seni yeniden görmek güzel olacak."

Görüşme Gurney'yi tamamen uyandırıp enerjisini tazelemişti. Günün ilk kahvesi için mutfağa gittiğinde buzdolabının üzerinde Madeleine'in Kriz Merkezi'nde nöbetçi olduğu için erken çıktığını ve saat 15.00'a kadar eve dönmüş olacağını yazan notunu buldu.

Kısa bir kahvaltıdan sonra Larchfield'ın zengin bölgesindeki Russell Üniversitesi Adli Bilimler Bölümüne gitmek üzere yola koyuldu. Bastenburg'un kasvetli mahalleri arasından geçtiği yolculuğu bir saatten biraz uzun sürdü. Bu iki kasabanın yan yana oluşu talihlilerle talihsizler arasındaki komplo teorilerini, yalanları ve siyasi kaos söylentilerini besleyen ve giderek büyüyen derin boşluğa müthiş bir örnek oluşturuyordu. Coğrafi olarak aslında Bastenburg'la Larchfield'ı birbirlerinden hafif bir yükselti ayırıyordu ama birinden diğerine geçmek, aralarındaki savaşın şiddeti giderek artan dünyalar arasında yolculuk yapmak gibiydi. Gurney tepenin Larchfield tarafına doğru inerken altı ay öncesine gitti. On beş kişinin öldüğü, Madeleine'le birlikte kendisinin de can vermesine ramak kalan o korkunç trajedinin yoğun anıları gözünde canlanmaya başladı. Bunun üzerine Harrow Hill bölgesinden tamamen uzak durmak maksadıyla alternatif güzergâhı tercih etti.

Gurney aracını fakülte binasının yanındaki alana park etti. İçinde tavşanın kalıntıları olan plastik kutuyu alıp son derece modern binaya doğru yöneldi.

Yolun yarısında telefonu çaldı. "Kyra?"

"Seni pencereden görüyorum. Orada bekle. Ben aşağı iniyorum. Binanın güvenliğiyle uğraşmamış oluruz."

Cipine geri döndü. Bir dakika sonra Barstow ilk Harrow Hill cinayetinde gösterdiği rahat, zarif tavrın bir benzerini sergileyerek hızlı adımlarla park alanına girdi. Gerginliğe ve olay yerindeki dehşete karşın kendine olan hâkimiyetinin göstergesi olan bu zarafet ve olayı dramatikleştirme çabasına girmeme yaklaşımına Gurney o zaman da saygı duymuştu.

"David! Seni gördüğüme sevindim!"

"Ben de Kyra."

Tokalaştılar. Kyra elini sımsıkı kavramıştı. Sonra bakışları kutuya kaydı. Yarı saydam plastiğin içinde koyu bir şekil seçiliyordu.

"Konumuz bu mu?"

"Evet."

"Tek eksik parça kafası mı?"

"Bildiğim kadarıyla."

Gurney'nin yüzüne baktı. "Bunu, geri çekilmen için sana yapılmış bir uyarı olarak mı algılıyorsun?"

Başıyla onayladı. "Ve bu uyarıyı kimin yaptığını bilmek istiyorum."

Kyra kutuyu aldı. "Belki buradan bir ipucu elde edebiliriz."

"Seni zor bir duruma sokmadığıma eminsin, değil mi?"

"Zorluk yaşamın tuzu biberidir. Ayrıca," diye ekledi göz kırparak. "Dikkatli olması gereken sensin. Ölü tavşan senin arabandaydı. Benimkinde değil."

Barstow araçtan inip Adli Tıp Bilimleri Fakültesinin küp biçimli büyük cam binasına yönelirken Gurney telefonunu alıp mesajları kontrol etti. Tek yeni mesaj Hardwick'ten gelmişti.

"Slade konusunda kazdığım pislikleri istiyorsan bana öğle yemeği ısmarla. Saat birde Thumburg'da Dick ve Della'nın Yeri'nde ol."

Gurney geri aradı. "Abelard's'a gitmiyor musun artık?" diye sordu Hardwick açar açmaz.

"Abelard's yok ki artık. Bizim harika Marika orayı Soholu bir pisliğe sattı. Herif adını Hızlı Kaz yapıp fiyatları da ikiye katladı."

"Tamam. Saat birde Dick ve Della'da."

"Karnım aç. Sakın gecikme."

21

Geçip giden günlerin nostaljisini yaşatma niyetiyle retro tarzın tercih edildiği restoranların aksine Dick ve Della'nın Yeri gerçekten de eski ve bakımsızdı.

Muşamba yer karoları bir zamanlar kahverengi ve yeşil olsalar da şimdi iyiden iyiye bulanıklaşmışlardı. Bar kısmında kırmızı, yıpranmış, ayaklı sandalyelere ek olarak pencere önünde altı adet formika kaplı masa vardı. Yemeklerine gömülmüş birkaç müşteriyse bu dekorun bir parçası gibi görünüyordu.

Saat on iki kırk beşti ve Gurney ilk gelen oldu. Pencere yanındaki masalardan birini seçti. Güler yüzlü bir garson kız menüyü getirdi ve kahve ister misiniz diye sorup gitti.

Menüyü açtı. Menü üzerindeki yemek kalıntılarına bakılırsa bir önceki müşteri, Dick'in kızarmış soğanıyla Della'nın ev yapımı, ağır ateşte pişirilmiş rostosunu yemişti. Garson kız kahvesini getirince krep ve sosis siparişi verdi.

Kahvenin tadı yanıktı ama yine de içti. Tezgâhın arkasındaki avokado renkli buzdolabı Gurney'nin aklına büyük bardak viskisini bitirip dolapta annesinin çoktan çöpe attığı altılı bira paketini arayan babasını getirmişti.

Hangi cehenneme koydu şunları, Davey?

Neyi?

Neyi olacak biramı.

Bilmem.

Bilmiyor musun yoksa öyle mi söylüyorsun?

Bu böyle sürüp giderdi. O çocukluk yıllarında tek istediği bir an evvel büyüyüp çekip gitmekti.

Daldığı bu düşüncelerden, pencerenin hemen önündeki otoparka giren, Hardwick'in klasik Pontiac GTO'sunun V-8 motorunun aşina olduğu sesiyle sıyrıldı. Eski, büyük hacimli motorlu araç Gurney'nin beklediğinden çok daha iyi durumdaydı. Son gördüğünde aracın ön kısmı Harrow Hill katilinin kaçmasını önlemeye çalışırken kafa kafaya çarpıştığı esnada paramparça olmuştu. Araba uzun bir tamir süreci sonunda iyi durumdaydı, üstelik itfaiye aracı kırmızısı renge boyanmıştı. Hardwick masasına geldiğinde hâlâ arabaya hayranlıkla bakıyordu.

"Güzel olmuş mu Davey?"

"Son gördüğümde hurdaya çıkmaya hazır haldeydi."

"Esti'nin talimatı. Ya doğru dürüst tamir edin ya da atın."

Gurney'nin karşısındaki sandalyeye geçti. Sert, kaslı vücudu bol, siyah kazağına rağmen belli oluyordu. Alaska kızak köpeklerini akla getiren buz mavisi gözleri de eskisi kadar huzursuz ediciydi.

Garson kızı çağırdı.

"Pastırması çıtır, bol mayonezli bir sandviç. Yanına soslu fasulye ve lahana salatası. Kahve ve vişneli turta."

Kız söylediklerini yeşil renkli küçük bir deftere yazdı. "Hepsi birlikte mi gelsin?"

"Turta hariç."

Kız mutfağa yönelirken o da Gurney'ye döndü.

"Tatlı kız. Marika'nın yerini tutamaz elbette ama etrafta doğru dürüst başka yer de yok. Her neyse, topluma karıştırmak istediğin şu aşağılık pislik hakkında biraz araştırma yaptım."

Gurney bir şey söylemedi. Kışkırtmak, Hardwick için doğal bir konuşmanın parçasıydı.

"Herifin pisliklerini kazıp çıkarmak hiç de zor bir şey değil aslında. O kadar çok pisliğe batmış ki. Ama her seferinde ciddi

yasal sonuçlardan paçayı yırtmayı başarmış. Ta ki şu Lerman işi onu duvara çivileyene dek."

Hardwick çoğunu Gurney'nin zaten bildiği Slade'in olaylarla dolu geçmişini anlattı. Hardwick'in anlatımından Slade'in ahlaksız geçmişinin net bir resmi ortaya çıksa da hakkında farklı bir bakış açısı sağlayacak yeni bir bilgi içermiyordu.

"Bu kötü şöhretine sebep olan olayların öncesine dair bir şeyler öğrendin mi?"

"Pek değil. Babası eskrim şampiyonuymuş. Sonunda kokainin tetiklediği kalp krizinden öldüğü güne kadar tüm hayatını tam bir kadın avcısı olarak geçirmiş. Ziko, Grammy ödüllü bir yeniyetmeyi becermekle meşgul olduğu için babasının cenazesine katılmamış."

Hık demiş babasının burnundan düşmüş diye düşündü Gurney.

Garson kız krep, sosis ve bir şişe akçaağaç şurubu getirdi. Hardwick'e siparişinin birazdan hazır olacağını söyleyip mutfağa döndü.

"Karısı tarafından bıçaklandıktan sonraki döneme ait bir şeyler buldun mu?"

"Tuhaf bir rehabilitasyon programına katılmış. Orada âdeta ermiş, bir aziz gibi davranmaya başlamış. Sonra şantaj olayı bizim eski Ziko'yu geri getirmiş. O da ne yapsın, Lenny Lerman'ın kafasını koparmış." Susup Gurney'yi bariz bir şüpheci tavırla şöyle bir süzdü. "Onun bu sözde dönüşümünün gerçek olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Gurney sosislerini dikkatle dörde bölüp minik bir lokmayı ağzına attı. "Slade'le tanıştım. Dürüst olmak gerekirse her iki olasılığa da eşit mesafedeyim. Ayrıca cinayetle ilgili ayrıntılar bana hiç mantıklı görünmüyor. Ve şimdi de biri olayı araştırmayayım diye beni korkutmaya çalıştı."

Gurney ona tavşan konusunu anlattı.

Hardwick bariz bir şüpheyle yüzünü ekşiterek, "Arabana ölü bir tavşan koymaları Slade'in masum olduğunu gösteriyor diye mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Gurney omuz silkti. "Terazinin diğer kefesine bir miktar ağırlık koyduğu kesin."

"Bence hiç alakası yok. Cinayetin hangi ayrıntıları kafanı kurcalıyor?"

"Özellikle de kayıp baş ve parmak konusu. Dahası Slade'in arazisi dört yüz dönümden büyük. Neden cesedi kulübeye bu kadar yakına gömmüş? Ve neden baltayı ve parmakları kesmek için kullandığı budama makasını yok etmemiş? Bunları orta yerde bırakması inanılmaz derecede bir aptallık."

Hardwick başını hızla iki yana salladı. "Cinayetlerde çılgınca şeyler olur. Dikkat dağınıklığı. Panik. Eğer katiller her şeyin en doğrusunu düşünebilselerdi bu kadar çok katili nasıl yakalardık?"

"Bunun farkındayım ama Slade bana sadece zeki değil aynı zamanda acayip soğukkanlı biri gibi geldi."

"Tamam, diyelim ki eskinin pislik torbası artık bir sineği bile incitmeyecek bir Zen Üstadı oldu. İşlenen suçla ilgili senin teorin ne peki? Mutlaka bir ya da iki fikrin vardır. Sen bu tür şeylerden besleniyorsun zaten."

Garson kız Hardwick'in siparişlerini getirdi. Gurney kızın gitmesini bekledi.

"İlk aklıma gelen şey şu: Lerman'ın Slade'e şantaj yapma planından haberdar olan biri bunu Lerman'ı öldürüp suçu Slade'in üzerine atmak için bir fırsat olarak gördü."

"Kim mesela? Ve hangi amaçla?"

"Muhtemelen Lerman'ın oğlu. Babasından nefret ediyordu. Ayrıca hayat sigortası poliçesinden de haberdardı."

"Yani Lerman'ın oğlu Slade orada değilken kulübesine gitti, kamuflaj giysisini aşırdı, barakadan baltayla budama makasını aldı. Sonra Slade'le görüşmeye giden Lenny'yi takip etti. Kafasını kopardı ve Slade'in haberi olmadan gömdü mü diyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

"Peki, nasıl olmuş da Slade'in avukatı jüriye bu şeytani evlatla ilgili en ufak bir şey anlatmamış?"

"Aslında kapanış konuşmasında biraz bahsetmiş ama daha fazlasını yapamazdı zira Sonny'nin olay yerinde olduğuna dair tek bir fiziksel kanıt yoktu ve bir de başka yerde olduğuna dair –güya– bir tanığı vardı."

"Başka seçenek var mı?"

"Diyelim ki Slade'den nefret eden biri Lerman'a Slade'le ilgili hassas bir bilgi verip bu şantaj planını önerdi. Belki Lerman'a şantajı sen yap parayı paylaşalım dedi. Ama sonra bu şantaj planına bağlı kalmaktansa Lerman'ı Slade'in arazisinde öldürmeye karar verdi. Belki de asıl plan ondan şantajla para koparmak değil onu bir cinayet suçlamasına maruz bırakmaktı."

Hardwick gözlerini kısarak önündeki lahana salatasına baktı. "Bu suç dehasının kim olabileceğine dair bir fikrin var mı peki?"

"Hayır. Ve bu senaryoda da bir sorun var. Bu seçenek Lerman'ın duruşma sırasında okunan günlüğünde yazılanlara bir açıklama getirmiyor."

"Yani, temel olarak neler olup bittiğine dair zerre fikrin yok."

Gurney şurubu kreplerinin üzerine döktü. "Lerman'ın Slade'e zarar verecek neyi bildiğini öğrenmek isterdim. Bunun sadece Lerman'ın günlüğünde bahsedildiği kadarını biliyoruz. Yani Ziko ile Sally Bones adlı biri arasında geçenlerle ilgili. Bu isim tanıdık geldi mi sana?"

Hardwick sandviçinden iri bir lokma ısırdı. Başını iki yana salladı.

"Ben biraz araştırdım," dedi Gurney. "Ama sonuç çıkmadı."

Hardwick lokmasını yuttu, dişlerini diliyle temizledi. "Bu senin benden yeni minik isteğin olmasın sakın?"

Gurney omuz silkti. "Sally Bones. İlginç bir isim. Medyanın ilgisini çekmediği için internette adına rastlanmayan düşük seviyeli bir çete üyesi olabilir. Ama bir ara mutlaka polisle başı derde girmiş olmalı. Eski bağlantılarını devreye sokup bir bakabilirsin belki? Ayrıca bu esnada başka bir ismi de sormak isteyebilirsin. Ian Valdez."

"Ian Valdez de kim?"

"Güzel soru."

22

Gurney'nin Thumburg'tan eve dönüşü neşeli bir yolculuk sayılmazdı. Hardwick'in Slade hakkında öğrendikleri, eskrim şampiyonu babasıyla ilgili tatsız bilgiler dışında, zaten bildiği şeylere somut bir katkı sağlamamıştı.

Kuşkonmaz tarhının yanındaki, her zamanki yerine park ettiğinde saat dördü biraz geçiyordu. Gökyüzü çoktan kararmış, buz gibi bir esinti başlamıştı. Böyle akşamlarda Madeleine büyük, taş şöminenin alevleri karşısında oturmayı severdi.

Montunun fermuarını çekip kümesin arkasındaki odun yığınından bir kucak dolusu inceltilmiş kiraz kütüğü getirdi. İçeri adımını attığında onu pişen ekmeğin kokusu karşıladı. Kütükleri şömineye taşırken Madeleine'in üst kattaki müzik odasından gelen barok çello ezgilerini duyuyordu. Montunu çıkarıp kütükleri şömineye dizmeye koyuldu. Bunu yapmayı çok seviyordu. Kütükleri uygun geometride, hemen tutuşmaları için aralarında fazla boşluk kalmayacak, sonrasında da daha fazla uğraşmaya gerek kalmadan yanacakları şekilde dizmeye çalışmak zevkliydi.

Fırın alarmı çaldı. Çello ezgileri sustu. Bir dakika sonra Madeleine mutfağa girdi. Fırından çıkardığı ekmeği tel soğutma rafına koydu.

"Ah, güzel," dedi şömine başında onu görünce. "Ben de bu işten sonra onu yapacaktım. Bir türlü ısınamadım bugün. Kargonu gördün mü?" Cam kapıların yanındaki masanın üzerinde duran düz bir kutuyu gösterdi. "Ben eve geldikten hemen sonra FedEX'ten geldi."

Gidip ne olduğuna bakmadan önce son kütüğü en üste yerleştirdi.

Üzerine yazan iade adresinin Marcus Thorne'a ait olduğunu fark etti. Kapağı yırtıp açtı. İçindeki kâğıt yığınını masaya çıkardı. En üstteki belgede "Savcılık Tarafından Savunmaya Sunulan Deliller ve Tanık Dosyaları" yazıyordu.

Gurney belgenin ek listesini gözden geçirdi. Sorgu transkripsiyonları, Adli Tıp olay yeri notları, otopsi raporu, olay yeri fotoğrafları ve bazı telefon görüşmelerinin kayıtları. Thorne hiçbir belgeyi çelişkili ya da aklayıcı nitelikte diye sınıflandırmamıştı. Bu da buradaki bütün dokümanların Stryker'ın duruşmada mahkemeye sunduklarıyla tutarlı olduğunu gösteriyordu.

"Olayda yeni tutarsızlıklar ya da tuhaflıklar keşfettin mi?" Sesine kasıtlı olarak bunu sırf sohbet olsun diye söylüyormuş gibi bir ton vererek sordu tezgâhta havuç rendeleyen Madeleine.

"Belki bir ya da iki. Söylemesi zor." Tavşan "tuhaflığı" elbette bu yanıta eklenmesi gereken bir bilgiydi ama ona bundan bahsetmek istemedi. En azından şimdilik.

Madeleine bir an duraksayıp ona şüpheci bir tavırla bakar gibi olduysa da ardından havuç rendelemeye devam etti. Gurney masadaki dokümanları toplayıp odasına götürdü. Çalışma masasının üzerine dizdi.

Karanlık çöküyordu. Pencereden kuzeye baktığında çam ağaçlarının ardındaki tepeleri göremedi. Masa lambasını yaktı. Belgelerin listesini bir kez daha gözden geçirdi. Ardından işe Lerman'ın cesedini bulan avcı Bruno Lanka'nın sorgu kayıtlarını okumakla başladı. Belgeye ifadeyi alanın adı da eklenmişti. Dedektif Teğmen Scott Derlick.

S. Derlick: Lütfen tam adınızı ve adresini söyleyin.

B. Lanka: Bruno Lanka. 39 Carrack Caddesi, Garville, New York.

S. Derlick: Sizi buraya ne getirdi?

B. Lanka: Geyik sezonundayız. Ben avcıyım.

S. Derlick: O bölgede avlanma izniniz var mı?

B. Lanka: Orasını eyalet arazisi sanıyordum.

S. Derlick: Ormana nereden girdiniz?

B. Lanka: Yolun bir ya da iki kilometre aşağısından.

S. Derlick: Saat kaçtı?

B. Lanka: Altıya geliyordu. Gündoğumu geyik avı için iyi oluyor. Gündoğumu ve günbatımı.

S. Derlick: Tek bir bölgede mi kaldınız yoksa gezdiniz mi?

B. Lanka: Gezerek avlanmayı severim.

S. Derlick: Özel mülk sınırını gördünüz mü?

B. Lanka: Hayır.

S. Derlick: Park alanından bu yöne gelmenizin herhangi bir nedeni var mı?

B. Lanka: O taraf yokuş yukarıydı. İlk başta yokuş yukarı ilerlemeyi severim. Böylece yorulduğumda ya da avı çekmem gerektiğinde aşağı, arabaya doğru inmem kolay olur.

S. Derlick: Gömülmüş cesedi nasıl fark ettiniz?

B. Lanka: Ayağının arkasını, topuğunu gördüm. Topraktan dışarı çıkmıştı.

S. Derlick: Cesedin topuğunu görünce ne yaptınız?

B. Lanka: Daha iyi görmek için yaklaştım. Sadece bir ayakkabı diye düşünüyordum. Sonra neden biri buraya bir ayakkabı gömsün ki diye düşündüm? Toprağı ayağımla biraz eşeledim. Ayakkabının içinde bir ayak olduğunu görebiliyordum. Biraz daha eşeleyince bunun bir bacak olduğunu fark ettim. Sonra kokuyu aldım. İnsanın midesini ağzına getirecek kadar iğrenç bir kokuydu. İşte o an Aman Tanrım, dedim, bu da ne? Ve hemen 911'i aradım.

S. Derlick: Cesedi bulduğunuz yeri ayağınızla eşelemek dışında temasınız oldu mu?

B. Lanka: Hayır, kesinlikle.

S. Derlick: O bölgede başka birini gördünüz mü?

B. Lanka: Hayır.

S. Derlick: Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Size tuhaf gelen, dikkatinizi çeken herhangi bir şey?

B. Lanka: Yok.

S. Derlick: Teşekkürler Bay Lanka. Bir memur arkadaş sizi arabanıza bırakacak.

Gurney ona en az bir soru daha sorulmuş olması gerektiğini düşündü: Bay Lanka, *New York kırsalında geyik avlayacak bunca bölge varken neden özellikle bu bölgeyi tercih ettiniz?*

Listeye geri döndü ve adli tabip Kermit Loeffler'la ilgili iki belgeyi buldu. Loeffler'ın olay yerindeki cesetle ilgili izlenimlerini anlattığı ses kaydının transkripsiyonunu okumaya başladı.

K. Loeffler: Orta boy ve kiloda, başsız bir erkek cesedine bakıyoruz. Baş, gövdeden ağır bir balta ya da benzeri uzun bıçaklı bir aletle üçüncü veya dördüncü boyun omuru parçalanarak ayrılmış gibi görünüyor. Cesedin çevresindeki topraktaki kan miktarı ölüm nedeninin bu olduğunu gösteriyor. On parmak da yok. Ölüm sonrası keskin bir sıkıştırma aletiyle proksimal interfalangeal eklemlerinden koparılmışlar gibi görünüyor. Ön inceleme neticesinde tahmini ölüm zamanı iki veya üç gün olarak tespit edildi.

İkinci kayıt otopsi bulgularını içeriyordu.

Loeffler kurbanın yaşının muhtemelen kırklı yaşların ortasıyla ellili yaşların ortası arasında olduğunu; ölüm saatinin de 15.00 ile 21.00 arasında, cesedin bulunduğu cumartesi gününden önceki çarşamba günü olarak tespit edildiğini belirtiyordu. Duruşma sırasında belirtildiği üzere Lenny'nin Adrienne'a saat 19.00'da

sesli mesaj bırakmasından hareketle, ölüm saati aralığı daraltılarak iki saate indirilmişti.

Gurney'ye en ilginç gelen şeyse Loeffler'ın tahmini suç aletiyle ilgili olay yerinde yaptığı tanımlamayla otopsi raporundaki tanımlaması arasındaki farktı.

Olay yerinde cinayet silahını uzun bıçaklı, balta benzeri bir alet olarak tanımlarken otopsi raporunda silahı kısa bıçaklı bir balta olarak tanımlıyordu. Bunu da her ne kadar kesiğin düzgünlüğünden başlangıçta tek bir darbe olduğu izlenimi edinilmiş olsa da boyun dokusunda daha sonradan mikroskop altında yapılan inceleme neticesinde, bu kesme işleminin uzun bir bıçağın tek bir darbesiyle değil kısa bir bıçağın boydan boya iki farklı darbesiyle gerçekleştiğini izah ediyordu. "Balta üst derece uzmanlık gerektiren hassasiyetle kullanılmış," diye de eklemişti Loeffler.

Gurney o akşamın ilerleyen saatlerinde Madeleine'le akşam yemeği yerken Loeffler'ın yaptığı yorumu düşünüyordu. Odunculuk yapmayan biri böylesi bir ustalığı nasıl edinebilirdi?

Madeleine yemek yemeyi bırakmış, gözlerini Gurney'ye dikmişti.

"Yemeğe oturduğumuzdan beri tek kelime etmedin."

Omuzlarını silkti, dikkatini tabağındaki kızarmış tavuk ve pilava yöneltti. Olayla ilgili düşüncelerini tartışma konusunda isteksizdi çünkü Madeleine'e konunun içine giderek daha fazla girdiğini itiraf etmek istemiyordu.

"Tavuk güzel olmuş," dedi.

İzleyen yeni sessizliği Madeleine bozdu.

"Bu sabah Kyle aradı. Mesajını almış. Şükran Günü'nde sizinle olmayı çok isterim, dedi."

"Güzel."

"Onunla daha sık görüşmelisin."

"Biliyorum."

Daha fazla konuşmadan yemeklerini bitirdiler. Madeleine masayı topladı, papatya çayı demledi ve çello çalışmak üzere üst kata çıktı. Gurney kendine bir espresso yapıp çalışma odasına, mahkeme belgelerine döndü.

Belgeleri gözden geçirmek yerine Bruno Lanka'yı aradı. Lanka'nın telesekreteri devredeydi.

"Bruno Lanka'yı aramıştım. Adım David Gurney. Leonard Lerman davasını yeniden araştırıyorum ve sizinle geçtiğimiz kasım ayında olay yeri dedektifine verdiğiniz ifadeyle ilgili bir hususta görüşmeyi arzu ediyorum. Bana sabah dokuzla on iki arası ulaşabilirsiniz." Aranan kişiye belirli bir zaman dilimi vermenin aranma ihtimalini arttırdığını öğreneli çok olmuştu. Telefon numarasını da ekleyip görüşmeyi bitirdi.

23

Gurney'nin telefonu ertesi sabah saat 9.01'de kahvaltı tabaklarını yıkadığı sırada çaldı. Arayanın Lanka olduğunu sanmıştı ama ekrandaki isim Hardwick'ti.

"Evet, Jack?"

"Bana verdiğin isimler Sally Bones ve Ian Valdez'di değil mi? Ian Valdez adında üç kişi buldum ama bunlardan hiçbirinin ilgini çekeceğini sanmıyorum. Biri Chicagolu emekli bir dişçi. Diğer Boston'da yaşayan bir Cizvit rahip. Üçüncüsüyse Los Angeleslı orta yaşlı bir koreograf."

"Hiçbiri genç değil mi?"

"Eğer senin Valdez gençse ya sahte bir isim kullanıyor ya da yumurtadan yeni çıkmış. Sally Bones konusunda daha şanslısın ama. Altı yıl önce garip koşullarda ölen Salvatore Bono'yla bir bağlantı buldum. Kısa bir haber metninde ona arkadaşları arasında Sally Bones dendiği yazılıydı. Ama mirasçıları, cenazeyi

kimin aldığı, cenaze töreninin nerede ve nasıl yapıldığına ilişkin hiçbir bilgi yok."

"Neymiş şu garip koşullar?"

"Cesedi yaşadığı yere çok uzak olmayan, Albany'de bir hamburgerci restoranının arkasındaki çöp kutusunda bulunmuş. Ama şunu dinle. Sıkılarak öldürülmüş."

"Sıkılarak... Nasıl?"

"Haberde adli tabibin bürosundan birilerinin verdiği bilgiler var. Dendiğine göre sanki kan dolaşımını ve solunumunu durduracak kadar sıkıca bir şeyle sarmışlar. Yani tam manasıyla adamı sıkıp canını çıkarmışlar."

"İlginç bir öldürme yöntemi. Soruşturmayı kim yürütmüş?"

"Albany şehir polisi."

"Bunu kontrol edebildin mi?"

"Biraz. Orada çalışan, NYSP günlerimden tanıdığım biri var. Bana soruşturmanın bir yere varmadığını söyledi. Kurban evli değilmiş, çocuğu yokmuş. Bilinen bir işi de. Haberde bahsedilen sözde arkadaşlarınınsa mahalle barındaki birkaç tanıdığı olduğu ortaya çıktı. Bir de onunla yaşayan ama hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia eden bir striptizci varmış. Kadın gerçek adını bile bilmediğini söylemiş. Kendisine Sally Bones demesini istediğini onun da bunu yeterli bulduğunu anlatmış. Bardaki 'arkadaşları' da aynı şeyi söylemiş. Olay teknik olarak birkaç sene açık kalmış ardından faili meçhul cinayetler dosyasına gönderilmiş. Daha net bir ifadeyle kimsenin umurunda olmamış. Böyle şeyler hep olur."

"Olay yeniyken herhangi bir olası suç sebebine ilişkin bir görüş var mıymış?"

"Belki kumar borcu. Belki ters tarafından kalkmış bir psikopata çatmış. Herif yalnızmış. Bu lanet olası yalnız tiplerle ilgili cinayet vakalarını çözmek hep zor olur."

"Ziko Slade'le herhangi bir bağlantı olduğuna dair hiçbir ipucu yok mu?"

"Yok."

"Peki, şu sözünü ettiğin garip infaz yönteminden bir şey çıkmamış mı?"

"Dişe dokunur bir sonuç alınamamış. Lanet olsun, düşünmek bile istemiyorum. Boğularak öldürülmüş. Bunun kâbusunu görürüm ben be! Senin için yapabileceğim başka mide bulandırıcı bir iyilik var mı, Sherlock?"

"İyi ki sordun. Merak ettiğim biri isim daha var. Bruno Lanka."

Gurney cam kapılardan dışarı baktı. Etraf karla kaplanmıştı. Bembeyaz arazinin aksine ilerideki yapraksız ağaçlar simsiyah görünüyordu. Slade'in suçluluğu ya da masumiyetiyle ilgili neredeyse hiçbir ilerleme kaydedememesi bir hayli rahatsız ediciydi.

Emma Martin'i bir daha aramanın zamanı gelmişti.

"Günaydın David. Senin için ne yapabilirim?"

"Bana Ian Valdez'le ilgili ne anlatabilirsin?"

"Bu hayatının hangi yanını sorduğuna bağlı."

"İsmiyle başlayalım. Yasal adı mı yoksa takma bir ad mı kullanıyor?"

"Bunu söyleyemem. Bana gelen kişiler arzu ettikleri müddetçe isimlerini vermeyebilirler. İsimleriyle değil gerçekte kim olduklarıyla ilgilenirim ben. Neden sordun ki? Bir şey mi oldu?"

"Kulübedeyken biri arabama kafası koparılmış bir tavşan koydu. Hayvanın leşini Ian bir getir götür işi için gittikten çok kısa bir süre sonra buldum."

"Ve onu oraya Ian'ın mı koyduğunu düşünüyorsun?"

"Mümkün."

"O öyle bir şey yapacak biri değil."

"Peki, tam olarak nasıl biri?"

"Ziko gibi, dürüstlüğün değerini öğrenmiş biri."

Gurney bezgince iç çekse de bir şey söylemedi.

"Şüpheciliğini anlıyorum. Belki de Ziko'yu bir kez daha ziyaret etmelisin."

"Neden?"

"Ziko'yu ne kadar iyi tanırsan onun masumiyetinden o kadar emin olursun."

Zorlukla da olsa içinde kabaran tartışma isteğini bastırdı. Bunun yerine Emma'ya teşekkür ederek telefonu kapattı. Diğer taraftan sahiden de Slade'le tekrar görüşmenin faydası olabilirdi.

Attica'yı arayıp o günün ilerleyen saatleri için bir ziyaret kaydı oluşturduktan sonra kümesin suluğunu taze suyla doldurdu. Madeleine'e not bırakıp uzun yolculuğuna çıktı.

Ziyaret odası önceki gelişinden daha kalabalıktı. Konuşma sesleri daha yüksek, ter ve dezenfektan kokusu daha yoğundu.

Slade odaya girdi. Masaya yöneldi. Gurney'nin karşısına oturdu. İçinde bulunduğu koşullardan tıpkı önceki sefer gibi hiç rahatsız değilmiş gibi görünüyordu.

"Sizi gördüğüme sevindim Bay Gurney."

"Nasılsınız?"

"Yemeğin biraz daha iyileştirilmesi lazım." Ses tonuysa bunun umurunda olmadığını ortaya koyuyordu.

"Geçen gün kulübenize gittim."

Slade'in başını hafifçe yana eğmesi ilgisinin işaretiydi. "Olay yerini görmek için mi?"

"Evet."

"Ian'la tanıştınız mı?"

"Ben gittikten kısa bir süre sonra geldi." Duraksadı. "İlginç, genç bir adam. Onu ne kadar tanıyorsunuz?"

Slade gülümsedi. "Ian, Emma'nın mucizelerinden biridir."

"Nereden gelmiş?"

"Cehennemden."

"Size hayatının ayrıntılarını anlattı mı?"

"Biraz. Ama konuşmayacağı şeyler de var."

"Konuştuğu şeylerle ilgili bana bir şeyler anlatabilir misiniz?"

"Emma'nın kurallarından biri evinde ifşa edilen tüm sırların gizli kalmasıdır. Ama size, bana anlattıklarından dehşete düştüğümü ve derin bir üzüntü duyduğumu söyleyebilirim."

"Ian bana sizi yeni babası gibi gördüğünü söyledi."

"Doğru."

"Buna sizin yorumunuz ne?"

"Aslında bunun benimle çok fazla bir ilgisi olduğundan şüpheliyim. Bu daha çok onunla ilgili. 'Çaresizlik' belki de onun durumunu en iyi açıklayacak kelime olabilir. Belki de başka bir şey. Bilinmez. Ama hangi nedenle olursa olsun beni 'babası' yerine koymanın onun üzerinde huzur verici bir etkisi var. Belki de bu, onu büyüten babasıyla ilgili korkunç hatıralarıyla başa çıkmasına yardım ediyordur."

"Böyle bir yardıma mı ihtiyacı vardı?"

"Bir hayli. Ian, Emma'ya ilk geldiğinde... çıldırmış gibiydi."

"Ian Valdez onun gerçek adı mı, biliyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Emma bu tür soruların sorulmasını istemez."

"Peki, siz Ian'a güveniyor musunuz?"

"Bana karşı dürüst olduğuna inanıyorum. Dürüstlükten kendi anladığı ölçüde."

Gurney sandalyesinde arkasına yaslanıp alışılmadık biçimde ve ısrarla işitme mesafesinde kalmaya çalışan odanın o tarafında görevli memurun uzaklaşmasını bekledi. Adamın kazınmış saçları ve kalın ensesi buraya yaptığı bir önceki ziyaretten sonra peşine takıldığını fark ettiği infaz koruma aracının sürücüsünü aklına getirmişti.

"Neden burada olduğunuz konusunu çok düşündünüz mü?"

Slade omuz silkti. "Kanıtlar jüriyi suçlu olduğuma ikna etti."

"Ama eğer masumsanız bu kanıtları mutlaka başka biri sizi suçlu göstermek için yerleştirmiş olmalı. Bu noktada sorulması gereken sorular şunlar: Bunu kim ve neden yaptı? Herhangi bir fikriniz var mı?"

Slade başını iki yana salladı. "Ben hedef miyim yoksa günah keçisi miyim onu bile bilmiyorum. Asıl hedef Lerman'ı öldürmekti de uygun koşullar oluşunca suç benim üzerime mi yıkıldı? Ya da Lerman'ı beni katil olarak göstermek için mi öldürdüler?"

Gurney de daha önce aynı bu şekilde düşünmüştü. Slade'in kendisi gibi düşünüyor olması onun lehine bir noktaydı.

"Düşmanlarınızın listesini düşündüğünüzde böyle bir şeyi yapabilecek biri geliyor mu aklınıza?"

"Sonunda eşimin beni bıçaklamasına varan iki üç yıllık dönemde bütünüyle aklımı kaçırmıştım." Duraksayıp film yıldızı dişlerini gösterdi. "Eski karımla konuşmalısınız. O da her zaman sarhoştu ya da uyuşturucunun etkisindeydi ama benim gibi hafıza kayıpları yaşamazdı. Edindiğim düşmanlarımı öğrenmek isterseniz ilk konuşacağınız kişi o olmalı. Ona benim davamı araştırdığınızı ve kişiliğimle ilgili bazı ayrıntıları öğrenmek istediğinizi söyleyin. Size en kötü yanlarımı anlatmaktan keyif alacaktır."

"Sizi bıçakladıktan sonra cezaevine girdi mi?"

"Bunun bir meşru müdafaa olduğunu ileri sürdü, ben de aleyhine tanıklık etmeyi reddettim. Davranışlarımı telafi etmek için en azından bunu yapabildim. Size onun iletişim bilgilerini verebilirim. Benim Dutchess County'deki evimde oturuyor. Boşanma tazminatı olarak ev onda kaldı. Adresi yazmak için yanınızda kâğıt gibi bir şey var mı?"

"Hafızam iyidir."

Slade eski karısının adını –Simone Delorean– ve telefon numarasını verdi. Gurney gözlerini kapatıp numaraları gözünde canlandırarak içinden tekrarladı. Gözlerini yeniden açtığında boğa boyunlu infaz memuru bir kez daha yavaşça masalarının yanından geçiyordu.

24

Eve dönüş yolculuğunda Gurney dikkatini ikiye bölüp bir yandan dikiz aynasını kontrol ediyor bir yandan da Lerman'ın şantaj planı, Slade'in kulübesindeki ölümü ve katilin Slade'den başkası olabileceği düşünceleri bir araya geldiğinde ortaya çıkan bulmacanın çözüm teorilerini düşünüyordu. Aklına gelen birkaç ihtimalin hepsinde mantıklı engeller vardı.

Kahve ve benzin almak için geçen seferki yolculuğu sırasında su aldığı benzincide durdu. Deposu dolduktan sonra Adrienne Lerman'ı aradı.

"Bay Gurney?" Kadının içten, nazik ses tonu Gurney'ye, beslediği yavru kedilere yuva bulma arzusunu hatırlattı. Arkada yavru kediler miyavlıyordu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Babanızın ölümüyle ilgili bazı düşüncelerimi paylaşmak istiyorum."

Adrienne yanıt vermedi.

"Şu an zamanınız var mı yoksa sonra mı arayayım?"

"Şu an muhtemelen en iyi zaman. Akşam yemeği zamanı bakımevi hastalarından birini görmeye gideceğim. Bir şey mi buldunuz?"

"Bir şey bulmak değil de daha çok bir his diyelim."

"Onun ölümüyle ilgili bir his mi?"

Gurney'ye o an nefesini tutmuş gibi geldi.

Sözlerini sürdürdü. "Babanızın planıyla ilgili söyledikleri ve cesedinin sonrasında bulunduğu yer baz alındığında Ziko Slade'in onu öldürmüş olması gayet mantıklı bir varsayım olarak ortaya çıkıyordu. Ve bu son derece tutarlı bir yaklaşımdı. Ama..."

Adrienne sözünü kesti. "Cümlenizi geçmiş zamanda kurdunuz."

"Anlamadım?"

"Slade'in onu öldürmüş olması gayet mantıklı bir varsayım olarak ortaya çıkıyordu, dediniz. Ama artık öyle değil mi?"

"Slade aleyhindeki davanın göründüğü kadar güçlü olmayabileceğini söylüyorum."

"Ama duruşma... kanıtlar... nasıl masum olabilir ki?"

"Bazen dedektifler birini bariz suçlu olarak saptadıklarında zihinleri kapanır, vardıkları yargıyı desteklemeyen verileri görmezden gelirler. Her şeyi zaten doğru olarak kabul ettikleri bir merceğin arkasından bakarak değerlendirirler."

"Böyle olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Arkadaki miyavlama sesleri biraz daha arttı.

"Bunun mümkün olabileceğini düşünüyorum. Ama yardımınıza ihtiyacım var. Sizden babanızı başka kimin öldürmüş olabileceği ihtimalini düşünmenizi rica ediyorum ve yine..."

"Peki DNA, balta...?"

"Onları bir anlığına bir yana bırakalım. Şu an sadece babanıza odaklanalım. Öldüğü günden önceki günleri, haftaları bir düşünün. Hatırladığınız her şeyi öğrenmek istiyorum. En küçük ve önemsiz şeyi bile. Bunu yapabilir misiniz?"

Gurney kadının tanımlayıcı özelliği gibi duran o derin yardımseverlik damarına güvenerek bekledi.

"Denerim," dedi. "Ama benden bir sene önce olan şeyleri hatırlamamı istiyorsunuz."

Kedilerinden birinin sesi çok daha yakından geliyordu. Muhtemelen Adrienne'ın önünde durup ilgi istiyor diye düşündü.

"Acelesi yok. Önümüzdeki birkaç gün içinde, zamanınız oldukça, babanızla olan etkileşiminizi gözünüzün önüne getirmeye çalışın. Aklınıza ne gelirse. Söyledikleri. Yaptıkları."

Kadının derin bir nefes aldığını duydu.

"Denerim," dedi tekrar.

"Son bir şey daha. Duruşmadan önce Sally Bones adını duymuş muydunuz?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Sanırım öyle garip bir ismi duysam hatırlardım."

"Sorun değil. Beni düşüncelerinizle, hatırladıklarınızla, sorularınızla, her ne hakkında olursa olsun ne zaman isterseniz arayabilirsiniz. Yardımlarınız için şimdiden çok teşekkür ederim."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra kahvesini bitirdi, plastik bardağı buruşturdu, çöp torbası olarak kullanmak için torpido gözünün altına astığı eski poşete attı.

Yorgundu, karnı acıkmıştı ve bir an evvel eve dönmek istiyordu ama önce Simone Delorean'a ulaşmayı denemeye karar verdi. Telefon hem alkollü hem de kışkırtıcı bir ses kaydı devreye girene dek üç kez çaldı.

"Şu an meşgulüm. Çok meşgulüm. Bu yüzden tonu duyunca, yani bip bip sesini, ne istediğinizi söyleyin. Tamam mı? Kısaca ve net olarak. Hoşça kalın."

Gurney mesaj bırakmaya başlamıştı ki ağzından Ziko'nun adı çıktığı anda mesajdakinden daha sert bir ses tonuyla sözü yarıda kesildi. "Kimsin sen be?"

Gurney kendini tanıttı ve Ziko'nun kişilik yapısıyla ilgili bilgi edinmeye çalıştığından bahsetti.

"*Kişilik yapısı mı*? O orospu çocuğunun *kişilik yapısını* mı öğrenmek istiyorsun?"

"Temyiz sürecine başlamadan önce karakteriyle ilgili net bir kanıya varmaya çalışıyoruz. Sizin de bu konuda yardımcı olabileceğinizi..."

"*Temyiz* mi? Davayı temyiz mi edecek? Nasıl yani? Kararı değiştirmeye mi çalışacak?"

"Temyizin amacı budur zaten."

"Ama o suçlu."

"İşte biz de bunu ikinci kez incelemek istiyoruz."

"Avukat falan mısın sen?"

"Dedektifim. Onun avukatı Marcus Thorne."

"O aşağılık avukatı tanıyorum. Gerçekten o şerefsizi çıkarmak için şansın olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi hem öfkeli hem de şaşkın geliyordu.

"Duruma göre değişir. Öncelikle karakterini anlamak istiyoruz."

Gurney'nin az önce söylediklerinin değerlendirmesinin yapıldığını hissettiği kısa süreli bir sessizlik oldu. "Neredesin?" diye sordu.

Gurney bulunduğu yeri tarif etmeye başlamıştı ki kadın bir kez daha sözünü kesti.

"Aslında nerede olduğun umurumda değil. Adresimi biliyor musun?"

"Hayır."

"Dutchess County nerede biliyor musun?"

"Evet."

"Rhinebeck'i biliyor musun?"

"Evet."

"İyi. Kırk iki Heron Göleti Yolu. Bu akşam saat sekizde burada olabilir misin?"

Gurney aklından hızlıca bir hesapladı. "Evet."

"Ve Ziko ile ilgili gerçekleri istiyorsun, öyle mi? Tüm gerçekleri?"

"Onunla ilgili mümkün olan her şeyi öğrenmek istiyoruz. Son derece çekici bir adam gibi görünüyor ama duruşmadaki deliller..."

"Duruşmadaki deliller onun *aşağılık bir baltalı katil olduğunu* kanıtladı! Ama tatlım bu Ziko buzdağının sadece görünen kısmı. Sekizde burada ol."

25

Rhinebeck'e gitmek için yola çıkmadan önce Madeleine'e eve tahmin ettiğinden daha geç geleceğini haber verdiği kısa bir sesli mesaj bıraktı. Nedenini açıklamak istemiyordu.

Üç saat sonra Kingston Köprüsü üzerinden Hudson Nehri'ni geçtiği sırada rüzgârın hızı arttı, dolunayın ışıkları suya yansımaya başladı.

Navigasyon onu zengin muhit Rhinebeck'ten geçirip arkasındaki yokuşlu kırsal bölgeye yöneltti. Navigasyonun son talimatıyla Slade'in malikânesine uzanan özel yola saptı. Bölgenin özenle restore edilmiş on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıl evlerinin aksine özel yolun sonundaki iki katlı, cam dış cepheli, köşeli bina son derece moderndi. Üst kattaki bir pencerede ışık vardı. Evin geri kalanını, ön taraftaki çakıl taşlı otopark ve etrafındaki küre biçiminde budanmış şimşir ağaçlarını ayışığı aydınlatıyordu.

Arabadan indi. Evin arka tarafında büyük arazide sıralanmış bir dizi ahır görünce Marcus Thorne'un buradan Slade'in at çiftliği olarak bahsettiğini hatırladı. Ahırların biraz ilerisinde gördüğü cam binanın da sera olması gerektiğini tahmin etti.

Ön kapıya uzanan geniş, beton basamakları çıktı. Parlak siyah kapıya ulaştığında göz hizasında neredeyse görünmez bir mercek olduğunu gördü. Kapıya vurdu. Sonra bir kez daha, biraz daha sertçe vurdu. Tam telefonunu çıkarıp Simone Delorean'ı aramaya hazırlanıyordu ki kapı dağınık saçlı, vahşi gözlü, üstsüz, kaslı bir genç tarafından hızla açıldı. Yüzünde ve göğsünde ter damlaları, burun deliklerinden birinde beyaz bir toz izi vardı.

"Sen de kimsin?"

"David Gurney. Simone Delorean'la görüşmeye geldim."

"Yaa?" Gurney'nin yüzüne çok zor bir kavramı idrak etmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu.

"Bence ona geldiğimi söyleseniz iyi olur."

"Kimsin lan sen?"

"Dedim ya David Gurney."

Yeniden uzun uzun baktıktan sonra kapıyı Gurney'nin yüzüne kapattı.

Görüşme beklediğinden daha zor geçecek gibiydi. Aracına dönüp tabancasını tedbiren bilek askılığına yerleştirdi. Basamaklara yöneldiği esnada kapı açıldı.

Giriş holünün loş ışığındaki kadının üzerinde dizlerine kadar gelen beyaz bir tişört dışında bir şey yoktu. Uzun, siyah saçlarının ıslaklığına bakılırsa duştan az önce çıkmıştı.

Soluk gri gözleri ifadesizdi. Tıpkı bir yırtıcının gözlerindeki bakışlar gibi. Aynı anda hem güzel hem de rahatsız ediciydi. Gurney, bu kadın için bir erkekle karşılaştığında onun üzerinde nasıl bir etki bıraktığı çok önemli, diye geçirdi içinden. Sonrasında da bu erkekten nasıl yararlanacağını düşünüyor olmalıydı. Acaba bu tavırlar burnuna kokain bulaşmış genç adam üzerinde nasıl bir etki bırakmıştır, diye düşünmeden edemedi.

"On sekiz yaşından büyük," dedi sanki aklından geçenleri okumuş gibi. "Tabii sizi ilgilendirmez, orası ayrı."

Evin arka tarafında büyük bir gürültüyle bir motor çalıştı. Hemen ardından uzaklaşan yüksek devirli bir arazi motosikletinin sesi duyuldu.

"İçeri girmek ister misiniz?" Ses tonuyla âdeta utangaç bir insan parodisi yapıyordu.

Gurney peşi sıra loş bir koridordan geçerek üç siyah koltuğun, granitten yapılmış büyükçe bir açık soba karşısına yerleştirildiği büyük bir odaya girdi. Sobanın üzerinde koni şeklinde siyah, metal bir baca vardı. Geleneksel bir şöminenin yaratacağı sıcak ambiyans yerine bu şöminenin odada ürkütücü bir etkisi vardı.

Koltuğun ucuna oturması üzerinde uzun tişörtten başka bir şey olmadığını kanıtlamıştı. Gurney en uzaktaki koltuğa geçip kadının yüzüne odaklanmaya çalıştı. Kadının dudaklarının kenarında beliren sinsi gülümseme, karşısındakinin çabasını gülünç bulduğunun işaretiydi.

"Demek," diye başladı. "Ziko ile ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsun."

"Evet, istiyorum."

"Mahkûmiyet kararına itiraz edeceği için mi?"

"Evet."

"Suçlu pislik herifin teki olmasına rağmen mi?"

"Telefonda Lerman cinayetinin Ziko buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu söylemiştiniz. Bununla tam olarak ne demek istediniz?"

Oturduğu yerde hafifçe kıpırdayınca kalçaları daha da dikkat dağıtmaya başladı.

"Bazı insanlar kötü şeyler yapar ama özünde o kadar kötü değildir. Çılgın saçmalıklar yapsalar da onları bir şekilde seversiniz. Fakat Ziko için tam tersi geçerli. Tatlı dilli, eğlenceli, gülümseyerek herkese iyilik yapan biri. Ama tüm o gülümsemenin arkasında tam bir aşağılık pislik var. İnsanların nefes alıp verişi kadar rahat bir şekilde yalan söyler. İnsanlar ne kadar eğlenceli bir adam diye düşünürler. Ne tatlı. Ne kadar açık yürekli. Kimseden saklayacak bir şeyi yokmuş gibi. Oysa tam tersi. Ziko'nun sırlardan başka bir şeyi yoktur. Herif yürüyen, konuşan, gülümseyen bir yalan."

"Yeni hayatının da bir yalandan ibaret olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hem de nasıl!"

"Değiştiğine inanmıyor musunuz?"

"Evet, değişmiş. Artık daha büyük bir yalancı. Artık sadece kimi becerdiğiyle ilgili değil, kahrolası bir aziz olduğuyla ilgili de yalan söylüyor!" Neredeyse koltuktan düşecek kadar öne eğildi. "Lanet olsun! Anlamıyorsun değil mi? Dünyanın en zehirli, en aşağılık, en sahtekâr pisliğiyle uğraşıyorsun!"

Simone öfke gösterisinde samimi gibiydi. Ama Gurney, bu öfkeye Slade'in ikiyüzlü ve korkunç bir insan olması mı yoksa sahip olduğu bu yaşama onu dahil etmemesi mi neden oluyordu, pek emin değildi.

"Onu neden bıçakladınız?"

Omuz silkti. "Aramız iyi değildi. Her konuda kavga ederdik."

"Ve bu kavgalardan birinde onu bıçaklamaya mı karar verdiniz?"

Sanki birdenbire konuyu çok yorucu bulmuşçasına esnedi. "Annemi becerdiğini öğrendim. Ki ben de bu durumu ... uygunsuz buldum."

Bu Gurney'nin nesillerarası sadakatsizliğe dair işittiği ilk örnek değildi ama kesinlikle en soğukkanlı biçimde aktarılanıydı.

Gurney, kadın ses tonundan anlaşıldığı kadar yozlaşmış mı, yoksa kokainin etkisiyle mi böyle konuşuyor, yoksa yalan mı söylüyor, diye merak etti.

Simone bir kez daha esnedi.

Gurney devam etmeye karar verdi. "Sizin de bildiğiniz gibi iddianame Ziko'nun bir şantaj girişiminin hedefi olduğu önermesi üzerine kuruluydu. Geçmişinde böyle bir şantaj girişimine temel oluşturacak herhangi bir olay biliyor musunuz?"

"Ziko her şeyi yapabilecek kapasitedeydi. Bir gün kendisine dönecek ve meleksi imajını yerle bir edecek şeyler yapardı hep."

"Ama tüm bunlar arasında saklamak için özellikle çaba harcadığı herhangi bir şey var mıydı?"

"Yüzlerce şey olabilir. Uyuşturucunun etkisindeyken şu lanet dünyada hiç kimse Ziko'dan daha çılgınlaşamazdı." Dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. "Belki bir yerlerde başka bir başsız ceset bile olabilir. Bunu hiç düşündünüz mü?"

Düşünmüştü ama soru sormayı cevap vermeye tercih ediyordu.

"Sıkılarak öldürülen bir cinayet kurbanı sizde herhangi bir çağrışım uyandırıyor mu?"

İrkildi. "Ne? Lanet olsun, hayır!"

"Ziko'nun zenginliği nereden geliyordu?"

"Bu da ne demek?"

"Pahalı bir semtte bu kadar büyük bir mülk ucuz olmamıştır. Parayı uyuşturucudan mı kazanıyordu?"

Küçümseyici bir kahkaha attı. "Çoğu kendi burnundan içeri girdi. Bin dolarlık şaraplarla beraber. Ziko paket pizzayla Lafite Rothschild içmeyi severdi."

Gurney kadının ses tonunda nostaljik bir hüzün algıladı. Ziko'yla yaşadığı çılgın ve harika günler annesini becermesiyle son bulmuştu. Ya da bu hüznün nedeni Emma Martin'le tanışmasının ardından Ziko'nun dine dönmüş olmasıydı, kim bilir?

"O zaman burayı satın almak için kullandığı ve hâlâ sahip olduğu bu paranın kaynağı ne?"

"Bir kısmı spor giyim firmasının satışlarından geliyor. Ama çoğunluğu babasından kaldı. Oğluyla hiçbir şey yapmak istemeyen pis bir herif. Sırf onu uzak tutmak için para yağdırıyordu." Bir kez daha esnedi. "Bu boktan konuyu daha ne kadar devam ettireceksin? Aile zırvalıkları çok sıkıcı."

"Sally Bones adını hiç duydunuz mu?"

"Evet, Ziko'nun duruşmasında."

"İlk defa orada mı duydunuz?"

"Evet."

"Peki, Jingo adını?"

"Aynı şekilde. Mahkemede."

"Pekâlâ Simone. Hepsi bu kadar. Tabii bana anlatmak istediğin başka bir şey yoksa."

Buz gibi bakışlarını Gurney'ye sabitleyerek bir süre koltuğun kenarında sessizce oturdu. Yeniden konuştuğunda ses tonu da buz kesmişti.

"O suçlu. Bunu şu lanet kafana sok. Bulunduğu yerde olmayı hak ediyor. Umarım orada geberir."

26

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

Madeleine çırpılmış yumurta, tost ve kahveden oluşan kahvaltılarını sessizlik içinde ederken ona bakıyordu.

"Aslında çok istemiyorum ama faydası olabilir." Çatalını tabağının yanına bırakıp düşüncelerini toplamak için bir anlığına bekledi.

"Slade'in eski karısından olaya farklı bir bakış açısı kazandırabilecek yeni birtakım bilgiler alabilmeyi umuyordum. Ya da Slade'le ilgili. Oysa eski karısı sözleriyle sis perdesini biraz daha kalınlaştırdı. Slade'in dönüşümünün palavra olduğu konusunda ısrar ediyor. Adı geçince ağzından zehir akıyor âdeta."

"Aşağılanmış bir kadın mı?"

"Aşağılanmış ve on altı yaşında gibi görünen bir çocukla ilişki yaşayan bir kadın."

"Kaç yaşında?"

"Yatak arkadaşının en az iki katı kadar."

"Çekici mi?"

"Ve itici."

"Sen ne bekliyordun?"

"İşe yarar bir şeyler söylemesini. Daha çok Lenny Lerman'ın şantaj planına sebep olan olayla ilgili bir şeyler. Belki Slade'in geçmişiyle alakalı, hakkındaki düşüncelerimi biraz olsun netleştirmeme yarayacak, tarafsız birkaç yorum. Onun kusursuz bir yalancı olduğuna dair güçlü bir inancı var."

Tabağındaki yumurtayı kenara itip çatalını tabağın yanına bıraktı. Donmuş göletin karşısındaki mat kırmızı renkli ambar dışında cam kapıların ardındaki her şey artık beyaz, gri ya da siyah tonlarındaydı.

"Yine kar yağıyor," dedi.

Madeleine kahvesini bitirdi. "Peki, şu an davada hangi noktadasın?"

"Hiçbir yerde. Geliştirilebilecek her hipotezde belirgin açıklar var."

"Slade suçlu hipotezinde de mi?"

Başıyla onayladı. İşin doğrusu Slade'in suçluluğuyla ilgili kuşkularının ana kaynağı başsız tavşandı. Ama Madeleine'i tedirgin edecek hiçbir şeyden bahsetmemeye kararlıydı. "Slade'in mizacı ve kanıtlar tutarlı değil. Baskı altında, Attica'da ziyaret ettiğim adam kadar soğukkanlı kalabileni görmedim. Onun, o baltayı ve budama makasını kolayca bulunabilecek bir yere bırakmak, kendi kamuflaj giysilerinden birini Lerman'a giydirmek, cesedi evinin çok yakınına gömmek, mezarın hemen yanına üzerinde DNA izi olan izmariti atmak gibi kendisini suçlu gösterecek bu kadar çok hata yapacağını sanmıyorum."

"Birisi suçu onun üzerine mi attı diyorsun?"

"Kanıtları açıklamanın bir yolu bu. Ama bu durumda zor bir soruyla karşı karşıya kalıyoruz. Suçu Slade'in üzerine yıkmak, katilin Lerman'ı öldürme sorumluluğundan kurtulma yöntemi miydi? Ya da Lerman, sırf suç Slade'in üzerine atılsın diye mi öldürüldü?"

Madeleine onu temkinli bakışlarla süzerken, "Bu tür soruları takıntı haline getirirsin sen," dedi.

"Yanıt hayati derecede önemli olabilir. Eğer ana hedef Lerman'sa o zaman tüm bu olayın anahtarını orada bulacağız demektir. Sigorta müfettişi her şeyin sigortadan para almak için yapıldığında ısrarcı. Bu da kurbanın mirasçıları, Sonny ve Adrienne'ı şüpheli yapıyor. Ama ben onların böyle bir şey yapacaklarına ihtimal vermiyorum. Adrienne bakımevinde çalışıyor ve sahipsiz yavru kedilere bakıyor. Sonny birini öldürecek kadar öfkeli olabilir ama cinayeti Slade'in üzerine yıkmak planlama gerektirir, öfke patlamasıyla olacak iş değil."

Madeleine yorum yapmadan ona bakmayı sürdürdü.

"Diğer olasılığın, yani Lerman'ın suçu Slade'in üzerine yıkmak için öldürülmüş olmasının da kendince sorunlu tarafları var. Çünkü bu durum da Lerman'ın şantaj planının, Slade'in ne zaman kulübede olacağının ve Lerman'ın tam olarak ne zaman onun karşısına çıkacağının bilinmesini gerektiriyor. Bu da çok sayıda tesadüfün peş peşe sıralanması demek. Lerman'ın planını anlattığı birkaç kişiden biri tesadüfen Ziko Slade'den hayatını mahvedecek kadar nefret edecek, bunu yapmak için de Lerman'ı öldürmeye istekli olacak falan. Çok zor."

"Belli ki bunun üzerinde çok düşünmüşsün."

"Ama sadece üç olasılık görebiliyorum. Bir, Slade mahkûm olduğu suçu işledi. İki, Lerman'ı başka biri öldürdü ve paçayı kurtarmak için suçu Slade'in üzerine yıktı. Üç, biri Slade'e tuzak kurmak istedi ve bunun için de Lerman'ı öldürdü. Ama bu üç olasılığın da büyük kusurları var."

"Bence artık en doğrusu düşüncelerini, üç olasılığın da artılarını ve eksilerini bir kâğıda döküp bunu Emma'ya vermen. Artık sonrasını ona bırak. Elinden geleni yaptın."

Gurney belli belirsiz başını salladı.

27

Elinden geleni yaptın.

Madeleine'in yorumu sabahın ilerleyen saatlerinde, oturma odasında oturup Marcus Thorne'dan gelen evrakları karıştırırken zihninde yankılanıyordu. Onun haklı olduğunun farkındaydı. Tek istediği daha fazla artısı ve daha az eksisi olan bir olasılıktan bahsetmekti. Ama yeni bir Lerman cinayeti hipotezi sunmak istiyorsa yeni verilere ya da elindeki verilerin daha iyi yorumlanmasına ihtiyacı vardı. İşe Lerman'ın Calliope Springs'teki dairesinden Slade'in Rexton kırsalındaki kulübesine yaptığı yolculuğun navigasyon haritasından başlamaya karar verdi.

Yolculuğun iki saat yirmi bir dakikalık süresi gereğinden uzun gibi geldi. Ama Lerman'ın on altı dakikalık benzinlik molası bunu açıklayabilirdi.

Açıklamasına açıklıyordu ama bu da benzin istasyonunda biraz fazla zaman geçirdiği anlamına geliyordu. Belki Lerman markete ya da tuvalete uğramıştı. Ya da yan taraftaki başka bir dükkâna. Gurney dizüstü bilgisayarını açıp benzin istasyonunun adresini Google Haritalar Sokak Görünümü uygulamasına yazdı.

Ekranda küçük, bakımsız bir tesis belirdi. Sadece iki pompalı istasyonun arkasında tadilattan çok yıkıma ihtiyacı olan, son derece bakımsız, küçük bir dükkân vardı. Görüntüyü 180 derecelik açıyla çevirdi. İstasyonun hemen karşısında indirimli tütün ürünleri satan bir dükkân, dövüş sanatları merkezi, içki dükkânı,

yedek parçacı ve vitrini boş bir dükkânın yer aldığı bakımsız bir alışveriş merkezi gördü.

Lerman'ın benzin almak için durduğunu sonra içki dükkânını fark ettiğini ve Slade'le buluşmadan önce sinirlerini yatıştırmak için bir şeyler satın almaya gitmiş olabileceğini düşündü. Ama bu senaryoyu düşünmesinin pek bir anlamı yoktu.

Kyra Barstow mahkemede anlattıklarından daha fazlasını biliyor olabilirdi. Gurney kahvaltı masasından telefonunu alıp onu aradı.

"Eğer tavşan için arıyorsan David, henüz incelemem bitmedi."

"Hayır, başka bir şey rica edeceğim eğer bir dakikan varsa."

"Çok az vaktim var, söyle."

"Lerman'ın cinayet yerinde fiziksel kanıtları incelemek dışında olayla ilgili başka bir adli tıp incelemesi yaptın mı?"

"Aklında belli bir şey var mı?"

"Lerman'ın, Slade'in kulübesine giderken mola verdiği benzin istasyonunda olması muhtemel bir kamera mesela."

"Öyle bir şey yoktu. İstasyonun sahibi kameranın bozuk olduğunu bildirdi."

"Peki ya yolun karşısındaki alışveriş merkezinde?"

"Orada da çalışan bir kamera yoktu."

"Lerman'ın kredi kartı hesap özeti?"

"O günü kapsayanlar mı?"

"Evet."

"Bekle. Dosyalarıma bakmam lazım."

Beş dakika sonra geri döndü. "Geçen kasım ayına ait Visa hesap özeti var. Stryker hiç ilgilenmemişti bununla."

"Peki, aynı aya ait telefon kayıtları?"

"Stryker o kayıtları Lerman'ın, Slade'in numarasını aradığını göstermek için kanıt olarak göstermişti."

"Onların ve hesap özetinin bir kopyasını alma şansım var mı?"

"Biri sorarsa, bu kayıtların senin eline nasıl geçtiğine dair bir fikrin olmayacak, değil mi?"

"Nereden bulduğumu unuttum bile."

"Bu arada, tavşan konusuna gelince. Aramak için son sonucun belli olmasını bekliyordum ama madem aradın şu ana kadar ne bulduk söyleyeyim. Tavşanın kürkünde bol miktarda DNA izi var. Farklı kaynaklardan. Hiçbiri insan değil. Bazıları başka tavşanlara ait. Bazılarıysa henüz tanımlayamadığımız diğer canlı organizmalara. İnsan dışındaki verilerin işlendiği sistemde çapraz eşleştirme yapıyorum. Kısa sürede bir eşleşme buluruz diye umuyorum. Tahminimce çok tuhaf bir şey çıkmayacak."

"Harika, Kyra. Yardımın umduğumun bile çok ötesinde."

"Bu tatlı sözlerin arkasında başka bir rica beklemeli miyim?"

Gurney güldü. "Madem konuyu açtın, Lerman'ın kredi kartı özetinde kulübeye gittiği güne ait kayıtlara bakıp o gün ne aldığını ve bunları nereden aldığını söyleyebilir misin?"

Duraksadı. "O güne ait iki kayıt var. Biri on dört dolar elli yedi sentlik benzin istasyonu alışverişi. Diğeri de Cory'nin Yedek Parça Dükkânı'ndan on altı dolar on dokuz sentlik bir harcama. Bir faydası oldu mu?"

Cory ismini benzin istasyonunun karşısındaki alışveriş merkezindeki dükkânları incelediği sırada gördüğünü hatırlayarak "Olabilir," dedi. "En azından ilginç olduğu kesin."

Ayrıca kafa karıştırıcı diye düşündü Barstow'la yaptığı görüşmeyi bitirdikten sonra. Böylesine hassas belki de yaşamının en önemli buluşmasına giderken arabası için ne almış olabilirdi? Ödediği ücret bir litre yağ için yüksek görünüyordu. O zaman ne almış olabilirdi? Ön cam sileceği mi? Benzin bidonu mu? Bu olasılık aklına Lerman'ın aracının yakılmasını getirdi. Ama araç Lerman öldürüldükten sonra yakılmıştı bu yüzden de böyle bir olasılık herhangi bir yanıttan çok yeni sorulara yol açardı. Bu durumda silecek almış olması daha mı mantıklıydı?

Gurney bir hava durumu sitesinin arşivine girip bölgenin ve Lerman'ın öldürüldüğü günün tarihini yazdı. Bulduğu parçalı bulutlu, sıfır yağış verisi silecek alma ihtiyacını ortadan

kaldırıyordu. Bu konuda daha fazla bir şey söyleyebilmek için daha fazla veriye ihtiyacı vardı. İç çekip dikkatini duruşma dokümanlarına çevirdi.

Adli tabibin ceset ve otopsi raporuyla ilgili ilk yorumlarını gözden geçirmeye koyuldu. Ölüm sebebi kurbanın başının balta benzeri bir aletin art arda iki darbesiyle kesilmesiydi. Ölümün gerçekleşme şekliyse kalp atışının ve solunumun durmasının hemen ardından meydana gelen sinir sisteminde ani çöküş ve hızlı kan kaybı olarak tanımlanmıştı.

Her zamanki gibi, bir cinayetin soğukkanlı tıbbi tanımıyla cesedin korkunç görsel etkisi arasında bu kadar fark oluşu onu şaşırtmıştı. Bu şaşkınlık ona katilin o anki ruh halini düşündürdü. Katil bir patolog gibi soğukkanlı mıydı yoksa eylemin kendisi kadar çirkin bir nefretle mi doluydu?

Başsız cesedin ve parmaksız ellerin otopsi fotoğraflarına bakarken Gurney içinden acaba bu kesip koparma işleminin amacı neydi diye geçirdi. Şimdiye dek ileri sürülen açıklamalar –cesedin kimlik tespitini önlemek ya da geciktirmek– mantıklı görünmüyordu. O da sırf bu yüzden bu işlemin olayın anahtarı olabileceğinden şüpheleniyordu.

Yeni bir şeyler bulmak, birleştirilecek yeni noktalar tespit edebilmek için yeni bir heyecan duydu. Masasının üzerindeki diğer dosyaları şöyle bir gözden geçirirken üzerinde *Kurbanın Yanmış Aracının Fotoğrafları* etiketi olan dokümanı görüp duraksadı. Dosyayı açtı ve çok sayıda renkli fotoğrafı çıkarttı. On ikisi araca, dördü de bölgeye ait olmak üzere on altı fotoğraf saydı.

Terk edilmiş granit madenine ait fotoğraflarda bölgenin doğayla yeniden bütünleşmekte olduğu görünüyordu. Geniş yarıklarda fidanlar kök salarken daha dar olanları yabani otlar doldurmuştu. Etrafı sık baldıran ormanıyla çevirili kazı alanı en fazla altı yedi dönümdü. Göründüğü kadarıyla ormandan taşocağının bulunduğu açıklığa giden tek bir yol vardı. Bir fotoğrafın

köşesinde gördüğü kırmızı benzin bidonu muhtemelen aracın yakılması için kullanılacak benzini taşımak için kullanılmıştı.

Sonra aracın fotoğraflarını inceledi. Yanan bitkiler nedeniyle toprak, araç kalıntısından bile kötü görünüyordu. Aracın camları alevlerde kırılmış ve parçalanmıştı. Lastikler erimişti. Kontrol panelleri, ekranlar, döşemeler ve paspaslar plastik malzeme içerdiğinden, aracın içine ait fotoğraflarda çok daha büyük bir hasar görünüyordu. Metal aksam dışında neredeyse her şey yanıp kül olmuş gibiydi. Gurney kundaklama sonucu gerçekleştirilmiş cinayet vakalarındaki deneyimlerinden benzin yangınlarında sıcaklığın iki bin dereceye yaklaştığını bilirdi. Dolayısıyla bir aracın metal olmayan kısımlarının bu sıcaklığa dayanması mümkün değildi.

Tabii insan vücudunun da. Bu da akla enteresan bir soru getiriyordu. Katil aracı yaktığı sırada Lerman'ın cesedini çok daha kolay ortadan kaldırabilecekken neden cesedi gömme zahmetine katlanmıştı? İki bin dereceden geriye sadece kömürleşmiş iskelet kalır, bu sıcaklıkta kemiklerdeki DNA molekülleri tahrip olurdu. Bu da kimlik tespitini önlemek için kafa ve parmak kesmekten çok daha etkili bir yöntemdi. Belki de cinayet en başından beri yanlış anlaşılmıştı.

Bu düşünce onu heyecanlandırdı. Diğer dosyaları masasının üzerine yayıp rastgele birini aldı. Bu, Dedektif Teğmen Scott Derlick'in, Lerman'ın Beer Monster'daki patronu Thomas Cazo ile yaptığı görüşmenin deşifresiydi.

Gurney her ne kadar Cazo'nun duruşmada verdiği ifadeyi, Stryker'ın sorularına göre şekillenen ifadeyi, hatırlıyorsa da kaydın tamamı ilginç bilgiler içeriyor olabilirdi.

Deşifre metni okumak için arkasına yaslandığı sırada telefonu çaldı.

Arayan Madeleine'di.

"Senden bir ricam var. Aslında iki. Çellomu kliniğe getirebilir misin? Üç buçuktan önce ne zaman getirebilirsen. İşten sonra

Highfield Assisted Living'de yaylı çalgılar grubumuzun vereceği konsere katılacağım. Unutmuşum."

"Tabii. Sorun değil."

"Teşekkürler. Ve ikinci ricam. Kümesin önünde kar birikmiş. Kürekle orayı biraz temizleyebilir misin? Dışarıda gezmeyi seviyorlar ama çimenler karla kaplı olunca tümseği çıkamıyorlar."

Telefonu kapattıktan sonra görüşme kaydını tekrar eline aldı, ardından geri bıraktı. Önce kümes işini halletmeye karar verdi. Rüzgârsız havada iri kar taneleri ağır çekimde düşüyordu. Sundurmadaki Adirondack sandalyeleri, küçük sehpa, yaşlı elma ağacındaki kuş yuvası ve kümesin çatısı yumuşak kar yastıklarıyla örtülmüştü.

Böyle bir günde dışarıda olmak onu, anı parçacıklarıyla renklenmiş başka bir dünyaya götürmüştü. Babasının çektiği kızakta oturuyordu. Kızak karın üzerinde sessizce ama hızla süzülüyordu. Acaba kar yağışını bu kadar çok sevmemin arkasında o günün anısı mı var diye düşündü. Gurney ve babası. Sessiz ve huzurlu o yerde.

Kümesteki tavukların memnuniyetsizliklerini belirten sesleri Gurney'yi anılarından kopardı. Geçen bahar Madeleine'le birlikte yaptıkları barınağa gitti. Şu an için orayı bahçe aletlerini, hortumu, gübreyi muhafaza etmek için kullanıyorlardı ama günün birinde Madeleine'in en sevdiği hayvanın, birkaç alpakanın yuvası olması mümkündü.

Kar küreğini alıp kümesin hemen karşısındaki rampayı temizlemeye başladı. Kısa sürede çimenler ortaya çıkmıştı. Bunu gören beş horoz, başta korkusuz Rhode Island Kırmızısı, hızla yukarı çıkıp yeri eşelemeye başladılar. Gurney eve döndü.

Kapıdan içeri girmişti ki telefonu çalmaya başladı. Kar botlarını çıkartıp mutfaktan geçerek hızla odaya koştu. Gizli bir numara arıyordu.

"Ben Gurney."

"David Gurney mi?"

"Evet."

"İlgileneceğinizi düşündüğüm bir bilgi var," dedi sakin hatta kinayeli bir tonda konuşan bir erkek sesi.

"Kimsiniz?"

"Lenny Lerman'ı kimin öldürdüğünü biliyorum."

Gurney hiçbir şey söylemedi.

"Orada mısınız?"

"Buradayım."

"Bu bilgi işinize yarar mı?"

"Kim olduğunuza ve bunun ne kadar doğrulanabilir olduğuna bağlı."

"Kesinlikle doğrulanabilir ve dostunuz Ziko Slade için de çok değerli. Bu bilgi onu cezaevinden çıkaracak. Cezaevleri tehlikeli yerlerdir. Basit bir önerim var. Ben Lenny Lerman'ın işinin bitirilmesiyle ilgili gerçeği açıklayayım. Bay Slade de elde edeceği bu değerli bilginin karşılığını ödesin."

"Bu bilgi kanıtla birlikte sunulacak değil mi?"

"Gayet tabii."

"İzin verin, duyduklarımı bir tekrar edeyim. Elinizde Lenny Lerman'ı Ziko Slade'in değil de başka birinin öldürdüğüne dair, söylenti falan değil, somut bir kanıt var. Ve uygun bir ücret karşılığında bu bilgiyi vermek istiyorsunuz. Doğru mu anlamışım?"

"Kesinlikle."

"Bu nasıl olacak peki?"

"Ben size bilginin bir kısmını vereceğim. Sizin ve Slade'in, Bay Lerman'a ne olduğunu anlamanıza yetecek kadar olan kısmını. Bununla birlikte bu bilginin bedelini söyleyeceğim. Nihai anlaşmayı yapana dek asıl kanıtı vermeyeceğim."

"Bu kısmi bilgi neyi içeriyor?"

"Bazı isimleri, tarihleri ve fotoğrafları."

"Bunları bana en çabuk ne zaman ulaştırabilirsiniz?"

"Bu öğleden sonra Harbane'de yarın da Scarpton'da işlerim var. Bu kasabaları bilir misiniz?"

"Aşağı yukarı."

"İyi. Birini ve zamanı seçin."

Gurney bunu bir an düşündü. Tereddütte kalmıştı. Sonra kararını verdi. "Bu öğleden sonra ikide. Harbane Belediye Binasının önünde."

"Sizi dört gözle bekliyor olacağım Bay Gurney. Saat ikide."

Adamın sesi bir kedi mırlaması kadar sakindi.

28

Çok geçmeden Gurney, Harbane'deki buluşmayla ilgili huzursuz hissetmeye başladı. Onu huzursuz eden buluşmanın gerçekleşeceği yer değildi. Neticede belediye binası karakolun hemen yanındaydı. Orası gün boyunca gelip giden polislerle dolu olacak, kendi de silah taşıyacaktı. Ayrıca görevdeyken bundan çok daha riskli durumlarla karşı karşıya gelmişliği vardı. Onu asıl huzursuz eden telefondaki ses tonunda duyduğu özgüvendi.

Jack Hardwick'i aramaya karar verdi.

Hardwick telefonu her zamanki gibi açtı. "Şimdi ne halt isteyeceksin?"

"Bu öğleden sonra müsait misin?"

"Şu an bekliyorum."

"Neyi bekliyorsun?"

"Önemli bir tipin arada sırada güvenliğini sağlıyorum. Beni bugün arayabilir."

"Bu önemli tip silahlı korumaya mı ihtiyaç duyuyor?"

"*İhtiyaç* değil de *istek* diyelim. Komplo teorileri üreten bir internet sitesi var. İpe sapa gelmez saçmalıklar. Ama gerçekleri açığa çıkardığı için hayatı tehlikedeymiş imajı yaratmak istiyor. Kaliforniyalı büyük şirketler şeytani bir cüce topluluğu tarafından yönetiliyor gibi gerçekler işte. Halkın arasındayken yanında

bir korumasının olmasını istiyor. Vurulabileceği düşüncesi uyandırmanın onu haber değeri olan bir kişi haline getireceğini düşünüyor. Kongre seçimlerine katılma planı var. Muhtemelen de eze eze kazanacak. Millet bu saçmalıklara bayılıyor. Neyse, sen neden müsait miyim diye sordun?"

"Saat ikide Harbane Belediye Binasının önünde Lerman cinayetiyle ilgili elinde çok önemli bir bilgi olduğunu söyleyen bir adamla buluşacağım. Adam, Lerman'ın işinin bitirilmesi diye tanımladı olayı."

"Bu adamla ilgili ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Niyetinin ne olduğuna dair endişelerin mi var?"

"Onun zerre kadar endişeli olmaması beni endişelendiriyor. Sesi son derece rahattı."

Hardwick her zamanki mide bulandırıcı tarzıyla boğazını temizledi. "Eğer bana ihtiyacı olursa öğlene kadar araması gerekiyor. Eğer aramazsa Harbane'e giderim. Bu arada bana sorduğun adamı araştırdım."

"Bruno Lanka'yı mı?"

"Albany'nin gelir seviyesi düşük mahallelerinden birinde özel yiyeceklerin satıldığı bir dükkânı var. Sabıka kaydı yok. Gidip birkaç soru sormamı ister misin?"

"Şu an için hayır. Umarım öğleden sonra görüşürüz."

Gurney başını çevirip ağır çekimde yağan kara boş gözlerle baktı. Aklı Harbane'deydi. Kasvetli bir yerdi. Ana caddesi en ufak bir tarihi güzellik taşımayan, asırlık binalarla doluydu. Ama orada, geçen sene Madeleine'le üç defa gittikleri, eski püskü vitrinler arasında hiç beklenmedik derecede harika bir Vietnam restoranı da vardı.

Oraya ilk kez yemeğe gittikleri günü düşününce o restoranı, oda müziği konserine gidecekleri kasabaya yakın olduğu için seçtiklerini hatırladı. Konserden aklında sadece genç Asyalı çellistin dramatik mimikleri kalmıştı. Konseri düşünmek aklına birden

Madeleine'in çellosunu getirdi. Önce Harbane'e gidip çelloyu ona dönüşte bırakmak en mantıklısı olacaktı. Hem böyle yaparsa çıkmadan dosyalara biraz daha bakma fırsatı da bulabilecekti.

Her şeyi kararlaştırdıktan sonra Scott Derlick'in, Lerman'ın Beer Monster'daki eski patronuyla yaptığı görüşmenin kaydına döndü.

Altı sayfalık dokümanın henüz birinci sayfasını bitirmemişti ki *Bing!* sesi Kyra Barstow'dan e-posta geldiğini bildirdi. Dokümanı bırakıp e-postayı tıkladı.

Mailde iki ek dışında herhangi bir açıklama yoktu. Birincisi Lenny Lerman'ın geçen kasım ayına ait kredi kartı hesap özetiydi.

Hızla gözden geçirdi. Barstow'un sözünü ettiği benzin istasyonundan ve yedek parça dükkânından yapılan alışverişler dışında ilginç bir şey yoktu.

İkinci ekse Lerman'ın ekim ve kasım aylarında yaptığı telefon görüşmelerinin dökümüydü. On iki giden ve on gelen çağrı vardı. Barstow, hepsi aynı numaraya ait altı gelen çağrının yanına işaret koymuş ayrıca listenin altına şöyle bir not yazmıştı: "İşaretlediğim kayıtsız, kontörlü hat sadece Lerman'ı altı kez aramak için kullanılmış. İlk aramanın tarihi 23 Ekim. Sonuncusuysa 23 Kasım. Yani Lerman'ın öldüğü gün."

Birinin kayıtsız bir hatta sadece Lerman'la iletişim kurmak için gereksinim duyması ve bunun şantaj planını geliştirdiği haftaları kapsaması, Lerman ve arayanın planda birlikte hareket etmiş olabileceği ihtimalini akla getiriyordu.

Gurney, Lerman'ın o beş haftalık dönemle ilgili anahtar anları kendi el yazısıyla yazdığı kısa günlüğün fotokopisini buluncaya dek dokümanları karıştırdı. Günlüğün sayfalarındaki tarihlerle Lerman'ın kontörlü telefon hattının sahibiyle yaptığı görüşme tarihlerini karşılaştırdı. Arada birkaç bağlantı tespit etti.

Lerman'a gelen ilk çağrı 23 Ekim tarihliydi. 24 Ekim tarihli günlük sayfasını buldu. *Dün Monster'da Jingo'yla karşılaştım.*

*Bana söylediklerini kafamdan çıkartamıyorum. Birinci soru: bu doğru mu? Neden olmasın diye düşünüyorum. Z ve Sally Bones. Bunun nasıl olacağını görebiliyorum. İkinci soru. Ne kadar eder? Yüz bin dolar? Hatta bir milyon dolar?*2 Kasım sabahı Lerman ikinci çağrıyı almıştı. O gece günlüğünde Adrienne ve Sonny'yle yediği akşam yemeğini anlatmıştı: *A ve S'yi Lakeshore'a götürdüm. Pauly Bats'le barda selamlaştık. Koca Pauly! Kimse Pauly Bats'e kafa tutamaz! Planı A ve S'ye açıkladım. Adie her zamanki gibi endişeli. Ama ya şöyle olursa? Ama ya böyle olursa? Tıpkı anası gibi. Sonny konuşmaz. Ama Sonny parayı sever. Artık paramız olacak. Hem de çok paramız!*

Üçüncü çağrıyı 4 Kasım'da almış ve günlüğüne 5 Kasım tarihi altında kısa bir not yazmıştı: *Z'nin numarasını buldum ve onu aradım. Pislik herif açtı telefonu. Ona Sally Bones'la ilgili bildiğim her şeyi unutmamın bedeli nedir diye sordum. Bunu düşünmesini söyledim. Aşağılık herifi endişelendirdim.*

6 Kasım tarihinde Lerman, Beer Monster'daki işinden ayrılmış ve bunu günlüğüne kaydetmişti.

12 Kasım akşamı dördüncü çağrı gelmiş ve 13 Kasım'da günlüğüne yazmıştı: *Z'yi bir daha aradım. Ona bir milyonun doğru sayı olduğunu söyledim. İğrenç kıçını kurtarmanın bedeli olarak! Kullanılmış yirmilik banknotlar halinde. Sızlanmaya başlayan pislik bunun iki bavula ancak sığacağını söyledi. Bavul sayısından bana ne be adam? Ona on günü olduğunu söyledim.*

23 Kasım sabahının erken saatlerinde Lerman beşinci çağrıyı almıştı. Aynı akşam, Ziko Slade'in kulübesine yapacağı ölümcül yolculuk akşamı, günlüğüne son kez yazmıştı: *Z'yi arayıp sürenin dolduğunu parayı hazırlaması gerektiğini söyledim. O da hazırladığını söyledi. Bu gece teslimata hazırlanmasını ve beni tek başına beklemesi gerektiğini söyledim. Ya bu gece o parayı alırım ya da bütün dünya Sally Bones'u öğrenir.*

Lerman günlüğünde altı kez arandığı kontörlü hattın sahibinden bahsetmiyordu. Neden Lerman bir suç işleme niyetinin ayrıntılı olarak kabulü anlamına gelen çok sayıda bilgininin yazılı kaydını tutarken böyle bir şeyden bahsetmemişti?

Gurney bu konunun günlükte yer almaması kafa kesme olayı kadar önemli olabilir mi diye düşünmeden edemedi.

29

Gurney, Madeleine'in çellosunu arka koltuğa düşmeyecek şekilde sıkıca yerleştirip ikideki randevusu için saat on iki buçukta yola çıktı. Harbane seksen kilometre mesafedeydi ama yol dağlıktı. Kar yağıyordu. Kar küreme araçlarından birine yakalanıp uzun süre yavaş ilerlemek zorunda kalabilirdi.

Walnut Crossing'den batı istikametine doğru uzanan geniş vadide insan izine pek rastlanmıyordu. Yolda hiç araba da yoktu. Attica'ya giderken gördüğü tek tük inek sürüsünden de eser kalmamış, hepsi virane ahırlarına sığınmışlardı. Karla kaplı arazi bembeyaz bir duvar kadar cansız görünüyordu. Vadinin sonunda bir sonraki kasabaya uzanan Blackmore Dağı istikametine döndü.

Yolun büyük kısmında, şantaj planına karışan ikinci şahsı ve Lerman'ın o şahısla yaptığı telefon görüşmelerinin planın oluşmasına olanak sağlayan bilgiyi veren Jingo'yla karşılaşmasından önce başlamasını düşündü. Telefon görüşmelerinin neden daha önce başladığına anlam verebilmek çok güçtü.

Tabii... Slade'e Lerman'dan başka biri şantaj yapmamışsa. Mesela kontörlü hattın sahibi. Belki de o şahısla Jingo kendilerini gizlemek için Lerman'ı maşa olarak kullanmışlardı.

Acaba Kyra Barstow'un aklına da benzer sorular geldi mi, diye merak etti. Uygun bir yerde sağa çekip onu aradı.

"Selam, David. Tavşanınla ilgili mi arıyorsun?"

"Ondan biraz daha karmaşık bir şey için."

"Karmaşalara bayılırım."

"Lerman'la Bay İsimsiz arasındaki telefon iletişimine bakıyordum."

"Ya da Bayan İsimsiz."

"İyi bir nokta. Neyse, telefon görüşme kayıtlarının altına yazdığın notta bu isimsiz hattın sadece Lerman'la iletişim kurmak için kullanıldığını yazmışsın. Bu da tek başına tuhaf ama sen asıl bu aramaların, Lerman'ın Slade'in kulübesine gitmesiyle son bulan dönemle sınırlı olmasından nasıl bir çıkarım yaptın?"

"Belki Lerman'ın, en azından şantajın tasarlanma aşamasında, bir suç ortağı vardı."

"Bu aramaların zamanlarıyla Lerman'ın daha sonra günlüğüne yazdığı tarihlerin birbirleriyle uyumlu olduğunu da fark ettin mi?"

"Ettim."

"Bu husus Cam Stryker'ın dikkatine sunuldu mu?"

"Evet."

"Bu konuyu seninle tartıştı mı?"

"Benimle ya da kurumumla o şekilde çalışmıyor. Bizim asıl görevimizin hipotezler için yanıtlanmamış sorular üretmek değil, onun sorularına yanıt vermek olduğunun altını defalarca çizdi. Sanırım Lerman'ın bir suç ortağı olabileceği konusunu savcılığın iddialarını bulandıracak bir husus olarak gördü. Mahkemede yargılananın Lerman değil, Slade olduğunu ısrarla belirtmişti. Harrow Hill vakasında fark ettin mi bilmiyorum ama o kadın tam bir kontrol manyağı. Patron o olacak. Geri kalan herkes de onun kiralanmış yardımcıları." Barstow duraksadıktan sonra konuyu değiştirdi. "Tavşanına gelince. Bir güne kalmaz sana bilgi veririm."

Telefonu kapattıktan sonra Gurney yol kenarında park halinde biraz daha bekledi. Gözleri ön cama düşen kar tanelerinde, aklıysa Lerman'ın telefon kayıtlarının ve Stryker'ın Slade aley-

hine yürütülen davadaki katı tutumunun doğurduğu sorularla meşguldü. Harbane'deki buluşmanın bu duruma biraz olsun ışık tutmasını umuyordu.

Blackmore Dağı'na tırmanmak bir dizi S harfinden geçmekle mümkündü. Kıvrak bir virajdan çıkıp bir diğerine girerken rüzgârın hızını arttırmasıyla kar tanecikleri asfaltta minik girdaplar oluşturmaya başladı. Birkaç kilometre sonra yol düzeldi. Blackmore'un zirvesi bir tepeden çok inişli çıkışlı bir vadi gibiydi. Kasaba sınırını gösteren tabela bölgenin en yüksek yerinde olduğunu anlamanın tek yoluydu.

Bu yükseklikte rüzgârın hızı iyiden iyiye artmış, görüş mesafesi yoğun kar yağışından dolayı düşmüştü. Rüzgârın uğultusu ve Gurney'nin tüm dikkatini yola vermesi nedeniyle hemen arkasından gelen kurtarma kamyonunu, hızlanarak diğer şeride geçinceye dek fark etmedi. Kamyon bu hava koşullarına göre aşırı hızlı gidiyordu. Belki de diye düşündü Gurney, acil bir durum var. Kamyonun geçişini kolaylaştırmak ve tek şeride düşeceğini gördüğü yolda tehlike yaşamamak için biraz daha sağa yanaştı.

Kamyon Gurney'yle aynı hizaya geldi, yavaşladı ve birkaç saniye onunla aynı hızda gitti. Sonra da ani bir dönüşle Gurney'nin aracına yandan sertçe vurarak bankete doğru savrulmasına neden oldu. Gurney kontrolü tekrar sağlamaya çalıştı ama banketin buzlu çakıl zemininde bu mümkün değildi. Tam önündeki ağaç kütüğünü gördüyse de sert çarpışmadan kaçabilmesinin imkânı yoktu.

Hava yastığı hızla yüzüne ve göğsüne çarparak onu koltuğunda arkaya doğru yapıştırırken büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Yarı baygın halde kapısının açıldığını fark etti. Ardından buz gibi havayı ve yanaklarına çarpan kar taneciklerini hissetti.

Son hatırladığı şey başının sol tarafına aldığı ani ve sert bir darbe oldu. Darbenin etkisini âdeta elektrik şoka maruz kalmış gibi kafa derisinden ayak tabanına dek hissetmişti.

30

Yetişkin patenciler tek sıra halinde etrafından geçerken o da donmuş göletin ortasında koşuyor, kayıyordu. Patenlerin vızıltısı ritme dönüşmüştü âdeta. Babası seslendi. Eve gitme vakti. Yemek zamanı. Şimdi daha hızlı koşuyordu. Daha hızlı. Buzun kenarına doğru... Patencilerin arasından geçerek hızlandı. Artık yavaşlaması gerekiyordu ama duramadı. Çok hızlıydı. Olanca hızıyla buzun toprakla birleştiği yere çarptı ve alnını sert bir şeye çarparak yere kapaklandı. Babası mendiliyle hafif hafif dokunarak alnını temizleyip baktı. "Sadece çizilmiş. Belki biraz şişer. Hepsi bu."

Evde annesi babasına sert sert bakmıştı.

"Ne oldu ona?"

"Buzda hafifçe düştü. Sadece minik bir çizik."

"Kanıyor, görmüyor musun? Neden dikkat etmedin?"

"Önemli bir şey yok. En fazla şişer biraz."

"Her şeyi böyle küçümse sen! Hiç dikkat etme!"

Bir zil çalıyordu.

Daha şiddetli.

Kafasının içinde çalıyor.

Nabız gibi atıyor.

"Efendim?"

Yabancı bir ses.

"Beni duyabiliyor musunuz efendim?"

Zil bir sirendi. Gözlerini açtı.

"Efendim?"

"Neredeyim?"

"Bir kaza geçirdiniz. Hastaneye gidiyoruz."

"Küçük bir şişlik için mi?"

Ses yanıt vermedi.

Uyandığında yoğun bakım odasında olduğunu anladı. Loş ışıkta yatağının başucundaki monitöre kablolarla bağlı olduğunu gördü. Başını kocaman ve ağır hissediyordu.

"David?"

Yeşil önlüklü, zayıf hemşire yatağının yanındaydı. Elinde bir tablet tutuyordu.

"Neredeyim?" diye sordu. Sesi kendisine ait değilmiş gibi çıkmıştı. Boğazını temizlemeye çalıştı ama çabası başının yan tarafına feci bir ağrı saplanmasına neden oldu.

"Parker Hastanesi yoğun bakım bölümündesiniz. Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Harbane'de. Saat kaç?"

"Üçe geliyor." Tabletin ekranına baktı. "Beş geçiyormuş."

"Öğleden sonra değil mi?"

"Öğleden sonra. Nasıl hissediyorsunuz?"

"Emin değilim. Telefonum sizde mi?"

"Polis bütün kişisel eşyalarınızı aldı."

"Karımı aramam lazım."

"Öncelikle size bazı sorular sormam gerek. Bana cevap verebilecek misiniz?"

"Sorulara bağlı." Kendi sesini sanki odanın diğer tarafından konuşuyormuş gibi duyuyordu.

Küçük bir gülümseme hemşirenin kemikli hatlarını yumuşattı. "Kolay sorulardan başlayacağım. Adınız?"

"David Gurney."

"Hangi aydayız?"

"Kasım."

"Yaşadığınız eyaletin başkenti neresi?"

"Albany."

"Bu ayın en önemli tatili ne?"

"Şükran Günü."

"Önümüzdeki ayın?"

"Noel."

"Size bazı rakamlar söyleyeceğim. Ve sizden aynı sırayla bana geri söylemenizi isteyeceğim. Dört... yedi... dokuz...üç... iki...on."

"Dört, yedi, dokuz, üç, iki, on."

"Bana Kennedy'nin hangi sene suikasta uğradığını söyleyebilir misiniz?"

"Bin dokuz yüz altmış üç."

"Peki, yaşadığınız bölgenin posta kodunun karekökü?"

Gülmeye yeltendi ama bu hem başına hem de göğsüne sancı girmesine neden oldu.

"Gözlerinizi kapatın," dedi hemşire ve sol ayağına dokundu. "Bir şey hissettiniz mi?"

"Evet. Sizi. Ayağıma dokundunuz."

"Dokunanın ben olduğumu nereden bildiniz?"

"Medyumum ben."

"Gözleriniz kapalı kalsın." Bir saniye sonra sağ elinin üzerinde hafif bir dokunuş hissetti. "Bir şey hissetiniz mi?"

"Yine siz. Elimin arkasına."

"Geçtiniz," dedi elindeki tablete çabuk çabuk notlar alırken. "Doktor birazdan sizi görmeye gelecek." Döndü, gitmek için sürgülü cam kapıyı çekip açtı.

"Bir saniye," dedi. "Neden başımı oynatamıyorum?"

"Boyunluk yüzünden. Kazalardan sonra takılması zorunludur. Boyun hasarı varsa diye önlem amaçlı. Siz buraya getirilir getirilmez röntgeniniz çekildi. Kırık, çatlak yok bildiğim kadarıyla. Çok şanslıymışsınız. Doktor size daha fazlasını söyler." Gülümsedi ve gitti.

Odanın parlak ışığında gergin hissedince gözlerini kapattı. Aklına yine gölette usulca yağan karda kayan patenciler geldi. Dönüyorlar. Dönüyorlar. Patenleri karda vızıldıyor. Vızıldıyor. Vızıldıyor. Vızıldıyor...

"Bay Gurney?"

Patenciler kayboldu. Gözlerini açtığında kısa boylu, mutsuz yüz ifadeli, ütülü beyaz önlüklü bir adam yatağının ayak ucundaydı.

"Adım Dr. Dietz. Beni duyabiliyor musunuz?"

"Evet. Telefonumu alabilme imkânım var mı? Bazı görüşmeler yapmam gerek."

"Hallederiz. Neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Biri beni yoldan çıkardı, ben de ağaç kütüğüne çarptım."

Gözlerini kıstı. "Sonra ne oldu?"

"Hava yastığı açıldı. Sonrasından pek emin değilim. Başıma darbe aldım. Sirenleri duydum sanırım. Burada kendime geldim. Ne zaman çıkabilirim?"

Dietz, böyle yapmasa daha iyi olurdu denebilecek kadar, dostane olmaktan uzak bir ifadeyle gülümsedi. Sağ elinin üç parmağını kaldırdı. "Kaç parmak görüyorsunuz?"

"Üç."

Sol elinin işaret parmağıyla orta parmağını kaldırdı. Sonra hoşça kal diyormuş gibi öne arkaya salladı. "Şimdi kaç tane?"

"İki. Telefonumu rica ediyorum. Nerede olduğumu bilmesi gerekenler var."

Dietz yanıt vermeden dönüp yatağın kenarına geldi. Küçük bir el fenerini Gurney'nin gözlerine tuttu. "Orta ile ciddi arası bir beyin sarsıntısı geçirdiniz. Her ne kadar belirtiler şu aşamada minimal ölçekte olsa da önümüzdeki yedi gün içinde artabilir."

"Ne gibi belirtiler?"

"Travmatik beyin hasarı sonrası belirtiler. Baş ağrısı, bulanık görme, baş dönmesi, hafıza kaybı, yorgunluk, uykusuzluk, mide bulantısı, öfke."

"Travmatik beyin hasarı mı?"

Dietz başıyla hafifçe onaylayıp soğuk bakışlarla Gurney'ye baktı. "Bir polis memurunun kazanın nasıl gerçekleştiğine dair ifadenizi alması gerek. Şimdi ifade verecek durumda mısınız?"

"Evet, sorun yok. Ama telefonumu rica ediyorum."

Dietz odadan dışarı çıktı. Arkasına dönüp bakmadı bile.

Gurney'nin gözkapakları iyice ağırlaştı. Birkaç dakika sonra dayanamayıp gözlerini kapattı.

Patenciler geri döndü. Hızlı hareketleri giderek başını döndürmeye başladı. Bakmamaya çalıştı ama yapamadığını fark etti. Paten sesleri giderek keskinleşiyordu. Tıpkı zımpara kâğıdı üzerindeki bıçaklar gibi.

Gözlerini açtı. Yoğun bakım odasına geri döndü. Mavi gömlekli bir adam odanın köşesindeki portatif bir masayı yatağın kenarına itiyordu. Kısa ve açık kumral saçlı, solgun yüzlü, lacivert kravatlı adam masayı yatağa iyice yaklaştırıp işaret parmağıyla Gurney'nin göremediği bir cihaza birkaç kez dokundu. Ardından çok belli belirsiz bir gülümsemeyle Gurney'ye baktı.

"Bay Gurney?"

"Evet?"

"BCI'dan* Dedektif Dale Magnussen. Bu sabah erken saatlerde Blackmore dağ yolunda karıştığınız kazayla ilgili belge topluyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Magnussen ona bazı polislerin arasında gizli bir anlaşma varmışçasına benzerini sergilemekten zevk aldıkları ifadesiz bir bakış attı.

"Bay Gurney, bilginiz olsun bu görüşmeyi kaydediyorum. Ayrıca uygun olduğunuzda sizden bir de yazılı ifadenizi almamız gerekecek. Anlaşıldı değil mi?"

"Evet."

"En baştan başlayalım. Olay anında nereden gelip nereye gidiyordunuz?"

"Walnut Crossing'deki evimden Harbane'e."

"Aracınızda başka kimse var mıydı?"

---

* BCI: Bureau of Crime Investigation. New York Eyaleti Suç Araştırma Bürosu. (ç.n.)

"Hayır."

"Seyahatinizin amacı neydi?"

Gerçeğin ne kadarını açıklamanın akıllıca olacağını biraz düşündükten sonra hiçbir şeyi saklamamaya karar verdi. Dağda başına gelen olayın kasten gerçekleştirildiği açıktı ve kesinlikle gideceği buluşmayla ilgiliydi. "Bu sabah bana Lenny Lerman cinayet davasıyla ilgili bilgi vermeyi öneren birinden isimsiz bir telefon aldım. Saat ikide Harbane kasaba meydanında buluşmayı kararlaştırdık."

"Ne tür bir bilgi?"

"Ziko Slade'i temize çıkaracak bir bilgi olduğunu söyledi."

Magnussen az öncekine benzer tepkisiz ifadeyle önce Gurney'ye sonra da masanın üzerindeki cihaza baktı. Çene kasları gerilmişti. Yeniden sorguya döndüğünde sesinde dağılan dikkatinin emareleri seziliyordu.

"Tamam, biz... biz Blackmore'da yaşananlara yoğunlaşalım şimdi. Diğer sürücüyle karşılaşmanızı anlatın. Adım adım."

"Sürücüyle bir karşılaşma olmadı. Sadece kırmızı renkli bir kurtarma aracı. Dağda rüzgârın sesi çok şiddetliydi, kar da tipiye dönmek üzereydi. Arkamdan hızla yaklaştığını fark etmedim. Çok yakınıma gelmişti. Beni sollamaya niyetleniyormuş gibi aynı hızla yan şeride geçti. Ben öyle olduğunu sanmıştım yani. Ama sonra hızla aracıma yandan çarpıp beni yoldan çıkardı."

"Bunun kasten yapıldığı izlenimine mi kapıldınız?"

"İzlenimim kamyonun kontrol altında olduğu yönündeydi. Kontrol kaybı gibi bir şey söz konusu olmadı."

"Tamam. Yoldan çıkarıldınız. Sonra?"

"Ormanın kenarındaki ağaç kütüğüne çarptım."

"Daha sonra?"

"Hava yastıkları açıldı."

"Sonra?"

"Zaman kavramımı yitirmiş olabilirim ama sanırım hava yastığının açılmasıyla başımın yan tarafını çarpmam arasında çok kısa bir boşluk oldu."

"Boşluk mu?"

"İki farklı çarpma gibi. Pek mantıklı değil ama ben öyle hatırlıyorum."

"İkinci çarpmadan sonra ne yaptınız peki?"

"Bayılmışım."

"Diğer sürücüyle herhangi bir temasınız olmadı mı?"

"Hayır."

"Adamı görmediniz de?"

"Hayır."

"Konuşmadınız da?"

"Hayır. Erkek olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama belli ki siz biliyorsunuz. Bu da onun gözaltında olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bu konuya döneceğiz." Magnussen devam etmeden önce uzun uzun masanın üzerindeki cihaza baktı. "Geçerli bir silah taşıma ruhsatınız var, değil mi?"

"Evet."

"Kayıtlı bir Beretta tabancanız var, değil mi?"

"Bu da doğru."

"Başka tabancanız var mı? Kayıtlı veya kayıtsız?"

"Hayır."

"Daha önce kayıtlı ya da kayıtsız başka bir silahınız var mıydı?"

"NYPD Cinayet Masasındayken bir tane Glock 9'um vardı."

"Başka hiç silahınız olmadı mı?"

"Hayır."

"Yakın zamanda herhangi bir sebepten dolayı silah kullandınız mı?"

"Hayır. Bana bu soruların aracımın yoldan çıkarılmasıyla ne ilgisi olduğunu söylemeniz mümkün mü acaba?"

İletişim kurmaya az öncekinden de isteksiz görünen Magnussen cihazını alıp odadan çıktı.

31

"Maddie! Nihayet! Sana ulaşmam çok uzun sürdüğü için özür dilerim. Telefonumu ancak alabildim. Ayrıca çellonu getiremediğim için de özür dilerim."

"Konser iptal oldu. Ne oldu? Neredesin?"

"Harbane yakınlarında. Aslında Parker Hastanesindeyim. Ben iyiyim ama araba değil. Başka bir araç bana yandan çarptı. Bu esnada başımı vurdum. Bu yüzden de tahliller için beni buraya getirdiler." Sesine yaşadıklarının en az endişe verici versiyonunu yansıtmak için azami çaba sarf ediyordu. Rahatsız edici ayrıntılar daha sonraki konuşmaya bırakılabilirdi.

"Tanrım, iyi misin?"

"Hava yastığının çarptığı yer biraz ağrıyor ama hepsi o. İlk geldiğimde boyunluk taktılar ama şimdi çıkarıldı. Yasal sorumluluk almamak için bu geceyi burada geçirmemi istiyorlar. Ama en azından normal odaya geçtim. Sen şimdi neredesin?"

"Gerry'yle birlikte klinikten dönüyorum. Benden istediğin bir şey var mı?"

"Gerry seni araç kiralama yerine bıraksa iyi olur bence. Bizimki uzunca bir süre kullanılamayacak."

İki kadın arasındaki kısa bir konuşmadan sonra Madeleine, "Kiralamamı istediğin bir araç var mı?" diye sordu.

"Dört çekişli olduktan sonra fark etmez."

"Sana bu gece bir şeyler getireyim mi?"

"Buna gerek yok. Ama yarın sabah buradan çıkmak istiyorum. Kendi programını bozmadan gelip beni alabilir misin?"

"Saat onda orada olurum. Hastane için uygun mu acaba?"

"Hastane için neyin uygun olduğu pek umurumda değil."

"Orada daha fazla kalmanı gerektirecek bir durum olmadığına eminsin değil mi?"

"Ben iyiyim."

"Sesin öyle gelmiyor."

"Suç bürosu dedektifi sinirimi bozdu ondandır. Ayrıca telefonumu almam çok uzun sürdü. Daha fazlasını sabah geldiğinde anlatırım."

Kısa ama huzursuz bir sessizlik oldu. "Tamam."

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Saate baktı. 17.01. Bir hemşire üzeri serum şişeleriyle dolu bir arabayı iterek hızla odasının önünden geçti.

Telefonundaki mesajlara hızlıca bir göz atıp gönderildiğine emin olduğu mesajı aradı. Jack Hardwick saat 14.27'de bir sesli mesajı bırakmıştı. Hemen açtı.

"Hey, Sherlock. Saat 14'te kasaba meydanında olacağım demiştin. Saat 14.30 oldu. Sulu karın altında dikilip duruyorum. Hangi cehennemdesin."

Gurney onu aradı ama telesekreter devredeydi ona da olanların kısa bir özetini geçti. Yeniden telefonundaki mesajlara döndü. Fakat buluşma yerine gitmemesiyle ilgili muhtemel muhbirden gelen herhangi bir mesaj yoktu.

Yataktan kalkıp banyoya gitti. Birkaç dakika sonra odaya dönüp içerideki iki sandalyeden birine yavaşça oturdu. Üzerindeki arkası açık hastane önlüğü yüzünden sandalyenin soğukluğunu hissetmişti. Başını sağa sola sallamaya kalkmasıyla bunun şimdilik ertelenmesi gereken bir egzersiz olduğuna karar vermesi bir oldu. Başını oynatmamaya çalışarak sandalyesini pencereden dışarıyı daha iyi görebileceği konuma doğru çekti.

Hava kararmış, otoparkın ışıkları yanmıştı. Pencerenin önünde iri kar taneleri süzülüyordu. Hemşire odasından gelen mırıltı tonundaki sohbetleri, kontrol cihazlarının zil sesini andıran seslerini, koridordaki kısık sesli konuşmaları, diğer hastaların inlemelerini, arada yükselen garip kahkahaları dinledi. Gözleri kapandı.

Çalan telefonuyla geride hiç iz bırakmayan bir rüyadan uyanarak gözlerini açtı. Telefonu yatağın kenarındaydı. Boyun kasları

hareket ettikçe zonkluyordu. Zorlukla sandalyeden doğrulduğu esnada ekranda Hardwick'in adını gördü.

"Selam Jack. Harbane'e gelemediğim için özür dilerim."

"Götüm dondu benim orada. Ama gelseydin de bir şey fark etmeyecekti. Buluşacağın kişi her kimse, gelmedi. Sana kimin patlattığını buldun mu?"

"Hayır. Ayrıca ifademi alan suç bürosu dedektifi garip bir şekilde ketum davrandı."

"Kimi yollamışlar?"

Gurney dedektifin adını hatırlamak için birkaç saniye düşünmek zorunda kaldı. "Dale Magnussen. Tanıyor musun?"

"Şahsen değil. Ama kurumda aramın iyi olduğu birkaç kişiden birine rapor verdiğini biliyorum. Bu arada, garip bir şekilde ketum davrandı derken?"

"Sanki benim bilmediğim bir şeyleri biliyor ama söylemek istemiyor gibiydi."

"Tavrı öyle olabilir. O heriflerin çoğunun benzer tavırları var."

Gurney az daha sesli gülecekti. Otoriteye kafa tutan tavırları yüzünden mesleki kariyeri biten o değilmiş gibi konuşuyordu.

"Benim diğer sürücünün kim olduğunu bildiğimi düşündüğü izlenimi edindim. Ayrıca kaç tane silahım olduğunu öğrenmek istedi. Bu yüzden de neler olup bittiğini çok merak ediyorum."

"Ve her zamanki ince üslubunla işe biraz burnumu sokmamı istiyorsun galiba?"

"Sadece durumun tuhaflığı seni ilgilendiriyorsa."

"Tuhaflıklarla uğraşmak hayatımın en önemli motivasyon kaynağı değil. Ama sen eğer..."

Kapıdaki hemşirenin sesi Gurney'nin dikkatini dağıttı. Hardwick'e sonra görüşürüz deyip kapattı.

"Odası burası. Girebilirsiniz."

Dönüp bakınca kapıda Madeleine'i gördü.

"Jack, ziyaretçim var. Seni yine ararım."

Yaklaştıkça Madeleine'in gözlerindeki endişe dolu bakış arttı.

"Çok... berbat görünüyorsun."

"Yarın sabah geleceğini sanıyordum."

"Bu gece seni görmeden gözüme uyku girmezdi."

"Telefonda seni korkuttuysam özür dilerim."

"Beni asıl korkutmamak için gösterdiğin aşırı çaba endişelendirdi. Sesinde bastırmaya çabaladığın küçük bir gerginlik vardı ve ben o gerginliği iyi bilirim. Her zaman kötü şeyleri önemsiz göstermek gibi bir..."

Sözünü kesti. "Genel olarak iyiyim. Sadece başıma küçük bir darbe aldım. Hepsi bu."

"İşte ben de tam olarak bunu söylüyorum. Yüzün soluk. Boş bakıyorsun. Başını kapıya çevirdiğinde ağrıdan yüzünü buruşturduğunu gördüm. Yani o kadar da iyi değilsin."

"Bak, hafif bir beyin sarsıntısı geçirdim. Abartmak istemedim."

"Her şey iyiymiş gibi davrandığın zaman, yapmakta olduğun şeyi –bedelini düşünmemeyi tercih ederek– yapmaya devam etmek istediğin izlenimine kapılıyorum."

"Belki de gereksiz yere endişelenmeni istemiyorumdur."

"Bana yalan söyleyerek mi?"

"Ah, Tanrım. Yalan söylemiyorum. Bu sadece bir bakış açısı meselesi." Başına bir sancı saplanınca anlık da olsa yüzünü buruşturdu.

Madeleine'in yüz ifadesi öfkeden korkuya dönüştü. Hızla sandalyesine yaklaştı. "Hemşireyi çağırayım mı?"

"Gerek yok. Arada böyle bir sancı saplanıyor. Ama hemen geçiyor. Bu tür yaralanmalarda normal bir durum."

Madeleine bir süre bir şey söylemeden yüzüne baktı. Öfke ve korku şimdi yerini daha yumuşak bir duyguya bırakmıştı. "Sana getirmemi istediğin bir şey var mı?"

"Sadece eve gitmek istiyorum."

Kısa süreli sessizliği Madeleine bozdu. "Polis sana çarpan sürücüyü yakaladı mı?"

"Bana tek bir şey bile söylemediler."

"Umarım yakalayıp uzun süre hapse atarlar."

"Bence bir mahzuru yok."

"Gözlerin kapanıyor."

"Birden... Uyku bastırdı."

Açık kapının tıklatılmasıyla uyandı.

Keskin hatlı, şık deri ceketli, pahalı görünümlü kot pantolonlu bir kadın odaya girdi. Onu daha önce sadece gösterişsiz iş kıyafetleri içinde gördüğünden karşısındakinin Bölge Savcısı Cam Stryker olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Stryker başıyla soğuk bir selam verdi.

"Bana konuşacak kadar iyi durumda olduğun söylendi. Doğru mu?"

"Evet."

"İyi."

Boş sandalyeyi Gurney'nin tam karşısına çekip oturdu. Cep telefonunu çıkardı. Ekrana birkaç kez dokunduktan sonra sandalyesinin yanındaki tekerlekli masanın üzerine koydu. "Şu andan itibaren konuşulacak her şey kayıt altına alınacaktır. Anladın mı?"

"Anladım."

En fazla bir saldırgan balık kadar sıcak bir ifadeyle gülümsedi. "Pekâlâ, David. Blackmore Dağı'nda ne olduğuna dair tüm hikâyeyi duymak istiyorum."

"Birinin aracımı yoldan çıkarması dışında mı?"

"Önce neden orada olduğundan başlayalım."

"Daha önce Dedektif Magnussen'a da anlattığım gibi, elinde Ziko Slade'i temize çıkaracak bilgi olduğunu iddia eden biriyle buluşmaya gidiyordum."

"Peki, bu şahıs kimdi?

"Bilmiyorum."

"Ama vereceği bilgi kar fırtınası altında, bir dağı aşıp sana adını bile vermeyen biriyle buluşmaya gitmeye değer diye düşündün, öyle mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü Slade'in suçluluğuyla ilgili şüphelerim var."

Kısa, sert bir kahkaha attı. "Şu tavşan yüzünden mi?"

"Scott Derlick mi anlattı?"

"Bana Slade'in ürkütücü dostuyla birlikte o kulübede olduğunu ve ölü tavşan meselesinden bir kriz çıkarmaya çalıştığından bahsetti."

"Sadece ölü değil. Başı kesilmiş. Lenny Lerman'ın başı kesilerek öldürülme olayını araştırdığım esnada ön koltuğuma konulmuştu. Arada bağlantı olduğunu görmemek için kör ya da aptal olmak gerek."

Stryker'ın suçlamaya öfkelendiği kasılan çene kaslarından açıkça belli oluyordu.

"Başı koparılan bir hayvanın aracıma konulması bir tehdit olarak kabul edilmeliydi. Rexton polisinin bunu soruşturmaması büyük bir iş bilmezlik. Ayrıca bu iş bilmezlik..."

"Orada dur! Senin Rexton polisiyle ilgili görüşlerinle ilgilenmiyorum. Ben sadece bu öğleden sonra Blackmore Dağı'nda olanları bilmek istiyorum."

"Blackmore Dağı'nda olanlar tavşan olayının devamı. Lerman davasından uzak durmam için bana yapılan ikinci uyarı. Beni yoldan çıkaran şahıs net bir mesaj veriyordu. Tabii beni gerçekten öldürmeye çalışmadıysa. Şimdi lütfen basit bir soruya yanıt ver. Sürücü gözaltına alındı mı?"

"*Adamı* gözaltına aldık mı? Bunu mu öğrenmek istiyorsun?" Yüzüne öfkeyle hayret arası bir ifadeyle bakıyordu. "Bana dağda en son ne hatırladığını anlat."

BCI dedektifine anlattıklarını tekrar etti.

"Bu kadar mı?" dedi Stryker öne doğru eğilerek. "Ağaç kütüğüne vurdun. Başını çarptın. Işıklar söndü. Sonrasını hatırlamıyorsun yani?"

"Neyi hatırlamam gerek? Ayrıca Magnussen neden bana kaç tane silahım olduğunu sorup durdu?"

"Diğer sürücü öldürüldü. Başından vurulmuş. Kanıtlar vuranın sen olduğunu gösteriyor."

"Ne!"

"Bunu hatırlamıyor musun?"

"Çok saçma!"

"Yani vurulma olayını hiç hatırlamadığını mı iddia ediyorsun?"

"Ben kimseyi vurmadım. Hatırlayacak bir şey yok."

"Elinde bulunan silah öyle demiyor ama."

"Hangi silah?"

"Seri numarası silinmiş bir A.38 special."

"Tanrım, Cam bu iğrenç bir tuzak."

"Barut testi tetiği senin çektiğini gösteriyor."

Adrenalin beynine hücum ederken soğukkanlılığını mümkün olduğunca korumaya çalışıyordu. "Bunun bir tezgâh olduğunu görmüyor musun? Biri benim Lerman olayına bakmamı istemiyor. Tavşan uyarısı beni durdurmadı. Şimdi de beni cinayetle suçlamaya çalışıyorlar. Tıpkı Slade gibi. Bunu bir düşün."

Stryker öne eğildi.

"İyi bir savunma avukatı sana tuzak kurulduğu iddianı –ki bununla ilgili tek bir kanıt bile yok– jüriyi sürüncemede bırakacak makul şüphe fikrine dönüştürüp ömür boyu sürecek bir yargılama süreci başlatabilir. Mümkün elbette. Ama ben senin yerinde olsam buna bel bağlamazdım."

"Sen ne diyorsun peki?"

Sesini alçalttı. "Seni tutuklayıp mahkemeye sevk etmek için muazzam bir baskı altında olacağım. Polis geçmişin nedeniyle bu kararı mümkün olduğunca geciktireceğim. Elbette medya beni eski bir polisi koruduğum için suçlayacaktır." Kederli bir yüz ifadesiyle duraksadı.

Gurney hiçbir şey söylemedi. Sözün nereye varacağını merak ediyordu.

"Bu bariz öfke cinayetinden dolayı seni suçlamalı mıyım? Yoksa bu seçeneği açık bırakıp soruşturmanın tamamen sonuçlanmasını mı beklemeliyim?" Yüz ifadesi bu ikilem yüzünden midesine kramp girdiği izlenimi yaratıyordu. "Ben seçilmiş bir yetkiliyim. Siyasi hırsı olan birileri bu durumu bana zarar vermek için kullanabilir." Siyasi riskin büyüklüğünün anlaşılmasını istercesine duraksadı.

Sandalyesini biraz daha yaklaştırdı. Gözlerindeki soğuk bakışlar sesindeki samimi tona tezat oluşturuyordu. "Aynı anda iki cephede savaşamam. Eğer Slade'in mahkûmiyetini kamuoyunda tartışma konusu yaparsan o zaman tüm dikkatimi verilen hükmü savunmayla senin serbest kalma kararını savunmak arasında ikiye bölmem gerekecek. Elbette en basit eylem –mevcut deliller ışığında– seni derhal tutuklamak olurdu ama bu senin NYPD kariyerine saygısızlık olur. Bu sebeple tutuklama kararını ertelemeyi tercih ediyorum. Bu ertelemeyi ancak uğraşmam gereken tek medya savaşı bu olursa savunabilirim. Durumumu anladın mı?"

"Anladım."

"Senin medyayla hiçbir şekilde temas kurmaman çok önemli. Bu kısım anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Daha da önemlisi Slade davasıyla ilgili kamuya açık hiçbir yorumda bulunmayacaksın."

"Anlaşıldı."

"Son şart olarak da Blackmore soruşturması süresince Walnut Crossing'de kalmalısın. Bu koşullardan herhangi birine uymazsan eldeki kanıtlara dayanarak seni tutuklayıp suçlamaktan başka çarem kalmayacak. Çok açık değil mi?"

"Öyle."

Arkasına yaslandı. Gurney'nin teslimiyetçi tavrından memnun olduğu her halinden anlaşılıyordu.

"Birbirimizi anladığımıza çok sevindim. Sormak istediğin herhangi bir şey var mı?"

"Vurduğum iddia edilen sürücünün kimliği tespit edilebildi mi?"

"Evet."

"Sabıkası var mıymış?"

"Evet."

"Hangi suçtan."

"Saldırı ve başka bir dolu şey."

"Adını söyleyebilir misin?"

Yüzünde tuhaf bir şüphe ve merak birleşimiyle bir süre onu süzdü.

"Leonard Lerman'ın oğlu," dedi sonunda. "Sonny Lerman yani."

Üçüncü Kısım

Komplo

32

Catskill Dağları'nda hava hiçbir zaman tahmin edilemezdi, özellikle sonbahar sonuna doğru sabah saatlerinde masmavi olan gökyüzü öğleden sonra bastıran kar fırtınasıyla birdenbire kapkaranlık olurdu. Saat 11.05'te eve dönmek üzere Madeleine'le Parker Hastanesinden çıktıklarında da öyle günlerden biri yaşanacak gibiydi.

O sabahın erken saatlerinde, her ne kadar bunun sorunlara yol açabileceğinin farkında olsa da dönüş yolunda Madeleine'e olup bitenleri anlatmanın tek mantıklı yol olduğuna karar vermişti. Bu sebeple yolda "olayla" ilgili hatırlayabildiği her şeyle birlikte Sonny Lerman'ın vurulma olayının baş şüphelisi olarak kendisinin görüldüğünü anlattı.

Madeleine, Cam Stryker'ın böyle bir teklifte bulunabilmiş olmasına karşı duyduğu öfkeyi dile getirdikten sonra eve iyice yaklaşıncaya kadar başka bir şey söylemedi. Sonra gözünü yoldan ayırmadan söze girdi.

"Emma'ya iyilik olsun diye Slade davasına bakman için seni ben teşvik ettim, biliyorum. Senin kanıtları tekrar gözden geçirip açıkları bulacağını ve bir rapor yazacağını tahmin etmiştim. Tıpkı hastayla temas kurmadan röntgen filmini inceleyip görüş belirten bir radyolog gibi. Senin böyle bir mesafede kalacağını

düşünmek benim aptallığım oldu. Şimdi bile, tüm bu olan bitenlere rağmen, bu işin peşini bırakmak istemiyorsun, değil mi?"

"Stryker'ın bırakmamı istediği ortada." Kulakları aniden çınlamaya başlayınca sustu. Çınlama tıpkı gelip geçen ambulans sireni gibi giderek azalıp ihmal edilebilecek seviyeye düştü. "Olayla daha fazla ilgilenmemem için başımın üzerinde bir cinayet suçlaması gezdiriyor. Ayağının altındaki siyaset merdivenini tekmeleyip devirecek bir şey bulmamdan ödü kopuyor."

"Benim soruma cevap vermedin."

"Davayla ilgilenmeyi bırakmakla ilgili soruyu mu? Eğer ne yapıp ettiğimle kimse ilgilenmeyecekse devam etmeyi yeğlerim."

"Ama biri seni Blackmore Dağı'nda öldürmeye çalışırken kendi başına kurşun yedi ve bölge savcısı eğer araştırmalarına son vermezsen seni cinayet suçuyla tutuklamakla tehdit ediyor. Tüm bunlar hâlâ karşı konulmaz derecede çekici mi geliyor sana?"

Yanıt vermedi. Kulak çınlaması yeniden artıyordu. Göz kapakları ağırlaştı. Kısa süre sonra tek görebildiği donmuş gölette daireler çizen patenciler oldu.

Hareketteki ani değişim onu uyandırdı. Net görebilmek için gözlerini kırpıştırınca arabanın, evlerinin yan kapısıyla kuşkonmaz tarhının arasında durduğunu gördü. Kar yağıyordu. Madeleine yüzünde bariz bir endişeyle ona bakıyordu.

"İyi misin?"

Emniyet kemerini çözmek için yan dönünce yüzünü acıyla buruşturdu. "Sadece boynum ağrıyor."

Omuzlarını biraz hareket ettirmeye çalıştı ama bunun da iyi bir fikir olmadığını fark etti.

"Yardım edeyim mi?"

"İyiyim ben." Bunu kanıtlamak için arabadan biraz fazla hızlı inmeye kalkınca az daha yere kapaklanıyordu. Son anda dengesini toplayıp eve yöneldi.

Madeleine hemen arkasındaydı. Mutfağa girdiklerinde bir şey isteyip istemediğini sordu.

Gurney başını iki yana salladı. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım. Gerçekten iyiyim. Sorun seviyem en fazla on üzerinden üç."

Dudaklarını sıktı. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Fiziksel olarak da duygusal olarak da yasal olarak da. Stryker'ın seni cinayet suçuyla mahkemeye sevk edebileceğini düşünmek bile korkunç. Birden ona kadar ben bir not versem durumun on bir derdim!"

Dengesini sağlamak için tezgâha tutundu. "Bu konuda ne kadar ciddi olduğundan emin değilim. Slade davasından uzaklaşmamı istiyor, bir tek bundan eminim."

Madeleine'in huzursuzluğu daha da derinleşmiş gibiydi. "Tıpkı Sonny Lerman'ın o dağ yolundan uzaklaşmanı istediği gibi mi?"

"Muhtemelen. Ama bu onun vurulma olayının izahı olamaz. İşte o noktada verecek tek bir yanıtım bile yok. İplerin Sonny'den başka birinin elinde olduğu çok açık. Biri ona bunu yapmasını söylemiş. Bu kişi ya bana çarpacağı yere kadar onu takip etmiş ya da gelmesini orada beklemiş. Aklıma bundan başka mantıklı bir açıklama gelmiyor."

Madeleine sormaya korktuğu sorular varmış gibi görünüyordu.

Gergin bir sessizlikten sonra konuyu değiştirdi.

"Öğle yemeği için bir şeyler ister misin?"

Bir telefon görüşmesi yapıp Jack Hardwick'le son gelişmeleri tartışmadan önce istemiyorum demeye niyetlenmişti ki fikrini değiştirdi. Şu an Madeleine'i korkularıyla baş başa bırakmanın sırası değildi.

"Olur," dedi. "İyi fikir."

33

Madeleine diğer düşünceleri uzak tutmakta zorlanan birinin konsantrasyonuyla salatayı hazırlamaya girişti. Salatayı masaya getirdikten sonra da dikkatini tabakları, çatal bıçağı ve peçeteleri yerleştirmeye yöneltti. Ancak ondan sonra geçip yerine oturdu.

"Sen başla," dedi gergin bir gülümsemeyle kâseyi Gurney'ye doğru iterek.

Gurney tabağına biraz marulla bir parça avokado aldı ama aç değildi. Sulu çırpılmış yumurta, kuru çörek ve bir dilim karpuzdan ibaret hastane kahvaltısı iştahını kaçırmıştı.

"Barınak hazırlamayı yavaştan düşünmeye başlamalıyız," dedi Madeleine cam kapılardan dışarı bakarken. "Alpakalar için."

Birdenbire bundan söz etmesi Gurney'yi çok şaşırttı, sadece içinde bulundukları sıkıntılı durumdan alakasız olduğu için değil, aynı zamanda bir çift alpaka edinme konusunun yaklaşık altı aydır yani Harrow Hill olayının sonuçlanmasından sonra hiç açılmadığı için de.

Salatalarını yedikleri on dakika boyunca başka tek bir kelime bile konuşmadılar. Çatallarını bıraktıktan sonra Madeleine sofrayı topladı. Gurney de çalışma odasına çekilip kapıyı kapattı. Hardwick'le, Madeleine duymadan açık açık konuşabilmesi gerekiyordu.

Masasına geçip sırtındaki ağrının neden olduğu rahatsızlığı en az hissedeceği şekilde oturdu ve aramayı yaptı.

"Gene ne oldu lan?"

"Diğer aracın sürücüsü Sonny Lerman'mış."

"Lenny'nin oğlu?"

"Evet."

"Vay anasını! Sana çarpmasını nasıl açıklıyor peki?"

"Açıklamıyor. Ölmüş. Kafasına bir kurşun sıkılmış. Beni yoldan attıktan sonra biri onu vurmuş."

"Sana kim anlattı bunu?"

"Stryker dün akşam hastanede anlattı. Onu öldüren tabancanın benim elimde bulunduğunu ileri sürüyor. Barut izlerinin de."

"Barut izi eline nasıl bulaşmış olabilir ki?"

"Ağaç kütüğüne çarpınca kafamı vurdum ve bilincimi kaybettim. Sanırım o sırada Sonny'yi vuran şahıs gelip silahı elime tutuşturdu ve barut izi kalsın diye silah elimdeyken tetiği ikinci kez çekti."

Hardwick'ten kaba bir homurtu yükseldi. "Yani Harbane'deki buluşma sadece seni o ıssız yola, tam o saatte göndermek için ayarlanmış."

"Öyle görünüyor."

"Ama hâlâ özgürsün. Bu nasıl oldu?"

"Stryker bana NYPD'deki geçmişime saygısından süreci ağırdan alacağını söyledi."

"Yalana bak!"

"Farkındayım. Bu sebeple de olay yerinde dikkate alınmamış başka kanıtlar da olabileceğini düşünüyorum. Ayrıca Stryker'ın bana çarpan araçla ilgili ne bildiğini de öğrenmek isterim. Dahası Magnussen'ın adamları acaba üçüncü şahsın varlığını ortaya koyacak bir şeyler bulmuş olabilirler mi?"

"Benden X ışınlı görüşümle Stryker'ın kafasının ve BCI olay dosyasının içini okumamı istiyorsun galiba."

"Bana uyar. Ayrıca Magnussen uzun süre telefonumu alıkoydu. Bu da benimle Harbane'de buluşmak isteyen adamla yaptığım görüşme dahil olmak üzere yaptığım tüm görüşmeleri kaydettiği anlamına geliyor. Onun kontörlü bir hattan aradığını tahmin ediyorum ama telefon şirketi baz istasyonunun yerini belirleyebilir. Eğer Magnussen bu görüşmenin izini sürdüyse ne bulduğunu bilmek isterim."

"Tamam," dedi Hardwick sonunda, onaylayıcı bir tavırdan çok tehditkâr bir tonla. "Bu bilgiyi edinmek için uygulayacağım

baskıyla kalan son olumlu BCI ilişkimi de bozacağım. Lanet olsun Gurney. Bana borçlusun!"

Gurney bir süre çalışma odasının penceresinden dışarı baktı. Bütün arazi kara gömülmüştü. Üst kattaki çalışma odasından Madeleine'in en sevdiği çello ezgileri işitiliyordu. Şu an, emekli olan Gilimmerglass orkestrası üyelerinden birinden daha iyisini almadan önce kullandığı eski çellosunu çalıyor olmalıydı. Ona BCI hasarlı arabayı olay yerinin bir parçası olarak kabul ettiği sürece çelloyu geri alamayacaklarını izah etmişti.

Günün henüz yarısı bitmişti ama daha şimdiden bitkin hissediyordu. Beyin sarsıntısı belirtilerine teslim olmamaya karar vererek kendini dik oturmaya zorlayıp masasının üzerindeki Slade dava dosyalarına döndü. Önceki gün Blackmore Dağı'na gitmek üzere evden çıkmadan önce okumaya niyetlendiği görüşme kaydını buldu.

Görüşme kaydı "Lerman'ın Beer Monster'daki patronu Thomas Cazo ile görüşme" başlığını taşıyordu. Okurken Derlick'le Cazo'nun konuşmalarının bir yeri özellikle ilgisini çekti.

S. Derlick: Lenny Lerman'ın istifasıyla sonuçlanan o dönemdeki genel tavırları nasıldı?

T. Cazo: Yaklaşık bir aydır çok dalgındı Ağzını bıçak açmıyordu. Aksiydi. Sonra durup dururken büyük planıyla beraber heyecanlanırdı. Bana artık bu işe ihtiyaç duymayacağını söylüyordu. Canın cehenneme, ben gideceğim buradan der gibi bir tavrı vardı.

Çok bir şey ifade etmeyebilirdi belki ama Lerman'ın işinden ayrılmadan önce "yaklaşık bir aydır dalgın" olduğu açıklaması üzerinde düşünülmeyi hak ediyor gibiydi. Soru, bunu kime soracağıydı. Adrienne şu an, Sonny'nin ölümünün neden olduğu şokun etkisinde olmalıydı. Tavrı polisin ona ne anlattığına bağlı olsa da Gurney'nin olaya karışmış olabileceği bilgisinin verilme ihtimali göz önüne alındığında onunla konuşma imkânı olmayacağı çok açıktı.

Bu durumda geriye sadece Cazo kalıyordu. Gurney ona nasıl yaklaşması gerektiğine karar vermeye çalışırken bakışları pencereye, hızını artıran kar fırtınasına yöneldi. Siyah bir kuş hızla pencerenin önünden geçti. Arkasındaki kapının açıldığını duyunca döndü. Madeleine kapının önünde endişeli gözlerle ona bakıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Kötü değil," diye yanıtladı çok da doğruyu söylemeyerek. "Çalışıyordun, duydum. Eski çello iyi durumda mı?"

"Tonu iyi değil."

"Diğerini birkaç güne geri verirler sanırım."

"Peki ya arabamız?"

"Sigorta şirketinin vereceği karara bağlı. Bence perte çıkartıp bize parasını verirler. Bir ara onun yerine nasıl bir araç alacağımızı konuşuruz."

Karşı tepelerde savrularak yağan kara baktı. "Umarım tavuklar kümeslerindedir."

Gurney yanıt vermedi.

Ona döndü. "Canın acıyor mu?"

"Boynum tutuk biraz." Durumu bundan biraz daha kötüydü ama ağrısı olduğunu kabul etmenin zor geldiğini fark etti. Ağrıyla zayıflığı birbirine eş tutuyordu yani gerçeği itiraf etmek asla kabul edemeyeceği bir şeydi.

Masasına, dağınık dava dosyalarına baktı. "Emma'ya tüm bunlarla ilgili görüşlerini bildirmeye yakın mısın?"

"Söylemesi zor. Slade'in kulübesinde geçen kasım ayında olanlarla dün Blackmore Dağı'nda olanlar arasındaki tuhaf ilişki çok ilgimi çekiyor."

"Yani kurbanların baba ve oğul olmalarını mı diyorsun?"

"Sadece o değil. Oğulun cinayetini üzerime atmaya çalışıyorlar. Tıpkı babanın cinayetini Slade'in üzerine atıyor olabilecekleri gibi. Şantaj talebi Slade'e, Lenny'yi öldürmek için bir neden vermişti. Tıpkı arabama vurulup yoldan çıkartılmama

duyduğum öfkenin bana Sonny'yi öldürmek için bir neden vermesi gibi. Ama katilin önceliği ne onu anlayamıyorum. Asıl hedef iki Lerman'ı da öldürmek miydi yoksa bu sadece Slade'i ve sonrasında da beni suçlama çabası sırasında gerçekleşen basit bir yan sonuç muydu?"

"Senin tüm bu olaylara ne kadar dahil olduğun bence en önemli soru. Hukukun her iki tarafı da senin bu olayın dışında kalmanı istiyor gibi. Ben de öyle. Ve bunu ne kadar çabuk yaparsan o kadar iyi olacak."

Madeleine'in konuyu yeniden açma girişimini görmezden gelerek devam etti. "Bulmacanın eksik bir parçası olduğuna artık ikna olmuş durumdayım. Bu eksik parça cinayetlere, suçun başkası üzerine yıkılması çabalarına, kısacası her şeye bir açıklama getirecek."

"Bu da senin sihrin değil mi? Tüm tehlikeleri gözardı ederek her şeyi açıklayacağını umut ettiğin eksik parçayı aramak. Ve söz konusu tehlike de işin çekici tarafı, yanılıyor muyum?"

Gurney yanıt vermedi. Ama karısının söylediklerinde haklı olduğunu düşünmüyor değildi. Defalarca tehlikeli katillerle burun buruna gelmişti. O anlarda hissettiği korku daha iyi odaklanmasını sağlamış, reflekslerini güçlendirmişti. Örneğin karısının hayatı tehlikeye girdiğinde hissettiği canlılığı daha önce hiç hissetmemişti.

"Kümesin önündeki karları temizleyeyim," dedi Madeleine, Gurney'nin bir türlü alışamadığı ani konu değişikliklerinden birini daha sergileyerek. "Daha fazla birikmeden."

"Yardım edeyim," diye ısrar etti Gurney sandalyesinden kalkarken. "Temiz hava zihnimi açar."

Çalışma odasının ortasına gelmişti ki telefonu çaldı. Ekranda Barstow'un ismini görünce durup telefona uzandı.

"Haberlerim var," dedi. "Tavşanınla ilgili."

"Dinliyorum."

"Kürkün üzerindeki DNA bozulmuş. Sadece biyolojik sınıflandırma açısından değerlendirebiliriz. Cinse veya türe ait bir değerlendirme yapamayız. Ancak sınıflandırma bir şekilde enteresan sonuç verdi. *Reptilia*."

"Sürüngen mi?"

"Kertenkele, yılan. Kabaca sekiz bin tür canlı."

"Tavşanın bu tür bir... yaratıkla teması mı oldu diyorsun yani?"

"Ya da kertenkele veya yılanla teması olan bir şeyle teması olmuş."

"Bu vahşi doğada yaşayan bir canlı için gayet normal bir durum değil mi?"

"Teorik olarak evet ama pek muhtemel değil. Tavşanın ayaklarıyla karnında biriken DNA miktarı temasa uzun süre maruz kaldığını düşündürüyor. Muhtemelen de kapalı bir alanda."

"Olası senaryo ne o zaman?"

"Tavşanın bir süre bir herpetaryumda kalmış olması mümkün."

"Bu her gün duyduğum bir kelime değil."

"Sürüngenlerin tutulduğu yer. Bazen bir akvaryum büyüklüğünde olabilir. Ya da bir hayvanat bahçesinin sürüngenler bölümündeki kadar büyük. Ya da ikisi arasında herhangi bir boyutta. Bu tür bir ortamda tavşanın üzerindekini açıklayacak miktarda sürüngen DNA'sı bulunması gayet normal olurdu."

"Tamam... Ama neden böyle bir şey yapmışlar?"

"Yani tavşanı neden oraya koymuşlar demek istiyorsun, değil mi? Muhtemelen büyük bir kertenkele ya da yılan yesin diye"

"Oralarda sürüngenlere canlı yiyecek mi verilir?"

"Şart değil."

"O zaman neden...?"

"Belki," dedi. "Sahibi bunu izlemeyi seviyordur."

34

Çalışma odasının ortasında Barstow'un anlattıklarını düşünmeye o kadar dalmıştı ki Madeleine'in kendisine giderek artan bir endişeyle baktığını hiç fark etmedi.

"Neler oluyor?" diye sordu telefonu kapatır kapatmaz.

Gerçeği söylemeyi seçti. Sadece tavşandan kafası kesilmiş olarak değil de ölmüş olarak bahsederek bir nebze olsun yumuşatmaya çalıştı. Ardından Barstow'un laboratuvar incelemesi sonucu vardığı rahatsız edici sonucu izah etti.

"Neden daha önce bana tavşandan bahsetmedin?"

"Seni endişelendirmek istemedim."

"Hastaneden aradığında endişelenmemi istemediğin için Blackmore Dağı'nda geçirdiğin kazada az daha öleceğinden bahsetmediğin gibi mi?"

"Bir durumu anlatmanın çok farklı yolları vardır. Ben genellikle en az dramatik olanı tercih ederim."

"Neden?"

Bu basit bir soruydu ama verecek hazır bir cevabı yoktu.

"Bunu bir düşün," dedi Madeleine odadan çıkarken.

Düşünürken kendini daha rahat hissettiği birkaç şey vardı ve Lerman cinayetleri bu listenin başında geliyordu. Bu cinayetlerin anlaşılmaz nedeninin arkasında neredeyse tüm tasarlanmış cinayetlerin nedeni olan –güç gösterisi, açgözlülük, şehvet, kıskançlık, intikam– bir motivasyon olabilir miydi yoksa gerçek neden bir psikopatın irinli zihninin ürünü olan bambaşka bir şey miydi? Eğer katil gerçekten ruhen dengesiz biriyse, her iki cinayetin ustalıkla kurgulanmış olması bu dengesizlik hangi boyutta olursa olsun, soğuk bir zekânın ürünü olduğunu ortaya koyuyordu.

Thomas Cazo'nun Scott Derlick'le yaptığı görüşmenin çözümünde Lenny Lerman'ın istifasından önceki ay dalgın olduğuna dair sözleri kaygı veya depresyon işaretiydi. Ama Cazo, Lerman'ın istifa ettiği günkü tavırlarını hayat dolu, kararlı, iyimser olarak tarif etmişti. Derlick'in, Lerman'ın ruh halindeki bu değişiminin detaylarına kafa yormamış olması sinir bozucuydu.

Gurney, Cazo'nun numarasını duruşma tanıkları ana listesinde bulup aramayı gerçekleştirdi. Bir taraftan da içinden Stryker'ın getirdiği kısıtlamaların küçük bir ihlali olsa da farkına varma ihtimali çok düşük bu eylemine gerektiği takdirde kolaylıkla bir açıklama bulabileceğini geçiriyordu.

Telefon gergin bir sesle açılıncaya kadar on kez çaldı.

"Beer Monster."

"Thomas Cazo, lütfen."

"Burada değil."

"Ne zaman gelir?"

"Gece vardiyasında."

"Ne zaman başlıyor?"

"Ne?"

"Bay Cazo ne zaman orada olur?"

"Dört, beş gibi."

"Her gün o saatlerde mi gelir?"

"Boş günleri olan pazartesi ve salı günleri dışında. Başka biriyle konuşmak ister misiniz?"

"Hayır, onunla konuşmam gerek. Teşekkürler. Zaman ayırdığınız için sağ olun. Meşgulsünüz sanırım."

"Eleman eksiğimiz var. Üstelik tek forkliftimiz bozuldu. Eleman almalılar."

"İşiniz ağır değil mi?"

"Bu kadar ağır olmaz aslında. Tabii herkes üzerine düşeni yapsa. İşi başkası yapsın diyen çok burada."

"Yattığı yerden para kazanıyorlar yani," dedi Gurney anlayışla.

"Ama herkes yatmıyor. Biri yükü bırakınca başka biri gelip mecburen kaldırıyor. Evet, yatıyorlar ama başkalarının alın terinin üzerine. Bu çok saçma. Neymiş yetkisi varmış. Yetki." Kelimeyi yüksek sesle vurgulayarak söylemişti.

"Anlıyorum seni dostum."

"Adım ne demiştiniz?"

"Dave."

"Tamam, Dave. Kendine iyi bak. Kapatmam lazım."

"Kapatmadan önce bir şey soracağım. Bir ara orada çalışıyordu. Lenny Lerman. Onu hatırlıyor musun acaba?"

"Lenny ile ilgili konuşmak istiyorsan Cazo'yla konuş. İşim var benim."

Telefonu kapattı.

Konuyu Lerman'a çok ani getirmişti, muhtemelen bundan hiç söz etmese daha iyi olurdu. Sabır, Gurney'nin üzerinde çalışması gereken bir erdemdi. Ve buna da içinde beliren Beer Monster'a gitme arzusunu yatıştırmaya çalışarak başlayabilirdi. Hız elbette önemliydi ama her şey demek değildi. Cazo'yla konuşmayı yirmi dört saat ertelemek doğru yaklaşımın nasıl olacağına karar vermek için zaman kazandıracak ve baş ağrısı da etkisini biraz olsun azaltmış olacaktı.

Ardından dizüstü bilgisayarında Walnut Crossing, Blackmore Dağı, Harbane ve bitişiğindeki Scarpton kasabasını kapsayan uydu fotoğrafını açtı. Görüntü geçen temmuz ayına aitti.

İki kasaba dışında kalan kısmın çoğu ağaçlıktı. Terk edilmiş arazileriyse yabani bitki örtüsü yavaş yavaş ele geçiriyordu. İlgisini arazinin yapısından çok Walnut Crossing'i Harbane ve Scarpton'a bağlayan yollar çekiyordu. Evinden her iki kasabaya uzanan yol doğrudan Blackmore Dağı'ndan geçiyordu. Alternatif güzergâh sürüş süresini iki katına çıkarabilirdi. Arayan şahıs ona sanki kontrol ondaymış yanılgısı uyandırmak için Harbane veya Scarpton kasabalarından hangisini tercih ediyorsa onu seçmesini istemişti. Oysa hem Harbane hem de Scarpton'a gitmek için aynı

dağ yolunu kullanmak gerekliydi. Bu da gerçekte herhangi bir buluşma niyeti olmadığına dair inancını kuvvetlendirdi.

Gurney uydu fotoğrafının dağ yolu bölümünü büyüterek yoldan çıkarıldığı konumu buldu. Ardından o noktayı merkez alarak her yöne doğru iki kilometrelik bir alan belirledi.

İlk izlenimi yolun her iki tarafının da sık ağaçlarla kaplı olduğuydu. Biraz daha yakından bakınca iki küçük açıklık fark etti: biri yolun yaklaşık sekiz yüz metre solunda ve diğeri ondan biraz daha uzakta yolun sağında, ormana takriben beş yüz metre mesafede, Harbane istikametindeydi.

Sol taraftaki açıklığı büyütünce bir ahşap kulübe, bir baraka, üzeri muşambayla örtülü odun yığını ve ayaklı, uzun saksılar gördü. Ormanın içinden geçen bir toprak yol açıklığı anayola bağlıyordu.

Yolun sağ tarafına geçip diğer açıklığın görüntüsünü büyüttü. Burada daha büyük bir kulübeyle önlerinde piknik masaları ve ateş çukuru olan altı çadır vardı. Küçük bir kamp alanına benziyordu. Hava koşulları göz önüne alındığında muhtemelen kullanılmıyordu ama iki taraf da incelenmeye değerdi.

"David, ambarın yanında bir minibüs duruyor. Bir de kameralı bir adam."

Madeleine çalışma odasının kapısındaydı. Ses tonuna bariz bir eyleme geçme çağrısı hâkimdi.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve onun peşinden mutfaktan geçerek cam kapılara yöneldi. Madeleine yolun aşağı tarafını, ambarla gölet arasındaki bölümü işaret etti. Gurney en az bir iki gün daha görmeyi beklemediği uydu antenli, yan tarafı RAM Haber logolu aracı gördü. Kapüşonlu iki kişi aracın önündeydi.

Bunlardan biri kamerasını göz hizasına kaldırıp etrafında yavaşça dönerek kayda başladı. Diğeri kapüşonunu indirince uzun, sarı saçları göründü. Kameraman etrafın genel çekimini tamamlayıp sarışın kadına döndü. Kadın elini kaldırıp evi gösterdi. Kameraya bir şeyler anlatıyor gibiydi.

Madeleine dudaklarını sıktı. "Onlara buradan defolmalarını sen mi söyleyeceksin ben mi söyleyeyim?" İkinci seçeneği daha çok tercih ettiği çok belliydi.

"Bu iyi bir fikir değil."

"Neden?"

"Çünkü bu onların hoşuna gider."

"Defolmalarının söylenmesi mi?"

"İkimizden birini kayda almaktan memnun olacaklardır. Aslında benim Blackmore Dağı'nda yaşananlarla ilgili sorularına yanıt vermem çok hoşlarına gider ama ben şimdi gidip burada olmaya hakkınız yok diye bağırsam, onlar da insanların haber alma hakkı var falan diye karşılık verip bu tartışmayı kayda alabilirlerse de sevinirler. En ufak bir münakaşa bile sözde haber programlarına malzeme olacaktır. Bunlar bilgi toplamanın değil tartışmaların peşinde koşan insanlar. Beyin ölümü gerçekleşmiş seyircilerine bunları satarlar. Kavga, izlenme oranlarını arttırır. Kavgaya ya da tartışmaya sebep olmayan bir haber kaydı onlar için sıfırdır. İşte biz de onlara bunu vereceğiz. Sıfırı."

Madeleine'in vücut dilinden içinde bulundukları durum için bu sıfır münakaşa hususunun ona hiç de çekici gelmediği anlaşılıyordu.

Gurney, "Bir sonraki adımları kapının önüne kadar gelip bizi yanıt vermeye zorlamak olacak," diye ekledi. "Kapıları kilitleyeceğim ve üst kata çıkacağız."

Sarışın muhabirle kameramanın karla kaplı arazide beceriksizce yürüme çabalarını izlediler.

"Bu mu yani?" diye sordu Madeleine. "Arazimize girmelerine, kapımızı çalmalarına, canları ne isterse onu yapmalarına izin mi vereceğiz?"

Gurney belli belirsiz iç çekti. "Bizim için bu durum rahatsız edici olsa da onlar için çok daha sinir bozucu olacak. Güven bana."

Madeleine, Gurney kapıları kilitlerken bekledi. Eve yaklaşan davetsiz misafirlere son bir kez daha baktıktan sonra da üst kata yöneldi.

Çok kısa bir süre sonra kapı çalmaya başladı. Önce yan kapı, ardından cam kapılar, sonra evin arka kapısı sırayla çalındı. Muhabir kadın kapıları birer birer çalarken bir yandan da meydan okuma ve düşmanlık tonlaması dolu sesini giderek yükseltiyordu.

"Bay Gurney, RAM Haber'den geliyoruz. Lütfen kapıyı açın."

"Size sormak istediğimiz önemli sorular var. Bu sorulara yanıt vermek sizin de çıkarınıza olacak."

"Kapıyı açın. Bu hayati derecede önemli."

"Blackmore'daki vurulma olayındaki rolünüzle ilgili."

"Bu, olup bitenleri kendi açınızdan anlatma fırsatı olacak."

"O dağ yolunda ne yapıyordunuz?"

"Kurbanı ne zamandır tanıyordunuz?"

"Onu vurdunuz mu? Yanlış algıyı düzeltmek için büyük bir fırsat bu."

"Sonny Lerman'a kin beslediğiniz doğru mu?"

"Ziko Slade'den herhangi bir ödeme alıyor musunuz?"

"İki Lerman cinayeti arasındaki kayıp halka siz misiniz?"

"Size neden özel muamele yapılıyor?"

Bu rahatsız edici girişim sürerken Madeleine RAM işgalcilerine kendi soğukkanlı tepkisini göstermeye karar verdi. İhtiyatla ikinci kat pencerelerinden birini açıp Bach'ın canlı çello parçalarından birini çalmaya başladı.

Barok ezgilerin etkisi güçlüydü ama bir o kadar da komikti. Müziğin güzelliği, hassasiyeti ve ışığı çatışma tüccarlarının üzerinde süzülüyordu. Madeleine yayını kılıç misali savururken yüzüne kızgınlıkla harmanlanmış bir tatmin ifadesi yerleşmişti.

Gurney öfkeli RAM çiftinin sonunda dönüp kaygan arazide minibüslerine doğru yöneldiklerini görünce hoş bir zafer duygusu hissetti. Ama bu zaferin çok kısa süreli olacağından kuşkulanmıyor değildi.

35

Zonklamaya dönüşen baş ağrısı onu akşam yemeğinden kısa süre sonra yatmaya mecbur bıraktı. Bir dinip bir şiddetlenen ağrısı yüzünden huzursuz bir gece geçirdi. Birkaç kez uyumaya çalışmaktan vazgeçmenin eşiğine gelse de üzerine çöken ağırlık hissi nedeniyle yataktan çıkmadı. Bir ara içi geçer gibi olduysa da bu sefer de rüyasında kırmızı gözlü, devasa bir yeşil yılanın üzerine atıldığını görünce irkilerek uyandı.

Ancak şafak sökerken uykuya teslim oldu. Hiçbir şey düşünmeden dalmayı istediği uykusu çok geçmeden ya yanlışlıkla ya da kötü bir şaka yapma isteğiyle gerçekleştirilen bir aramayla yine bölündü. Biri öfkeli bir sesle veterinerde papağan bitlerini öldürecek bir şey olup olmadığını sormuştu.

Telefonu tam komodinin üzerine geri koyup en azından bir iki saat daha uyuyabilmeyi umduğu sırada bir daha çaldı. Bu kez arayan öfkeli sesiyle Emma Martin'di.

"David sen iyi misin?"

"Aşağı yukarı."

"Tanrıya şükür! Ne oldu?"

"Ne kadarını biliyorsun?"

"Daha bir dakika önce Albany haber kanallarından birinde Blackmore Dağı'nda bir kaza olduğuna ve birinin vurulduğuna dair bir haber duydum. Çok fazla ilgilenmemiştim ama sonra senin ve sonrasında da Sonny Lerman'ın isimlerinin geçtiğini duydum. Söylesene ne oldu?"

"Güzel soru. Sadece birinin bana çarpıp yoldan çıkardığını ve bu esnada kafamı bir yerlere çarptığımı biliyorum. Göründüğü kadarıyla ben kendimde değilken biri Lerman'ı vurup olay yerini beni katil olarak gösterecek şekilde düzenlemiş."

"Aman Tanrım! Çok üzüldüm, David! Kötü mü yaralandın?"

"Beyin sarsıntısı, birkaç kasta zedelenme. Fiziksel olarak pek bir şeyim yok."

"Ama yasal açıdan hiç de öyle görünmüyor. Bir avukat tutmalısın. İyi bir tane. Fiyatı ne olursa olsun ben hallederim."

"Teklifin için sağ ol ama bu işi kendim halletmeyi tercih ederim."

"Bunun Slade davasıyla ilgili yaptığın soruşturmayla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"O zaman bırak işi. Niyetim bu değildi benim. Başının belaya girmesini istemiyorum."

"Bu düşünceni takdir ediyorum gerçekten ama ben bir işi bu şekilde bırakıp gitmem. Bunun yanında beni durdurmak için çaba harcanması belli bir ilerleme kaydettiğim anlamına gelir."

Emma'nın daha fazla üstelemeyeceğini ortaya koyan iç çekişini duydu. "Lütfen dikkatli ol. Ve herhangi bir şeye ihtiyacın olduğu anda bana bildir."

Uykuya dönmenin artık imkânsız olduğunu bilerek dikkatle yatağından kalktı. Baş ağrısının geçtiğini fark edince biraz rahatladı. Duş aldı, tıraş oldu, giyindi, mutfağa gittiğinde Madeleine'in kahve makinesinin üzerine iliştirilmiş notunu buldu.

Kriz Merkezi'nde ilk vardiyadayım. Gerry Mirkle aldı beni. 15.00 gibi evde olurum. Yatakta kal! Biraz DİNLEN!

Dinlenmek en son istediği şeydi. Yulaf ezmesi ve kahveden oluşan hızlı bir kahvaltının ardından kümesteki su ve yemi kontrol edip tavukları gezinmeleri için kümesin önüne çıkardı. Sonra da Blackmore Dağı'na gitmek üzere kiralık arabasına yöneldi.

Önceki iki gün aralıksız süren kar fırtınası dinmiş yerini şaşırtıcı derecede mavi gökyüzünün altında bembeyaz uzanan çiftlik arazilerinde rüzgârla savrulan kar yığınlarına bırakmıştı.

Dağ yoluna ulaştığında ağaçların arasından süzülen sabah güneşi çevresindeki parlaklığı daha da arttırdı. Aydınlıkta her şey çok farklı görünüyordu. Az daha "kaza" yerini fark etmeyip geçip gidecekti.

Yolun beş metre kadar yanında, yerden tam bir tampon boyu yüksekliğindeki kısmen yarık bir ağaç kütüğü, kütükten kopmuş kıymıklar, ezilmiş otlar, burasının gerçekten de olay yeri olduğunu gösteriyordu. Yaşadıklarını gözünde canlandırmaya çalıştı ama güneşin parlaklığının neden olduğu kafa karışıklığı kar fırtınalı o günü hatırlamayı zorlaştırıyordu.

Yolun solundaki uydu fotoğrafının gösterdiği, çam ormanına giden toprak yolu buluncaya kadar devam etti. Dönüş yapmak için yavaşlarken yolun biraz daha yukarılarından yüksek devirli bir motor sesi işitti. Durakladı. Birkaç saniye sonra yolda hızla yaklaşan bir araç belirdi.

Gurney bir anlığına da olsa sürücüyü görebilmişti. Yüzü öfkeyle buruşmuş, genç, sıska bir adamın kullandığı araç virajı savrularak aldı, derken dev bir katranağacını sıyırıp kaldırımın üzerine çıkar gibi olduktan sonra patinaj yapıp Gurney'nin ön tamponunun köşesine vurdu. Hemen ardından da lastiklerini öttürüp egzoz borusundan duman saçarak aynı hızla Harbane istikametine doğru yoluna devam etti.

Gurney aracın plakasını zihnine yazıp toprak yola saptı. İleri-deki açıklığı artık görebileceği yere geldiği esnada yola fırlayan kahverengi, şekilsiz tişörtlü, bol pantolonlu, iriyarı bir kadın yarı koşarak yarı tökezleyerek ona doğru geldi. Arabayı durdurdu ve indi.

"Çarptı mı size?" diye sordu kadın panik dolu bir sesle. Bir yandan da burnunun ucuna düşen gözlüklerini yerine oturtmaya çalışıyordu. "O iyi mi? Siz iyi misiniz?"

"Ben iyiyim. Sadece tamponda küçük bir çizik. Siz?"

"Ne?"

"Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Nora. Ben annesiyim. Çarpışma sesini duydum. O iyi mi?" Kalın gözlük camları nemli gözlerinin büyük görünmesine neden oluyordu.

"Buradan hızla uzaklaşan aracın sürücüsünü kastediyorsanız durumu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yandan bir ağaca çarptı, şeritten çıktı sonra da uzaklaştı. Tam adınızı alabilir miyim?"

"Rumsten. Nora Rumsten. Sizce iyi midir?"

"Bilemiyorum hanımefendi. Oğlunuzun adı nedir?"

"Colson. Çok gürültülü bir çarpışmaydı. Ama siz iyisiniz değil mi? Peki ya arabanız? Çok hasar var mı?"

Gurney tamponunu kontrol etti. Sadece küçük bir çizik vardı. "Önemli bir şey yok. İsterseniz evinizde konuşalım."

Yine burnunun ucuna inen gözlüklerini bir kez daha düzeltip sanki evinin yerini doğrulamak istercesine açıklığa doğru şöyle bir baktı. "Evet, sanırım. Evet. Tamam."

Ama hareketlenmeyince Gurney yolun ilerisini göstererek, "Siz önden gidin ben takip edeyim," dedi.

Arkasından yavaşça ilerledi. Açıklığa geldiklerinde bir gün önce uydu fotoğrafında gördüğü bölgeyi şimdi yer seviyesinden görmüş oldu. Hem kulübe hem de baraka eski tarihli uydu fotoğrafından edindiği izlenime kıyasla daha büyüktü. Üzeri kapatılmış veranda eve eklenmişti. Yan taraflarında kar birikmiş yüksek saksılar yılın bu mevsiminde Catskill Dağları'ndaki çoğu bahçede olduğu gibi boş görünüyorlardı.

Açıklığın altı yedi metre kadar ilerisindeki odun yığının üzeri rüzgârın savurduğu karla kaplıydı. Üzerindeki eski bir Carhartt marka ormancı montu, çamurlu kot pantolonu, lastik botuyla, sakallarına ak düşmüş, kelleşmeye başlamış bir adam, dağınık haldeki, nispeten daha küçük bir yığın odunu düzeltmeye çalışıyordu. Ama ani hareketleri, kütükleri tutup bir tarafa hızla fırlatışıyla planlı bir çalışmayı yürütüyor olmaktan çok öfkesini dışavuruyor gibi görünüyordu. Gurney arabasından inip hırsını kütüklerden çıkaran adamı gösteren kadının yanına gitti.

"Şuna baksana!" diye bağırdı kadın. "Colson'u bu hale o getirdi işte. Onu suçlayamam. Babası böyle olursa o ne yapsın. Yani tabii ki size çarptığı için üzgünüm ama bu onun suçu değil. Hiç değil. Şuna bir baksana..." Durumun kelimelerle izah edilemeyeceğini orta koymak istercesine susup başını iki yana salladı.

Odun yığınıyla savaşan adama öfkeyle seslendi. "Umarım bu dağıttıklarını toplamaya niyetin vardır!"

"Dağıttıklarımı mı?" Elindeki ince bir odunu âdeta silah gibi tutup sallayarak ona doğru döndü. "Burayı o dağıttı ben değil. Lanet olsun, bir sürü iş çıkardı başıma!"

"Sen konuş dur. Bu arada Bert, tavırların ve o pis ağzın yüzünden Colson bir kaza daha yaptı!"

"Ne diyorsun sen be?"

"Kazayı duyamayacak kadar sağır mı oldun?"

Elinden odunu bırakmadan kadına doğru yürümeye başladı. "Ne kazası?"

"Önce ağaca sonra da bu beyefendinin arabasına çarptı. Colson ölebilirdi!"

Adam Gurney'yi şöyle bir süzdü. "Ağaca mı çarptı? Nasıl? Nerede?"

Gurney sakin bir sesle yanıt verdi. "Yolun sonunda. Çok hızlı kullanıyordu, kaydı, yolun yukarısındaki büyük baldıran ağacına çarptı, ardından benim ön tamponuma vurdu ve yoluna devam etti."

Bert yavaşça başını salladı. "Yani... büyük bir hasardan bahsetmiyoruz. Ağaç zaten önemli değil." Gurney'nin arabasına yaklaşıp tampona baktı. "Görebildiğim kadarıyla küçük bir çizik. Biraz pasta cila..."

Karısı sözünü kesti. "Konu o değil ki Bert! Tavırların yüzünden çocuk ortalıkta bir top mermisi gibi geziyor. Bu ilk defa olmuyor, farkındasın değil mi?"

Adam küçümseyici bir tavırla homurdandı. "Benimle ilgisi yok. Hem de hiç! Gerçek hayattan mümkün olduğunca hızla

uzaklaşmaya çalışıyor hepsi bu. Çocuğun doğru şeyleri yapmaya alerjisi var. Doğduğu günden beri her şeye itiraz ediyor. Ona okyanus mavi de hayır siyah diyecektir. Tamam, kabul siyah de bu sefer mor der. Ona bir şeyin doğrusunu göster emin ol o senin gösterdiğini yanlış şekilde yapar. İşi berbat eder. Üstelik bunu isteyerek yapar."

"Oğluna lanet olası aptal diye seslenmek yerine örnek olup doğru düzgün yol göstermeyi hiç düşünmedin, değil mi?"

Bert sararmış dişlerini gösterdi. "Başımıza açtığı beladan, bizi onca masrafa soktuktan sonra ona sadece isim takmakla yetindiğim için şükretmeli!"

Kadın ona iri, miyop gözleriyle uyarı dolu bir bakış attı.

Adam başını iki yana salladı, kızarmış eliyle dudağını sildi. Gözlerini kırpıştırıp boğazını temizledi. Gurney'yi tedbirli bakışlarla süzdü. "Uzun lafın kısası, yoldaki küçük kaza sizinle Colson arasında gerçekleşmiş. Ben öyle bakıyorum olaya. Bizimle bir alakası yok."

Gurney omuz silkti. "Öyle diyorsanız."

"Yaptıklarının sonuçlarına katlanmayı öğrenmeli. Arabanızı çizmiş, o zaman ona bedelini ödetin. Dikkatsiz araba kullanmak bir suç. Dava edin onu. Ona yeni bir tampona ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Hatta farınızın da değişmesi gerektiğini söyleyin. Bin dolar. En az. Gerçeklerle yüzleşmenin bedeli olarak. Ceremesini çeksin."

"Aslında buraya bunun için gelmedim ben."

Karı koca ikisi birden boş gözlerle ona baktılar.

"Geçen gün yolun aşağısında olan kazayı araştırıyorum."

Nora'nın gözlerinde bir ilgi parıltısı belirir gibi oldu.

Kocası hızla başını iki yana salladı. "O olayla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz."

"Ama neden bahsettiğimi biliyorsunuz, değil mi?"

"Sadece olayı biliyoruz. Hepsi o kadar. Dün Harbane radyosunda bahsettiler. Bir kaza olmuş. Yol verdin vermedin kavgası

gibi bir şeymiş galiba. Pek de dinlemedik açıkçası. Size anlatacak bir şeyimiz yok. Eğer o olay için geldiyseniz zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Adamın bu tavrı ya polisi ilgilendirebilecek her türlü şeye karşı hissedilen genel korkudan ya da bambaşka bir şeyden kaynaklanıyordu. Hangi seçenek doğru olursa olsun bu konuyu üstelemeye çalışmak hata olacaktı.

"Oğlunuz burada mı oturuyor?"

"Hayır, burada oturmuyor," dedi Bert hemen atılarak.

"Harbane'de kendi evi var," dedi Nora, daire sahibi olmak büyük bir başarıymış gibi belirgin bir gururla. "Eğer işinize yarayacaksa size adresini verebiliriz. İçeri gelin size adresi yazayım."

Kocası ona kaşlarını çatarak baktıktan sonra hızlı adımlarla darmadağınık haldeki odun yığınına yöneldi.

Bert'le Nora'nın anlaşmazlıklarını yabancıların önünde abartarak sürdürmekten hoşlanan çiftlerden oldukları anlaşılıyordu. Kendi lehlerine puan toplayarak, bitmek tükenmek bilmeyen evlilik savaşında bir tür Pirus Zaferi için avantaj sağlama çabasında gibilerdi. Gurney oğlunun adresini verme önerisinin aslında Nora'nın kendi görüşlerine destek sağlamak için onu bir kenara çekme isteğinden kaynaklanıyor olabileceğinden şüphelenmişti. Peşinden kulübeye yöneldi.

Nora, Gurney peşinden içeri girmek yerine verandada beklemeyi seçtiği için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Bir dakika kadar sonra üzerine bir şeyler yazdığı küçük bir kâğıt parçasıyla geri döndü. Seyrek kıvırcık saçlarını ensesinde dağınık topuz şeklinde toplamıştı.

"Bakın beyefendi, sizden Bert'ün davranışları için özür dilerim. Böyle bir şeye maruz kalmanız benim açımdan gerçekten çok utanç verici oldu. Diğer taraftan bunlara şahit olunca belki Colson'ın hayatı boyunca nasıl hırpalanmış olduğuna dair bir fikir de edinmiş oldunuz. Bert bir şeyi yapmak için sadece iki yol olduğuna inanır. Onun yolu ve yanlış olan yol. Kendi insani

zayıflıkları hakkında en ufak bir fikri bile yok. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Sanırım."

"Colson'ın potansiyeli var. Yetenekli. Zeki. Ama doğru bir rehberliğe ihtiyacı var. Kendi babası tarafından aşağılanmaya değil." Sesini fısıltı seviyesine kadar düşürdü. "Özellikle de uyuşturucuyu yeni bıraktığı bu günlerde. Şu an yaşayacağı en küçük bir stres bile... onu eski günlerine geri döndürebilir."

Duraksayıp elindeki kâğıda baktı. "İşte bu yüzden Colson'ın adresinin yanına kendi telefon numaramı da yazdım. Çizik tamponunuzun masrafı ne kadar olursa olsun eğer bana da bildirme nezaketi gösterirseniz..." Cümlesini yarıda bırakıp kâğıdı Gurney'ye uzattı.

Kâğıdı alıp cebine koydu. "Araştırdığım kazadan bahsettiğimde kocanız, ikinizin de o konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi. Ama ben onunla aynı fikirde olmadığınız izlenimi edindim. Yanılıyor muyum?"

"Sadece duyduklarımı biliyorum. Bert yarı sağırdır. Ama sorun şu ki sağırlık sadece kulaklarından değil gururundan da kaynaklanıyor. Eğer bir şey duymamışsa o zaman o şey kesinlikle olmamıştır. Çoğu zaman Colson ona bir şeyler söyler ama Bert daha sonrasında asla böyle bir konuda konuşulmadığını ileri sürerdi. Kim bilir kaç kere kendi evladının yüzüne kahrolası yalancı diye bağırmıştır."

"Yoldaki o kazaya dönersek, tam olarak ne duydunuz?"

"Şiddetli bir çarpışma sesi. Dışarda patatesler için çukur kazıyordum. Bert'e, bu da ne böyle, diye sordum. Hiçbir şey duymadığını iddia etti. Eğer bunu duymamışsa kıyamet günü çalacak borazanın sesini de duymaz bu, diye düşündüm."

"Başka bir şey duydunuz mu?"

"İki el silah sesi. Harbane'deki çiftlikte erkek kardeşlerimin her türden ateşli silahları var. Sabah akşam hep ateş edip dururlar.

Zamanla silah seslerini ayırt etmeye başlıyor insan. O gün duyduğum büyük bir tabanca sesiydi. .22'lik bir tüfek değildi."

Gurney takdirle gülümsedi. "İyi bir kulağınız var gibi."

"Belki Tanrı Bert'ün hiçbir şey duymadığını bildiğinden bana bu kabiliyeti verdi."

"Kurşun sesleri aynı silahtan mı geldi?"

"Muhtemelen. Aynı kalibre olduğuysa kesin."

"Aralarında ne kadar süre vardı peki?"

Duraksadı. Düşünürken dudaklarını hafifçe büzdü. "Bir dakika kadar. En fazla iki."

"İlk kurşun sesini çarpışmadan ne kadar sonra duydunuz?"

"Aşağı yukarı bir dakika kadar sonra diyebilirim."

"Yani ilk önce çarpışma sesi duydunuz. Bir dakika sonra da ilk kurşun sesini. Ve ondan bir veya iki dakika sonra da ikinci kurşun sesini. Doğru mu anlamışım?"

"İlk sesin çarpışma sesi olması haricinde evet. İlk ses bir motosiklet sesiydi."

"Motosiklet mi?"

"Ormanın içinden yola çıktı."

"Gördünüz mü?"

"Duydum."

"Ormanın içinden yola çıktı dediniz de..."

"Sesi tanırım ben. Lastikler asfalttayken sabit, düzenli bir ses çıkarır. Ama ormanda sürekli değişir. Yükselir, alçalır, yükselir. Çünkü sürücü sürekli vites değiştirir."

"Kardeşlerinizin motosikleti mi var?"

Başını iki yana salladı. "Yukarıdaki kamptaki çocuğun vardı. Bütün gün etrafta deli gibi gezinirdi. Bence sorunlu bir çocuktu."

"Tepedeki, yolun diğer tarafındaki kamptan mı bahsediyorsunuz?"

Başıyla onayladı.

"Ama artık motosikleti yok mu o çocuğun?"

"Kamp sahibinin oğluydu. Uzun süredir etrafta görünmüyor. Kamp sahibi gidip işletmeyi şu yeni gelen kadına bıraktığından beri yani. Bazen motosikletli kampçılar da geliyor tabii."

"Yani kazadan önce ormanın içinden yola doğru çıkan bir motosiklet sesi duydunuz. Kazadan ne kadar önce?"

Omuz silkti. "Belki on beş yirmi dakika kadar."

"Ama uzaklaştığını duymadınız. Uzaklaşma sesini ne zaman duydunuz peki?"

"İkinci silah sesinden hemen sonra."

"Polisi aramayı düşündünüz mü?"

"Bert başkalarının işine burnunu sokanların burnunu koparırlar, dedi."

"Sizi tehdit mi ediyordu?"

Küçümseyici bir tavırla iç çekti. "Tabii ki hayır. Bert kuru gürültüden ibaret bir insandır. Ama ben yine de kimseyi aramadım. Sabit telefonumuz yok. Burada cep telefonu da çekmiyor. Yakında şebeke gelecek diyorlar ama hep lafta kalıyor. Aramak için Harbane'e kadar gitmem gerekirdi. Bunu yapmama imkân yoktu. Çünkü Bert yağını değiştirmek için kamyonu kulübeye çekmişti. Üstelik kar fırtınası devam ediyordu. Belki yağı değiştirdikten sonra yine de gidebilirdim ama... Onunla yeni bir münakaşaya girmek istemedim."

Sustu. Gözlük camlarının büyüttüğü gözlerinde yaşlar birikmeye başladı. "Aslında kötü bir adam değil, biliyor musunuz? Sadece kontrol edemeyeceği şeyleri kontrol etmeye çalışıyor. Korkuyor. O yüzden böyle davranıyor. Kontrol edemediği her şey onu korkutuyor. Sorun tam burada. Çünkü Bert aslında çok az şeyi kontrol edebiliyor."

Dönüp odun yığınıyla ateşli savaşını sürdüren adama baktı. "Çok üzücü. Onun gibi olup kendilerini öldürecek kadar içen adamlar da var. Bert en azından çok içki içmez. Bu da bir şey, değil mi?"

36

Toprak yolun bittiği yere kadar çıkıp, babasından bir an evvel uzaklaşmak için aracını delice bir hızla kullanan Colson Rumsten'ın çarpıp parçaladığı katranağacının yanından geçen Gurney sola dönüp kamp alanı girişini bulmak için anayolda ilerlemeye başladı.

Dönüşü neredeyse hemen buldu. Yolun kenarına, üzerinde son derece kötü bir yazıyla BLACKMORE ÇAMLARI KAMP ALANLARI yazılmış, derme çatma bir tabela iliştirilmişti. Ormana doğru inen, lastik izleriyle dolu, buzlu yol Bert'le Nora Rumsten'ın mülküne giden yola göre daha zorlu gibi görünüyordu. Yolda kayıp kiralık arabayla yokuşta mahsur kalma riskini almak istemediğinden aracını tabelanın yanına park edip aşağıya yürüyerek inmeye karar verdi.

Buz parçaları arasında dikkatle yürüyordu. Geçirdiği beyin sarsıntısı yüzünden düşmemek için çok daha büyük özen gösteriyor, bu da on yıl daha yaşlanmış hissetmesine neden oluyordu. Yol sonunda onu Rumstenlarınkinden daha gölgeli bir açıklığa getirdi. Etraftaki yaprak dökmeyen ağaçlar hem daha uzun hem de daha sıktı. Burada sadece donmuş toprak ve çam iğneleri vardı; bitki, çim ya da güneşten eser yoktu. Açıklığın sol tarafında tek katlı, geniş verandalı, ahşap bir kulübe vardı. Sağ tarafaysa uydu fotoğrafında gördüğü ateş çukurları ve piknik masalarının eşlik ettiği altı çadır yerleştirilmişti.

Evin yanına mavi bir kamyonet park edilmişti. Görüş alanı dışında bir yerden jeneratör sesi geliyordu. Uzun bir ladin ağacının tepesinde gürültücü bir karga Gurney'nin tahmininice, varlığının neden olduğu hoşnutsuzluğu dışarı vuruyormuş gibi hiç susmuyordu.

Sanki karganın sesine yanıt verircesine ahşap evin kapısı açıldı ve elinde uzun, tahta bir kaşık olan bir kadın verandaya çıktı.

Üzerinde kırmızı kareli gömlekle dizleri çamur lekeli, haki kargo pantolon vardı. Darmadağınık sarı saçlarının arasından sorgulayıcı ama düşmanca olmayan bir ifadeyle bakıyordu.

Gurney kendini tanıttı. Ardından iki gün önce Blackmore dağ yolunda meydana gelen bir otomobille bir kurtarma kamyonunun karıştığı kazayı araştırdığını açıkladı.

"Üzgünüm, o konuda size söyleyecek fazla bir şey bilmiyorum."

Anlayışla gülümsedi. "Herhangi bir şeyin bile yardımı olabilir. Belli ki meşgulsünüz. Böyle gelip işinizi böldüğüm için özür dilerim ama sadece birkaç hızlı soru için birkaç dakikanızı ayırabilirseniz..."

Gurney'yi şöyle bir baştan aşağı süzdükten sonra, "Ateşte tatlı patates çorbam var. Eğer içeri girerseniz ben çorbayı karıştırırken siz de sorularınızı sorarsınız."

Peşi sıra eve girdiğinde kendini yakın uçta ocak, lavabo, buzdolabı ve çalışma masası; ortada geniş bir çam ahşabı yemek masası; uzak uçta bir deri kanepeyle iki koltuğun yer aldığı çok bölümlü bir odada buldu. Yemek masasının arkasındaki taş şöminede ateş yanıyordu.

Kadın ocağa yönelirken Gurney'ye masanın sonundaki sandalyeyi gösterdi. "Adım Tess Larson. Oturun. Başınıza ne oldu?"

"Bir yere çarptım."

Kadın ocaktaki siyah tencereyi karıştırmaya başladı. "Morluğun büyüklüğüne bakılırsa kalkıp dolaşabilmeniz gerçekten şaşırtıcı."

"Yapılması gereken işler varsa, kalkıp yapmak gerekir."

"Bilgece. Pekâlâ, yapılması gereken ne?" Tencereyi karıştırmaya devam ediyordu.

"Yoldaki o kazayla ilgili bölgedeki insanlarla henüz olay hafızalarındaki tazeliğini kaybetmeden konuşarak mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışıyoruz." Kendi araştırmasının resmi soruşturmanın bir parçası olduğunu ima eden "biz" ifadesinin

bir nebze aldatıcı olduğunun farkındaydı. Diğer yandan bulduğu her türlü bilgiyi BCI'ya iletme niyetinde olduğundan bu, o kadar da yanlış sayılmazdı.

Tencerenin altını kıstı. "Size nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Aslına bakarsanız, olay sırasında tam olarak burada değildim."

"*Tam olarak* derken?"

Sırıttı. "Şöyle ki; bir iyilik yapmak için Harbane'e inmiştim. Dönüşte yolun bu kısmının kapatıldığını gördüm. Polis memuruna ne olduğunu sordum. Bana ileride ciddi bir trafik kazası olduğunu ve geçmek için uzun süre beklemem gerekebileceğini söyledi. Ama hastalığı bir hayli ciddi olabilecek bir misafirim olduğunu söyleyince geçmeme izin verdi. Tüm bildiklerim bundan ibaret."

"O günden sonra başka hiçbir şey duymadınız mı? Haberlerde falan?"

Başını iki yana salladı. "Radyom da televizyonum da yok. Dışarıyla mümkün olduğunca az ilişki kurarım. Zaten burada olma nedenim bu. Huzur. Meditasyon. Derin düşünme." Duraksadı. "Bir şey içmek ister misiniz? Kahve? Çay?"

Yararlı bir bilgi edinme şansının çok az olduğunu gördüğünden ikramı geri çevirmeye niyetlenmişti ki sonra içinde beliren dürtüyle fikrini değiştirdi. "Kahve harika olur. Sütsüz, şekersiz."

Ocağın yanındaki makineye bir kahve kapsülü koyup suyun kaynama sesini duyuncaya kadar bekledi. Ardından fincanı hazneye yerleştirip dolmasını bekledi. Kahve fincanını Gurney'ye getirip onu ilgiyle süzerek karşısındaki sandalyeye geçti.

Sessizliği Gurney bozdu. "Burada olmanızın amacından bah-
·ediyordunuz..."

"Biraz uzaklaşmak. Kafeste çarkını döndüren bir hamster mi-
·li boş yere çabalamaktan kaçmak. Derin düşünmek."

"Neyi düşünüyorsunuz?" Ses tonunun New Age* temelli düşüncelere karşı olumsuz tavrını ele vermemiş olmasını umuyordu.

"Yaşamımın amacını. Kariyerimi. Son on yılımı sosyal hizmetler uzmanı olarak geçirdim. Herkesin iyi, mutlu olması için özellikle de mutlu olma şansı düşük olanların bu fırsatı bulabilmesi için çabalamak gibi bir yanım var. Ama bu aynı zamanda yıpratıcı bir şey. Bir noktada eğer hâlâ içinizde bir miktar sağduyu kalırsa kendinizi geri çekmeyi bilmek zorundasınız. Ormanın içindeki bir kamp için bekçi arandığına dair bir ilan gördüm. Sahibiyle tanıştım. Bana bu işi önerdi. Ben de kabul ettim. Ve işte buradayım. Dağın başında, hâlâ eskisi gibi koşturmaya meyilli yanımla savaşarak yaşamaya çalışıyorum. Aslında kaza olduğunda da o sebeple burada değildim."

"Nasıl yani?" Kahvesini yudumlarken sabırsızlıkla kafeinin etkisini bekliyordu.

"O gün burada olan çocuk için gitmiştim. O sabah kasasında motosiklet taşıdığı büyük, siyah bir kamyonetle geldi. Çamurlukları yüksek arazi araçları vardır ya, işte öyle bir şey." Başını iki yana salladı. "Koca koca adamların nasıl olup da sese ve hıza bu derece düşkün olabileceklerini hayatım boyunca hiç anlamadım. Her neyse, kamp yeri için elli doları peşin ödedi sonra da sabahın geri kalanını kamyonetinde oturarak geçirdi."

"Adını hatırlıyor musunuz?"

"Jim Brown."

"Burada olmama sebebinizin o olduğunu söylemiştiniz."

"O gün öğleden sonra saat bir civarında kapımı çaldı ve kalp ilacını almak için eczaneye gidip gidemeyeceğimi sordu. Kalbinin sıkıştığını ama haplarını getirmeyi unuttuğunu söyledi. Doktorunun muayenehanesini aramış ve telefon edip ilacın reçetesini Harbane'deki eczaneye iletmelerini istemiş. Kendini oraya

---

* New Age, meditasyon, holistik sağlık, psişik deneyim, reenkarnasyon gibi konulara ilgi duyan alternatif ruhsal alt kültürler tanımlamakta kullanılan popüler bir terim. (ç.n.)

gidebilecek durumda hissetmediğini söyledi. Onu eczaneye ya da isterse acil servise götürebileceğimi söyledim ama birinin onu görmeye geleceğini ve o geldiğinde burada olması gerektiğini söyledi. Çok gergin görünüyordu, bu da benim iyilik yapmaya hevesli yanımı devreye soktu. Ona ben ilaçlarını getirinceye kadar kanepeye uzanmasını söyledim."

Gurney odanın diğer ucundaki deri kanepeye bakarak başını salladı. "Durun sonra ne olduğunu tahmin edeyim. Harbane'deki eczaneye gittiğinizde size Brown adında biri için kendilerine herhangi bir reçete gönderilmediğini söylediler. Siz buraya döndüğünüzde de gitmişti."

Şaşkınlıktan ağzı açık bir halde Gurney'ye bakakaldı. "Nasıl..."

"Atladığım bir şey var mı?"

"Sadece masanın üzerine bir elli dolarla beni sıkıntıya soktuğu için özür dilediği ve az önce doktorunun eczaneye telefon edemediğini, burada buluşacağı arkadaşının da gelemeyeceğini öğrendiğini açıkladığı bir not bırakmıştı. Ama... Bunu nereden bildiniz?"

"Uzun hikâye. Bıraktığı not hâlâ sizde mi?"

Bunu bir an düşündü. "Şömineye attım."

"Siz Harbane'e giderken kamyonetini nereye park ettiğini hatırlıyor musunuz?"

"Size gösterebilirim." Kapının yanındaki, dışarıda giydiği giysilerin asılı olduğu askıdan mavi, şişme kayak montunu aldı.

Gurney de kendi montunun önünü kapatıp peşi sıra, yapraklarını dökmeyen, uzun ağaçların gölgesiyle iyiden iyiye serinleyen açıklığın diğer tarafındaki çadırlardan birinin önüne doğru ilerledi. En uzun ağacın tepesindeki karga sessizce izliyordu.

Çadırın önündeki tekerlek izleriyle dolu, buzlu zemini gösterdi. "Eğer aradığınız şey onun aracının tekerlek izleriyse şanslısınız. Kar fırtınası sırasında buraya gelmişti ama sıcaklık donma noktasının biraz üzerindeydi. Zemin de son yağmurdan dolayı

yumuşaktı. Şu manasız eczane yolculuğum sırasında az daha çamura saplanacaktım. Oradan biliyorum."

Gurney çadırın etrafındaki zemini inceledi. Aniden düşen sıcaklık toprağı sertleştirmiş, böylece biri dört diğeri iki tekerlekli olmak üzere iki aracın izleri korunmuştu. Kadının, misafirinin kamyonetinde gördüğü motosiklet belli ki o Harbane'deyken indirilmişti. Soru, nereye gittiğiydi.

Gurney, çarpışmanın gerçekleştiği yere gittiğini tahmin ediyordu. Bu da Nora Rumsten tarafından işitilen motor sesi ve ardından gelen silah seslerini açıklardı. Eğer öyleyse, sürücü kurşunlama olayına ya tetikçi olarak ya da destek mahiyetinde karışmış demekti. Birinci olası senaryoya göre Sonny'yi her kim vurduysa buraya onun kamyonetiyle gelmişti. Ve motosikletlinin görevi tetikçiyi olay yerinden mümkün olduğunca hızlı uzaklaştırmaktı. Aynı zamanda kütüğe çarptığı esnada gelip Gurney'nin kafasına vurarak onu bayıltma görevini de üstlenmiş olması mümkündü.

Gurney çadırın etrafında giderek genişleyen daireler çizerek dolaşıp lastik izlerini kontrol ederken Tess Larson da durup onu izledi. Göründüğü kadarıyla motosiklet kamyonetten indirilip yan taraftaki ormanın çalılık olmayan bölümüne götürülmüştü. Sürücü kaza yerine gitmeyi amaçladıysa da yola kolay güzergâhı izleyerek çıkmamıştı, büyük ihtimalle oradan geçen başka biri tarafından görülme riskini almak istememişti.

Ormana giden motosikletin izlerini takip etmeden önce Gurney, Tess'e döndü. "Bir şey daha yapmanızı istiyorum. Evinize geri dönün. Bir kâğıt alın ve önceki güne geri dönmeye çalışın. Jim Brown'la tanıştığınız güne. Acele etmeden onunla ilgili hatırladığınız her şeyi yazın. Fiziksel ayrıntılarını, tavırlarını, sesini, aksanını. Her şeyi. Önemsiz gibi görünse bile aklınıza her geleni yazın. Bunu yapabilir misiniz?"

"Bunu neden yapmamı istediğinizi açıklamanız şartıyla, evet."

"Siz Harbane'deyken yolda olan olay kaza değildi. İki araç çarpıştı. Bu araçlardan birinin sürücüsü vuruldu. Ben de misafirinizin bu olaya karıştığı kanaatindeyim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani o çocuk beni ayak altından uzaklaştırmak için mi Harbane'e gönderdi?"

"Tahminim o yönde."

Gözlerindeki korku arttı. "Ya gitmeyi reddetseydim?"

"Bunu düşünmeye gerek yok."

"Aman Tanrım! Pekâlâ, onu ne kadar hatırladığıma bir bakayım."

Gurney ormana doğru motosiklet izlerini takip ederken bir yandan da olaydaki kendi konumunu daha ne kadar gizlemeyi başarabileceğini düşünüyordu. Tess Larson'ın, polis soruşturmasının müdahillerinden biri olduğuna inanmasını sağlamıştı. Onu aldatmaktan hoşnut değildi ama her soruşturmada çıkarların dürüstlüğe üstün geldiği anlar vardı.

Belirgin izler rotayı takip etmeyi kolaylaştırıyordu. Bu izler kamp alanından neredeyse çarpışmanın gerçekleştiği olay yerine dek ulaşıyordu. Hedef bölge başlangıç yerinden görünmediğinden sürücünün rotayı daha önceden programlanmış navigasyon cihazını kullanarak belirlediği sonucuna vardı. Bu ilginçti ama büyük bir sürpriz değildi. Saldırıyla ilgili her şeyin dikkatlice planlandığı zaten belliydi. Lastik izleri yola kısa bir mesafe kala görünmez oldu. Burada ağaçların içinde kalan motosiklet yoldan tesadüfen geçebilecek başka bir araç tarafından görülmeyecek bir noktaydı.

Sarı olay yeri şeridinin kalıntılarından Gurney polisin bu bölgeyi kapadığını anladı. Güvenlik alanı kabaca merkezi çarpışma alanı olmak üzere, on iki ila on beş metre yarıçaplı bir bölgeyi kapsıyordu. Ancak bu alanın ormanda bir motosikletin olduğuna dair kanıtları ortaya koyabilecek mesafeye kadar uzanmadığını fark etti. Bu ihmal BCI soruşturmasında hayati derecede önemli bir kör nokta yaratmış olabilirdi.

Telefonunu çıkarıp lastik izlerini fotoğrafladı. Ardından arazideki yerinin tam olarak anlaşılabilmesi için birkaç tane de geniş açılı fotoğraf çekti. Orman yolunu takip ederek kamp alanına döndü ve son olarak kamyonetin bıraktığı lastik izlerinin fotoğraflarını da çekerek fotoğraflama işini bitirdi.

Bu fotoğrafları eyalet polisiyle paylaşmak gibi bir sorumluluğu vardı ya da en azından onları bu lastik izleri ve Tess Larson'ın yalancı misafiriyle ilgili anlattıkları hakkında bilgilendirmesi gerekiyordu. Ama Kyra Barstow'un yardımıyla kendi araştırmasını gerçekleştirmeden önce bunu yapma konusunda isteksizdi.

Ona göndermeyi planladığı fotoğraflara ekleyeceği metni yazmaya başlayacaktı ki Tess Larson evden çıkıp ona çizdiği üç karakalem eskiz uzattı. Birine adamın yüzünü, diğerine kamyoneti, üçüncüsüneyse motosikleti çizmişti. Özür dilercesine omuz silkti. "Bir şeyleri kelimelere dökme konusunda berbatımdır. Çizim konusundaysa biraz daha iyi sayılırım."

"Bunlar müthiş," dedi. "Şu Jim Brown adlı adamla ilgili çizimlerinizde görülmeyen başka herhangi bir şey hatırlıyor musunuz?"

Dikkatle düşünürken kaşları çatıldı. "Belki bir tek şey. Erkeklerin çoğu fiziksel sorunlarını özellikle de ağrılarını küçümsemeye eğilimlidirler. Özellikle de kadınların yanında. Aslında şu an siz de belki farkında bile olmaksızın, tam olarak bunu yapıyorsunuz. Yürürken gösterdiğiniz aşırı dikkat, muhtemelen başınızdaki yaranın size dışarıdan anlaşılmasına izin verdiğinizden çok daha fazla sıkıntı verdiğini düşündürüyor. Ama onun açısından sanırım durum tam tersiydi. Acı çektiğinin anlaşılmasını ister gibiydi. Bunu o sırada fark etmemiştim ama şimdi yüzündeki o gergin ifadeyi çizerken bu tavrı aklıma geldi."

"Sizce bunu sizi kandırmak için mi yapıyordu?"

"Evet. Bu yüzden de şu an kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum."

37

Arabasına dönünce Gurney, Tess'in verdiği çizimlerin ve lastik izlerinin fotoğraflarını Kyra Barstow'a yolladı. Sonny cinayeti NYSP'nin ve kendi adli tıp biriminin yetki alanına girdiğinden Barstow'un bu olayla herhangi bir resmi bağlantısı yoktu. Gurney tıpkı kafası kesilmiş tavşan konusunda olduğu gibi onun kişiliğinin bir parçası olan merak duygusuna güveniyordu.

Bu sefer ondan kapsamlı lastik izi veri bankasına erişmesini, izlerin ne tür bir lastiğe ait olduğunu tespit etmesini, buradan da bu lastikleri orijinal donanım olarak kullanan araçların listesine ulaşmasını istedi. Bu sayede Tess'in kamyonet ve motosiklet çizimlerinin bu tür bir araçla eşleşip eşleşmediğini kontrol edebileceklerdi. Adını Jim Brown olarak veren şahsın yüz çizimi konusundaysa Barstow'dan somut bir şey çıkmasını beklemiyordu. Ama yüz eskizinin tetikçiye ya da işbirlikçisine ait olma ihtimalini göz önünde bulundurarak onu da ilgilendikleri arasına dahil etti.

Bir sonraki durağıysa Lenny Lerman'ın eski patronu Thomas Cazo ile görüşmeye gideceği Calliope Springs'teki Beer Monster'dı. İlgisini bir anda oğulun öldürülmesi konusundan babanın öldürülmesine çevirmenin zihinsel olarak bir hayli yıpratıcı olduğunu fark etti. Diğer taraftan bu iki cinayetin birbiriyle bağlantılı olduğundan giderek daha fazla emin olduğundan bunun gayet uygun bir hareket olacağını hissediyordu.

Calliope Springs'e giderken Walnut Crossing'den geçeceği için önce eve uğrayıp Scott Derlick'in Cazo ile yaptığı görüşmenin dökümünü yanına almaya karar verdi. BCI soruşturmasına ait bir görüşme kaydının elinde olması resmi bağlantıları olduğu izlenimi yaratmasında işe yarayabilirdi. Dahası Cazo'yu bu şekilde aldatmak ona, Tess Larson'ı aldatırken hissettiğinden daha az rahatsız edici geliyordu.

Blackmore Dağı'yla Walnut Crossing arasındaki yolun yarısında çılgın Catskill havası değişti. Koyu bulutlar gökyüzünü kapladı ve ortalık bir anda karardı. Kuşkonmaz tarhının yanına park ettiği esnada da kar atıştırmaya başladı. Tavuklar âdeta değişen havayı fark etmişler gibi kümesin önünde sakince kümelenmişlerdi. Gurney hızla içeri girdi, masasının üzerinden Cazo'nun görüşme dökümünü aldı. Arabasına geri dönüp Calliope Springs'e gitmek üzere yola koyuldu.

Aşırı sade Beer Monster binasının önündeki otoparka girdiği sırada bir açılıp bir kapanan hava yine kararmış, rüzgârın ve karın şiddeti artmıştı. Penceresiz, betonarme bina bir perakende satış mağazasından çok bir depoya benziyordu. Gurney düşük kaliteli görünümün düşük fiyatları çağrıştırmasından fayda sağlamaya çalışan ilk iş yeri bu değil, diye geçirdi içinden.

Civardaki diğer dükkânlar estetikten aynı derecede uzaktı. Yanındaki fidanlık mevsimden dolayı kapalıydı. Bahçede duran, etrafı zincirle kapatılmış boş metal raflarla gelişigüzel istiflenmiş tahta paletler terk edilmiş bir cezaevi izlenimi bırakıyordu.

Cebindeki görüşmenin kaydıyla arabadan inip Beer Monster'ın sade, metal giriş kapısına yöneldi. Kapı ona yetişkin video kaset dükkânlarının girişini hatırlatmıştı.

İçerisi aynı dışarısı gibi gösterişsiz ruhu taşıyordu. Uzun, çelik raflar arasındaki koridorlarda işçiler bira kasalarıyla dolu el arabalarını itiyorlar, müşteriler büyük alışveriş arabalarını altılı ve on ikili paketlerle dolduruyorlardı. İçerinin tozlu havasına ekşi bir koku hâkimdi. Tüm alanı, çelik konstrüksiyona monte edilmiş floresan armatürlerin soğuk gölgesiz ışığı aydınlatıyordu. Isıtma sistemlerindeki titreşimden kaynaklanan tiz bir vızıltı hiç kesilmiyordu.

Gurney burasının çalışmak için korkunç bir yer olduğunu düşündü. Eğer Lenny Lerman hayal ettiği gibi rahat bir yaşama ve servete kavuşmak için bir yol bulduysa, bu yol ne kadar tehlikeli

olursa olsun, çalışma koşullarını da düşününce baştan çıkarılmanın çok zor olmadığı belliydi.

El arabasını iten bir işçi yanından geçerken Gurney ona Cazo'yu nerede bulabileceğini sordu. Adam durmadan orta koridorun arkasındaki camlı ofisi gösterdi. Gurney gösterilen yere ulaştığında içerideki Cazo'yu mahkeme videosundaki duygusuz yüz ifadesi ve kalın yapılı vücudundan hemen tanıdı. Telefonunu sessize alıp kapıyı tıklattı.

Camın arkasından yüzüne uzun bir süre bakan Cazo nihayet masasının yanındaki bir düğmeye dokundu. Kapının kilidi açıldı. Gurney puro kokusu sinmiş ofise girip kendisini Slade cinayet davasındaki bazı eksik noktaları araştıran bir dedektif olarak tanıttı. Adam dudaklarını çok hafifçe sıkmak dışında hiçbir tepki vermedi. Küçük, siyah gözlerindeki düşmanca bakışları hiç değişmiyordu.

Gurney cebinden görüşmenin kaydını çıkardı. "Dedektif Scott Derlick'le yapmış olduğunuz bu görüşme kaydına göre, size Lenny Lerman'ın ruh hali sorulduğunda, istifasından yaklaşık bir ay kadar önce tavır ve davranışlarında bir değişim gözlemlediğinizi belirtmişsiniz."

Cazo omuz silkti. "Eee?"

"Bu konuda biraz daha ayrıntı verebilir misiniz? Lerman tam olarak nasıl değişti?"

"Ben konuyu anlamadım. Mahkeme bitti. Slade kodese tıkıldı. Hikâye bitti. Öyle değil mi?"

"Slade davayı temyize götürebilir. Bu yüzden her şeyi bir kez daha gözden geçiriyoruz. Özellikle de Lerman'ın Slade hakkında ne bildiği ve bunun onu nasıl etkilediği konusunda. Sizin gözlemlediğiniz bu değişiklikler önemli olabilir. Bunları tanımlayabilir misiniz?"

Cazo uzanıp masanın üzerindeki ataşı alıp oynamaya başladı. "Sessizleşmişti."

"Nasıl yani?"

"Lerman konuşmayı severdi. İnsanların onun bağlantıları olduğunu düşünmesini isterdi. Sürekli onu tanıyorum bunu tanıyorum der dururdu. Haberlerde federallerin önemli bir suçluyu yakaladığını duyardık ve birden Lerman onu tanıdığını hatta akraba olduklarını söylerdi. Vinnie Amca, Joey Amca. Artık her kim olursa. Onu dinleseniz her çete liderinin onun lanet olası amcalarından biri olduğuna inanırdınız."

"Sonra bunu yapmayı kesti mi?"

"Sanki biri kapatma düğmesine basmış gibi. Sonra belki dört beş hafta boyunca tek kelime bile etmedi. Sonra durup dururken hayata geri döndü. Sanki tüm o saçmalıklarını biriktirmişti. Sonraki bir iki hafta boyunca ne kadar büyük olduğunu bile söyleyemeyeceği kadar büyük bir adamla bağlantısı olduğunu anlatmaya başladı. Bana ünlü birini fena şekilde faka bastıracak acayip bir fikri olduğunu ve bu sayede artık burada sürünmek zorunda kalmayacağını anlatıp durdu. Hatta işini al bir tarafına sok da dedi." Cazo duraksayıp böylesi bir aptallık karşısındaki tutumunu başını iki yana sallayarak gösterdi. "Küçük bir piçe göre çok büyük laflar, değil mi?"

"İşin sonunun böyle olmasına şaşırdınız mı?"

Cazo sessizce gülümsedi. "Sadece bir salak şaşırırdı."

Âdeta ölüm soğukluğu yayan bakışları Gurney'ye, Marcus Thorne'un Slade'in mahkemesi sırasında gündeme getirdiği onun takma adını –Kanca Tommy– ve bu adın çirkin anlamını hatırlatmıştı.

38

Arabasına dönen Gurney, Cazo'yla görüştüğü sırada camında biriken karları temizlemek için silecekleri çalıştırdı. Lenny Lerman'ın sergilediği tutum değişikliklerini ve bu değişikliklerin zamanlama-

sının günlüğündeki tarihlerle ne kadar örtüştüğünü düşünüyordu. Üç tarih öne çıkıyor gibiydi. Günlüğüne ilk kez 24 Ekim tarihinde yazmıştı. Ve bu yazıda Lerman'la adı Jingo olan biri arasında geçen bir konuşmaya değiniliyordu. Bu konuşma esnasında Lerman, Slade'in geçmişine ait onu sarsacak ve ona bir şantaj planını şekillendirme fırsatı verecek bir bilgi edinmişti. 2 Kasım tarihinde Sonny ve Adrienne'le yenen bir akşam yemeği söz konusuydu. Burada Lenny gerçekleştirmeyi düşündüğü planı anlatmıştı. 6 Kasım tarihindeyse Beer Monster'dan istifa edişi anlatılıyordu.

Bu iki haftalık süre –24 Ekim'de Slade'in sırrını öğrenmesiyle başlayıp 6 Kasım'da istifasıyla biten dönem– Cazo'nun, Lerman'dan yeniden hayata döndü diye bahsettiği dönemle gayet tutarlı görünüyordu.

Fakat Lerman'ın Slade'in sırrını keşfedişinden üç ya da dört hafta öncesi –Cazo'ya göre Lerman'ın alışılmadık bir biçimde sessizleştiği dönem– Gurney'nin ilgisini çekmişti. O günlere ait günlükte herhangi bir bilgi yer almadığından Lerman'ın o dönemdeki tuhaf davranışlarının nedenini öğrenmek ilave araştırmalar gerektirecekti.

Cazo'yla görüşmeden önce sessize aldığını hatırladığı telefonunu çıkardığında iki yeni sesli mesaj geldiğini gördü. Birincisi, Samantha Smollett adlı, tanımadığı birinden gelmişti.

Sesine bıçağın üzerindeki kremayı hatırlatan yapay bir samimiyet edası hâkimdi. "Merhaba, Bay Gurney. Umarım bu mesajı zamanında alırsınız. Ben Sam Smollett. RAM-TV'nin en çok izlenen programı *Farklı Görüşler*'in yapımcısıyım. Bu gece programımızın en önemli konusu Blackmore Dağı cinayeti olacak. Seyircilerimizin hikâyeyi sizin bakış açınızdan da dinlemelerini istiyoruz. Bu, olaya müdahil oluşunuzla ilgili hakkınızda oluşan tatsız spekülasyonlara yanıt vermek için en iyi fırsat olabilir. Sizden bu akşam en geç 19.00'a kadar haber bekliyorum. Hayatınızın en önemli araması belki de bu olabilir. Sizi dinlemek istiyorum. Amerika sizi dinlemek istiyor."

Mesajı kişisel numarasını üç kez tekrarlayarak bitirdi.

İkinci mesaj sesi uzun zamandır olmadığı kadar iyimser gelen Madeleine'dandı.

"Birkaç dakikaya kadar klinikten çıkacağım. Gerry Mirkle beni Winklers'e bırakacak. Daha yeni sütten kesilmiş iki alpaka yavrusu gelmiş. Altı aylıklar. Sahiplenmemiz için en uygun dönem. Elbette seninle konuşmadan herhangi bir şey yapmayacağım ama sence de harika değil mi bu? Sadece barınağa bir kapı takıp etrafa da çit dikmemiz yeterli. Dennis Winkler sadece iki dönüme ihtiyacımız olacağını söyledi. Eğer ilk ikisinden sonra bir çift daha almak istersek de en fazla dört dönüm yetermiş. Barınağın önündeki arazi bunun için harika. Ambarda büyük sebze bahçesine dikmeyi planladığımız zamandan kalma çit direkleri var. Kaç tanesini kullanabileceğimize sen bir bakarsın. Deidre Winkler beni eve bırakacağını söyledi ama sen benden önce evde olursan deniztaraklarını derin dondurucudan çıkar, tencereye de pirinç koy. Sonra görüşürüz."

Emniyet teşkilatındaki kariyerinin başından beri iş hayatıyla ev hayatı arasında uçurum olmasına alışkındı. Ama şimdi Lerman cinayetleriyle Madeleine'in kırsal yaşam planları arasındaki uçurum kocaman bir vadi kadar genişlemiş gibi geliyordu.

Kasaba yolunun bittiği, kendi arazilerinin başladığı noktaya geldiğinde saat neredeyse altı olmuştu. Kasım ayının loş alacakaranlığı hızla zifiri karanlığa dönüyordu. Karanlıkta kocaman siyah bir kütle gibi görünen ambarın yanına aracını park edip indi. Telefonunun fenerini açtı.

Ambarın yedek anahtarı yabani otların büyümesini engellemek için döşenmiş düz taşlardan birinin altındaydı. Onu içeride, aşina olduğu ambar kokusu karşıladı. Kesilmiş odunların kokusuyla geçen hafta kışa hazır olsun diye kar temizleme makinesinin

deposunu doldururken yere damlattığı benzin kalıntısının kokusu birbirine karışmıştı.

Telefonunun ışığını kereste yığınına, hayal meyal hatırladığı, çit direklerini koyduğu yere çevirirken alet odasının kapalı kapısının altından sızan ince bir çizgi halindeki başka bir ışık dikkatini çekti. Burası birkaç gün önce ışığını açık, kapısını da aralık bulduğu odaydı. En son buraya geldiğinde ışığı söndürdüğünü hatırlıyordu. Madeleine'in o günden sonra buraya gelmesine gerek olmamıştı. Ayrıca gelmiş olsa bile Madeleine'in çıkarken odanın ışığını kapatmamış olması düşünülemezdi bile.

Kapıyı açıp içeriye dikkatle baktı. Olağandışı ya da yerli yerinde olmayan herhangi bir şey göremeyince ışığı kapattı, ambarın kapısını kilitledi ve arabasına döndü. Hemen eve yönelmek yerine bir süre oturup bu tuhaf ışık meselesini düşündü. Aklına üç olası açıklama geliyordu. İlki, armatürde ya da düğmede bir bozukluk ya da gevşeme olmasıydı. Bunu kontrol etmeyi aklının bir köşesine yazdı. İkinci seçenek, birinin ambara tamamen kilitlenemeyen pencerelerden içeri girmesi, dikkatini başka yöne çevirmek amacıyla ve kötü bir oyunun parçası olarak ışığı açmasıydı. Üçüncüsüyse, ikinciyle eşit derecede rahatsız edici olanı, ışığı söndürdüğünü yanlış hatırlıyor olma ihtimaliydi.

Belirli fiziksel sınırlamalara katlanabilir hatta ağrılara alışabilirdi ama zihinsel sınırlamalar bambaşka bir şeydi. Eğer algılarına ve hafızasına güvenememeye başlarsa... Bu düşünce içini ürpertti.

39

Tencereye pirinç koyup deniztaraklarını derin dondurucudan çıkardıktan sonra çalışma odasına, dizüstü bilgisayarının başına geçti. Çok geçmeden evin yan kapısının açılıp kapandığını duydu.

Bir dakika sonra Madeleine çalışma odasının kapısındaydı. Gülümsüyordu."Pirinç koymuşsun, sağ ol. Ben de deniztaraklarının üzerine biraz sıcak su dökeyim de çabuk çözülsün. Ama önce sana alpakaları anlatmam lazım. Aslına bakarsan yavruyken onlara alpaka değil de cria denirmiş. İnanılmazlar. Bir görsen o kadar..." Gurney'nin yüzündeki ifadeyi fark etmesiyle susması bir oldu. "Bir şey mi var?"

"Bu aralar ambara gittin mi?"

"Hayır. Neden ki?"

"Arka bölmenin ışığı yine açıktı."

"Yine derken?"

"Birkaç gün önce fark etmiştim. İçeri girip kapattım. Sonra bu akşam eve geldiğimde yine açıktı."

"Birinin gizlice ambarımıza girip arka bölmeyi herhangi bir amaçla kullandığını mı söylüyorsun?"

"Ya da ışığı açıp çekip gidiyor."

"Neden yapsın ki bunu?"

"Belki tam da bu tür bir şaşkınlık yaratmak için."

"Ne tür bir deli ..." Olasılıkları düşünerek sustu. "Sence yaptığın soruşturmayla ilgili olabilir mi?"

"Mümkün."

Yavaşça nefes aldı. Dudaklarını sıkarak, "Bir silah istiyorum," dedi.

"Üst katta, koridordaki dolapta var ya."

"Alt kata da istiyorum."

"Silahlardan nefret ettiğini sanıyordum."

"Tehdit altında olduğumu hissetmekten nefret ettiğim kadar değil. Daha önce kedi fare oyunu oynadığın kaçık bir katil yüzünden evimden uzaklaşmak zorunda kalmıştım ama bunu bir daha yapmayacağım. Anladın mı?"

Akşam yemeği sırasında ikisi de tek kelime etmedi. Madeleine sofrayı toplasa da Gurney, Nora Rumsten'la Tess Larson'dan öğrendiklerini, davayı araştırmaktan uzak durması yönündeki talimatını dikkate almadığını belli etmeden Cam Stryker'a nasıl söyleyebileceğine karar vermeye çalıştığı için uzun süre masadan kalkmadı.

Düşünceleri Hardwick'ten gelen telefonla bölündü.

"Selam, Jack. Bana haberlerin mi var?"

"Var. Ama öğrenmek istersen bana yarın kahvaltı ısmarlaman gerek."

"Bana bir ipucu vermek ister misin?"

"Sana ancak şu kadarını söyleyebilirim. Tam bir keşmekeş. Sonny Lerman olayı üzerinde çalışan herkesin kendince farklı hedefleri var ve senin açından önemli olan hususlar hiç kimsenin ilk on listesine girmiyor. Daha fazlasını istiyorsan yarın sabah saat 8'de Dick ve Della'nın Yeri'nde ol. Bu arada, şu palavracı RAM-TV'nin *Farklı Görüşler* programının tanıtımını gördüm. Bu gece web sitelerinde saat 20'de canlı yayınlayacaklar. Aptallar senin ölen Lermanlarla olan bağlantınla çok ilgileniyorlar. Belki bir bakmak istersin. Tatlı rüyalar, Sherlock."

Konuşmayı bitirip başını kaldırınca Madeleine'in mutfak tezgâhından kendisine baktığını fark etti.

"Hardwick miydi?"

Başıyla onayladı.

"Ve?"

"Blackmore soruşturmasıyla ilgili bazı şeyler öğrenmeyi başarmış. Kahvaltıda konuşmak istedi. Diğer taraftan da bu akşam saat 8'de RAM-TV'yi izlememi önerdi."

Madeleine mutfak duvarındaki sarkaçlı antika saati gösterdi. Programın başlamasına on beş dakika kalmıştı.

Kısa süre sonra çalışma odasında, Gurney'nin dizüstü bilgisayarının karşısına geçtiler. Ekrandaki kırmızı ve mavi renkli

RAM logosu parçalara bölündü ve uçuşan renk demeti birleşerek FARKLI GÖRÜŞLER yazısını oluşturdu. Arka plandaki bateri sesi eşliğinde ekranın altında bu kez ZOR SORULAR – ŞOK YANITLAR yazısı belirdi. Bu kelimeler ekranın dört bir yanına uçuşarak gözden kaybolurken bu kez tipik bir haber programı stüdyosu göründü. Ekranda hem kameralara hem de birbirlerine rahatça bakabilsinler diye birbirlerine kırk beş derecelik açı yapacak şekilde konumlanmış masalarındaki iki sunucu göründü.

Soldaki sunucunun önündeki isimlikte Tarla Hackett yazıyordu. Özenli yapılmış saçı, makyajla ön plana çıkarılmış yüz hatları ve diğer özelliklerine nazaran fazla küçük, yırtıcıları akla getiren gözleri ona güzellik yarışması galibiyken birden sansara dönüşen biri izlenimi veriyordu. Sağ taraftaki diğer sunucunun önündeki isimlikteyse Jordan Lake adı okunuyordu. Son moda saç kesimi ve sahte bir ilgiyle parıldayan gözleriyle Gurney'ye evlendirme programlarının bekâr yarışmacılarını hatırlatmıştı.

Kamera her iki sunucuyu gösterdikten sonra söze ilk giren de o oldu. "İyi akşamlar! Ben Jordan Lake."

"Ve ben Tarla Hackett. Bu akşam *Farklı Görüşler* programında çok kötü olaylara bakacağız. Nereden başlayalım Jordan?"

"Listenin en başından tabii ki Tarla. Yani Blackmore Dağı gizeminden." Kameraya döndü. "İlk başta alışık olduğumuz sonu kötü biten bir trafik kavgası gibi görünüyor. İki araç çarpışıyor ve sonrasında sürücülerden biri kurşunlanarak ölüyor."

"Yerel haber bültenlerinde bile kendine zor yer bulan bir haberdi bu," diye söze girdi Hackett. "Ama şimdi olayın arkasında başka şeyler de olabileceğini düşünmeye başladık."

"Çok daha fazla şey. Kısa süre içinde olayın bizim sandığımız gibi iki kişi arasındaki tipik bir yol kavgası olmadığı anlaşıldı. Bu hafta başında bu şahısların Winston'da sokak ortasında tartıştıkları bilgisine ulaştık."

"Vay. Bu kesinlikle olayı başka boyuta taşır."

"Blackmore Dağı'nda öldürülen adam Sonny Lerman'dı. Babası Lenny Lerman da bir sene önce neredeyse aynı günlerde öldürülmüştü. Bir de bunu dinleyin. Kazaya karışan diğer sürücü meğer emekli NYPD dedektifi, bir yıl önceki vakayı yani Sonny'nin babasının öldürülme olayını da araştıran, David Gurney'miş. Kaynaklarımızdan öğrendiğimize göre Lenny Lerman'ı öldürme suçundan hüküm giymiş uyuşturucu satıcısı, ünlü Ziko Slade'i cezaevinden kurtarmaya çalışıyormuş."

Tarla Hackett'ın yüz ifadesi duyduklarını şaşkınlıkla karşıladığını gösterircesine sertleşmişti. "Bu emekli dedektifin de dahil olduğu iç içe geçmiş çok fazla tesadüfi gelişme yaşanmış gibi."

Jordan Lake başıyla onayladı. "Çok tesadüf ve aynı şekilde cevaplanamayan bir dolu soru var. Öncelikle Gurney'nin neden tutuklanıp mahkemeye sevk edilmediği sorusuyla başlayabiliriz. Sadece iki kişinin karıştığı ve bunlardan birinin vurularak öldürüldüğü bir olayda tetikçinin kim olduğunu bulmak için dâhi olmaya gerek yoktur. Dahası cinayet silahı üzerinde Gurney'nin parmak izlerinin tespit edildiği bilgisine de ulaştık."

"Ama buna rağmen onu tutuklamadılar. Peki neden?"

"Biz de sürekli bunu soruyoruz, Tarla. Eyalet polisi bu konuda muhatabımızın Bölge Savcılığı olduğunu söylüyor. Bölge Savcılığıysa sorularımıza 'standart, sürmekte olan soruşturmanın salahiyeti' türünden geçiştirici bir açıklama yapmakla yetindi."

"Bu arada da Gurney kuşlar gibi özgür bir şekilde yaşamını sürdürüyor. Onun gizli gücünün ne olabileceğine dair herhangi bir görüş var mı?"

"Zeki bir dedektif birçok insanla ilgili çok fazla pislik biriktirebilir. Ve çok fazla pislik bazı taşların yerinden oynamasına neden olabilir."

"Cinayet suçundan tutuklanmasından kaçınılacak kadar mı önemli taşlar bunlar?"

"Kim bilir, Tarla? Ama görünen ihtimal bu."

"Görünüşe göre bu, yılın siyasi skandalı haline dönüşebilir. Bir dakika içinde bu konudaki değerli görüşlerini almak üzere RAM hukuk danışmanı Maldon Albright'ı dinleyeceğiz. Ama önce önemli bir duyurumuz var."

Madeleine kollarını kavuşturmuş ekrana bakıyordu.

Fırsatı kaçırmamak için derhal eyleme geçilmesi gereken yatırım fırsatlarından bahsederek müşteri çekmeye çalışan bir firmanın tanıtımından sonra Lake'le Hackett'ın yüksek mevkidekilerin olayın üstünü örtmesine duydukları öfkeyi sergileyen çatık kaşlı ifadeleri ekranda yeniden belirdi.

Önce Hackett konuştu. "Birazdan bu gecenin diğer çarpıcı öyküsüne geçip gizli katil de diyebileceğimiz kafa derisi kanserini irdelemeye başlayacağız ve tıp otoritelerinin neden bu konuda konuşmak istemediğinden bahsedeceğiz. Ama şimdi, ünlü hukuk ve siyaset analistimiz Maldon Albright'tan Blackmore cinayetiyle ilgili son bir yorum alalım."

Ekran ikiye bölündü. Şimdi bir tarafta Hackett diğer taraftaysa Gurney'de farklı görünmeye çalışan ileri yaştaki bir üniversite öğrencisi izlenimi uyandıran bir adamın dolgun yüzü vardı.

Hackett tırmanışını başarıyla tamamlamış rakibine aşağıdan kıskançlıkla bakan bir dağcı misali, kurumsal merdivenin üst basamaklarındaki konuğunu kıskanç bir gülümsemeyle selamladı. "Programımıza katıldığın için çok teşekkür ederiz, Maldon. Bu kafa karıştırıcı olayı anlamamıza faydası olacak değerli görüşlerini bizimle paylaşır mısın?"

Albright küçümseyici, tepeden bakan bir dille söze girdi. "Olaydan çok pis kokuların geldiği apaçık ortada. Bu Gurney denen şahsın iki Lerman cinayeti arasındaki zincirin eksik halkası olduğu anlaşılıyor. Ancak kesin rolü henüz anlaşılmış değil. Ana akım medyanın bu olayı pek ön plana çıkarmak istemeyeceğini kolayca tahmin edebiliriz. Dolayısıyla gerçekleri bulup Amerika'ya hiç kimseye yaranma korkusu gütmeden korkusuzca

sunma işi yine RAM-TV'ye düşecek. Bunun çok heyecanlı bir haber koşusu olacağı kesin."

Albright programdan ayrıldı. Ekranda bir kez daha, birbirlerine dönük masalarındaki Hackett ve Lake vardı.

"*Lütfen*," diye bağırdı Madeleine. "Kapat şu salakları."

40

Ertesi sabah saat sekizde Gurney, Dick ve Della'nın Yeri'nin otoparkına girdi. Aracını Hardwick'in büyük arabasıyla soluk renkli, kasasındaki çıkartmada PİS SOSYALİSTLER yazan bir kamyonetin yanına park etti. Hardwick ön masalardan birine geçmiş, sıktığı dudaklarıyla camdan dışarıya düşmanca bakıyordu.

Demode restoran demode müşterilerle doluydu. Siyah deri ceketi, sert hatları, huzursuz edici Alaska kurdu gözleriyle Hardwick, âdeta emekli çiftçilerle kare gömlekli eşlerinin toplantı salonu izlenimi veren restoranda onlardan çok farklı görünüyordu. Gurney masadaki yerini alırken Hardwick hâlâ camdan dışarı bakmayı sürdürüyordu. Korkutucu bakışları pencere camında gezinen bir çift sineğe kenetlenmişti.

Başını çevirmeden söze girdi. "Şu kahrolası şeylerden nefret ediyorum."

"Annem onların hastalık taşıdığını söylerdi. Senin sineklerle ne sorunun var?"

Hardwick taş soğukluğundaki sesiyle, "Onların ölülere yaptıklarını sevmiyorum," dedi. "Yumurtalarını gözlere bırakıyorlar. Sonra o yumurtalardan iğrenç kurtçuklar çıkıyor."

Gurney bir şey söylemedi.

Bir süre sonra Hardwick başını pencereden çevirip boğazını hırlayan bir köpek misali gürültüyle temizledi. "Babam içince etrafa dehşet saçan bir adamdı. Evde terör havası estirirdi. On altı

yaşımdayken çenesini kırdım. Sonrasında pek fazla iletişimimiz olmadı. Bir sene sonra annem ondan boşandı. Eyalet polisine katılmamdan sonra bir gün ev sahibi beni aradı. Banyosunda dört gün önce ölmüş. Yazın ortasında. Kurtçuklar... iş başındaydı." Bu kötü anıyı zihninden çıkarmak istercesine başını iki yana salladı. Sonra yakındaki masaya waffle getiren genç garson kızı eliyle masaya çağırdı.

Garson pespembe yanaklı bir çiftçi kızı gülümsemesiyle hemen geldi. "Bu güzel sabahta siz beyler ne arzu ederler?"

"Bir sineklik," dedi Hardwick.

"Anlayamadım?"

Penceredeki sinekleri gösterdi.

"Bizde sineklik olduğunu sanmıyorum ama sizi rahatsız edemezler. Dışarı çıkmaya çalışıyorlar." Bu konudan rahatsız olduğu asılan yüzünden belliydi.

Hardwick onu meraklı bakışlarla süzdü. "Sineklere karşı özel hislerin mi var?"

"Ailemin tuhaf olduğunu düşüneceksiniz."

"Olsun anlat yine de."

Masaya eğildi, sesini alçalttı. "Erkek kardeşim onlara evcil hayvanlar gibi bakardı. Bu da babamı delirtirdi."

Hardwick ifadesiz gözlerle bakmayı sürdürüyordu.

"Hanımefendi!" Birkaç masa ileriden bir müşteri başka bir şey söylemeden elini salladı.

"Babalar ve oğulları," diye mırıldandı Gurney. "Hep tekrarlayan bir tema. Tam unutacak gibi oluyorum, biri bir yerde bir şekilde suratıma çarpıyor."

"Sen ne anlatıyorsun yahu?"

"Lenny'yle Sonny Lerman'ı düşünüyordum. Sonra Ziko Slade'i ve onu babası gibi gören, öz babasından da hakkında konuşmak bile istemeyecek kadar nefret eden, genç yardımcısını. Dün birkaç kişiyle görüşmek için Blackmore Dağı'na gittim. Ve kendimi başka bir baba-oğul gerginliğinin içinde buldum."

Gurney sessizliğe bürünürken zihninde kendi babasıyla yaşadığı başarısızlıklarla yirmi yıldan fazladır içinde kapanmayan bir yara halinde varlığını sürdüren dört yaşındaki oğlu Danny'nin ölüm acısını buluşturan kederli bir içsel yolculuğa çıkmıştı.

Hardwick ona baktı. "Babalar ve oğullar? *Tema* bu mu?"

"Bir şekilde konu o noktaya geliyor."

Hardwick başını iki yana salladı. "Eğer istersen herhangi bir iğrenç şey aklına başka bir iğrenç şeyi getirebilir. Gerçek gerçektir. Senin tema dediğin şey kocaman bir saçmalık."

Gurney bir vakayla ilgili genel bir görüşü kabul edip sonra da bu görüşü destekleyici verileri seçme eğilimine girme tehlikesinin gayet farkındaydı. Bütün çılgın komplo teorilerinin temelinde zihnin bu oyunu vardı. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti.

"Dün gece telefonda BCI'nın Blackmore Dağı soruşturması için tam bir keşmekeş dedin. Daha fazlasını anlat şimdi."

"Bıçakların çekildiği, hedeflerin çarpıştığı bir keşmekeş."

"Ayrıntıları duymak için iyice sabırsızlandım bak."

Hardwick başlayamadan pembe yanaklı garson geri geldi. "Özür dilerim diğer masadan çağırdılar. Size kahvaltı için ne getirmemi istersiniz?"

Menüye hızlıca bakan Hardwick dört yumurtadan yapılmasını istediği sahanda yumurta, iki porsiyon sosis, patates kızartması ve kahve sipariş etti. Gurney omlet, kızarmış ekmek ve kahve istedi. Garson kız hızla mutfağa yönelirken Hardwick başladı.

"Bu istihbaratın kaynağı BCI'dan ne derece tarafsız gözlemleri olduğunu bilmediğim bir tanıdığım. Yani bunu aklında tut. En iyisi işe Blackmore olayının şefi Dale Magnussen'dan başlayalım. Trafik kavgası olarak nitelendirdiği olay raporunu o yazmış. Çoğu kaza yeri raporunda yapıldığı gibi o da kendi görüşlerini olması gerektiğinden çok daha fazla yansıtmış. Ve senin şu müthiş NYPD ünün onu yanlış yola sevk etmiş. Kısacası kendi trafik kavgası teorisini seni katil gösterecek şekilde yazmış."

Gurney, hastanedeyken Magnussen'da düşmanca bir hava sezmişti, bu yüzden de duydukları onu şaşırtmadı.

Hardwick devam etti. "Şanslısın, herkes Magnussen'ın etkisinde değil. BCI kanıt teknisyeni kamyonun yan tarafında barut kalıntısı tespit etti. Bunun; silahın yaklaşık iki metre mesafeden kullanıldığı ve kamyon sabit dururken muhtemelen diğer araçtaki sürücüden daha yüksek bir yerden ateş edildiği görüşüyle tutarlı olduğunu söylüyor. Sözün kısası eğer katil sensen arabanı o ağaç kütüğüne vurduktan sonra inip kamyona çıkmış, kurbanı öldürmüş, arabana dönmüş ve sürücü koltuğunda bayılmışsın. Düşük ihtimalli bir senaryo bu."

"İhtimalin düşük olması Magnussen'ın fikrini değiştirmeye yetmemiş mi?"

"Aşağılık pisliklerin fikirleri sabittir. Ama şu trafik kavgası fikriyle ilgili kuşkuları olan tek kişi teknisyen değil. Kurşunun takip ettiği yön ve Lerman'ın başına girdiği açı temel alındığında adli tabip kanıt teknisyeninin katilin muhtemelen kamyonla aynı hizada olduğu görüşüyle aynı fikirde. Ve son olarak da seni hastanede muayene eden doktor baş yaralanmasının önden gelen bir darbeden kaynaklandığı açıklamasını doğrulamıyor. Elbette sen ağaç kütüğüne çarptığında biri gelip seni kum torbası gibi kullanmış demiyor ama onun söylediklerinden buna benzer bir sonuç çıkarmak o kadar da zor değil."

Gurney söylenenleri temkinli bir rahatlama duygusuyla dinliyordu. "Bunlar olay yeri yakınında yaşayan iki kadından öğrendiklerimle de tutarlı." Nora Rumsten'ın motosiklet ve silah sesleriyle, Tess Larson'ınsa onu sahte bir ilaç için kasabaya gönderdikten sonra olay yerinde motosikletinin lastik izlerini bırakıp ortadan kaybolan misafiriyle ilgili anlattıklarını aktardı.

"Kısacası," diye ekledi. "Stryker'ın aleyhime ileri sürdüğü iddia o kadar da güçlü değil."

"Mantıken değil ama bunun hiç önemi yok Sherlock. BCI'daki adamım, Stryker'ın zekâsı, hırsı ve bağlantılarının onu

çok tehlikeli bir hale getirdiği konusunda ısrar ediyor. Blackmore olayındaki her türden gelişmeyi, Slade davasıyla ilgili birtakım soruları gündeme getirme potansiyeli nedeniyle, doğrudan kariyerine yöneltilmiş bir tehdit olarak görecektir. Çünkü o dava suçluların çoğunluğunu sokak ortasında işeyen ayyaşların oluşturduğu bir bölgede tüm zamanların en büyük başarılarından biriydi. Eğer seni bu yeni edindiği itibarını zedeleyecek bir tehdit olarak görürse çükünü koparmanın yollarını arayacaktır."

Gurney'nin rahatlama duygusu solmaya başlamıştı bile.

Hardwick devam etti. "Unutmadan, sorduğun şeylerden birkaçının yanıtını da aldım. Sana çarpan kurtarma kamyonuyla ilgili aynı gün düzenlenmiş bir çalıntı raporu var. Araç Charlene Vesco'nun sahibi olduğu Top Star Oto Kurtarma adlı bir şirkete aitmiş. Ve seni Harbane'e buluşmaya çağıran kişi seni ararken öncesinde ve sonrasında başka hiçbir aramanın yapılmadığı kontörlü hat kullanmış. Bir de ilginç bir coğrafi veri var. Kurtarma şirketinin konumuyla telefon aramasının yapıldığı baz istasyonu Bruno Lanka'nın sahibi olduğu özel yiyecekler satan dükkâna bir buçuk kilometre mesafede. Ve burası da Albany'nin diğer tarafındaki şu kasvetli küçük Garville kasabasında." Duraksadı. "Şaşırmış gibi durmuyorsun."

"Şaşırmadım da ondan."

"Bu ayrıntılar kafandaki dev plana uyduğu için mi?"

"Daha çok, küçük parçalar büyük resmi oluşturmaya başladığı için."

"İyi de bu küçük parçaları nasıl yerleştirdiğine dikkat et. Yoksa büyük resim tamamen mahvolabilir."

Gurney bir şey söylemedi. Hardwick'in alaycılığına alışıktı. Diğer taraftan haklıydı da. İkisinin de sustuğu esnada pembe yanaklı garson kız kahvaltı siparişlerini getirdi. Tabakları servis tepsisinden hızlıca masaya bıraktı ve gitti.

Omletinin daha yarısına gelmeden Gurney'nin iştahı kapandı. Çatalını tabağına bırakıp tabağı kenara itti.

Hardwick yüzüne merakla baktı. "Bana neyi söylemedin?"

"Madeleine olayı araştırmayı bırakmamı istiyor."

"Kaçma zamanının geldiğine dair bir işaret olabilir bu."

Hardwick genellikle Madeleine'le aynı fikri paylaşmazdı, bu yüzden böyle söylemesi Gurney'yi şaşırtmıştı.

"Sen ciddi misin?"

"Söylesene sen gerçekten neyin peşindesin? Lenny Lerman'ın gerçek katilinin mi? Sonny Lerman'ın gerçek katilinin mi? Pislik torbası Ziko Slade'i haklı çıkarmanın mı? Peki diyelim ki Slade'i kodesten çıkarttırdın ve sonrasında onun gerçekten de Lerman'ın kafasını kopardığı ortaya çıktı, ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun Jack?"

"Demek istediğim şu; elinde nereye gittiğine veya kimi kovaladığına dair hiçbir ipucu olmadan son sürat ilerliyorsun. Ve yol boyunca sorun çıkarmayı da ihmal etmiyorsun. Kafası koparılmış bir tavşan, kafaya alınan darbe, seni cinayetle suçlamak için yapılmış beceriksiz bir çaba, mutsuz bir eş, tepesi atmış bir Bölge Savcısı ve kim bilir sırada daha neler var."

"Yani?"

"Yani tüm bu lanet olası işi bırakıp çekip gitmek belki de en akıllıcası."

41

O sabah, arada sırada soğuk sonbahar günlerine eşlik eden masmavi gökyüzündeki güneş, çiftlik arazilerindeki çiyin üzerinde pırıl pırıl parlıyordu ama Gurney bunların hiçbirini fark etmedi. Çünkü Dick ve Della'nın Yeri'nden ayrıldıktan ancak çok sonra Hardwick'in son yorumunun etkisinden kurtulabilmişti.

Her ne kadar önemli görünen birtakım bilgileri açığa çıkarmış olsa da Lerman cinayetlerini anlamaya hiç yakın değildi. Biri

araştırmalarını durdurmaya çalışıyordu ama bunun nedeni belirsizdi. Bunun Ziko Slade'i temize çıkarmasını sağlayacak bir şeyi keşfetmesine engel olmak için yapıldığını varsayıyordu ama ya bu konuda yanılıyorsa?

Düşünceleri çalan telefonla bölündü. Ekrandaki isim A. Lerman'dı. Hemen sağa çekip cevap verdi.

"Ben Gurney."

"Ne yaptın sen?" Öfkeyle ağlıyor, titreyen bir sesle konuşuyordu.

"Adrienne?"

"Sen... ağabeyimi mi öldürdün?"

"Hayır, Adrienne, ağabeyini ben öldürmedim."

"Bana ne olduğunu anlat! Gerçeği söyle bana!"

"Sana her şeyi anlatacağım ama bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim."

"Neden şimdi anlatmıyorsun?"

Mümkün olduğunca sakin kalmaya çalışarak anlatmaya başladı. "Blackmore Dağı'nda biri bana saldırdı. Muhtemelen aynı kişi Sonny'yi de öldürdü. Şu an senin hayatın da tehlikede olabilir. Konuşmamız lazım ama telefonda konuşmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İşte misin?"

"Hayır. Çalışamıyorum. Yapamıyorum..." Cümlesini yarıda bıraktı.

"Evde misin?"

"Evet." Sözcük zorlukla duyulmuştu.

Paneldeki saate baktı. 09.20.

"Onu çeyrek geçe oradayım."

Winston'ın ana caddesine girince daha önceki gelişinde fark etmediği bir antikacıyı gördü: Uçan Kaplumbağa. Kırsala özgü şirin görünme çabasının başka bir örneği.

Üç dakika sonra Moray Court'taki verandasını ormangülünün gölgelendirdiği büyük, Viktorya tarzı binanın merdivenlerini çıkıyordu ki Kyle aradı. Telefonu telesekretere yönlendirip sessize aldı. Dairenin ziline bastı, birkaç saniye sonra otomatiğin sesini duydu. Apartmana girdiği anda artık alıştığı kedi kumu kokusuyla karşılaştı. Koku ikinci kata çıktıkça artıyordu.

Adrienne onu holde karşılayıp önceki ziyaretinde konuştukları kedi motifli duvar kâğıdıyla kaplı mutfağa aldı. Örselenmiş ama kararlılığını koruyan iyimserliği son haberden sonra ölümcül bir darbe almış gibi görünüyordu. Dudaklarının köşesinde artık umutsuzluğun izleri vardı. Sandalyelerine geçmelerinin ardından gözyaşlarını sildi.

"Anlat bana," dedi gergin bir sesle. "Neler olduğunu anlat."

"Polis size ne anlattı?"

Başını iki yana salladı. "Tek yaptıkları soru sormaktı. Sonny hakkında. Senin hakkında. Senin için Sonny'yle tartıştı mı diye sordular? Konu neydi? Birbirlerini ne zamandır tanıyorlardı? Öldürüldüğü gün buluşmayı planlamışlar mıydı? Ben seni ne kadar iyi tanıyordum? Hep bu türden bir dolu şey sordular. Ama bana ağabeyimin ölümüyle ilgili tek bir kelime bile etmediler. Sanki bir yabancıyla konuşuyorlardı. Bana onun vurulduğunu, Blackmore Dağı'nda bir kurtarıcı kamyonda ölü bulunduğunu ve senin de olaya karıştığını söylemek dışında hiçbir şey anlatmadılar. Bu hiç mantıklı değildi. Tek istedikleri senin hakkında konuşmaktı. Sonra geçen akşam, şu RAM programı! Senin orada, dağda olduğunu söylediler. Bir silah varmış. Parmak izleri. Olayın üzeri örtülüyormuş. Neden bahsediyorlar? Tanrı aşkına, *ağabeyime ne olduğunu öğrenmek istiyorum*!"

"Ben de Adrienne."

"Sen gerçekten orada mıydın?"

"Oradaydım ama baygındım. Bana babanın ölümüyle ilgili bilgi vereceğini söyleyen biriyle buluşmak üzere Harbane'e gidiyordum. Dağ yolunda bir kurtarma kamyonu bana vurdu. Yoldan

çıkıp bir kütüğe çarptım. Başımı çarpıp bayıldım. Sonny'nin vurulduğunu daha sonra hastanede bir dedektif söyleyinceye kadar bilmiyordum."

"Kamyonu Sonny mi kullanıyordu?"

"Sürücü koltuğunda bulunmuş ama bu da bir tezgâh olabilir. Olay yerinde en az bir kişinin daha olduğuna inanıyorum. Bu yüzden de o kişinin kim olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Telefonunu çıkarıp Tess Larson'ın misafirinin resmini açtı. Adrienne'a gösterdi. "Bu yüz size tanıdık geliyor mu?"

Resme kısa sürede hayal kırıklığına dönüşen umutsuz bir dikkatle baktı. Başını iki yana salladı, gözlerini bir kez daha kuruladı. "Sonny'nin ölümüyle ilgili benden daha çok şey bilmiyor gibisin."

"Gerçeğe ulaşmaya çalışıyorum. Ve sen de bana yardım edebilirsin."

Başını bir kez daha iki yana salladı. "Sonny'nin işlerini, neler yapıp ettiğini hiç bilmezdim. Yakın değildik."

Tepkisi Gurney'ye, umut ettiği ilişkiyi bir türlü kuramadığı birini kaybetmenin acısının yakın ilişkideki birini kaybetmekten daha acı verici olabileceğini hatırlatmıştı. Pişmanlık muhtemelen tüm duyguların en acı vericisiydi.

"Aslında," dedi Gurney usulca. "Sana sormak istediklerim Sonny hakkında değildi. Blackmore Dağı'nda olanların babanın öldürülmesiyle ilgili olduğuna inanıyorum. Eğer Ziko Slade'in kulübesinde olanların temeline inebilirsem ağabeyinin başına gelenler de netleşmiş olacak."

Hüzünlü gözlerinde merak kıvılcımı görür gibi olunca sözlerini sürdürdü. "Savcı, babanın kulübeye gidiş nedenini, sana ve Sonny'ye söylediklerıyle günlüğüne yazdıklarını temel alarak açıklıyor. Ama günlük babanızın sadece Slade'in geçmişiyle ilgili bir şey öğrendiği günle kulübeye gidişi arasındaki dönemi kapsıyor. Daha önce günlük tutuyor muydu?"

Adrienne başını iki yana salladı. "Onu bana marketten almamı istediği şeylerin listesini yazmak dışında tek bir kelime bile yazarken görmedim."

"Ama duruşma sırasında gördüğünüz günlükteki yazılar ona ait değil mi?"

Başıyla onayladı. "Evet, onun çirkin yazısıydı. Tıpkı küçük bir çocuk gibi yazardı." Sesi zor çıkıyordu. Masanın üzerindeki peçetelikten bir peçete alıp gözlerini kuruladı.

"Daha önceki görüşmemizde bana babanın çete üyelerine hayranlık duyduğundan bahsetmiştiniz. Hatta bazen içlerinden önemli biriyle bağlantısı olduğuna dair imalarda bulunduğunu anlatmıştınız."

Başıyla onayladı.

"Ağabeyin buraya ilk gelişimde beni korkutmaya çalışmış, buna benzer bir bağlantısı olduğunu iddia etmişti. Bu çete liderinin kim olabileceğine dair herhangi bir fikriniz var mı?"

"Hiç yok. Aslında tüm bunları uyduruyor mu acaba diye hep merak ederdim. Babam bu konudan çok içtiği zamanlarda bahsederdi. Sonny ise insanları tehdit etmek istediğinde."

"İkisinden birinin belirli birinden bahsettiği hiç oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Eğer istersen bunu kuzenlerime sorabilirim. Ailemizle bağlantılı öyle biri varsa onlar muhtemelen bilirler."

"Olabilir. Şimdi bir şey daha var. Birkaç gün önce telefonda, kulübeye gitmesinden önceki haftalarda babanızın davranışlarında hatırladığınız herhangi bir tuhaflık var mıydı diye sormuştum. Aklınıza bir şey geldi mi?"

"Maalesef. Tuhaf herhangi bir şey yapmadı. En azından ben fark etmedim. Ama bir süre depresyonda gibiydi. Bazen huysuz oluyordu, bu sebeple olsa gerek o dönemde bunu fark etmedim."

"Ama aradan bir sene geçmesine rağmen hâlâ hatırlayabildiğinize göre hayli belirgin bir mutsuzluk haliymiş bu anlaşılan?"

"Bunun sebebi belki de o halinin diğer kötü ruh hallerinden farklı olmasıdır. Belki daha uzun sürdüğü ve diğer mutsuzluklarına nazaran birdenbire sona erdiği içindir."

Geçmişin sisleri arasında ilerlemeye çabalıyormuşçasına bir anlığına duraksadı. "Şimdi düşünmemi isteyince fark ettim, sanki çok büyük bir sorunla karşı karşıyaydı. Derken belki bir ay kadar sonra Ziko Slade'den alacağı yüklü miktardaki para sayesinde bu sorunu çözmüş gibi davranmaya başladı. Sence bu önemli mi?"

"Olabilir."

Yüzündeki kırmızı noktalar daha belirginleştiğinden Adrienne birden bitkin görünmeye başlamıştı.

"Sonny'nin cenazesini ne zaman alabileceğim? Tören hazırlıklılarına başlamak istiyorum."

"Yakında ararlar. Belki bugün ya da yarın."

Belli belirsiz başını salladı. "İnsanların ölmesine alışkınım. Bütün gün ölüm döşeğindeki hastalarla beraberim. Ölüm doğal bir şey. Ama öldürülmek... o korkunç bir şey."

"Evet," dedi Gurney usulca. "Biliyorum."

"Polis hiçbir açıklama yapmayınca insan çok daha kötü hissediyor. Sanki ağabeyim onlara aitmiş de benim hiçbir şey bilmeye hakkım yokmuş gibi."

Gurney, zihninde öfke ve hüznün tetiklediği hayal kırıklığı ve hüsran hislerinin birbirleriyle yarış halinde olduğunu kadının göz hareketlerinde net biçimde görebiliyordu. Kendi de babasının durup dururken girdiği depresyon sonrasında toparlanma sürecini zihninde sürekli evirip çeviriridi. Acaba Lenny Lerman, Ziko Slade'e şantaj yaparak ne tür bir sorunu çözmeyi umuyordu?

Gurney'nin içinde bu sorunun yanıtının arkasında iki Lerman cinayetinin çözümünün yattığına dair ürpertici bir şüphe vardı.

42

Winston'ın birkaç kilometre dışındaki, buzla kaplı mısır tarlalarından geçtiği esnada Kyle'ın aradığını hatırladı. Arazinin çimenlik köşesine çekip durdu.

Telefonunu kontrol ettiğinde Kyra Barstow'un da aradığını gördü. Önce Barstow'un mesajını seçti. Aslında bazı öncelikleri onu rahatsız etmiyor değildi ama bu durumun ilk önce Kyra'yı seçmesini engelleyecek kadar rahatsızlığa yol açmadığı da ortadaydı.

Kyra'nın mesajı kısa ama umut vericiydi. "Sorularına cevaplarım var. Ara beni."

Kyle'ın mesajıysa daha netti. "Selam, baba. Sana bir sorum var. Kim Corazon annesini ziyaret etmek için buraya geldi. Bu sabah beni aradı, biraz konuştuk. Acaba diyorum Şükran Günü için size gelirken onu da getirsem olur mu? Eğer Good Shepherd* olayıyla ilgili çirkin anıları canlandırabilir o yüzden getirme onu dersen kesinlikle seni anlarım. Bir sıkıntı olacaksa sadece söyle. Ben yalnız geleyim. Tamamen sana kalmış. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz."

Gurney, Kim Corazon'u da onun doyumsuz bir şekilde ünlü bir gazeteci olma çabalarını da pek düşünmemişti. Kyle onunla birkaç yıldır bir barışıp bir ayrıldığı bir ilişki yaşıyordu. Bu barışma-ayrılma süreci aslında Kim'in uygun olduğu zamanlarda bir arada olmak, parıltılı kariyer fırsatı onu başka bir yöne sevk ettiğindeyse ayrılmak biçiminde gelişiyordu.

Kyle'ı aradı. Telesekreteri devredeydi. İsteksizliğini gizlemeyi başaramadığı bir ses tonuyla Kim'i Şükran Günü yemeğine getirmesinin harika olacağını söylediği kısa bir mesaj bıraktı.

---

* Good Shepherd Olayı: Yazarın Şeytanı Uyandırma adlı romanında geçen olay. (ç.n.)

Sonra Barstow'u aradı. Daha ilk çalışta açan kadının şarkı söylüyormuş gibi gelen Karayipler'e has aksanı kısa mesajında olduğundan daha belirgindi.

"İyi haberlerim var, David. Bana gönderdiğin kamyonet ve motosiklet lastik izleri veri bankası taraması sonucunda birkaç markada fabrika çıkışlı olarak bulunan lastiklerle eşleşti. Ardından gönderdiğin kamyonet ve motosiklet çizimleri olasılıkları her iki araç için de bire düşürdü. Kamyonet 2014 ile 2019 arasında üretilmiş bir Ford 150. Motosikletse 2002 ile 2012 arasında üretilmiş arazi tipi bir Moto Guzzi."

Barstow anlatırken Gurney söylediklerini telefonundaki not uygulamasına yazıyordu.

"Ayrıca senin şu tavşanının üzerindeki sürüngen DNA'sıyla ilgili de ilerleme sağladım. Analizi biraz daha ileri götürüp olasılıkları farklı şekillerde tehlikeli birkaç yılan ailesine kadar daraltmayı başardım."

"Farklı şekillerde derken tam olarak..."

"Her yılan grubunun kendine has saldırı yöntemi var. Ama temel olarak iki ana kategoriye ayrılıyorlar. Zehirleyerek veya boğarak öldürenler."

"Boğarak derken boa yılanının yaptığı gibi mi?"

"Boa, anakonda, piton ve onlar gibi birkaç tane daha."

"Zehirli kategorisinde de Yılan Avı, mokasen yılanı ve benzerleri var o zaman?"

"Kesinlikle. Yalnız *ve benzerleri* dediğin o bölümde Yılan Avılardan ya da mokasen yılanlarından çok daha tehlikeli türler var."

Winston'dan Walnut Crossing'e dönüş yolunun yarısını geçtiği sırada Gurney bir reklam panosunda kırmızı, beyaz ve mavi yıldızların çevrelediği şu sözcükleri gördü:

ÖZGÜRLÜKLER ÜLKESİ

SİLAHLAR VE MERMİLER

İLK SAĞDA

Madeleine'in silah istediğini hatırlayarak, kendi de evde ikinci bir tüfek bulunmasının iyi bir fikir olabileceğini düşündüğünden tarif edildiği şekilde ilk sağdaki toprak yola saptı. Bu yol onu yaprak dökmeyen ağaçların arasındaki küçük bir açıklığın ortasındaki tek katlı bir binanın önüne getirdi. Ahşap dış cephe kaplaması, geniş sundurması ve düz çatısı Gurney'ye kovboy filmlerindeki barları hatırlatmıştı. Yol kenarındaki reklam tabelasının daha küçük bir benzeri çatıdaydı. Ama bu panoda İLK SAĞDA ibaresi yerine "MAL SAHİBİ ERSKINE STOPPARD" yazılıydı.

Gurney verandanın önüne park etti. Etrafta tamponunda ÖZGÜR YAŞA YA DA ÖL yazılı bir çıkartma yer alan asker yeşili bir Humvee dışında başka bir araç yoktu.

Gurney ahşap ve böcek ilacı kokusu sinmiş dükkâna girdiği anda her açıya hâkim olacak şekilde yerleştirilmiş altı güvenlik kamerası fark etti.

Dükkânın ortasındaki raflarda kamp malzemeleri, ilk yardım setleri, su arıtma cihazları, el fenerleri, kurutulmuş dana eti konserveleri satılıyordu. Arkalarındaysa üzeri camla kaplı, uzun bir tezgâh bulunuyordu. Tezgâhın arkasındaki duvar boyunca sıralanan tabelalardan silahların ilgi alanlarına göre gruplandığı anlaşılıyordu. AVCILIK, HEDEF VURMA, KİŞİSEL GÜVENLİK VE EV GÜVENLİĞİ

Ev Güvenliği bölümünde kısa boylu, siyah sakallı bir müşteri tezgâhın arkasındaki uzun boylu, beyaz saçlı satıcıyla konuşuyordu.

"Seni anlıyorum, Hedley," dedi satıcı. "Her birinin farklı avantajlarını düşününce zor bir karar gibi göründüğünün farkındayım.

AR-10 sana uzun menzilden vurduğunu devirme imkânı verir. AR-15 bu açıdan ona rakip olamaz ama kişisel olarak onun kullanımını daha hoş buluyorum. Daha hafiftir, daha küçüktür. Dolayısıyla da kullanımı kolaydır. Daha yüksek atış hızına sahiptir ve geri tepmesi düşüktür."

Müşteri başıyla onayladı. "Ben uzun menzilli olsun istiyorum. O yüzden AR-10 iyi gibi."

"Çok satılan bir model zaten. Daha güçlü, sapma oranı düşük, verdiği hasar daha büyük. Bunlar iyi özellikler. Ama yine de sana bir öneride bulunayım. Burada işi bilen çoğu insanın yaptığını yap bence. İki modelden de birer tane al."

Müşteri kararsızlık içinde kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Bunu sen iyice bir düşün Hedley, bu arada ben de beyefendiyle ilgileneyim." Satıcı tezgâhın arkasından Gurney'nin beklediği Avcılık bölümüne yöneldi.

"Evet, efendim, size nasıl yardım edebilirim? Gülümserken gözleriyle de karşısındaki hakkında karar vermeye çalışarak Gurney'yi süzüyordu.

"Basit, kısa namlulu, pompalı bir av tüfeği bakıyordum."

"Çok iyi bir seçim ama söylediğiniz türden silahları getirmemle satılmaları bir oluyor. Çok talep var. Mossbergs ve Remingtons'a yeni bir sipariş daha geçtim. Ama aceleniz varsa elimde temiz ikinci el tüfeklerim var." Eğilip tezgâhın altından aldığı birkaç sayfalık bilgisayar çıktısını Gurney'ye uzattı. "Bu ikinci el stok listemiz. Çoğu yeni gibi. Biraz bakın isterseniz. Belki ilgilendiğiniz bir modele rastlarsınız. Bu arada da ben diğer beyefendinin satışını tamamlayayım."

Gurney listeyi gözden geçirirken satıcı diğer taraftaki müşterinin karşısına döndü. "Söylediğim şeyin mantığını anladın mı Hedley? Eğer ikisini de alırsan her durumda kendini garantiye almış olursun. Yüzde yüz. Kafan rahat eder. Üstelik şanslısın her ikisinden de stoklarımızda birer tane var. Blackmore'da olanlarla ilgili haberlerden sonra yarına kadar ikisi de satılırsa hiç şaşırmam."

"Trafikte işe silahların karıştığı olayı mı söylüyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım şey şu; silah düşmanı yumuşak tipler kısa süre içinde kafa ütülemeye başlar. Yeni kanunlara ihtiyacımız varmış da silahların sayısı azaltılmalıymış da falan filan, anlatır dururlar. Ve o zaman ne oluyor biliyor musun? Onlar ne zaman bizim tüfeklerimizi, tabancalarımızı protesto etmeye başlasalar satışlarımız tavana vuruyor. Direkt tavana Hedley. Hazır fırsatın varken bu iki AR'yi de alman çok akıllıca olur."

Hedley, Gurney'nin tarafına doğru gergin bir bakış attı. Dükkânda hızlıca etrafına bakındı sonra sesini alçalttı. "Bunlar için ne tür bir sicil kaydı istiyorsun?"

Satıcı başarılı tezgâhtarlara has bir gülümsemeyle, "Bunu çok sorun etme Hedley," dedi. "Bak, aslında sistem ancak kurumsal lisans altında satış yapmamıza izin verir. Ama resmi yollardan almak istemiyorsan senin için özel bir bireysel satış işlemi gerçekleştirebilirim. Bu sicil kontrolü işini oldum olası özel hayata müdahale olarak görmüşümdür. O yüzden de o prosedürü hiç sevmem. Bunun insanlara zorla devletin ajanlığını yaptırmaktan ne farkı var? Sosyalizm bu, başka bir şey değil. Şimdi bir dakika bekle, gidip diğer beyefendi neye karar vermiş bir bakayım."

Gurney'ye yaklaştı. "Listede güzel silahlar var. Neredeyse kullanılmış olduklarını anlayamayacağınız kadar iyi durumda çoğu. Hangilerini görmek istersiniz?"

"Hemen karar vermek kolay değil. Biraz daha düşünmem lazım."

Adamın yüzündeki gülümseme bir anda silindi. Gurney dükkândan çıktı.

Aslında adamın verdiği listede ihtiyacı olan tarzda birkaç tane silah vardı ama bu dükkândan alışveriş yapmak hiç içinden gelmemişti.

Arabasına dönüp Walnut Crossing'in elli kilometre civarındaki silah dükkânlarının adreslerini öğrenmek için telefonunu çıkardı. Yakınlarda beş dükkân olduğunu görüp tam en yakındakini

aramak üzereydi ki telefonu çaldı. Ekranda C. Stryker'ın adı vardı. Telefonu açmak yerine telesekreterin devreye girmesini bekledi.

Kadın savcı son derece resmiydi, buz gibi bir sesle söze başladı. "David Gurney, ben Bölge Savcısı Stryker. Yarın Blackmore Dağı cinayeti vakasındaki durumunuzla ilgili karar vermek üzere saat 10'da ofisimde olmanız gerekiyor. Yanınızda bir de danışman getirmek isterseniz o zaman lütfen 9.45'e kadar burada olun."

Gurney mesajı ikinci kez dinlerken iki şey dikkatini çekti. Birincisi bunu yasal bir mecburiyet olarak yapması gerektiğini söylememişti. İkincisiyse ses tonu ve kelime seçimiyle öyle görünmesini sağlamaya çalışmıştı. Buradan Gurney, savcının RAM'ın *Farklı Görüşler* programını izledikten sonra gerilip kızdığı için bu tür bir tavır sergilediği çıkarımını yaptı. Yine de bu görüşmeye gitmezse onu gereksiz yere kışkırtmış olacaktı. Bu yüzden de gideceği o görüşmeye hazırlanması gerekiyordu. Bu da mümkün olduğunca hızlı bilgi toplamaya ihtiyacı olduğu anlamına gelirdi. Jack Hardwick'i aradı.

"Yine ne var Sherlock?"

"Yarın sabah Stryker'la görüşmeye gideceğim. O zamana kadar ne kadar çok şey öğrenirsem o kadar iyi olacak. Garville'ı başlangıç noktası olarak almak iyi bir fikir olabilir gibi geliyor. Orası kurtarma kamyonunun geldiği, Blackmore'daki saldırı için beni tuzağa düşüren telefon aramasının yapıldığı ve Bruno Lanka'nın dükkânının olduğu yer. Bu da bana orasının iki Lerman cinayetiyle de bağlantılı bir yer olabileceğini düşündürüyor."

"Bunları nasıl bağladın birbirlerine?

"Bana Lenny cinayetiyle ilgili bilgi verileceği yalanı söylendi. Sonra da bilgi vereceğini söyleyen kişinin verdiği rotayla beni Sonny cinayetinin suçlusu haline getirecek tuzak kurulmuş oldu."

"Saçmalama Gurney. Sen böyle yapınca arada büyük bir bağlantı varmış gibi görünüyor. Ama gerçekte iki cinayetin birbirleriyle bağlantılı olduğuna dair en ufak bir kanıt yok. Ayrıca konunun Bruno Lanka'yla ne ilgisi var? Herif sadece Lenny'nin cesedini bulan kişi, o kadar."

Gurney iç çekti. "Emin eğilim. En başından beri Lanka'nın bu olaydaki rolü içimi kemirip duruyor. Neden Slade'in duruşmasında ifade vermedi? Cinayet duruşmalarında savcı genellikle nasıl bulduğunu anlatması için cesedi bulan kişiyi jüri karşısına çıkarır. Bu, olay örgüsünü oluşturma çabasındaki bir savcının atacağı ilk adımdır ve jüriler de buna bayılırlar. Ama Stryker bu adımı atlayıp olay yerini tarif etmesi için soruşturma amirini çağırmayı tercih etti. Neden?"

"Belki Lanka güven verici görünmediğindendir."

"Belki de gerçekten de güven verici değildir. Yani savcı onun yerine 'Kanca Tommy' Cazo'yu jürinin karşısına çıkarmak istedi. Bu yüzden de acaba Lanka'yı riskli hale getiren şey ne olabilir diye düşünmeden edemiyorum."

"Onu ziyarete gidersek de günahlarını itiraf edeceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Hayır ama kafesini biraz sallamak ilginç olabilir."

"Kafes sallama işi zevklidir, tabii bu işi yaparken testislerine bir tekme yemediğin müddetçe."

"Ayrıca ahlaki prensipleri hangi seviyedeymiş diye görmek için Top Star Oto Kurtarma firmasının sahibi artık her kimse ona da bir uğramak isterim."

Hardwick küçümseyici bir tavırla homurdanmaya başladı. "Yani iki saat mesafedeki, Albany yakınlarındaki şu bok çukuru kasabalardan birine gitmemizi ve muhtemelen tehlikeli birtakım serseri tiplerin canını sıkmamızı öneriyorsun. Doğru mu anlamışım?"

"Aşağı yukarı."

"Yani benim bu lanet olası karışıklıktan uzak durmak için en uygun zamanda olduğumuz şeklindeki samimi önerimi dikkate almak yerine riski ikiye katlamaya mı karar verdin?"

"Sadece birkaç taşın altına daha bakmak istiyorum. Bakalım orada ne var."

"Ne mi olabilir? Mesela canını sıktığımız serserilerden biri bizi vurabilir. Bu olabilir. Hatta bu kaçınılmaz sonmuş gibi görünüyor. Yanıma silahımı alırsam darılmazsın değil mi?"

"Ben de sana bunu önerecektim."

43

Gurney'yle Hardwick otoyol kenarındaki yapı marketin otoparkında buluşup Garville'ın bakımsız dış mahallelerinden birindeki Top Star Oto Kurtarma firmasına gitmek üzere Gurney'nin kiralık arabasıyla yola koyuldular.

Geniş otomobil mezarlığını üstleri dikenli tellerle kaplı bir duvar çevreliyordu. Sonunda sokak tarafındaki giriş kapısını buldular. Sert esen rüzgâr etraftaki hurda araçlarla ofise benzeyen tek yapı olan geniş bir karavan arasındaki yolu toz toprak içinde bırakıyordu.

Arabadan önce Hardwick indi. Kalın, kaslı boynunu sağa sola oynatıp yere tükürdü. Omuz askılığındaki Glock tabancasının üzerine giydiği ince yağmurluğuyla buz gibi havanın farkında değil gibiydi.

Karavanın köşesine paslı bir zincirle bağlı, çılgın görünümlü bir pitbull zincirini koparmak istercesine ileri atılıp hırlamaya başladı. Zincirin izin verdiği mesafenin dışında kalmaya çalışarak karavana yaklaştılar. Karavanın kapısı birden açıldı ve pembe eşofmanlı, geniş çeneli, şişmanca bir kadın kapının eşiğinde belirdi. Her ikisini bezgin ve bir o kadar da düşmanca bakışlarla süzdü.

Önce Gurney konuştu.

"Charlene Vesco?"

"Ne istiyorsunuz?" Yaşam boyu sigara içenlere has çatlak sesi ve onun eşlikçisi sapsarı cildi hemen dikkat çekiyordu.

Gurney havlayan pitbullun sesini bastırmak için yüksek sesle cevap verdi. "Dedektif Magnussen'a çalınan kurtarma kamyonunuzla ilgili verdiğiniz ifadeyle ilgili görüşmeye geldik."

"Ne zaman geri alacağım?"

"Bunun kararını Magnussen verecek. Şimdilik biz sadece güvenlik sisteminizle ilgili size birkaç şey sormak istiyoruz."

"İfademde var hepsi."

"Her şeyi bir kez daha kontrol ediyoruz. Ona anlattıklarınızı bir de bize anlatın."

İlk anda buna yanaşmayacakmış gibi görünse de sonra fikrini değiştirdi. "Elektrikçimin söylediğine göre sistemde kısa devre meydana gelmiş. Bu yüzden de kameralarda hiçbir kayıt yok. Hepsi bu."

"Peki ya kamyonun anahtarı? O neredeydi?"

"Her zamanki yerinde, burada, ofiste. O gün geldiğimde kamyon yerinde yoktu ama anahtar buradaydı. Bir aracı çalıştırmanın başka yöntemleri de vardır. Bakın, kamyonumuzu geri almamız lazım. Benim derdim o. Avukatım kamyonumuza el koymaya hakkınızın olmadığını söyledi."

"Sonny Lerman'ı tanır mıydınız?"

"Vurulan adamı mı?"

"Evet."

Başını iki yana salladı.

"Peki ya adını haberlerde söylenmeden önce hiç duymuş muydunuz?"

"Hayır."

"Peki, Lenny Lerman adını?"

"Kimi?"

"Lenny Lerman. Sonny Lerman'ın babası. O da öldürüldü. Bir yıl önce."

"Hiç duymadım."

"Hiç?"

"Bakın, eğer kusura bakmazsanız, yapacak işlerim var benim."

"Çalındığında kamyon nereydi?"

Eliyle gösterdi. "Caddede. Giriş kapısının hemen yanında."

"Geceleri içeriye almıyor muydunuz?"

"Her zaman değil."

Gurney, Hardwick'e döndü. "Bayan Vesco'ya soracakların var mı?"

Jack pitbullu gösterdi. "Kamyon çalındığında şu lanet canavar neredeydi?"

Bir an bakışlarını kaçırır gibi oldu. "Kulübesinde."

"Kulübe nerede?"

Karavanın zincirin bağlı olduğu köşesini gösterdi. "Hemen arkada."

"Ve yabancı biri kamyonunuzu çalarken çılgına dönmedi mi?"

"Ne yaptığını bilmiyorum. Bütün gece burada değilim ben."

"Çok yazık. Burada olsaydınız kamyonunuzu kurtarabilirdiniz."

Kadın yanıt vermedi.

Gurney gülümsedi. "Zamanınızı ayırdığınız için sağ olun Bayan Vesco."

Öne geçip arabasına yönelirken karavan kapısının arkalarından sertçe kapandığını duydular.

Hardwick dişlerinin arasından, "Yalancı bok çuvalı," diye söylendi.

"Hiç şaşırmadım. Lanka'nın Özel Yiyecekler dükkânına uğramaya ne dersin?"

Garville'in iş bölgesinin kasvetli görünümüne kısmen binaların isten kararmış tuğla cepheleri neden oluyordu. Lanka Özel Yiyecekler marketi ana caddenin bir arka sokağındaydı. Gurney tek

katlı binanın yanındaki, girişinde "Müşteri Otoparkı" yazılı park alanına girdi.

"Eğer Lanka buradaysa," dedi Gurney. "Yine Slade'in duruşmasıyla ilgili ikinci bir inceleme yapıyorum diye söze girip buradan konuşma hangi yöne evirilecek bakacağım. Sen benden birkaç dakika sonra içeri girip, tabii eğer buradaysa, Lanka'yla aramdaki durumu kontrol edersin."

"Yani eğer işler sarpa sararsa gelip zavallı kıçını kurtarmamı istiyorsun, öyle mi?"

Gurney araçtan inip binanın ön kapısına doğru yöneldi. İçeri girmeden önce ilk dikkatini çeken şey dükkânın sınırlı saatlerde açık olduğunu gösteren bir tabelaydı. Tabelada yazdığına göre dükkân sadece hafta içleri 12.00'den 16.00'ya kadar açıktı. Kapıyı itip açınca dükkânın arkasından bir zil sesi işitildi.

İşlemeli teneke tavan, akkor aydınlatma armatürleri ve ahşap raflar eski döneme aitti. İçeride hiç müşteri yoktu. Kasada bir görevli ya da içeride herhangi bir çalışan da göremedi.

Raflar çoğu ithal, özel konserve kutularıyla doluydu. Hiçbirinin üzerinde fiyatı yazmıyordu. Neredeyse her şeyin üzerini ince bir toz tabakası kaplamıştı. Rafların üzerindeki duvarlar dükkânın tarihini gösteren siyah beyaz fotoğraflarla doluydu.

Modernlik adına içeriye sızabilen tek şey koridorların sonuna, duvarların tam köşelerine gelecek şekilde yerleştirilen güvenlik kameralarıydı. Dükkânın arkasında eski moda, ön tarafı kalın cam panelli, beyaz emaye bir kasap tezgâhı yer alıyordu. Boştu. Hemen üstündeki duvarda biri kır diğeri siyah saçlı, kasap önlüklü iki iriyarı adamın fotoğrafları vardı. Benzerlikleri ve aralarındaki yaş farkına bakılırsa baba oğul olmalıydılar.

Fotoğraflı duvarın olduğu taraftan açılan kapıdan çıkan siyah saçlı, zayıf, siyah ipek gömlekli bir adam kasap tezgâhının arkasına geçti.

"Bir şey mi istiyorsunuz?"

"Bu fotoğrafları çok beğendim."

Adam bir şey söylemedi.

"Bu fotoğraftakiler Bruno Lanka ve babası olabilir mi?"

"Siz kimsiniz?"

"David Gurney."

"Bir şey mi istiyorsunuz?"

"Bruno'yla konuşmak istemiştim."

"Burada değil." Adamın sesi tıpkı gözleri gibi ifadesizdi.

"Ne zaman geleceğini biliyor musunuz?"

"Belki geç saatte. Belki de yarın. Neden?"

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Özel bir konu."

"Ona ne söyleyeyim?"

"Ona Lenny Lerman cinayet davasının yeniden soruşturulduğunu söyleyin."

Adam bir şey söylemedi.

"Ona Sonny Lerman olayıyla bağlantısının da yeniden incelendiğini söyleyin."

Adam sanki ustaca planlanmış bir kararın arifesindeymişçesine kılını bile kıpırdatmadan öylece bekliyordu. Sonra birden dikkati koridorun sonuna yöneldi.

Gurney dönüp baktığında parmakları önü açık yağmurluğunun içinde, buz mavisi gözleriyle tehlikeli bakışlar saçarak etrafa bakan Hardwick'i gördü.

Ne Gurney ne de Hardwick otoparktan çıkıp Garville'dan, Walnut Crossing istikametine uzanan yola yönelinceye dek tek kelime ettiler.

"Orasının lanet bir şeylerin paravanı olarak kullanıldığı çok açık," dedi Hardwick.

Gurney başıyla onayladı. "Bu da Lanka'nın bağlantıları, onun apaçık görünen bir şeyden endişe etmesine gerek olmayacak

kadar güçlü anlamına gelir. Ve kasap tezgâhının arkasındaki adam da bizim bildiğimiz türden sıradan bir market çalışanı değil. Daha gördüğüm saniyede tanıdım onu."

"O küçük sürüngeni tanıyor musun?"

"Tess Larson'ın çizip bana verdiği resimdeki adam o. Ya da ikiz kardeşi."

44

Hardwick'i yapı market otoparkında indirdikten sonra Gurney eve yöneldi.

Yokuşu çıkmadan önce ambarın önünde durdu. Herhangi bir durumda silah olarak kullanabilmek için eline sivri uçlu bir tırmık alıp içeriyi kontrol etti. Bir terslik olmadığından ve ışıkların kapalı olduğundan emin olunca da tekrar yola devam etti.

Madeleine kümesin yanındaydı. Oradaki açık balyadan yandaki barakaya bir kucak dolusu saman taşıyordu. Gurney ona doğru yaklaşırken saman balyalarından birkaç adım uzağa, kümesin hemen yan tarafına, tüfeğini yasladığını fark etti.

Barakadan çıkan Madeleine silaha baktığını gördü.

"Yakınımda olsun istedim," dedi.

"Nasıl kullanılacağını bildiğine emin misin?"

"Bir sene önce her şeyi gösterdin ya bana. Ayrıca bu sabah hatırlamak için kısa bir kurs aldım. YouTube'da her şey var, inanılmaz. Yani, evet nasıl kullanılacağını biliyorum. Ve mecbur kalırsam da kullanacağım."

Kucağındaki samanları yere bırakıp barakaya geri döndü.

Gurney kapının eşiğine kadar yürüyüp içeri baktı. "Bunun amacı ne?"

"Rahatlık."

"Alpakalar için mi?"

"Başka kim için olabilir?"

"Yardım edeyim mi?"

Madeleine bunu duyduğuna şaşırmış gibiydi. "Eğer istersen samanları sen taşı ben de düzelteyim."

"Tamam. Sadece bir dakikalığına eve gitmem lazım. Hemen dönerim."

Başıyla onayladı. Şaşkınlığı geçmişti.

Banyoyu kullandıktan sonra e-postalarına hızlıca bir göz atmaya karar verdi.

İlgisini Cam Stryker'dan gelen e-eposta çekti. Öncekiyle kelimesi kelimesine aynı gibi görünüyordu. Bir kez daha okuyunca savcının korku, öfke ve güç gösterisinin ardındaki güçsüzlüğünü gizleme çabasıyla hareket ettiğine iyice ikna oldu. Ama yasal olarak ikilemde kalmış olması onun kendisi açısından ciddi bir sorun çıkarmayacağı anlamına gelmiyordu.

Onunla görüşmeye gitmeden önce tüm mevcut verileri derleyip toparlaması gerekiyordu. Masasına oturdu ve işe Nora Rumsten'ın hatırladıklarından başlayarak tüm keşiflerini sırasıyla kâğıda dökmeye koyuldu.

O gece Madeleine'le yatağa girdikleri ana dek saman balyalarıyla ilgili verdiği sözü hatırlamadı. Madeleine unutkanlığından hiç bahsetmedi. Hatta sorunların ve rahatsızlıkların en çok konuşulduğu akşam yemeği sırasında bile tek kelime etmedi. Hatta sessizliği huzursuz edici boyuttaydı.

Walnut Crossing'deki ilk iki yıllarında buradaki hayatlarının nasıl olacağına dair çelişen beklentileri, özellikle de Gurney'nin cinayet soruşturmalarına bir şekilde müdahil olması merkezli görüş ayrılıkları varlığını alttan alta hissettiren bir gerilimin kaynağı olmuştu. Madeleine cinayet masası polisinin eşi olmanın neden olduğu kaygılı yaşamdan uzaklaşabilmeyi ummuştu. Oysa bunun yerine kocasının tıpkı şehirdeki günlerindeki gibi tehlikeli

bir dizi olaya çekildiğine tanıklık etmişti.

Ardından sessiz bir uzlaşma süreci başlamış, Gurney de bunu hoş bir gelişme olarak algılamıştı. Ama şimdi zifiri karanlık gecede gözüne uyku girmeden öylece uzanırken zihnini, kendi ebeveynlerinin hayaletini andıran, çok daha kasvetli bir düşünce tırmalıyordu. Aralarında neredeyse hiç sert bir tartışma olmamıştı. Ama anlaşmazlıkların tek bir öfke patlamasına dönüşmemesi, evliliklerinin tıpkı onlar gibi aynı boş yöne doğru ilerlediğinin uyarıcı bir işareti olabilirdi.

Yıllar önce bir terapistin, ilk karısından boşanma arifesinde olduğu dönemde sorduğu bir soru aklına geldi. "İyi bir evliliğin temel bileşeni nedir?"

Ona bir olasılıklar listesiyle yanıt vermişti: Aşk, sabır, hoşgörü, nezaket, cömertlik, bağışlayıcılık. Terapist bunların hepsinin arzu edilen özellikler olduğunu kabul etmiş ama bu listede hayati derecede önemli bir özelliğin eksik olduğunu söylemişti. Bu özellik yoksa o evlilik kusurlu demektir diye eklemişti. Bu hayati özellik yaşam ortaklığıydı. İnsanların çoğunun aslında yaşamlarına bir ortak aramadıklarını daha çok bir yardımcı, ebeveyn ya da sahiplenme arzularını tatmin arayışı içinde olduklarını söylemişti.

Gurney orada karanlıkta uzanırken huzursuzca yaşam ortaklığının doğası üzerinde kafa yorarken arazinin yukarısındaki ormanda çakallar ulumaya başladı.

45

Gurney ertesi sabah belediye binasının otoparkına girdiği sırada saat 9.45'ti.

Bina dikdörtgen şekli, zevksizliği ve basitliğiyle 1960'ların kurumsal mimarisinin bir ürünüydü. Bölge Savcısının Ofisi giriş

katta, ilk köşedeydi. Saat 9.59'da buzlu camlı kapıyı açıp gri halıları, bej duvarları, aşırı parlak aydınlatmasıyla binanın itici sadeliğini aynı şekilde yansıtan ön büroya girdi.

Solda duvar boyunca bir sıra rahatsız görünümlü Danimarka stili modern, minimalist sandalye diziliydi. Sağ duvardaysa iki adet kısmen kapalı bölme yer alıyordu. En arkadaki bölümdeyse üç tane buzlu camlı kapı görünüyordu. Ortadaki kapının üzerinde BÖLGE SAVCISI ibaresi yazılıydı. Kapının önündeki masada, gelebilecek bir belaya karşı her an tetikte olan bir bekçi edasıyla kaşlarını çatmış bir kadın oturuyordu.

"Yardım edebilir miyim?"

"David Gurney, Cam Stryker'la görüşmeye geldim."

Duvar dibindeki sandalyeleri gösterdi. "Orada bekleyin."

Birkaç dakika sonra masasının üzerindeki telefonu çaldı. Ahizeyi kaldırdı, bir anlığına dinledi sonra Gurney'ye baktı. "Bölge Savcısı sizi şimdi kabul edecek."

Stryker'ın ofisi en az ön büro kadar zevksiz döşenmişti. Savcının yüzündeki formalite icabı gülümseme de bir o kadar soğuktu.

"Oturun." Bunu bir davetten çok komut gibi söylemişti.

Üzerinde neredeyse hiçbir şey olmayan masanın karşısındaki iki sandalyeden birine geçti.

"Evet," dedi savcı parmaklarını çenesinin altında kenetleyerek. "RAM'ın Blackmore olayına yaklaşımıyla ilgili ne düşünüyorsun?"

Gurney omuz silkti. "Sorumsuzca ama şaşırtıcı değil. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Senin açından yıkıcı olduğunu düşünüyorum. Seni tutuklamak için üzerimde hissettiğim baskı her an artıyor. Taşradaki bütün haber siteleri Albright'ın olayda örtbas kokusu var şeklindeki yorumuna atıfta bulunup duruyorlar. Bu siyasi açıdan tam bir zehir!"

Gurney, içinde beliren yanlış kişiyi tutuklamanın daha zehirli olacağına dair düşüncesini söyleme arzusunu bastırıp sessizliğini korudu.

"İşin bu örtbas iddiası kadar kötü olan tarafıysa iki Lerman cinayetinin bağlantılı olabileceğine dair yaptığı yorum. RAM büyük bir inatla bu haberin peşine düşecektir. Ve sana da bu bağlantıyı kurmalarında onlara yardımcı olman için baskı yapacaklardır."

"RAM'la işbirliği yapmamla ilgili hiç endişe etmeyin. Asla böyle bir şey olmayacak. Ama sizin gerçekten de bu iki cinayet arasındaki ilişkiyi araştırmanız gerekli. Kesinlikle bağlantılılar."

"Saçmalama David! Ortada böyle bir kanıt yok! Bir tane bile! Lenny Lerman, Slade'e şantaj yapmaya kalktı ve Slade onu öldürdü. Ve hikâye orada bitti. Sonny Lerman'a gelince. Senin baş şüphelisi olduğun ve ilginç bir şekilde bunu gözardı ediyor gibi göründüğün, tamamen alakasız bir tartışmada öldürüldü. "

Gurney iç çekti. "Cam, benden uzaktaki üçüncü bir şahsın varlığını ortaya koyan deliller olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun." Ardından Nora Rumsten'ın iki silah sesinden önce ve sonra duyduğunu hatırladığı motosiklet sesinden başlamak üzere Blackmore Dağı'na yaptığı gezi sırasında öğrendiklerini ekledi.

"İlk kurşun Sonny'yi öldürmek için sıkıldı. İkinci kurşunsa, elimde ve parmaklarımda barut izi oluşması için elime tutuşturulan tabancayla havaya sıkıldı."

Stryker elini sallayarak onu susturdu. "Ormanda birtakım sesler duyduğunu iddia eden bir kadının söyledikleri üzerine kurulmuş zorlama bir varsayım bu."

"O gün ikinci bir kadının motosikletli bir ziyaretçisi olması dışında. Ve bu motosikletin lastik izleri kamp alanından suç mahalline gittiğini gösteriyor."

Stryker kaşlarını çatıp aradığı sayfayı buluncaya kadar masasının üzerindeki bir evrak dosyasını karıştırdı. "Bu bahsettiğin kamp alanındaki kadın Tess Larson olabilir mi?"

"Evet."

"Elimde, görevli polis memurunun, bu kadına öncelikle yolun kapalı olduğunu söylediği, sonrasındaysa oraya gelişinden

yarım saat önce Blackmore Dağ Yolu'nda meydana gelen olayla ilgili herhangi bir şey görüp duymuş olma ihtimaline karşın sorguladığına dair rapor var. Polis memurunun, olay esnasında Harbane'de olduğu için kadının olayla ilgili hiçbir bilgisi olmadığına karar vermesiyle de sorgu tamamlanmış."

Stryker dosyayı kapattı ve Gurney'ye soran gözlerle baktı.

"Gerçek şu ki o kadının olayla ilgili o an sandığından çok daha fazla bilgisi var. Eğer polis memuru bir kurşunlanma olayından bahsetmiş olsaydı o da ikiyle ikiyi toplayabilirdi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Gurney, Tess Larson'ın Harbane'deki eczaneye gittiğini, döndüğünde misafirini yerinde bulamadığını izah ettikten sonra kamyonet ve motosiklet lastik izleriyle ilgili bulduklarını anlattı. "Elimde hem bu izlerin fotoğrafları hem de Larson'ın bu adamı ve araçları çizdiği karakalem çizimler var."

Savcının sesi en az bakışları kadar ifadesizdi. "Elindeki tüm materyalleri bana iletmen en doğrusu olacak."

Gurney telefonunu çıkarıp fotoğrafları seçti ve savcının telefonuna gönderdi. Birkaç saniye sonra titreşen telefondan gönderinin iletildiği anlaşıldı. Savcı yavaşça tüm fotoğraflara göz attı. Bu esnada etkilenmemiş gibi görünmek için bariz bir çaba harcadığı açıkça anlaşılıyordu.

"Tüm bunlar anlaşmamızı ihlal ettiğini kanıtlıyor."

"Hangi anlaşma?"

"Geçmişine saygımdan dolayı Lerman cinayetindeki rolünle ilgili yargıya varmakta acele etmemem karşılığında, Lerman vakalarıyla ilgili her türlü zarar verici soruşturmadan uzak duracağına dair yaptığımız anlaşma. Ama sen kendi payına düşen ikinci kısmı ihlal ederek anlaşmanın ruhuna aykırı davranmış durumdasın."

"Kendini koruma arzusu çok güçlü bir motivasyon kaynağıdır."

"Davranışın tutuklanmanı gerektiriyor. Sen buna kendini koruma mı diyorsun?"

"Biri ambarımın ışığıyla rahatsız edici bir oyun oynayarak hem benim hem de karımın ne kadar savunmasız olduğumuzu göstermeyi hedefliyor."

"Çok tatsız gerçekten," dedi Stryker aslında zerre kadar umursamadığını ortaya koyan bir yüz ifadesiyle. "Ama bunun tartıştığımız konuyla bağlantısını göremiyorum."

"Sana arabama bırakılan başsız bir tavşandan da bahsetmiştim ve..."

Stryker sözünü kesti. "Alakasız bir olay daha. Bu kadar mı?"

"Hayır. Blackmore Dağı'nda kurulan tuzağın, üzerime suç atılarak, Lenny Lerman cinayetiyle ilgili araştırmamı durdurma amacıyla tezgâhlandığı apaçık ortada. Bu olayların bağlantısını görmemek için kör olmak lazım."

Stryker sert bakışları masasına sabitlendi. "Anlaşılan seni bu olayı incelemekten alıkoymak için tasarlandıklarına inandığın girişimlerin bütünüyle farklı amaçları olabileceğini hiç düşünmemişsin."

"Mesela?"

"Bu sözde 'uyarılar' araştırmalarını giderek artan bir kararlılıkla sürdürmene yol açtı. Eğer tüm bu olayların birbirleriyle bağlantısı varsa konuya bir de bu açıdan bakmalısın. Gerçek amaçları seni motive etmek olabilir."

"Bu aşırı derecede yaratıcı bir yorum."

"Ne dersen de. Ama Slade'in yargılanmasıyla ilgili kafa karışıklığı yaratmak isteyen biri tarafından aptal yerine konuluyor olma ihtimalin var."

Gurney gülümsedi. "Eğer onun aleyhine verilen karar söylediğin kadar sağlam temellere dayanıyorsa Tanrı aşkına, ne diye biri kafa karışıklığı yaratmamı istesin ki?"

"Belli ki ihtilaf yaratmak için. Sen sıradan biri değilsin David. Ünün sana belli bir ağırlık veriyor. 'Ünlü NYPD Dedektifi Slade Davasının Sonucuna Karşı Çıkıyor' tarzı manşetleri görebiliyorum."

Gurney başını iki yana salladı. "İyi de ateş olmayan yerden duman çıkmaz derler. Madem ortada bir sorun yok neden böyle bir çabaya..."

Stryker'ın öfkesi sesindeki zoraki sakinliği bastırdı. "Bu beni siyasi olarak yerin dibine batırma çabası işte! İnsanlar çelişkilerle ilgilenirler, kimin haklı olduğuyla değil. Önümüzdeki yıl tekrar seçilmek için aday olduğumda, 'Ah, bu geçen seneki tartışmalı mahkeme kararının arkasındaki Stryker değil mi?' diye soracaklardır. Bu tür şeyler siyasi kariyerleri bitirir."

"Gerçekten de birinin arabama kafası koparılmış o tavşanı senin yeniden seçilmene engel olmak için tasarlanmış karmaşık bir planın bir parçası olarak koyduğunu mu düşünüyorsun?"

Kırpmadığı gözlerini Gurney'nin yüzüne sabitleyip dik dik baktı. "Siyaset kanlı bir spordur David. Bazı insanların hedeflerine ulaşabilmek için yapabileceklerini sakın hafife alma."

Gurney bir şey söylemedi.

Stryker onun sessizliğinden memnun olmuş gibiydi. Rahatladı. Ama sadece biraz. "Neticede birbirimizi anladığımızı düşünüyorum. İzin ver de şu durumu iyice bir netleştireyim. Blackmore cinayeti soruşturması süresince özgür kalma şartın sadece Walnut Crossing'den ayrılmaman durumunda geçerli olacak. Sadece ben çağırdığımda buraya geleceksin. O kadar. Slade davasıyla ya da Blackmore olayıyla alakalı hiç kimseyle en ufak bir temas kurmayacaksın. Eğer bu anlaşmayı bozarsan yaşamın boyunca bu yaptığından pişmanlık duyacağına emin ol."

46

Gurney bir süre belediye binasının otoparkında oturup Stryker'la yaptığı görüşmeyi etraflıca düşünerek konuşmadaki gerçeklerle saçmalıkları birbirinden ayırmaya çalıştı. Nora Rumsten ve

Tess Larson'ın verdikleri bilgiler ışığında, olay yeri kanıtlarının kesinlikle tutuklanmasını haklı gösterecek şekilde kullanılamayacağını görüyordu. Bu düşünce bir nebze rahatlama sağlasa da Stryker'ın keskin zihninin paranoyayla çarpıtılmış yorumlarını düşününce bu duygu etkisini hızla yitiriyordu. Yaptığı yorumlardan özellikle bir tanesi bir hayli rahatsız ediciydi: *Bazı insanların hedeflerine ulaşabilmek için yapabileceklerini sakın hafife alma.* Bu bazı insanlar arasına kendini de kattığı çok belliydi.

Başta Bruno Lanka'nın dükkânının tuhaf ortamından ve dükkânın görünen tek çalışanının Tess Larson'ı sahte bir görev için Harbane'e yollayan kişiyle aynı adam olduğundan bahsetmeye niyetlenmişti. Ama savcının mantıksız öfkesi onu frenlemişti.

Artık soruşturmanın bazı kısımlarını kendine saklaması gerektiğinden emindi. Bu düşünce aklına Beretta'sının muhtemel bir suçla bağlantılı olarak hâlâ BCI'nın elinde olduğunu getirdi. Normalde tabancasının kısa sürede geri verilmesi gerekirdi ama bu sürecin biraz uzayacağını hissetmişti. En kısa zamanda onun yerine başka bir tane edinmesi gerekiyordu.

Binaya geri döndü, silah teslim memurunun yanına gidip yeni bir silah edinmek için gerekli onay kartının hazırlanmasıyla ilgili prosedürleri tamamladı. Kısa bir bürokratik sürecin sonunda memur ona gülümseyerek, "Şükran Gününüz kutlu olsun," dedi.

Memurun tatilin yaklaşmakta olduğunu hatırlatması ve Stryker'ın şiddetlendirdiği endişeleri Kyle'ı arayıp ziyaretini ertelemesini önermenin iyi bir fikir olabileceğini düşünmesine yol açtı.

Arabasına döner dönmez Kyle'ı aradı. Telesekreterin devreye girmesini beklerken oğlu telefonu açınca şaşırdı.

"Selam, baba. Nasılsın?"

"Şükran Günü için geleceksin ya onu bir daha düşünsek iyi olur gibi geldi."

"Neden?"

"Araştırdığım bir dava nedeniyle tehlikeli bir dönemdeyiz de."

"Yine de akşam yemeği yemen gerekiyor değil mi?"

"Evet. Ama buradaki durum biraz riskli. Senin kötü bir şeye maruz kalmanı istemiyorum."

"Maddie'yle kasabadan ayrılacak mısınız?"

"Şimdilik buradayız. Ama tetikte ve gözlerimizi dört açmış halde."

"Eğer sen ve Maddie için yeterince güvenliyse o zaman benim için de güvenlidir."

"Peki ya Kim? Onu getirip böylesi ..."

"Tehlikeli bir duruma sokmak mı? Kim suç muhabiri. Her zaman tehlikeyle iç içe."

Gurney konuyu değiştirdi. "Sizin ayrıldığınızı sanıyordum."

"Ayrıldık. Dört defa. Beş defa. Ama sonra bir araya geliyoruz. Birlikte yaşamıyoruz, birbirimize verdiğimiz herhangi bir söz yok. Sadece görüşüyoruz, hepsi bu."

"Sen böyle söyleyince insana deliliğin tanımı gibi geliyor. Aynı şeyi farklı sonuç elde etmeye çalışarak defalarca tekrar etmek gibi."

"Mantıklı olduğunu iddia etmiyorum ki. Bu daha çok manyetik bir çekim gibi. Enerjisi inanılmaz. Sıradışı seviyede hırslı. Bizi ayıran da bu oluyor. Ama sonra yeniden çekimine kapılıyorum. Çok bencil olduğunun farkındayım. İstediği şeyi nasıl elde edeceğine aldırmadan sadece istiyor. Bunu gayet iyi biliyorum. Ama enerjisiyle âdeta içinde vahşi bir şeyler var gibi hissettiriyor."

"Seni çeken de bu mu?"

"Kesinlikle. Belki onu ehlileştirmek gibi gizli bir fantezim var. Bir şekilde bu enerjiyi korurken bencil kısmından kurtulmasını sağlamak gibi."

Gurney böylesi bir fantezinin sonsuz hüsrana yol açabileceğini söylemek istediyse de vazgeçip onun yerine hafif alaycı bir dille, "Sana bu yolda iyi şanslar dilerim," demeyi tercih etti.

"Evet, haklısın. Neyse, Şükran Günü'ne gelince. Eğer Kim'e tehlikeli bir durum olabileceği gerekçesiyle bizi istemediğini söylersem önce kahkahalarla gülecektir. Sonra da kızar. Bunun yanında eğer seni görmek için hayatının tehlikede olmadığı bir dönemini seçmeyi bekleyeceksem seni hiç göremeyebilirim. Çok uzun zamandır öyle bir dönem olmadı çünkü. Ah, kusura bakma hukuk profesörlerimden biri arıyor. Kadın asla hatta beklemez ve onunla mutlaka konuşmam lazım. Seni seviyorum baba! Perşembe görüşürüz!"

Gurney hiçbir şey söylemedi. Hamlesinin savuşturulduğunu fark etmişti. Ve Şükran Günü yemeği giderek... ilginçleşiyordu.

Belediye binasına birkaç kilometre mesafede spor ve av malzemeleri satan bir mağaza vardı. Gurney bir tabanca satın almak için önünde durdu. Mağazaya girmesinin üstünden yirmi dakika geçmeden yeni tabancası Glock 19, omuz askılığı ve iki kutu 9mm kurşunla mağazadan çıktı. Tercihi olan Beretta'yı da sipariş edebilirdi ama satıcı teslim süreci için net bir tarih verememişti.

Walnut Crossing'e doğru yola çıkmadan önce eve gelirken süpermarketten istediği bir şey var mı diye sormak için Madeleine'i aradı. Bir şey istemiyordu. Alışveriş işini halletmiş, onun dışında Şükran Günü yemeği için de gerekli tüm malzemeleri almıştı.

"Bu arada," diye ekledi Madeleine. "Gerry Mirkle'ı da davet ettim."

Gurney, karısının, Gerry'yi hiçbir zaman sevemediği Kim'in geleceğini öğrenince ortam kalabalık olsun diye davet ettiğinden şüphelenmiyor değildi.

"Sorun olur mu?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Ne kadar kalabalık olursa o kadar güzel olur."

Telefonu kapattıktan sonra mağazanın otoparkında biraz bekleyip gelen gideni izledi. Bir yandan da yaklaşan akşam yemeği sırasında yaşanabilecek olası kişilik çatışmalarını, Kyle'ın Kim Corazon'la ilgili bir açıdan bir hayli huzursuz edici fikirlerini,

Gerry Mirkle'ın joker olarak davet edilmesini ve boyutunu tahmin edemediği tehlikeyi düşünüyordu. Aklına bu düşünce geldiği anda da iki Lerman cinayeti üzerine yoğunlaştı.

Hemen ardından da aslında niyetlendiği ama bir türlü fırsatını bulamadığı görüşmeyi yapması gerektiğini hatırladı. Telefon defterini tarayıp daha önce birkaç cinayet vakasında birlikte çalıştıkları üst düzey adli psikolog Rebecca Holdenfield'ın numarasını buldu.

Ona sesli mesaj bıraktı.

"Becca, ben Dave Gurney. Senden bir ricam olacak. Geçenlerde görülen New York Eyaleti – Z. Slade davasıyla ilgili fikrini almayı çok istiyorum. Video kaydını RAM'ın web sitesinde, *Cinayet Davası* programında bulabilirsin. Umarım izleyip bana kanıtlar, avukat ve savcının tutumu, tanıklar ve Slade hakkında bir şeyler söylemek için vakit bulabilirsin."

Ona, son derece rahatsız olacağını gayet iyi bildiği için, bu yardımından dolayı borçlu kalacağına dair en ufak bir şey söylemedi. Onun nezaketen söylenen sözlerden hoşlanmadığını, az ama öz konuşmaya değer verdiğini bilirdi.

Evinin yanındaki her zamanki yerine park ettiği sırada Madeleine bir elinde tüfek diğer elinde metal bir katlanır mezurayla dışarı çıktı.

"Barınağın önündeki boşluğu ölçmek istiyorum. Böylece kapıyı yapmaya başlayabiliriz," diye açıkladı Gurney arabadan inerken.

Düşüncelerini Lerman – Slade – Stryker sorunlarından uzaklaştırıp basit marangozluk işine yöneltmeye çalışarak başını hafifçe salladı. "Hemen sana yardıma geleceğim. Sadece bir şeyi halletmem gerek."

Ön koltuktan aldıklarını toplayıp eve, yatak odasına götürdü. Tabanca ve mermi kutularını açtı. Glock'u yasaların izin verdiği son sınır olan sekiz milimetrelik kurşunla doldurdu. Montunu çıkardı, yeni askılığını takıp silahı yerleştirdi. Ardından yeniden montunu giydi. Endişelenecek neden kalmayıncaya dek Glock'u üzerinde ya da kolaylıkla erişebileceği bir yerde taşımaya karar vermişti.

Mutfaktan geçerken kapı ölçülerini yazmak için bir bloknotla kurşun kalem aldı. Dışarı çıktığında Madeleine'i parmak uçlarında yükselmiş mezurayı kapının monte edileceği yerin üst kısmında sabitleyerek mesafeyi ölçmeye çalıştığını gördü. Tüfeğiyse yanındaki saman balyasına dayamıştı.

Bandın nerelere yapıştırılması gerektiğine dair önerilerde bulunduktan sonra Madeleine'in söylediği sayıları deftere not etti.

"Tamam," dedi son ölçümü de bitirdikten sonra. "Şimdi sıra kapıyı yapmaya geldi."

Öğleden sonrayı bu şekilde geçirmeyi planlamamıştı ama iki dünyası arasında bir nebze de olsa denge kurabilmek için bunu kabul etti. Madeleine yüzünde hoşnut bir gülümsemeyle tüfeğini aldı, birlikte ambara yöneldiler.

Gurney önce etrafı sonra da içeriyi dikkatle inceledi. Özellikle de mülkü satın alırken hazır buldukları ama çok nadir kullandığı masa testeresi, doğrama testeresi, planya makinesi, motorlu zımpara makinesi, çentik ve yuva açma aleti, sabitleyici gibi ahşap işleme malzemelerini koydukları bölmeyi kontrol etti.

Malzeme dolaplarından birinden matkap, bol miktarda vida, mengene, dış cephe ahşap tutkalı, dış mekân boyası ve fırça aldı. Ambarın yan tarafındaki kereste yığınından en uygun 5 x 10 ebadında bir tanesini seçip bir tane de mobilya kontrplağı seçti.

Dört saat sonra biraz geri çekilip emeklerinin ürününe hayranlıkla baktılar. Doksan derecelik köşeleri kusursuz kesilmiş, parlak sarıya boyanmış, siyah demir bir mandal ve ona uyumlu menteşelerle tamamlanmış sağlam bir kapı yapmışlardı.

Kapıyı ambardan barakaya taşıdılar. Kaldırıp yerine oturup oturmadığını kontrol ettiler. Herhangi bir sorun olmadığından emin olduktan sonra işin en hassas kısmını ertesi sabah yapmaya karar verdiler. Hava kararıyordu ve kapı takma işi el feneri ışığında yapılacak şey değildi.

Ortak başarıları akşam yemeğinin ve gecenin geri kalanının havasını büsbütün değiştirmişti. Sonrasında da yatak odalarına her zamankinden biraz daha erken saatte çekildiler.

Gurney uykuya dalmak üzereyken telefonu çaldı. Komodinin üzerinden yeni Glock'unun yanına koyduğu telefonunu aldı. Ekranda Rebecca Holdenfield'ın adı vardı. Videoyu izlemek için vakit bulamayacağını söylemek için hemen arıyor olabilir diye düşündüğünden aramasına çok sevinmemişti. Madeleine'i uyandırmamak için telefonunu alıp çalışma odasına geçti.

Her zamanki gibi Holdenfield hemen konuya girdi. "Şanslısın. Danışmanlık yaptığım şirket Şükran Günü dolayısıyla kapalı. Bütün öğleden sonrayı ve akşamı duruşmayı izleyerek geçirdim. Şimdi ne bilmek istiyorsun, söyle?"

Çalışma masasına geçti. "Başlangıç olarak, delillerle ilgili izlenimin ne onu söyle."

"Güzelce bir araya getirilmiş çarpıcı veriler. Jürinin hazmetmekte zorlanacağı hiçbir şey yok."

"Peki ya savcı?"

"Zeki, kontrollü, kırılgan."

"Kırılgan?"

"Baskı altında sarsılabilir. Ya da öfke patlaması sergileyebilir."

"Ya Marcus Thorne?"

"Zeki, umursamaz, kendini beğenmiş. Geçmişteki görkemli zaferlerinin ekmeğini yemeye çalışıyor."

"Peki ya tanıklar?"

"Gördüklerim arasında sıradışı bir şey tespit etmedim. Yalan ifade verdiklerini de sezinlemedim."

"*Gördüklerim arasında* dedin? Bu ne demek?"

"Muhtemel bir görgü tanığı eksik."

"Bruno Lanka mı?"

"Onu cesedi nasıl bulduğunu anlatması için jürinin karşısına getirmek son derece doğal bir yöntem olurdu. Bu şekilde izleyince kendimi bir kişinin kesilip çıkartıldığı bir grup fotoğrafına bakıyormuş gibi hissettim."

"Peki ya Ziko Slade?"

"Ah, evet, Ziko. İlginç biri. Âdeta aydınlanma yaşamış bir Budist gibi. Savcının tarif ettiği canavarla arasında uzaktan yakından benzerlik yok."

"Hangi Ziko'nun gerçek olduğunu söyleyebilir misin?"

"Zor soru. Gördüklerimle hakkında anlatılanların alakası yok."

"Sence Lenny Lerman'ı o mü öldürmüş?"

Holdenfield, neredeyse hiç yapmadığı şekilde, yanıt vermeden önce biraz düşündü. "Açıkçası, onun yaptığını kanıtlıyor gibi görünen deliller karşısında şaşkınlığa kapıldığı izlenimi edindim."

"Yani hakkında verilen suçlu hükmü..."

"İddia makamının sunduğu deliller ışığında gayet makul... ama muhtemelen hatalı."

47

Holdenfield'ın yorumları Gurney'yi sabahın erken saatlerine kadar uyanık tuttu. Bunun nedeni söylediklerine şaşırması değil, yorumlarıyla zaten inanmaya eğilimli olduğu düşünceyi pekiştirmiş olmasıydı. Garville'a bir daha gidip Bruno Lanka'nın dükkânına ve Tess Larson'ın karakalem resmindeki adama bir kez daha bakmaya karar verdi.

Şafağın ilk ışıkları belirmeye yakınken dalar gibi olmuştu ki başına giren ağrıyla uyandı. Boynu da tutulmuştu. Yataktan

zorlukla kalkıp bir ağrı kesici aldı. Uzun, yatıştırıcı bir duş aldı. Tıraş olup giyindikten sonra mutfağa geçerken baş ağrısı biraz olsun dinmişti. Kahve suyunun kaynamasını bekleyen Madeleine ise oldukça enerjik bir sabah yaşıyor gibi görünüyordu.

"Kliniğe saat ona kadar gitmeyeceğim," dedi neşeyle. "Yani barınak kapısını takmak için çok zamanımız var."

Garville gezisine yoğunlaştığından kapı konusunu tamamen unutmuştu ama ne geziden ne de o işi unuttuğundan bahsetti.

Kahvaltıdan sonra Madeleine bulaşıkla uğraşırken tabancasını askılığına takıp montaj için ahıra gitti. Menteşe köşeleri monte edilinceye dek kapıyı sabit tutmak için kullanacağı vidaları, pulları, kıskaçları ve sıkıştırmak için lazım olan elektrikli matkabı aldı. Hepsini alıp iş eldivenlerini giymiş, kendisini bekleyen Madeleine'in yanına, barakaya yöneldi.

Yarım saat sonra iş bitmişti. Kapının gayet iyi bir şekilde açılıp kapandığını, alt ve üst kısımlarda fazlalıktan kaynaklanan bir temas olmadığını birkaç kez kontrol ettiler. Gurney o esnada kasvetli cinayet soruşturmaları sonuçlandığında bile çok nadiren hissettiği bir işi başarıyla tamamlamış olmanın huzurlu tatmin duygusunu hissetti.

Gerry Mirkle, Madeleine'i saat dokuz buçukta aldı. Gurney de Lanka'nın dükkânı açılmadan orada olmak istediğinden iki saatlik Garville yolculuğuna saat dokuz kırk beşte çıktı. Yolculuğun tamamını hız sınırı saatte yüz kilometre olmasına rağmen herkesin araçlarını yüz on kilometre sabit hızla kullanıyor gibi göründüğü otoyolda yaptı.

Engebeli tepelerden, tarlaların, yaprak dökmeyen ağaçların ve ekime uygun olmayan dik arazilerin yanından geçti. Bu doğal yapı Albany kırsalına yaklaştıkça yerini daha düz ve yerleşime uygun arazilere bıraktı. Bütün yol boyunca zihni Bruno Lanka'yla nasıl iletişim kurması gerektiğiyle dolu olsa da otoyol kenarında kaskatı kesilmiş halde yatan bir geyik cesedi görünce bir anlığına da olsa düşünceleri dağıldı. Akbabalar üzerinde daireler çiziyordu.

Zaman zaman yol kenarlarında böyle bir şey –bir geyik ya da bir keseli sıçan ölüsü– gördüğünde uzun süre önce öğrendiği bir insan kurban karşısında duygularını kontrol etme gücünün zayıfladığını hissederdi. Zira bastırılmış duygular bir şekilde yüzeye çıkar; yerde yalnız başına, çaresiz, buz gibi yatan, bir zamanlar canlı olan bir varlığı görmek gözlerinin dolmasına neden olurdu.

Lanka'nın Özel Yiyecekler dükkânına giderken yolu Garville'ın eski mahallelerinden ve Top Star Oto Kurtarma'nın önünden geçiyordu. Yavaşlayıp içeri bakınca BCI'nın kırmızı kurtarma kamyonunu iade ettiğini gördü. Araç içeride, karavan ofisin hemen yanındaydı. Dikkatli bakınca kamyonetin arabasına vurduğu yerdeki çizikleri net olarak görebildi.

Kasaba merkezine, Lanka'nın dükkânının olduğu yere yönelip aracını yarım blok kadar ileriye, dükkânın girişini ve dikiz aynasından da otoparkı görebileceği uygun bir yere park etti.

Belirli bir beklentisi veya önceden tasarladığı bir planı yoktu. Daha önceki deneyimlerinden bu tür hedefsiz girişimlerin ve sabırlı davranmanın olumlu sonuçlar verebildiğini biliyordu. Koltuğunu yarı yatar konuma getirdi, tüm aynalarını ayarladı. Konsoldaki saat 11.49'u gösteriyordu.

Saat on iki olduğunda dükkâna gelen giden yoktu. Sonraki yarım saat içinde –caddede çok az trafik olduğundan– bir Garville polis devriyesinin üç kez caddeden geçtiğini kolayca fark etti. Devriye aracı dördüncü geçişinde gelip Gurney'nin arabasının arkasında durdu.

Gurney'nin, plakasının sistemde arama kaydı ya da ödenmemiş cezalar açısından incelendiğini tahmin ettiği iki üç dakikalık süre boyunca polis, aracının arkasında bekledi. Sonra bir polis memuru araçtan inip Gurney'nin camına yaklaştı. Geniş omuzları ve kalın boynuyla tam bir vücut geliştirme sporcusu gibi görünüyordu. Kibar denebilecek bir gülümsemeyle yaklaştı. Yakasındaki kartta adının Gavin Horst olduğu yazılıydı.

"Günaydın, efendim. Ehliyet ve ruhsatınızı görebilir miyim?"

Neden böyle bir şeye gerek duyduğunu sormadan ehliyetini ve kiralık aracın ruhsatını uzattı. Polis memuru belgeleri alıp aracına döndü. Gurney dikiz aynasından polisin araç içi bilgisayarından ehliyetini kontrol etmek yerine telefon görüşmesi yaptığını görebiliyordu. Telefonu kapatan polis memuru elinde Gurney'nin belgeleriyle geri geldi. Yüzündeki gülümseme silinmişti. "Pekâlâ, buraya nereden geldiniz, efendim?

"Walnut Crossing'den."

"Peki, nereye gidiyorsunuz?"

"Tam buraya. Sonra Walnut Crossing'e geri döneceğim."

"Onca yolu bu caddeye park etmek için mi geldiniz?"

"Lanka'nın Özel Yiyecekler dükkânının açılmasını bekliyorum. Ne zaman açılır, fikriniz var mı?"

"Walnut Crossing'den buraya sırf o dükkândan bir şey almak için mi geldiniz?"

"Evet."

"Çok uzun bir yol."

"İlginç bir dükkân. Sıradışı ürünleri var."

Polis yavaşça başını sallayıp dişlerini temizler gibi yaptı. Ardından Gurney'nin belgelerini geri uzattı. "Dükkân bugün açık değil. Zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

"Çok yazık. Bay Lanka'yla tanışırım diye ummuştum."

"Bunu neden istediniz ki?

"Özel bir konu. Onu tanıyor musunuz?"

Polisin suni gülümsemesi geri döndü. "Dediğim gibi, zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Geri dönseniz daha iyi olur. Size iyi günler dilerim." Aracına dönüp Gurney'nin park alanından çıkmasını bekledi.

Bloğun sonunda, tam Gurney ana caddeye dönüş yapmak üzereyken karşı şeritten gelen siyah bir Cadillac SUV yanından geçti. Sadece bir anlığına görebildiyse de sürücünün buraya son geldiğinde tanıştığı ayrıca Tess Larson'ın karakalemle resmini

çizdiği sevimsiz adam olduğunu fark edebildi. Yan aynasından dükkânın otoparkına giren aracın plakasını da aldı. Bunu telefonuna not etti.

Garville'dan çıkıp ilçe yoluna girdikten hemen sonra bulduğu ilk dinlenme yerine girip Hardwick'i aradı.

"Ne?"

"Garville konusu daha da ilginçleşti. Biraz önce orada Gavin Horst adlı, muhtemelen de Lanka'nın beslediği, bir polis memuruyla biraz dans ettim."

"Sen belanı mı arıyorsun orada?"

"Lanka'nın iş yerini gözlemlemeye geldim. Kim gelecek diye merak etmiştim. Ve bil bakalım kim geldi? Polis beni oradan kovalayınca tam dönüşe geçmiştim ki sokağa siyah bir Cadillac Escalade girdi. Aracı kullanan da dün dükkânda gördüğümüz adamdı."

"Âcizane görüşüme göre o adam değil bir pislik parçası."

"Aynı fikirdeyim. Neyse, sana aracın plakasını vereyim, belki BCI'daki adamın sistemde bir kontrol edebilir. Aracın sahibini bilmek hatta aynı isme kayıtlı başka araç var mı öğrenmek çok iyi olur."

"Adamımın bunu yapmak istemesi için özel bir neden var mı?"

Gurney yanıt vermeden önce bir süre düşündü. Bir yandan da uzun bir tır konvoyunun büyük bir gürültüyle geçmesini bekledi.

"Eğer sahip olduğu diğer araçlardan birinin Moto Guzzi arazi motoru olduğu anlaşılırsa, Blackmore Dağı cinayetini çözdüğü için terfi bile alabilir. Artı, olayla ilgili hoşlanmadığı birilerini yanlış birinden şüphelendiği için utandırma şansı da olabilir. Ya da doğruyu bulmak için doğal açlığı olan biriyse bu ihtiyacını giderme fırsatı olur."

"O piç kurusunun tek doğal açlığı yarısı yaşındaki kadınlara yönelik. Ama başka bir polisi zora sokma fikri ona cazip gelebilir."

"Eğer Cadillac Escalade'in sahibinin üzerine kayıtlı başka araçlara bakmayı kabul ederse belki onu aynı şeyi kurtarma

kamyonunun sahibi Charlene Vesco için de yapmaya teşvik edilebilirsin. Onun büyük resme nasıl uyabileceğini görmek çok iyi olurdu."

Hardwick kısa, sert kahkahalarından birini patlattı. "Sonny cinayetini Lenny cinayetine, Bruno Lanka'yı Escalade'in sürücüsüne, onu Charlene Vesco'ya, hareketleri şüpheli bir Garville polisini Cam Stryker'a sonra da tüm bunları kim bilir kime bağlayacağın ama henüz tam olarak oluşmamış büyük resimden bahsediyorsun değil mi?"

"Kısmen."

"Yani herkes şüpheli, öyle mi? Serseri Ziko hariç, herkes?"

İşbirliği yaptıkları birkaç cinayet soruşturması sırasında Gurney, Hardwick'in benzersiz karakteriyle yaptığı katkıları hep takdir etmişti. Tartışmalarda sırf ileri sürdüğü tezde haklı çıkmak için ölçüsüz derecede sert itirazlarda bulunur ama iş eyleme geçmeye geldiğinde her zaman göreve hazır olurdu. Bu yüzden, Lerman cinayetlerini açıklayacak her türlü teoriyi alaya alıyor olmasına karşın Gurney, Hardwick'in BCI'da temas halinde olduğu kişiden bilgi alabilmek için canla başla uğraşacağından emindi. Ayrıca tehlikeli bir durum söz konusu olduğunda yardımına geleceğinden zerre şüphe duymuyordu.

Şu anda Gurney'nin eylem potansiyeli sınırlıydı. Ortalığı biraz daha karıştırmak için Garville'a bir kez daha gitmek dışında yapabileceği çok az şey vardı. Bundan sonra her önemli adımı ancak Hardwick'in elde edeceği bilgiler ışığında atabilirdi.

Bu zorunlu bekleme süreci Gurney'nin düşüncelerini olayla ilgili spekülasyonlardan Şükran Günü'yle ilgili endişelerine yöneltti. Dinlenme yerinden çıkarken bu endişelerinin merkezini, planlanan yemeğin bir saldırı korkusu olmaksızın huzur içinde geçmesini sağlamak için yapılması gerekenler oluşturuyordu.

Aklına ilk önce evin etrafına elektronik izleme cihazları yerleştirme fikri geldi. Aslında o tür cihazlardan çok hazzetmezdi. Madeleine'le şehirde otururlarken kötü niyetlilerden korunmak için gerekenler binanın kapısında silahlı bir güvenlik görevlisi, daire kapısına fazladan bir sürgü ve NYPD'nin verdiği tabancadan ibaretti. Sonrasında, bu eski çiftlik evine taşındıklarında, korunmalarını kapıdaki ekstra sürgü ve apartman girişindeki silahlı güvenlik görevlisi yerine iyi bir tüfek ve etrafa bu evde eski bir dedektifin oturduğu bilgisinin yayılmasıyla sağladılar.

Ama şimdi RAM'ın Blackmore cinayetiyle ilgili rahatsız edici yayını yüzünden durumu, Şükran Günü yemeğine gelecek üç konuğunun bakış açısıyla değerlendirmesi gerektiğini düşündü. Sonunda da belirli bir alanı güvenlik kameralarıyla kontrol altına almanın işe yarayabileceğine karar verdi. Bu sadece istenmeyen şahısları uzak tutmakta değil aynı zamanda konukların içlerini rahatlatmakta da faydalı olabilirdi.

Yolu Oneonta Alışveriş Merkezi'nin önünden geçiyordu. Orada da son sistem elektronik cihazların satıldığı Epic Innovations'ın devasa bir mağazası vardı. Ev güvenliği bölümünde mutlaka iyi bir kamera sistemi satıyor olmalıydılar.

48

Şükran günü muhteşem bir havayı da beraberinde getirdi. Gece New York kırsalını etkisi altına alan hava dalgası Walnut Crossing'de tam bir pastırma yazı başlattı.

Gurney akşamın tamamını ve sabah saatlerinin önemli bir kısmını Epic Innovations'dan satın aldığı sistemi kurmaya ayırdı. Çabuk çabuk konuşan teknoloji marketindeki tezgâhtar çocuğun kurulum işlemini olduğundan çok daha basitmiş gibi anlattığı ortaya çıkmış, üstüne çok kötü tercüme edilmiş kullanım

kılavuzunun dediklerini anlama uğraşı da eklenince iş düşündüğünden daha uzun sürmüştü.

Ambarın köşelerine ve ormanı görecek şekilde evin yanına yerleştirdiği altı kameranın pillerini şarj ettikten sonra son adım olarak telefonuna sistemi yönetecek uygulamayı indirdi. Sonra da sistemin söylendiği şekilde işlevini yerine getirip getirmediğini iyice kontrol etti.

Öğlen saat ikiye doğru tamamen kurulmuş olan sistem ilk gerçek sınavından geçti. Gurney cam kapılardan dışarıya, geyiklerin yetişebileceği alçak dallarında hâlâ birkaç elma olan yaşlı ağaca bakarken, ambara yerleştirdiği kameralardan birinin önünden bir araç geçince telefonuna güvenlik sinyali geldi. Birkaç saniye sonra bir Subaru cipin yolun aşağısında belirdiğini gördü. Araç kendi arabasına çok benziyordu. Ya da en azından Blackmore Dağı'nda ağaç kütüğüne çarpmadan önceki haline benziyordu.

Araç kiralık arabasının yanında durdu. İçinden hoş görünümlü bir çift indi. Uzun süredir görmediği bu ikilideki büyük değişimi görünce ufak çaplı bir şok yaşadı. Kyle'ı bir Kim'i ise iki yıldan uzun süredir görmemişti.

Cam kapıları açıp onları karşılamak için sundurmaya çıktı.

"Hoş geldiniz!" diye seslendi.

Kyle önde, Kim arkada eve yöneldiler.

"Selam, Baba! Vay be! Seni çok özlemişim! Müthiş görünüyorsun!"

"Sen de öyle evlat, sen de öyle."

Kyle'ın yüzü Gurney'nin hatırladığından daha dolgun, saçları daha kısa ve düzgündü, gülerken de âdeta gözleriyle gülüyordu. Kim'deki değişikliklerse daha yoğundu. Bakışlarına daha bir sertlik sinmiş, yüzüyse ifadesizleşmişti.

Gurney, Kyle'a sarıldı ardından biraz tereddütle Kim'i de aynı şekilde kucakladı.

"Burası ne kadar harika olmuş böyle," dedi Kyle mutlu bakışlarını arazide ve evin etrafından gezdirirken. "Kümesin

yanındaki barınak geçen gelişimde yoktu değil mi? Ön bahçe de değişmiş gibi. Burası eskiden... sanki biraz daha yuvarlak gibi değil miydi?"

"İyi bir hafızan var."

Kyle kiralık arabaya baktı. "Cip kullanmıyor musun artık?" Sesinde hayal kırıklığı tonlaması vardı.

"Sigorta şirketinden çekimiz gelince yenisini alacağım."

"Eskisi Blackmore Dağı'ndaki olayda perte mi çıktı?"

"Ben öyle olacağını düşünüyorum. Rapor bir çıksın da. Sonra yeni araç bakacağım."

"Şiddetli bir çarpışma olmalı," dedi Kim. "RAM'a bakılırsa çok kötüymüş durum."Bu her ne kadar basit bir yorum gibi görünse de Gurney söylediklerini daha fazla bilgiye aç bir muhabirin sözleri olarak algıladı. Herhangi bir bilgi vermeye niyetli olmadığından da başını onaylar mahiyette hafifçe sallamakla yetindi

Kısa sessizliği barakayı gösteren Kyle bozdu. "Bunu sen mi yaptın?"

"Maddie'yle ortak projemiz."

"Kapının demir aksamını çok sevdim." Sonra Kim'e döndü. "Babam her şeyi yapabilir. Önce bir bakar, anlar ve sonra yapar."

Kim, Gurney'ye, "Ne için yaptınız orayı?" diye sordu.

"Görünüşe göre birkaç gün içinde bir çift..."

"Alpakamız olacak!" Yan kapıdan çıkan Madeleine heves dolu bir sesle söze girdi. "Yavru ikizler. Çok tatlılar."

Kim kaşlarını çattı. "Yünleri için mi istiyorsunuz?"

"Yünleri gerçekten çok güzel ama asıl sebep o değil. Harika yaratıklar oldukları için."

"Çok iş çıkartmazlar mı?"

"İşten ne anladığına bağlı."

Kim anlamlı bakışlarla barakanın duvarına yığılmış saman balyalarına bakarken arazinin aşağısından işitilen bir aracın sesi sohbeti sonlandırdı.

Bu parlak sarı renkli bir Volkswagen Beetle'dı.

Lastik izleriyle şekillenmiş yokuşu biraz fazla hızlı çıkıp Kyle'ın cipinin arkasında durdu. Gerry Mirkle sürücü koltuğundan yüzünde geniş bir gülümsemeyle ve elinde içi rengârenk açmış mum çiçekleriyle dolu bir saksıyla indi.

"Şükran Gününüz kutlu olsun!" diye bağırdı o kadar kilolu bir kadından beklenmeyecek kadar çevik hareketlerle gruba doğru yürürken. "Ne kadar müthiş bir gün! Kasımda bahar geldi sanki!"

Saksıyı kendisine coşkuyla teşekkür eden Madeleine'e uzattı. Madeleine onu Kim ve Kyle'la tanıştırdıktan sonra saksıyı bahçenin en çok güneş alan yerine götürüp yerleştirdi.

"Gayet iyisin," dedi Gerry, Gurney'ye dönüp birden ciddi bir yüz ifadesi takınarak. "Yaşadıkların düşünülünce tahmin ettiğimden çok daha iyi görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"Arada beyin sarsıntısı geçirdiğimi bana hatırlatan birtakım rahatsızlıklar var ama işlerimi devam ettirmekten alıkoyacak kadar önemli bir sıkıntım yok."

Gerry hevesle gülümsedi. "Kızarmış hindi kokusu mu alıyorum? Muhtemelen adaçayı ve kekikli ekmekle doldurulmuş olmalı?"

"Kestane ve sosisle de," diye yanıt verdi Madeleine mutlu bir sesle. "İçeri geçelim mi? Her şey birazdan hazır olur."

Gurney'nin bir saat önce yaktığı taş şöminedeki kiraz ağacı odunları iyice tutuşmuştu. Peynir, zeytin ve elma şarabı kadehleri şöminenin karşısındaki sehpanın üzerine yerleştirildi. Herkes sehpanın çevresinde, şöminenin karşısında yerini alırken Madeleine da mutfağa gidip fırını bir kez daha kontrol etti. Kim şömine rafındaki, kristal vazodaki bej ortancaları göstererek, "Bunlar gerçek mi?" diye sordu.

Madeleine mutfaktan cevap verdi. "Gerçek. Ama kurudular. Onları göletteki çalılıklarda topladığımda pembeydiler. Kuruyunca renkleri yok oluyor ama yaprakları aylarca dökülmüyor."

"Çok hoş," dedi Kim konuya ilgisi giderek kaybolurken.

Kyle şömine rafına bakıyordu. Ortancaların yanındaki çerçevede evin Dave'le Madeleine satın aldığı esnadaki bakımsız halinin fotoğrafı vardı.

"Derin düşüncelere daldın," dedi Gurney.

"Şu fotoğraf bana bir şey hatırlattı. Sana bir şey getirmiştim. Arabada kaldı. Hemen alıp geleyim." Ilık pastırma yazı havasının içeri girmesi için aralık bıraktıkları cam kapıdan çıktı.

Gerry Mirkle yüzünde mutlu bir gülümsemeyle eğilip kendine küçük bir parça İrlanda çedarı kesti.

Kim sandalyesinde arkaya yaslanmış, elma şarabı kadehini tam çenesinin altında, iki eliyle tutuyor, bir yandan da Gurney'nin yüzünü inceliyordu. "Hiç değişmemişsin. Birazcık bile."

Ama sen değişmişsin diye düşündü ona yanıt vermeden.

"Cinayet davaları senin gençlik kaynağın olmalı."

Yine bir şey söylemedi.

"Blackmore Dağı'nda olanları ve medyanın olaya korkunç yaklaşımını düşününce seni öfkeli, gergin falan bulurum sanmıştım. Ama bunlardan eser yok." Soran ses tonu yorumunun bir açıklama talebi biçiminde algılanmasına yol açmıştı. Aslında bahsettiği olumsuz duygulardan en az birini gayet yoğun olarak hissediyorsa da bunu ona göstermeye niyeti yoktu. Bu yorumu da minik bir omuz silkme ve belli belirsiz bir gülümsemeyle geçiştirdi.

Tuhaf sessizliği Kyle'ın gelişi bitirdi. Gülümseyerek Gurney'ye hediye paketiyle kaplı küçük bir kutu uzattı.

"Senin için."

Gurney sevinmiş, biraz da şaşırmıştı.

"Annem yeni evine taşınma hazırlığındayken istemediği eski şeyleri ayırıyordu. Bana da ne istersem alabileceğimi söyledi. İki eski fotoğraf çok hoşuma gitti. Özellikle de yan yana koyunca çok anlamlı geldiler bana."

Gurney'nin yırttığı hediye paketinden iki fotoğrafın yan yana yerleştirildiği büyük bir çerçeve çıktı. Soldaki fotoğraf

Gurney'nin babasına aitti. Şaşırtıcı derecede gençti ve omzundaki küçük bir çocukla objektife gülümsüyordu. Gurney, o küçük çocuğun kendisi olduğunu anlayana dek birkaç saniye geçti.

"Sanırım annen yıllar önce, henüz evli olduğunuz günlerde bunu anneme vermiş," dedi Kyle.

Gurney bu kez sağdaki fotoğrafa baktı. Bu kendisinin, omzunda küçük bir çocukla, yirmili yaşlarının ortasında çekilmiş bir fotoğrafıydı. Küçük çocuk da Kyle'dı.

"Bu fotoğrafları görmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi içinde beliren adını koyamadığı garip bir duyguyla. "Sanırım bunun için en güzel yer hemen şurası olacak." Sandalyesinden kalktı, çerçeveyi şömine rafına koyup parlamayı önlemek için açısını dışarının ışığının vurmayacağı şekilde ayarladı.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar. Başka ne diyeceğini bilemiyordu. Duyguların özellikle de güçlü duyguların kelimelere dökülmesi onun için hep zor olmuştu.

"Hindi zamanı!"

Mutfaktan neşeyle seslenen Madeleine sayesinde eski fotoğrafların yarattığı hüzünlü ortam değişmiş oldu. Herkes hevesle yemek masasına yöneldi.

49

Madeleine ona kızılcık reçelini uzatırken, "Alpakalarla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyorum," dedi Gerry Mirkle.

"Onlarla ilgili en önemli şey aslında anlatması en zor olan özellikleri. Bu da gözlerindeki ifade. Karşısındakine âdeta ölçüp biçiyormuş gibi bakarlar. Ama dostane bir şekilde. Gelmelerini dört gözle bekliyorum."

"İsimlerini belirledin mi?"

"Önce gelsinler istiyorum. Sonra karakterlerine uygun birer isim seçerim."

Gerry, Kim'e döndü. "Peki ya sen? Evcil hayvanlarla aran nasıl?"

Kim sanki ona, hoş olmayan kokuları sever misin, diye sormuş gibi burnunu kırıştırdı. "Hiç sevmediğim bir tanesi hariç ben de severim. Küçükken babamın bir iguanası vardı. Korkunç bir şeydi." Sözlerinin etkisini arttırmak için hafifçe titremiş gibi yaptı.

"Hayatında tüylü bir dostun yok mu?"

"Araştırmacı gazetecilik mesleği köpek gezdirmeye fırsat bırakmıyor."

"Söylediğinden bunun insanın tüm hayatını ele geçiren bir meslek olduğu anlaşılıyor."

"Sadece işinizi çok sevdiğiniz takdirde."

"Sen de seviyorsun anladığım kadarıyla."

"Kesinlikle."

"Mesleğinin en iyi yanı ne?"

"Öyle olmadıklarını ileri süren yalancıların, sahtekârların maskesini yırtmak."

Kyle sofraya oturduklarından beri ilk kez söze girdi. "Kötü adamları ortaya çıkarmak. Senin de yaptığın bu değil mi baba? Aynı şeyi farklı açılardan yapıyorsunuz."

Gurney tabağındaki hindiden bir parça kesiyordu. Yanıt verirken kesmeye devam etti. "Hareket noktaları da farklı. Araştırmacı gazetecilik –yanılıyorsam beni düzelt, Kim– genellikle bir duman kokusu alınmasıyla başlar. Sonra eğer varsa, yangının yerini belirleyip medyaya sunmaya çalışır. Bir cinayet soruşturmasıysa işe duman kokusuyla değil bir cinayet kurbanıyla başlar ve hedefi de sorumlu şahsı tutuklamaya yetecek kadar delil toplamaktır."

Kim gülümseyerek çatalını bıraktı. "İkimiz de gerçeklerin peşinde değil miyiz?"

"Doğru, ama çok farklı nedenlerle."

"Bence önemli olan gerçeklerdir. Peşinde koşma nedenlerimiz ise ikincil mesele."

Gurney bu konuda daha fazla konuşmanın Şükran Günü yemeğinin tadını kaçırabileceğini fark etti. En iyisi konuyu burada bırakmaktı. "İyi dedin, Kim. Bana tuzluğu uzatabilir misin?"

"Söz soruşturmalardan açılmışken," dedi Kyle, Gurney'ye doğru eğilerek. "Şu RAM'daki salakların hakkında söyledikleri ne kadar korkunçtu! İftiranın kıyısına kadar geldiler! Keşke açıkça suçlasalardı da biz de mahkemeye verebilseydik onları." Gerry Mirkle'a döndü. "Siz *Farklı Görüşler* programının vurulma olayıyla ilgili kısmını izlediniz mi?"

"Madeleine anlattı. Sonra da RAM'ın web sitesine girip izledim."

"Sizin fikriniz ne?"

"Programın zehirli saçmalıklarla dolu çöplük olması dışında mı?"

Kyle güldü. "Peki ya programın sonunda konuşan Maldon Albright hakkında?"

Gerry omuz silkti. "Bana kalırsa RAM çöplüğüne biraz entelektüel bir görüntü katmaya çalışıyorlar. Hepsi bu. Dave sosu uzatsana."

Sohbet yemekle ilgili konulara döndü. Hindinin suyunu güzel çektiğinden, tatlı patateslerin lezzetinden konuştular. Çok daha ciddi bir konuya dönmek için fırsat kolluyormuş gibi görünerek tabağındakilerle oynayan Kim dışında herkes yemekle ilgili olumlu sözler söyledi. Kim sonunda çatalını bıraktı. Gurney'ye döndü.

"Sormam gereken bir şey var. Blackmore cinayetiyle ilgili senin bir teorin var mı?"

Herkes yemeyi bıraktı. Madeleine, Kim'e soğuk bir bakış attı. Kyle'ın gözleri büyüdü. Gerry Mirkle'ın yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Gurney rahatsız olmuştu. Bunun nedeni de sorudan çok sorulma biçimiydi.

"Gerçek bir teori değil de daha çok bir babayla oğlu arasındaki zehirli ilişkinin her şeyin sorumlusu olabileceğine dair şüphelerim var diyelim."

"Lenny'yle Sonny arasındaki sorunu mu kastediyorsun?"

"Anlaşılan ilk Lerman cinayeti konusunda araştırma yapmışsın."

"Bu benim işim."

O anda Gurney, Kim'in bu akşam yemeğine Kyle çağırdığı için gelmediğini fark etti. Kyle şüphesiz planladığı bu ziyaretten ona bahsetmişti ve Kim de kendini davet ettirmişti. Bu da burada söyleyeceği her şeyin er ya da geç medyada yer bulacağı anlamına geliyordu.

Sözlerini özenle seçti. "Lenny ve Sonny Lerman arasında, her ikisinin de ölümüne neden olan zehirli bir ilişki olduğuna inanıyorum."

Kim'in gözleri büyüdü. "Yani Ziko Slade'in Lenny'yi kendisine şantaj yaptığı için öldürdüğüne inanmıyorsun?"

"Durum mahkemede öyle gibi göründü kabul. Ama cinayetin tuhaflığına getirilen bir açıklama yok ortada."

"Yani...kafa kesme olayından mı bahsediyorsun?" Bunu sanki dile getirmekten korkuyormuş gibi söylemişti.

Madeleine ciddi bir isteğin tonunu yumuşatmak için genelde yaptığı gibi, mahcup, küçük bir gülümsemeyle araya girdi. "Hindimizi yerken belki de parçalanmış bir ceset hakkında konuşmak yerine başka şeylerden bahsedebiliriz?"

"İyi fikir," dedi Gurney.

Kyle'ın konuyu bütünüyle değiştirme çabası Gurney'yi neredeyse kahkahalara boğacaktı.

"Madeleine, patatesi nasıl böyle lezzetli yapıyorsun?"

Madeleine şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Patatesi mi? Sadece biraz tereyağı, tuz ve bir tutam tarçın ekleyerek eziyorum."

Gerry Mirkle söze girdi. "Tatlı patates büyüdüğüm evde tartışma konusuydu. Annem her özel günde mutlaka tatlı patates tariflerinden birini denerdi. Babam patatesten nefret

ederdi. Annem her seferinde, 'Bak bu sefer hiç yapmadığım şekilde pişirdim mutlaka denemelisin,' derdi. Babam da 'Nasıl yaparsan yap hiçbir fark yok. Tatları çok kötü. Hepsi berbat,' diye karşılık verirdi. Sonra annem kediyle konuşmaya başlar, ona tatlı patatesin ne kadar lezzetli bir şey olduğunu, bazı insanların güzel şeylerin değerini bilmediğini anlatırdı. Öyle anlarda babam çatalını tabağına fırlatır, öfkeyle odadan çıkardı. Zıt kutupların birbirini çektiğini söylerler ama bu durum zamanla çatışmalara yol açabilir. Ve çatışmalar da ya ilişkinin sona ermesine ya da bu ilişkinin her iki tarafın da diğerinin değişmesini dilediği sabit bir hüsran haline dönüşmesine neden olabilir."

"Babanız nasıl bir adamdı?" diye sordu Kim.

"Üniversitede profesördü. Makroekonomi alanında otoriteydi. Kendini hiçbir zaman bir koca ya da baba olarak gördüğünü sanmıyorum." Gerry duraksadı. "Yüzmeyi severdi. Yazları her cumartesi yakınlardaki bir plaja giderdi. Bir cumartesi beni de götürdü. Bunun onun fikri olmadığına eminim. Annemin beni de götürmesi için baskı yaptığından hiç şüphem yok. Sonra yanında benim olduğumu unuttu. Ve eve tek başına döndü."

Masada şaşkınlık sesleri işitildi.

"Yıllar boyunca annem bu hikâyeyi alaycı tonunu daha da arttırarak anlatıp durdu. Bu onun herkese profesörün aslında sadece kendini düşünen bir aptal olduğunu gösterme yöntemiydi. Bir keresinde, keşke bir oğlum olsaydı, dediğini duymuş olmama rağmen babam için üzülmeye başlayacağım kadar çok anlattı bu hikâyeyi."

"Ataerkil kafa yapısı işte!" dedi Kim tiksintiyle. "Eğer erkek olsaydın baban seni hayatta plajda unutmazdı."

"Oğluyla ilişkisi daha kötü de olabilirdi."

"Nasıl? Neden?"

"Babaların oğullarından genellikle büyük beklentileri olur. Aynı şeyi kızlarından beklemezler. Oğullarını kendilerinin

uzantısı gibi görürler. Her şeyi kontrol etme arzuları da yoğunsa aralarında çok şiddetli çatışmalar olabilir."

"Geçen yıl," dedi Kyle masaya yaslanarak. "Kim, baba ve oğlun seri katil oldukları bir vakada görevliydi. Baba ve oğlu bir ekip olarak çalışıyorlardı." Ona döndü. "Hikâyeyi sen anlatsana."

Kim'in gözlerindeki parlama Gurney'ye RAM-TV'nin sansasyon sevdalısı programcılarını hatırlattı.

"Noah ve Tanner Babcock. Cehennemden gelen baba ve oğul," diye başlamıştı ki Gurney'nin telefonunun güvenlik alarmının sesi işitildi.

Başka birini beklemediklerinden Gurney masadan kalkmadan önce bir anlığına Madeleine'le bakıştı. Mutfak penceresinden bakınca ambarın önünden geçip eve doğru yönelen beyaz bir minibüs gördü. Üniformalı sürücü büyük, kare bir koliyi yan kapının önüne bırakıp minibüse yöneldi.

Gurney hemen kapıya yönelip sürücü tam aracına binerken dışarı çıktı. Minibüsün yan kapısındaki KUZEYDOĞU HIZLI KARGO yazılı mavi logoyu son anda görebilmişti. Araç geldiği gibi hızla geri döndü.

Gurney basamaklardaki kutuya baktı. Kaldırınca en az on beş kilogram olduğunu fark ettiği kutuyu getirip mutfak tezgâhına koydu. Üzerindeki etikette gönderici adı olarak C. Hadley yazılıydı.

"Christine'den geliyor," dedi.

"Christine?" Madeleine ismi bir sorundan bahseder gibi söylemişti.

"Etikette öyle yazıyor."

"Ridgewood'da yaşayan zengin kız kardeşim," dedi Madeleine masadakilere açıklama gereği duyarak.

Gurney boğazını temizledi. "Açmak ister misin?"

"Sen oradasın. Açsana."

Gurney küçük bir bıçakla kutunun ağzındaki yapışkan bandı kesti, kapakları yana açarak içine baktı. "Bir hediye kolisi. Reçeller, jöleler, süslü hardal kavanozları."

"İyi," dedi Madeleine elini boş ver der gibi sallayarak. "Bırak kalsın orada. Sonra bakarız."

Anlık sessizliği Gerry Mirkle bozdu. "Kim bize baba-oğul seri katillerin hikâyesini anlatacaktı galiba."

Kim herkesin ilgisinin üzerinde toplandığından emin olmak için bakışlarını şöyle bir etrafta gezdirdi. "Noah Babcock ıssız bir mandırada oğlu Tanner'la yaşıyordu. Oğlu altı yaşındayken annesini bir kürekle kafasına vura vura öldürmüş, hem de çocuğun gözleri önünde. Sonra üzerindeki giysileri çıkardığı cesedi sıvılaştırılmış gübre deposuna atmış. Sonraki on beş yıl boyunca aynı depoya on bir kadın cesedi daha atmış. Ve oğlu da zamanla duygusuz bir zombiye dönüşmüş ve cesetleri ortadan kaldırma konusunda babasına yardım etmeye başlamış. Cinayetler bir kontrol memurunun yaptığı rutin depo denetimi sırasında tesadüfen ortaya çıktı. Memur depo kapağını kaldırınca suyun üzerinde yüzen kısmen çürümüş bir kulak görmüş. Baba yüksek güvenlikli bir cezaevinde on iki kez müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Oğlu da suçlu akıl hastalarının kapatıldığı bir başka cezaevine gönderildi."

Kyle, "Kim, adamın oğluyla yaptığı görüşmelerden yola çıkarak yazdığı bir yazıyla ödül aldı," diye ekledi.

Madeleine bakışlarını Kim'in yüzüne sabitleyerek, "Nasıl görüştün ki onunla?" diye sordu.

"Tanner'a haftada bir ziyaretçi kabul izni verildi. Ben de onu ziyaret ettim."

"Konuşmayı kabul etmesine şaşırdım."

Kim kendiyle gurur duyduğunu ortaya koyan bir gülümsemeyle, "Biraz çaba gerekti elbette," dedi.

"Ona ne vaat ettin?"

"Vaat çok güçlü bir kelime. Ona hikâyenin onun ağzından anlatılmasının insanların gerçekte neler olduğunu anlamasına yardım edeceğini söyledim."

"IQ'sunun kaç olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?"

Kim'in yüzü asılır gibi olduysa da yanıt veremeden Gerry atıldı. "Gübre Cinayetleri. RAM Haber'in olaya bu adı taktığını hatırladım şimdi. Her bir olaya ayrı bir isim takmaya bayılırlar."

Kim bir şey söylemedi.

Gerry devam etti. "Profesyonel bir gazeteci olarak RAM'ın olaylara yaklaşımıyla ilgili kuşkusuz bir fikrin vardır."

"Yaklaşımıyla derken?"

"Karmaşık, trajik olayları kaba saba, basit manşetlere dönüştürme çabaları yani."

Kim'in gülümsemesi gözlerinde beliren düşmanlık dolu bakışları gizlemeye yetmedi. "Ortaya konan ürün stilini eleştirmek kolay ama seyirci bunu istemeseydi yapılmazdı."

Gerry çatalını aldı, kısa bir an çatalının ucunu inceliyor gibi yaptı ardından yerine koydu. "Sorun şu ki insanların istediği bir dolu şey sonunda onları zehirliyor."

Kelimesi kelimesine aynı olmasa da yorumu Gurney'ye Emma Martin'in söylediklerini hatırlattı. Gerry'ye, Emma'yı ya da onun terapi yöntemini hiç duydun mu, diye sordu.

Gerry'nin gözleri parladı. "Evet, elbette. Ünlü olduğu için biliyorum. Yüz yüze tanışma fırsatım olmadı. Emma standart klinik çalışmaların dışında kalan biridir. Aspen'daki bir konferansta yaşanan bir olayı hatırladım şimdi. Ünlü bir psikiyatrist doğanın ve yetiştirme tarzının insan davranışları üzerindeki ortak etkileri konusundaki çalışmasının ayrıntılarını sunmuştu. Salon öylesine sessizdi ki yere bir toplu iğne düşse duyabilirdiniz. Ta ki Emma kahkahalarla gülüp araştırmayı temelden yıkacak görüşlerini açıklamaya başlayana kadar. Birileri akademik açıdan yüksekten atmaya başladı mı asla kendini tutamayan biri."

Sonrasında tabaklardakiler silinip süpürülünceye dek kimse bir şey söylemedi. Madeleine kalktı, kahve suyunu koyup balkabaklı keki masaya getirdi.

"Kahve oluncaya kadar," dedi. "Ben de unutmadan Christine'i arayıp gönderdiği reçel sepeti için teşekkür edeyim." Odadan çıkıyordu ki birden durdu. "Eğer aranızda reçel, jöle falan seven varsa beni beklemeden ne isterseniz alın. Çekinmeyin lütfen. Telefonum çalışma odasında. Hemen gelirim."

"Hiçbir zaman çekingenlik gibi bir sorunum olmadı," dedi Gerry kalkıp büfedeki kapağı açık koliye bakmaya giderken. Kim de peşinden gidip kutudaki reçel kavanozlarını, her birinin ilginç şekillerini hayranlıkla inceleyerek teker teker çıkarmaya koyuldu. Belki içgüdüsel olarak hız ve açgözlülüğün birbiriyle bağlantılı olduğunu düşündüklerinden mümkün olduğunca yavaş hareket ettiler. Böyle yapınca da kolidekileri çıkarmak, hayranlıkla incelemek, her biriyle ilgili yorumlar yapmak en az üç dört dakikalarını aldı.

"Müthiş," dedi Gerry sırıtarak. "Bu şahane kavanozların altına ayrı bir karton daha konmuş. Onun altında belki başka güzel şeyler de vardır."

Kartonu tutup çıkartmak için birkaç saniye çekiştirdi. Ama köşeleri sıkışmıştı. Büfeden servis çatalını alıp kartonu kaldırmak için tam altına sokmuştu ki Madeleine yüzünde şaşkın bir ifadeyle çalışma odasından geri döndü.

"Christine'le konuştum. Neden bahsettiğimle ilgili en ufak bir fikri yoktu. Bize bir şey göndermemiş."

Aniden alttaki ek karton hızla yukarı fırladı. Altından parlak yeşil bir şeyin parıltısı göründü. Gerry'nin elindeki servis çatalı yere düşerken o da tiz bir çığlıkla bir adım geri çekildi.

Kim ağzı açık olduğu yerde kalakalmıştı.

Madeleine yavaşça yaklaşıp kutunun içine baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, çığlık atıp sendeleyerek geri fırladı. Mutfak duvarına çarptı. Ayağı kayınca da yere kapaklandı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Gurney sandalyesinden fırlayıp yerdeki Madeleine'e doğru koşarken. "İyi misin? Ne oluyor..."

Madeleine avazı çıktığı kadar bağırarak kutuyu gösterdi. "Baksana! Tanrı aşkına baksana!"

İğne sivriliğinde dişleri, köz renkli korkunç gözleriyle sarmal haldeki yeşil bir yılan üçgen başını bir sağa bir sola yavaşça sallayarak kutudan yükseliyordu.

Dördüncü Kısım

Takıntı

50

"Hâlâ uyanık mısın?" diye sordu Gurney usulca.

Aslında uyumadığından emindi. Yatak odası penceresinden süzülen ayışığında, yanında uzanan Madeleine'in nefes alış verişinden bunu anlıyordu ama karısı cevap vermedi. Aslında mutfak duvarına çarpıp yere düşmesine neden olan reçel kolisinin içindeki iğrenç şeyi görmesinin ardından geçen onca saat boyunca neredeyse hiç konuşmamıştı.

Eyalet polisi geldiğinde bütün sorulara yanıt veren ve sonrasında Gerry, Kyle ve Kim giderken onları Madeleine'in bir şeyi olmadığı konusunda ikna eden Gurney olmuştu. O an için yapabilecekleri bir şey olmadığını söylemiş, en küçük bir gelişmeyi bile mutlaka onlarla paylaşacağının sözünü vermişti.

Sonunda yalnız kaldıklarında Madeleine tek kelime bile etmeden takıntılı bir temizliğe girişmişti. İşe "hediye" kolisinin açıldığı yerden başlayıp mutfaktan kapının önüne kadar tüm koridoru sünger paspasla defalarca silmişti. Sonra da bir kova sabunlu su hazırlamış, dizleri üzerine çöküp teslimat görevlisinin koliyi bıraktığı basamakları fırçayla ovalamıştı. Tüm bunları her türlü yardım teklifine kapıları kapattığı öfke dolu bir yüz ifadesiyle yapmıştı. Gurney de temizlik uğraşının yaşadığı şokun etkisini azaltacağını umarak onu endişeyle izlemişti.

Temizlik telaşı bitip geriye ovalanacak bir yer kalmayınca odanın diğer ucundaki oturma bölümüne geçmiş, koltuklardan birinin üzerinde duran aylardır kullanmadığı yün şala sımsıkı sarılmış, şömineye bakarak öylece oturmuştu. Akşamüstüne doğru, harıl harıl yanan şöminenin ateşi çoktan sönmüş geriye sadece soğuk küller kalmıştı. Gurney birkaç kez yapabileceği bir şey olup olmadığını sorduysa da Madeleine, onu duyduğuna dair en ufak bir tepki bile vermemişti. Sonunda sandalyeden kalkmış ve yatmaya gitmişti.

Şimdi orada yan yana uzanırlarken Gurney paniğin ilk darbelerini hissediyordu.

"Uyanık mısın?" diye bir daha sordu.

Madeleine karşılık vermedi.

"Beni korkutuyorsun."

Hâlâ sessizdi.

Bir şeyler yapmak için umutsuz bir istek duyuyordu. Ama ne? Onu en yakın acil servise mi götürmeliydi? Bu işe yarar mıydı? Ya da yer değişikliği şu an her ne yaşıyorsa onun etkisinin daha da artmasına mı neden olurdu? Belki de gitmek istemezdi bile?

Bir kez daha karşı tepelerdeki çakallar ürkütücü sesleriyle ulumaya başladılar. Sonra hepsinin sesi başladığı gibi birdenbire kesildi.

Madeleine yastığında başını yavaşça çevirdi.

"Kız kardeşimin nerede yaşadığını nasıl biliyorlar?"

Sesi fısıltı tonundan çok az yüksekti. Aniden bu ses tonuyla konuşunca Gurney irkildi.

"Bize o korkunç şeyi gönderen insanlar kız kardeşimin evini biliyor."

Gurney'nin verecek cevabı yoktu.

"Seni durdurmak için ne gerekiyor? Birimizin ölmesi mi?"

"Ben de tam olarak bunu engellemeye çalışıyorum."

"Öyle mi?" Bu bir sorudan çok bitkinlikle yapılan bir yorum gibiydi.

Yatak odasındaki sessizliği sadece rüzgârın, pencerenin dışındaki donmuş leylak çalılarındaki hışırtısı bozuyordu.

51

Madeleine sonunda uykuya daldı. Gurney ise gözünü bile kırpmadı.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yataktan kalktı, duş aldı, giyindi, komodinden Glock'unu ve omuz askılığını aldı. Ardından mutfağa gidip kahve makinesinin düğmesine bastı. Su kaynayıncaya kadar omuz askılığını takıp tabancasını yerleştirdi. Dolaptan aldığı montunu üzerine geçirip dışarı çıktı.

Gece sıcaklık yeniden düşmüştü. Sarkık kuşkonmaz yaprakları donmuş, hatırladığı en kısa pastırma yazlarından biri sona ermişti. Temiz havayı içine çekmenin, mantığının işleyişine yardım edebileceği umuduyla derin derin nefes aldı.

Kısa bir süre sonra titremeye başladı. Buz gibi hava ve derin nefes alma gayreti baş ağrısını keskinleştirmekten başka bir işe yaramadı. Eve geri döndü, montunu çıkardı. Kahve makinesine bir kaşık çok kavrulmuş kahve koydu. Kupası dolunca da alıp çalışma odasına geçti. Dizüstü bilgisayarını açtı, yılanı gönderen kamyonda logosunu gördüğü Kuzeydoğu Hızlı Kargo şirketini internette araştırmaya koyuldu.

Böyle bir şirketin olmadığını keşfetmek onu zerre kadar şaşırtmadı. Bu aynı zamanda düşmanının etkin kaynaklara sahip, planlarını son derece dikkatle yapan biri olduğuna dair düşüncesini de güçlendirmişti. Bir an için bu bilgiyi BCI'yla paylaşmayı düşündü. Sonra bunu iki nedenden dolayı yapmamaya karar verdi. Birincisi aynı şeyi onlar da elbette tespit edeceklerdi. İkincisi de onun paralel bir soruşturma yaptığını öğrenmek hiç hoşlarına gitmeyecekti.

Bunun yerine dikkatini Lerman-Slade dava dosyalarına yöneltti. Dosyalar arasında gidip gelirken Kyra Barstow'un gönderdiği, Lenny'nin Calliope Springs'ten Slade'in kulübesine yaptığı yolculuğun rotasını navigasyon zaman bilgileriyle birlikte gösteren bilgisayar çıktısına rastlayınca duraksadı. Bu, Stryker'ın duruşma sırasında basitleştirerek anlattığı rotanın tam haliydi.

Aynı dosyada Lenny'nin biri benzin istasyonundan yaptığı on dört dolar elli yedi sentlik, diğeri on altı dolar on dokuz sentlik yedek parça alışverişini içeren iki kredi kartı harcamasının yer aldığı ekstrenin bir kopyası da vardı. Her iki harcamanın zamanlarını kontrol ettiğinde yedek parça dükkânındaki harcamanın benzin istasyonundakinden altı dakika önce gerçekleştiğini gördü.

Google Sokak Görünümü uygulamasından benzin istasyonunun görüntüsünü hatırlıyordu. On dört dolar elli yedi sent pompaların arkasındaki o küçük, köhne görünümlü dükkânda harcanamayacak kadar çok görünüyordu. Ama benzin alımı için de oldukça azdı. Gurney benzin fiyatlarını gösteren bir web sitesine girip taşrada kasım ayına ait ortalama fiyatları kontrol etti. Normal benzin, Lerman'ın Corolla'sının yakıtı bu olmalıydı, galonunun pompa fiyatı üç dolar on dokuz sentti. Bu fiyata sadece dört buçuk galon benzin alabilirdi. Ancak beş galonluk* bir benzin bidonunu doldurabilecek bu miktar bir araba için garip denecek kadar azdı. Yeniden Lerman'ın gezisindeki zamanları gösteren çıktıya döndü. Bu çizelge Stryker'ın jüriye gösterdiği haritadaki verilerle bütünüyle eşleşiyor gibi görünüyordu. O esnada gözüne bir şey ilişti. Lerman, Slade'in özel kulübesine varmadan sadece iki kilometre önce bir yerde durmuştu. Sadece bir dakikalık bu kısa duraksamayı Stryker haritada işaretlemeye gerek duymamıştı. Bu da olaydaki tuhaflıklar silsilesine eklenecek bir başka veriydi.

---

* Galon: 3,78 litreye denk gelen Amerikan ölçü birimi. (ç.n.)

Sandalyesinde arkasına yaslanıp pencereden dışarıya, araziye baktı. Şafağın ilk ışıkları, kararmış otların üzerindeki buzların daha da ürpertici görünmesine neden oluyordu. Dışarıdaki ölümcül durgunluk kendi tatsız ruh halini daha da olumsuz etkiliyordu. Aniden bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi. Ne yaparsa yapsın bir sene önce iki yüz elli kilometre uzakta meydana gelmiş bir olaydaki küçük ayrıntıları hayal etme çabasından daha iyi bir şey yapmış olacaktı. Zamanın geçmesine engel olamazdı ama bu olayların geçtiği yerleri ziyaret edebilirdi. Ayrıca uzun zaman önce bunun zihinsel bir çıkmaz sokaktan çıkmanın en iyi yöntemlerinden biri olduğunu öğrenmişti. Omuz askılığındaki tabancasını kontrol edip montunu giydi.

Tam Madeleine'e not yazmaya başlamıştı ki yatak odası kapısının açıldığını duydu. Birkaç saniye sonra karısı mutfağa girdi. Bornozuna sıkıca sarınmış, saçlarını taramamıştı. Montunu giydiğini görünce kaşlarını çattı.

"Nereye gidiyorsun?"

Yarısını yazdığı not kâğıdını buruşturdu. Bu esnada da ona Lenny Lerman'ın Slade'in kulübesine yaptığı yolculukla ilgili kafasına takılan birkaç şeyi anlamlandırmaya çalıştığından gidip bunları kontrol etmek istediğini söyledi. Ardından da ekledi. "Bu olayla ilgili en ufak bir şeyin bile izini sürmemi kesinlikle istemediğini biliyorum. Ama Tanrı aşkına, Maddie, başka ne yapacağımı bilmiyorum. İçinde bulunduğum durumdan çıkmak için bir şeyler yapmam lazım. Cam Stryker'a, BCI'ya ve Rexton emniyetine hiç güvenmiyorum. Sadece oturup..."

Madeleine sesini yükselterek sözünü kesti. "Yani kazmaya devam edeceksin. Kazacaksın. Kazacaksın. Sonuçları ne olursa olsun. Bu mu?"

"Başka alternatif göremiyorum."

"Alternatif var. Durmak. Sadece durmak!"

"Bu olaya şu an sırtımı dönmem yapacağım en tehlikeli şey olur."

Kabullenmekten çok öfkesini ortaya koyan bir tavırla yavaşça başını salladı. Başka bir şey söylemeden de hızla yatak odasına döndü.

Gurney O sabah saat 9.55'te, Cory'nin Yedek Parça Dükkânı'nın önüne park etti.

Lerman'ın kredi kartı ekstresindeki on altı dolar on dokuz sentlik harcama yüzde sekiz satış vergisini de içerdiğinden Lerman'ın on dört dolar doksan dokuz sentlik bir alışveriş yapmış olması gerektiğine karar verdi.

Araçtan indiği an başından omzuna kadar uzanan bir sancıyla irkilip arabaya yaslandı. Bu ağrılar boyunluk takması gerektiğini arada sırada hatırlatıyordu. Keskin ağrı biraz dinince dükkâna girdi. Motor yağı, antifriz, silecek, paspas, alet çantası, katkı maddesi, araba cilası ve temizlik solüsyonu dolu rafların arasından geçip yeni bir cemaat mensubunu selamlayan bir rahip gülümsemesiyle kendisine bakan yapılı, kır saçlı bir adamın durduğu tezgâhın önüne kadar yürüdü.

"Hoş geldiniz. Size nasıl yardım edebilirim?"

"Benzin bidonu satıyor musunuz?"

Adam eliyle işaret etti. "Orada, karşı duvarın önünde."

Gurney duvarın önünde biri eski tip yuvarlak metal, diğeri daha çok tercih edilen tipte, kırmızı plastik olmak üzere beş galonluk iki farklı bidon çeşidi olduğunu gördü. Plastik bidonu alıp fiyat etiketini aradı. Tam da beklediği şekilde on dört dolar doksan dokuz sentlik fiyat etiketini görmek içinde minik bir tatmin duygusu yarattı.

Bidonu alıp tezgâhtaki adama götürdü ve bu bidonu ne zamandır sattıklarını sordu.

"Yıllardır."

"Aynı fiyattan mı?"

"Büyük oto yedek parçacılarla aynı fiyata. Hiç kâr etmiyoruz ama işin devamı için şart. Bir yerlerde ülkemiz yanlış bir yola girdi. Kararları kimin verdiğini bile bilmiyoruz. Çinliler mi? Kim bilir?"

Gurney bidonun parasını ödeyip aracına döndükten sonra Kyra Barstow'u aradı.

"David?"

Onu gayet iyi tanıdığından Şükran Günü'nün ertesinde çalışmasına hiç şaşırmadı. "Hızlıca bir şey soracağım. Sende Stryker'ın Slade duruşmasında çıktılarını kullandığı dijital dosyalar var mı?"

"Önümde değil ama ulaşabilirim. Neden?"

"Thorne'un bana yolladığı bu çıktılar arasında Lerman'ın Corolla'sının yakıldığı taşocağının fotoğrafları da vardı. Bunlardan birinin köşesinde kırmızı bir benzin bidonu görünüyordu. Senin ya da adli tıptan birilerinin o bidon üzerinde bir inceleme yaptığınızı sanıyorum."

"Elbette. Ama üzerinde herhangi bir parmak izi olmadığı için Stryker kısa sürede ilgisini yitirdi."

"O bidon sende mi kaldı yoksa Rexton emniyetine mi verildi hatırlıyor musun?"

"Bakmam lazım. Bunlarla ne yapacağız ki?"

"Eğer elindeyse müsait olduğunda bidonun farklı açılardan birkaç fotoğrafını çekip telefonuma gönderebilir misin?"

Güldü. "Bunu şimdi yapmamı istiyorsun galiba?"

"Şimdi olursa çok iyi olur."

"Bunu neden istediğini söylemedin."

"Lerman'ın yedek parçacıdan beş galonluk bir benzin bidonu aldığına kesinlikle eminim. Bidonun fiyatı ekstredeki harcamayla birebir uyuşuyor. Ayrıca birkaç dakika sonra yaptığı benzin alışverişinin tutarı da ancak bu bidonu dolduracak kadar. Bu bilgilerin bir şeyi kanıtlamayacağını biliyorum ama taşocağında bulduğun bidonla bu dükkânda satılanın aynı tipte olduğu ortaya çıkarsa..."

Barstow kuşku dolu bir ses tonuyla sözünü kesti. "Lerman'ın kendi arabasını yakmak için benzin satın aldığını mı ileri sürüyorsun? İyi de bunu ne diye yapsın ki?"

"Zerre fikrim yok. Bu olaydaki her şey giderek tuhaflaşıyor."

"Mümkün olan en kısa zamanda sana döneceğim," dedi ve görüşmeyi bitirdi.

Gurney sesinden onun bir an evvel işe koyulacağını hissetmişti. Hatta bir nebze de heyecanlanmış gibiydi.

Bölgeden ayrılmadan önce kontrol etmek istediği bir şey daha vardı. Araçtan indi ve caddenin karşısına, benzin istasyonunun arkasındaki bakımsız dükkâna yöneldi. İçeri girdiğinde burasının normal bir insanın anladığı manada bir dükkânla uzaktan yakından ilgisinin olmadığını gördü. Burası çikolata, cips ve kutu soda veren bir sıra otomatın yan yana sıralandığı tozlu bir odadan ibaretti. Odanın uzak köşesinde vücudu dövmeli bir genç iki eliyle tuttuğu telefonunda bir şeylerle meşguldü.

Gurney yolun karşısındaki aracına döndü. Artık Lerman'ın kredi kartı harcamasının benzin almak için yapıldığından tamamen emindi. O dükkândan on dört dolar elli yedi sente başka bir şey satın almış olamazdı. Bir ilerleme sağladığını hissetmenin verdiği hevesle Lerman'ın bir dakikalık tuhaf duraksamasını yaptığı yeri de görmeye karar verdi.

Lerman'ın rotasının çıktısını kontrol edip duraksamayı yaptığı yerin koordinatlarını navigasyona varış noktası olarak girdi. Ardından otoparktan çıkıp kuzeye, Adirondack'e yöneldi.

Bir saat sonra yol yükseldikçe hava sıcaklığı düşmeye başladı. Yolun sağ tarafındaki bir kar küreme ya da tuzlama aracının manevra yapabileceği kadar geniş bir açıklığa geldiğinde navigasyon da hedefine ulaştığını söyledi. Bu esnada aracın kontrol paneli eksi sekiz dereceyi gösteriyordu. Sağa çekip araçtan indi, montunun fermuarını çenesine kadar çekti.

Dev, yaprak dökmeyen ağaçlarla sarılı tipik bir Adirondack ormanının dibindeydi. Kahverengi çam iğneleri ayağının altındaki zemini kalın bir battaniye gibi kaplamıştı. Her tarafta buz parçaları göze çarpıyordu. Hava çam kokuyordu. Etrafa tam bir ölüm sessizliği hâkimdi. Bulunduğu yerde, Lerman'ın neden

burada olduğunu anlamasını sağlayacak birtakım bilgiler edinebileceğine dair umudu hızla kayboluyordu. Dönüp arabasına gitmeye karar verdiği an gözüne bir şey ilişti. Her taraf çam iğneleriyle kaplı olduğu için ilk anda fark edememişti ama şimdi açıklığın ucundan ormana doğru uzanan dar bir patika olduğunu gördü. O yöne doğru yürüdüğünde burasının aslında bir arabanın geçebileceği büyüklükte olduğunu tespit etti. Kiralık aracını ormanın içinde mahsur bırakmaya hiç niyeti yoktu ama meraklandığından içeriye doğru yürüyerek ilerlemeye karar verdi.

Kısa sürede az ileride, büyük kısmını granit taş madeninin oluşturduğu daha büyük bir açıklığın bulunduğunu keşfetti. Yaptığı kısa incelemenin ardından burasının Lerman'ın Corolla'sının küle çevrildiği yer olduğunu keşfetti. Zaten taşlardaki siyahlık da burasının doğru yer olduğunun deliliydi. Aracına dönmeden önce yirmi dakika daha kalıp etrafı detaylıca inceledi.

Motoru çalıştırdı, kaloriferi açtı ve duruma anlam vermeye çalışarak düşünmeye koyuldu. Lerman'ın daha sonra aracının yakılacağı bölgeye gelip kısa bir süre duraklaması elbette tesadüfen gerçekleşmiş bir eylem değildi. Ama neden böyle bir şey yapmıştı?

Buna minik bir ikna edici neden bulmak için zihnini zorladığı esnada telefonuna bir mesaj geldi. Mesaj Kyle Barstow'dan geliyordu ve mesajın ekinde kırmızı gaz bidonunun farklı açılardan çekilmiş dört fotoğrafı yer alıyordu.

Gurney'nin satın aldığı bidon yan koltuktaydı. Bidonu Barstow'un gönderdiği fotoğrafların açılarına uyacak şekilde dikkatle çevirdi. Yaptığı karşılaştırmalar sonucunda Cory'nin Yedek Parça Dükkanı'nda satılanlarla araç yangınının gerçekleştiği yerde bulunan bidonun tıpatıp aynı olduğundan emin oldu. Bir bulmacanın parçalarının birbirlerine uyduğunu gördüğü her seferinde içinde beliren dolayısıyla da aşina olduğu tatmin duygusunu bir kez daha hissetti.

Ama bu uzun sürmedi. Tatmin duygusu yerini hızla şaşkınlığa bıraktı. Neden Lenny Lerman, Ziko Slade'den küçük bir servet değerinde bir meblağ içeren miktarda para almayı hedeflediği bir şantaj girişiminin eşiğindeyken yanına bir benzin bidonu almıştı? Parayı aldıktan sonra Slade'i öldürüp kulübeyi yakma niyetinde miydi? Sonra plan ters gidince bu benzin Lenny'nin katili tarafından Corolla'yı yakmak için mi kullanılmıştı? Bu akla yatkın ama son derece düşük ihtimalli bir senaryoydu. Gurney'nin Lenny hakkında öğrendiklerinin hiçbiri onun naif şantaj planının kasıtlı cinayet ve kundaklama girişimi içerebileceği varsayımını desteklemiyordu. Açgözlü ve aptal olabilirdi ama soğukkanlı ve acımasız bir katil olduğuna inanmıyordu.

Arabanın içi ısınmaya başlayınca Gurney montunun fermuarını açtı, arkasına yaslandı ve bundan sonra ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Kulübeye gitmeyi düşündü. En fazla iki üç kilometre mesafedeydi. Eğer Ian Valdez oradaysa onunla bir kez daha konuşabilirdi. Ama bunu biraz daha düşününce onunla konuşmaya biraz daha hazırlıklı gitmesi gerektiğine karar verdi. Ian'ın olanlardaki rolünün ilk başta göründüğünden çok daha büyük olma ihtimali onun hakkında daha fazla bilgi toplamayı gerekli hale getirmişti.

Kararan gökyüzü yakında kar yağışının başlayacağını gösterince ve Adirondack'te yapacak başka iş kalmadığına kanaat getirince Walnut Crossing'e dönmeye karar verdi. Benzin bidonunu arka koltuğa attı. Tam gaza basıyordu ki telefonu bir kez daha çaldı. İlk tahmini arayanın Cam Stryker olduğuydu. Haklıydı. Şükran Günü'nün ertesinde olmak da çoğu seçilmiş kamu görevlisinin uzayan hafta sonu tatilinin tadını çıkarıyor olması da Stryker gibi takıntılı bir işkolik için bir şey ifade etmiyordu.

"David neredesin?"

Ses tonundan evde olmadığını bildiği anlaşılıyordu. Eve bir ekip göndermiş ya da onu takip etmek için peşine kendi

dedektiflerinden birini takmış olabilir miydi? En akıllıca yanıt doğruyu söylemekmiş gibi duruyordu.

"Lerman'ın arabasının yakıldığı taşocağındayım."

"Neredesin, neredesin?"

"Yangında kullanılan benzini Lerman bizzat satın almış gibi görünüyor. Aslında Rexton Emniyeti onun rota verileriyle kredi kartı ekstrelerine dikkat etseydi bunu bulabilirlerdi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Son derece karmaşık bir suç dosyasının yarım yamalak soruşturmalar ve delillerin cımbızla seçildiği bir süreç sonrası kolay bir mahkûmiyet peşinde koşularak neticelendirildiğinden bahsediyorum."

Stryker yapay bir sakinlikle yanıt verdi. Gurney içinden bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışan biri de böyle konuşur diye geçirdi. "Önemli keşifler yapmışsın gibi konuşuyorsun. Bunları yüz yüze konuşmamız lazım. Bulunduğun yeri göz önüne alırsak, öğleden sonra ikide ofisimde olabilirsin. Programımı saat ikide burada olacağını düşünerek ayarlayayım mı?"

"Tabii," diye karşılık verdi, sesinin kararlılığını ortaya koyduğunu umarak.

Stryker'ın aniden açık fikirli bir tavır sergilemesini hiç inandırıcı bulmamıştı. Bu görüşmeyi onu tutuklamadan önce ne kadar şey öğrendiğini ve bu öğrendiklerinin kendisine ne kadar zarar verebileceğini tespit etmek için kabul ettiğinden kuşkulanıyordu.

Stryker, Blackmore cinayetinden beri tutuklanmasının her zaman bir seçenek olarak önünde durduğunu net olarak söylemişti. Silahtaki parmak izleri, ellerindeki barut kalıntıları ona bunu yapması için yeterli imkânı veriyordu. Bunu elinde yanlış tutuklama kararına karşı ortaya konan her türlü itiraza karşı bir kalkan olarak kullanma eğilimindeydi. Yürüttüğü soruşturmanın sonuçlarının onu tutuklamaktan çok daha büyük riskler içerdiğini gördüğü anda bu emri verecek, sonrasında onu serbest bırakmak zorunda kalmanın neden olacağı mahcubiyetin ise pek de önemli olmadığını düşünecekti.

Az önce kendi sözleriyle savcıyı bu noktaya ittiğinden şüphelenmiyor değildi. Eğer öyleyse bile bunu yaptığı için hiç pişman değildi. Sonuçta birbirleriyle çelişen hedefleri bu durumu kaçınılmaz hale getirmişti. Sadece tutuklamanın ne zaman gerçekleşeceği belli değildi.

Savcı eğer tutuklama emri çıkartmak için şimdiden hazırlık yapmaya girişmişse, yapacağı en mantıklı şey derhal kendi önlemlerini almak için gerekenleri yapmaya başlamasıydı. Tutuklanmaya niyeti yoktu ama bölgeyi terk etmek de seçenekleri arasında yer alamazdı. Soruşturmasını yürütmek için orada olması ama bunu belli etmemesi şarttı.

Stryker, telefonundaki navigasyon konum belirleyiciyi kullanarak gerçek zamanlı uydu takip sistemini devreye sokabilirdi. Bu, telefonunun ayarlarından kolaylıkla devre dışı bırakılabilecek bir özellikti. Öyle de yaptı. Eğer görüşmeye gelmeyip Adirondack'ten doğrudan evine gideceğinden şüphelenirse evine giden yolu da kontrol altında tutabilirdi. Telefonundan bölge haritasını açıp Walnut Crossing'e arazisinin iki kilometre kadar uzağından geçen eski çiftlik yolunu kullanarak gidebileceği alternatif rotayı seçti. O yol ve evi arasında sadece ormanlık kamu arazisi uzanıyordu. Aracını park edebileceği, gözlerden uzak bir yer buldu. Oradan da yoluna yürüyerek devam edecekti. Yeni rotayı navigasyona girip elinden geleni yaptığını düşünmenin verdiği huzur duygusuyla yola çıktı.

Yolculuğun birinci saatinin sonlarına doğru açık bir alışveriş merkezinin önünden geçerken içerideki dükkânların isimlerinden biri aklına takıldı. Birkaç kilometre daha gitse de Camper's Paradise isminin yaptığı çağrışımlara direnemeyerek kavşaktan dönüp alışveriş merkezine yöneldi.

Yarım saat sonra elinde küçük bir çadır, propan çadır ısıtıcısı, uyku tulumu ile çıkıp Walnut Crossing'e doğru yolculuğuna kaldığı yerden devam etti.

Arka yolu Gurney'nin arazisine bağlayan, ormanın içinden kütük taşımak için açılmış birkaç eski yol vardı. Otların en az büyüdüğü yolu seçip arabasının yoldan görülemeyeceğinden emin olduğu yere kadar ilerledi.

Oradan aldıklarını taşıyarak dik bir yokuşa doğru uzanan patikada yürümeye koyuldu. Yer yer devrilmiş ağaçlar yüzünden yoldan çıkıp etraflarından dolaşıyor, mecburen üzerlerine yağ dökülmüşçesine kayganlaşmış yosunlu kayalara basmak zorunda kalıyordu. İçinden, şimdi Madeleine yanımda olsa yosunların çeşitliliğine ve etraftaki farklı tonlardaki yeşilliklere hayran kalırdı, diye geçirdi. Kendi önceliğiyse düşüp yeni bir beyin sarsıntısı daha geçirmemekti.

Patika yol bittikten, kayaların üzerinde epeyce bir süre ilerledikten sonra genişçe bir yükseltiye ulaştı. Katranağaçlarının sarkan dalları arasından evini, aşağıdaki merayı ve ambarın bir kısmını görebiliyordu. Saatine baktı. Tam 14.00'tü. Çadırını kurabileceği uygun bir yer ararken bir yandan da Stryker tekrar aramadan ne kadar bekleyecek acaba, diye düşünüyordu.

Sorusunun yanıtını dokuz dakika sonra aldı. Çağrıyı telesekretere yöneltti.

"David, seninle konuşmam lazım. Derhal. Öğleden sonra ikiye kadar ofisimde olacağın konusunda anlaşmıştık. Bu mesajı alır almaz beni ara lütfen."

Onu aramak için hiç acelesi yoktu. Yeni pozisyonu çerçevesinde, kanun kaçağı biri gibi düşünmek niyetindeydi. Zaten hukuken olmasa da ruhen öyle hissediyordu.

Kısa zamanda, yapraklarını dökmeyen ağaçların arasında tespit ettiği düz bir yerde gizli kampını kurdu. Gerçekten de burayı kullanmak zorunda kalıp kalmayacağını bilmiyordu ama içinde bulunduğu durumun değişkenliği yüzünden acil bir geri çekilme süreci akıllıca bir tavır olarak görünüyordu.

Çadırı kurmayı bitirdiği esnada kasaba yolundan gelen bir aracın sesini duydu. Hemen fırlayıp daha iyi görebileceği bir yere geçti. Kısa süre sonra koyu renk bir sedan araç ambarın önünden geçti. Aynı anda da ambarın önüne yerleştirip aktif hale getirdiği güvenlik kamerasının gönderdiği sinyal telefonuna ulaştı.

Araç yolda ilerleyip eve kısa bir mesafe kalınca durdu. Sirenleri kapalı, gece mavisi renginde tipik bir polis arabasıydı. Araçtan koyu yağmurluklu, koyu pantolonlu, kısa saçlı iki kişi indi. Biri kulağında telefonla arabanın yanında kalırken diğeri eve yöneldi. Gurney bulunduğu konum itibarıyla artık adamı göremiyordu. Birkaç saniye sonra kapıya vurulduğunu işitti. Sonra sessizlik. Ardından kapıya bir kez daha vuruldu. Ayrıca yüksek sesle bir şeyler söylendi ama Gurney ne dendiğini anlayamadı.

Gurney'nin adamın evin etrafında dolaştığını tahmin ettiği birkaç dakikalık sessizlik sonrası adam tekrar göründü. Arabaya doğru yürüdü. Telefonlu olan polisle kısa bir konuşma yaptı. O da büyük bir ihtimalle sonraki talimatları almak için yeniden telefonla kısa bir süre konuştu.

Görüşme bitince ikili arabalarına bindiler. Geri dönüp meraya yöneldiler. Ama kasaba yoluna sapmak yerine ambarın yanında durdular. Gurney aracın küçük stop lambalarından vitesi park konumuna aldıklarını gördü. Bu da orada bir süre bekleyecekleri anlamına geliyordu.

Kasaba yolundan gelmesini bekledikleri anlaşıldığına göre arka bahçeden geçip yatak odası pencerelerinden birinden içeri girebileceğine karar verdi. Isıtıcıyı ve uyku tulumunu çadırın içine yerleştirdi. Ön taraftaki fermuarı çekti ve tepeden aşağıya yürümeye başladı.

52

Soğuktan sızlayan ellerini ılık mutfak lavabosunda suyun altına tutarken duvardaki saate baktı. Bulutlarla kaplı gökyüzünün pencerelerdeki loş ışığı yüzünden çok daha geç olduğunu zannetse de saat henüz üçü birkaç dakika geçiyordu. Soğuk, rüzgârsız havada inceden kar yağışı başladı. Böyle soğuk akşamüstleri tam şöminenin yakılacağı zamanlardı ama ambarın yanındaki gözcülerin bacadan yükselen dumanı görme ihtimalleri bunun akıllıca olmayacağını ortaya koyuyordu. Aynı endişe nedeniyle evde herhangi bir ışık da açamazdı. Büyük oda huzursuzluk verecek derecede loş olduğundan az daha Madeleine'in buzdolabı kapağına iliştirdiği, Gerry'yle Kriz Merkezi'nde olacağını yazdığı notu görmeyecekti.

Elleri normal hissetmeye başladığı an baş ağrısının bir türlü tamamen geçmediğini fark etti. Ellerini kurulayıp dikkatini Cam Stryker'la bir sonraki temasına yoğunlaştırdı. En iyi savunması daha doğrusu tek savunması sahip olduğu bilgilerin sağlamlığına bağlıydı. Belki Hardwick son görüşmelerinden sonra yeni bir şeyler keşfetmiş olabilirdi. Telefonunu aldı, çalışma odasına geçip Hardwick'i aradı.

Telefonu Porto Riko aksanlı sesi her zamankinden daha az neşeli gelen Esti Moreno açtı. "Jack meşgul. Seni aramasını söylerim. Tamam mı?"

"Çok zamanını almayacağım. Sadece çabucak birkaç..."

"Şu an yalıtım bandı çekiyor."

"Anlamadım?"

"Böyle günlerde evin içinde rüzgâr esiyor neredeyse. Ona defalarca yatak odası mı buzdolabı mı belli değil dedim. Yatakta popom donmamalı değil mi? Eski evler korkunç."

"Bu yüzden de Jack pencerelere..."

"Her yere. Pencerelere, kapılara, her yere. Onu durdurmak istemiyorum. Sırası değil."

Gurney tam vazgeçmek üzereydi ki arkadan Hardwick'in sesini duydu. Ardından ahizeyi eliyle kapattığından olsa gerek boğuk gelen bir ses ona karşılık verdi. "Gurney arıyor. İşini bitir, ararsın."

Hardwick'in sesi daha yakından geldi. "Onunla şimdi konuşacağım."

Gurney telefonun biraz sert bir şekilde el değiştirdiğini duydu. Ardından söylenmeye başlayan Esti'nin sesi işitildi. "Benim isteklerim hep senin isteklerinden sonra geliyor."

Sonra Hardwick'in kaba sesi duyuldu. "Evet?"

"Yanlış bir zamanda aradım galiba?"

"Ne istiyorsun?"

"Son sorularıma yanıt bulabildin mi?"

"Sen hâlâ o ata biniyor musun?"

"Başka çarem yok. Özellikle de dün olanlardan sonra." Gurney evine yılan gönderildiğinden bahsetti, ardından da "Bu bırakıp gidebileceğim bir şey değil," diye ekledi.

"Bunun Stryker'ı Slade hakkında ikinci kez düşünmeye iteceğini mi umuyorsun?"

"Öyle olmalı. Mantıken bana o yılanı Attica cezaevinden Slade'in göndermiş olma ihtimali sanki biraz düşük."

Bu yorum Hardwick'in boğazını temizlediğini düşündüren bir kahkaha atmasına yol açtı. "Mantık, güzel bir kavram Davey kardeş. Ama Stryker'a hiçbir şey ifade etmez."

"İyimserliğin için sağ ol. BCI'daki adamından sorularıma yanıt geldi mi?"

"Anlaşıldığı kadarıyla adamım artık adamım değil. Bana cehennemin dibine kadar yolun var diye mesaj attı. Telefonlarımı da açmıyor."

"Yani bilgi toplama açısından çıkmaz sokaktayız, öyle mi?"

Hardwick iç çekti. "Neden bunu kafaya taktım hiç bilmiyorum ama sonrasında Motorlu Taşıtlar Bürosunun Albany'deki merkezinde görevli eski bir tanıdığımı aradım. Kadına bir ara bir iyilik yapmıştım. Yani bana borçluydu."

"Ve?"

"Önce, Bruno Lanka ve Charlene Vesco'nun isimlerini veri bankasında aratıp ikisinden birinin bir Ford 150 ya da Moto Guzzi sahibi olup olmadığını kontrol etti. Bir şey bulamadı. Ama senin Garville'da plakasını aldığın Cadillac Escalade'in Lanka adına kayıtlı olduğunu tespit etti."

"Pek şaşırmadım."

"Ayrıca Albany Eyaletindeki tüm Ford 150 ve Moto Guzzi kayıtlarını listeledi. Çok sayıda Ford var. Ama Guzzi sahibi olanların sayısı çok az. Ve Guzzi sahiplerinden biri gözüne takıldı. Vesco. *Dominick* Vesco. İlk aramasında bu isim çıkmamıştı çünkü liste *Charlene* Vesco adına kayıtlı olanları içeriyordu. Bunun üzerine aramayı Dominick için de yaptı ve onun bir de Ford 150 model aracı olduğunu buldu."

"Adresini aldın mı? Ya da ehliyetindeki fotoğrafının bir kopyası var mı?"

"Adresi evet, fotoğrafı hayır." Garville'daki adresi söyledi.

Hardwick'in verdiği adresi masasının üzerindeki dosyalardan birine yazdıktan sonra teşekkür etti. "Çok büyük iş yaptın Jack. Parçalar birleşmeye başladı."

Hardwick dişlerinin arasından her zamanki şüpheciliğini net olarak ortaya koyan tuhaf emme benzeri bir ses çıkardı. "Büyük mü? Yani Vesco soyadlı birinin bir kurtarma kamyonu, yine Vesco soyadlı başka birinin de o gün Blackmore Dağı'ndakiler gibi bir kamyoneti ve motosikleti varmış, öyle mi?"

"Gayet olası görünüyor."

"İyi de ne manaya gelir ki bu? Vesco ailesi bu araçları Sonny Lerman'ı haklamak için mi almış? Onu öldürmek için plan yapmışlar ve suçu da senin üzerine atmışlar. İyi de neden? Ayrıca

sürekli bu işin bir parçası olduğunu söylediğin Bruno Lanka'yla bunların ne alakası var?"

"Dükkânındaki et tezgâhının üzerindeki fotoğrafa göre Lanka'nın kasap olması ya da bir zamanlar kasaplık yapıyor olması çok ilginç bir tesadüf."

"Tesadüf? Neyin tesadüfü?"

"Adli tabibin raporunda bir yorum vardı. Lenny Lerman'ın başının kesilişini tanımlarken bunun büyük bir incelikle, işini iyi yapan biri tarafından yapılmış gibi durduğunu söylemişti. Böyle bir durumda benim aklıma iki olasılık geliyor. Ya kasap ya da cerrah."

"Bu, başına çivi saplanmış bir ceset bulununca gidip marangozu tutuklamaya benzer."

Bu yorum Gurney'nin, Hardwick'in soruşturmaya yönelik olumsuz bakışının giderek arttığını anlamasına neden oldu. Ona yalıtım işinde başarılar dileyerek görüşmeyi bitirdi.

Gözlerini pencerenin dışındaki kasvetli loşluğa dikip karanlık çalışma odasında bir süre oturdu. Başının alt kısmından sırtına kadar yayılan ağrıyı bir nebze olsun yatıştırmak için omuzlarını hafifçe oynatmaya çalıştı. Yerel kolluk kuvvetleriyle arasının giderek açılması, Hardwick'in artık kendini çektiğini görmesi, Madeleine'in işi bırakması için yaptığı baskı üst üste gelince kendini çok yalnız hissetmeye başlamıştı.

Dışarıda kar şiddetini arttırıyordu. Alabildiğine uzanan beyazlığı yalnızca yer yer göze çarpan kurumuş, kahverengi buğday başakları bozuyordu. O esnada içinde zayıf ama ısrarlı bir ses belirdi.

Bir şey yap. Bir şey yap. Hemen yap.

Telefonu eline aldı ve Cam Stryker'ı aradı.

Savcı hemen açtı.

"David?"

"Evet."

"İyi misin?"

"Sana bilgi vermek için arıyorum."

"Bunu yüz yüze yapacağız diye kararlaştırmıştık."

"Sadece anlatacaklarımı dinle. Bu nasıl görüşeceğimizden çok daha önemli..."

Kadın sözünü kesti. "Bu işler bu şekilde yapılmaz..."

Bu kez Gurney onun sözünü kesti. "Sonny Lerman cinayetiyle ilgili. Hemen öğrenmen lazım. Son görüşmemizde Tess Larson'ın cinayet günü kamp alanında bulunan adamla ilgili söylediklerini anlatmıştım. Ayrıca onun çizdiği adamın, kamyonetinin, motosikletinin karakalem resimlerini ve her iki araca ait lastik izlerinin fotoğraflarını vermiştim. Şu ana dek senin de öğrendiğine eminim ama yine de söyleyeyim, bu lastik izleri ve resimlerden kamyonetin Ford 150, arazi tipi motorun da Moto Guzzi olduğu anlaşılıyor."

Savcı sessiz kaldı. Gurney de devam etti.

"Ancak halen Albany eyaletinde sadece tek bir kişinin hem bu model kamyonete ve motosiklete sahip olduğunu bilmiyor olabilirsin. Dominick Vesco. Bana vurup yoldan çıkartan kurtarma kamyonunun sahibi kadınla aynı soyadını taşıyor. İlginç bir rastlantı değil mi?"

Stryker yine sessiz kaldı.

"Sana, Motorlu Taşıtlar Merkezinden Vesco'nun fotoğrafını isteyip Tess Larson'ın çizdiği kamp alanındaki misafirinin resmiyle karşılaştırmanı öneririm. Çok benzediklerini göreceksin. Ve yaptıracağın minik bir araştırma Dominick Vesco'nun, Bruno Lanka'nın çalışanı olduğunu da ortaya koyacaktır."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Lanka'nın dükkânında karakalem resimdekine tıpatıp benzeyen bir adam gördüm. Sonra onu Lanka'nın Escalade'ini kullanırken bir kez daha gördüm."

"Anladım. Bir kez daha anlaşmamızı ihlal etmişsin."

Yorumu duymazdan geldi. "Burada önemli olan bu Vesco-Lanka ilişkisinin iki Lerman cinayetini birbirine bağlıyor olması."

"Böyle bir şey yok. İleri sürdüğün bağlantıya en iyi ihtimalle bir varsayım diyebilirim, hepsi bu."

"Sonny Lerman cinayeti sırasında orada olan adamın Lenny Lerman'ın cesedini bulan adamın yanında çalışıyor olmasının hiçbir manasının olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence senin bu baba-oğul ilişkisi saplantın tam olarak patolojik boyutta. Ayrıca Blackmore olayına adaletin işleyişine engel olacak seviyede müdahale ettiğini de görüyorum."

Her ne kadar Stryker'ın yönelttiği yeni suçlama yolda tartışma sonucu işlenmiş bir öfke cinayetinden çok daha aşağı seviyede olsa da Gurney'nin kaygılarını gidermekten çok uzaktı. Zira suçlamanın daha düşük seviyede olması, kanıtlanmasının daha kolay oluşu sebebiyle bambaşka bir sorun yaratıyordu. Bu hâlâ bir suçtu, hüküm giyerse de cezaevine girebilirdi. Ve bir cezaevi emekli bir dedektif için hiç de sağlıklı bir ortam olmazdı.

Konuşmanın yönünü değiştirmeye karar verdi. "Evime yılan gönderen şahsı tutuklayıp mahkemeye sevk etmeyi öncelik listende hangi sıraya koyduğunu bilmek isterdim açıkçası."

"Ben de bu konuyu seninle görüşmeyi çok isterim. Ofisimde."

53

Konuşmanın geri kalanında Stryker sabit fikirli bir şekilde Gurney'nin Sonny Lerman olayına müdahalesinin olası yasal sonuçlarını tekrarladı. Birkaç dakika sonra Gurney görüşmeyi bitirdi.

Rüzgârsız havada kar karşı tepelere yoğun bir şekilde yağmaya devam ederken akşamın loşluğu yerini erken çöken kış karanlığına bıraktı. Oturma odası tamamen kararınca uzanıp masa lambasını yakma ihtiyacı hissetti. Aslında odanın pencereleri

yan tarafta kalıyor, bu yüzden ambarın yanındaki arabadan ışığın görünmesi zorlaşıyordu. Ama tedbiri elden bırakmamaya karar verdi.

Lerman vakalarındaki en belirgin bağlantı baba-oğul ilişkisiydi.

Sonraki bağlantıysa, Lenny'nin cesedini bulan ve Tess'in çizdiği resme göre Sonny'nin öldürüldüğü gün Blackmore Dağı'nda olan adamın işvereni olması dolayısıyla Bruno Lanka'ydı.

Ayrıca Lenny cinayetiyle ilgili bilgi verileceği yalanıyla Gurney'nin buluşmaya çağrıldığı, giderken de yolda kurtarma kamyonuyla karşılaşmasına neden olan ve Sonny'nin ölümüyle sonuçlanan olayı başlatan telefon konuşması da vardı.

Ve elbette ilk kurbanın kızı, ikincisinin kız kardeşi olan Adrienne unutulmamalıydı. Ailesinin yeraltı dünyasından biriyle belirsiz bağlantısının bulunması için elinden geleni yapma niyetini ortaya koymuştu. Onunla bunu konuşmanın zamanı gelmişti.

Yorgun ve mahcup bir sesle hemen yanıt verdi. "Ben de sizi aramak istiyordum ama uğraşmam gereken çok şey vardı. Sonunda Sonny'nin cenazesini almamıza izin verdiler. Cenaze töreni için hazırlıklarla uğraşıyorum. Bu arada bakımevindeki hastalarımdan biri vefat etti. Bir de o var. Ama aradığınıza sevindim. Aralarında yıllardır konuşmadıklarımın da olduğu çok sayıda akrabamla görüştüm. Ailemizin herhangi bir çete bağlantısı olup olmadığına dair bilgileri var mı diye sordum çoğu neden bahsettiğimi bile anlamadı. Gerçi bazılarının bir şeyler bildiğine dair bir izlenim edindim. Ama onlar da bana bir şey söylemedi. Konuşmayı kabul eden tek kişi büyük teyzem Angelica oldu. Doksan bir yaşında ama sizden benden sağlıklıdır."

"Ne anlattı?"

"Çılgınca şeyler. Çok da korkutucu. Bunları telefonda konuşmak istemiyorum."

"Sana gelmemi ister misin?"

"Gitmek istediğim bir yer var. Franciscan Sığınağı'nı bilir misiniz?"

"Sanmıyorum."

"Terk edilmiş köpekler için yapılmış bir barınak. Babam küçükken Sonny'yle beni oraya götürürdü. Winston'daki evime sadece beş altı kilometre mesafede. Sanırım bu evde oturma nedenim de bu."

Bir hayvan barınağında buluşma fikri Gurney'ye tuhaf geldiyse de Adrienne'ın duygusal durumunu düşünerek karşı çıkmadı. "Ne zaman görüşebiliriz?"

"Yarın sabah on bir uygun olur mu? Saat dokuzda bakımevi hastalarımdan birini göreceğim. Aslında bir diğerine de saat on iki buçukta öğle yemeğini yemesinde yardım etmem gerek ama arada müsait olurum."

"On bir uygun."

Görüşmeyi bitirmesiyle ambardaki güvenlik kamerasından gelen uyarı sinyallerini duyması bir oldu. Çalışma odasından hızla mutfak penceresine koştu.

İlk anda uzun huzmeli farlarını gördüğü küçük, sarı bir araç ambarın önünde durdurulmuştu. Gerry Mirkle'ın Volkswagen'ini tanıdı. Gurney sivil polislerin araçlarından indiklerini gördü. Biri sürücü diğeri de yolcu tarafına gitti. Sürücü tarafındaki polisin rutin kimlik kontrolü yaptığını gördü. Gerry'nin ehliyet ve ruhsatına baktı. Ardından bagaja yöneldi. Açtı, içine baktı. Bu esnada diğer polis memuru yan taraftaki, Madeleine olduğu kesin olan, yolcuyu sorguluyordu. Nihayet iki polis memuru araçlarına döndü. Volkswagen de karla kaplı yolda eve yöneldi.

Madeleine'in eve girer girmez ışıkları açacağını tahmin ettiğinden mutfak penceresinden uzaklaştı. Yan kapının açıldığını duyunca da onu korkutmamak için sakin bir sesle, "Ben buradayım Maddie," diye seslendi.

Madeleine mutfağa girdi. Lavabonun üstündeki tepe ışığını açtı. Kaşları çatıktı. "Ambarın oradaki polisler seni arıyor."

"Biliyorum."

"Neler oluyor?"

Ona Lenny Lerman'ın kredi kartı kayıtlarındaki harcamaları incelemesi sonucunda, olayın sonrasında arabasının yakılmasında kullanılan benzini Lerman'ın kendisinin satın aldığını tespit ettiğini anlattı. Ona bunları telefonda Stryker'a da aktardığını söyleyip ormandaki acil durum kampından da bahsetti.

Madeleine daha da asılan bir yüz ifadesiyle anlatılanları dinledikten sonra duş almak istediğini söylemekten başka bir yorum yapmadı. Tam mutfaktan çıkarken Gurney ona ambardaki polislerle aralarındaki konuşmayı sordu.

Karısı, Gurney'nin olayı araştırmayı bırakmaktan vazgeçmemesinin neden olduğu huzursuzluklardan bir başkasıyla karşı karşıya olduğunu söylemek istercesine bezgin tavırla iç çekti. "Nerede olduğunu öğrenmek istediler. Hatta içlerinden biri bagajın içine bile baktı."

Yeniden kapıya yöneldiği esnada Gurney bir soru daha sordu. "Herhangi bir şey söylediler mi?"

"Senin Stryker'la en kısa zamanda iletişim kurman gerektiğini söylediler."

"Bunu bana söylemeyecek miydin?"

Madeleine'in gözlerinde öfke alevlendi. "Seni bu lanet olası Lerman işini bırakmaya ikna etmek için görmek istediğini bilmediğini mi iddia ediyorsun?"

"Sadece neden bana söylemeni istedikleri tek şeyi söylemediğini merak ettim."

"Çünkü sen bunu zaten biliyorsun! Tanrı aşkına, David, az önce onunla görüşmek zorunda kalmamak için eve dağ yolundan geldiğini ve gerekirse diye o buz gibi ormanda kalmak için kamp yeri ayarladığını kendin anlatmadın mı? Seninle konuşmak istediğini gayet iyi biliyorsun! Hangi gezegende yaşıyorsun sen? Ya da benim hangi gezegende yaşadığımı sanıyorsun?"

54

Gurney ertesi gün tatsız bir baş ağrısıyla uyandı. Ama masmavi gökyüzü ve buzla kaplı ağaç dalları üzerinde parıldayan güneş sayesinde kendini hava kapalı olduğunda hissedeceği kadar kötü hissetmiyordu. Bir taraftan da Adrienne'la yapacağı görüşme için sabırsızlanıyordu.

Komodindeki saat 08.10'u gösteriyordu. Eğer saat on birden önce Franciscan Sığınağı'nda olmak istiyorsa bir an evvel hazırlanmaya başlamalıydı. Neticede arabasına ulaşmak için buzlu yolda yürürken en az yarım saat kaybedecekti. Bu esnada Madeleine'in her gece kendi tarafındaki komodine yasladığı tüfeğinin yerinde olmadığını fark etti.

Duş aldı, tıraş oldu, omuz askılığını takıp Glock'u yerine yerleştirdi. Madeleine'i mutfak masasında bir kâse yulaf eşliğinde kitap okurken buldu. Karısı başını kaldırmadı. Tüfek onunla cam kapılar arasındaki sandalyenin üzerindeydi. Sivil polis aracı hâlâ ambarın yanında bekliyor mu diye bakmak için mutfak penceresine yürüdü. Orada değildi ama bunun çok da bir anlamı yoktu. Ambarın öbür tarafında ya da yolun aşağısında hatta kasaba yolunda olabilirdi. Kendine bir kahve yapıp iki yumurta kırdı. Bir dilim tam buğday ekmeği kızarttı. Hazırladıklarını masaya getirdiği esnada Madeleine kitabını kapatıp kalktı. Kâsesini lavaboya götürdü.

"Bu sabah Winston yakınlarında bir randevum var," dedi. "En geç akşamüstü dönmüş olurum."

Madeleine ellerini bulaşık havlusuna kurularken sadece bir kaşını kaldırarak tepki verdi.

"Sen bugün çalışıyor musun?" diye sordu Gurney.

"Evet."

"Gerry'yle?"

"Evet."

"Bütün gün?"

"Evet."

Havluyu düzgünce katlayıp mutfaktan çıktı.

Gurney'nin kaygan yolda tepeyi aşması tahmin ettiği gibi yarım saatini aldı. Geçerken çadırının durumunu kontrol etti. Gayet güvendeydi ve hava koşullarından etkilenmeyecek bir yerdeydi. Burada bir kaçak gibi kalma fikrinden bile nefret ediyordu ama özgürlüğünü korumak mutlak bir gereklilikti.

Buzlu zeminde birkaç kez yanlış yerden dönse de sonunda arabasını gizlediği yerde bulmayı başardı. Yolculuğun geri kalanında kayda değer herhangi bir olay olmadı. Peşinde birinin olmadığını görmesine rağmen sürekli dikiz aynasını kontrol etti.

Navigasyon "hedefiniz sağda" ikazını yaptığı esnada Gurney taş bir duvarın yanındaki genişçe bir kapıya gelmişti. Duvardaki bronz tabelada FRANCISCAN SIĞINAĞI yazılıydı. Tabelanın altında da ZİYARETÇİLERİMİZİ 06.00 – 18.00 ARASI BEKLİYORUZ, uyarısı yer alıyordu. Kapıdan geçince kendini dışarıdakine nazaran çok daha iyi bir yolda buldu.

Dallarında hâlâ sapsarı yaprakların sallandığı ağaçların arasındaki yolda ilerledi. Sonunda parka benzeyen bir açıklığın ortasındaki büyük, tuğla bir binaya ulaştı. Bu parkın küçük bir kısmı araç park etmeye ayrılmıştı. Adrienne'ın eski bir Subaru Forester'ın yanında beklediğini gördü.

Şekilsiz kot pantolonla, şişme mont giymiş, başına da kulaklarına dek çektiği yün bere geçirmişti. Yüzünde ve eldivensiz ellerinde kırmızı lekeler vardı.

"Özür dilerim," dedi Adrienne, Gurney arabasından inerken. "Walnut Crossing'e bu kadar uzak olduğunu düşünemedim."

"Önemli değil, Adrienne."

"Neden burayı seçtiğimi merak ediyor olmalısınız."

"Küçükken buraya geliyormuşsunuz."

Başıyla onayladı. "Babamla ve Sonny'yle. Her şeyin daha az... karmaşık olduğu günlerde. Konuşurken yürümemizin bir sakıncası olur mu?"

Öne geçip park alanından kayın ormanına doğru uzanan birkaç patikadan birine yöneldi. Ağaçların ince yapraklarından süzülen öğle güneşi patikayı aydınlatıyordu. "Ayda bir kere buraya gelirdik. Lenny bizi her ayın ilk pazar günü alabilirdi. Boşanma anlaşması buydu. Bizi hayvanları izlemeye getirirdi."

"Hayvanları?"

"Terk edilmiş evcil hayvanları. Burası tamamen öyle hayvanlara ayrılmış bir yer. Dört bin dönümlük, etrafı çevrilmiş, devasa bir alan. Küçük kafeslerle dolu tipik bir hayvan barınağı değil yani. Otoparkın oradaki büyük evde dışarıda olmaktan hoşlanmayan kedi ve köpekler yaşıyor. Onlara bakmak, beslemek, yürüyüşe çıkarmak, onlarla konuşmak için çok sayıda ziyaretçi gelir."

Sesi hüzün doluydu. "Buraya geldiğimizde sanki mutlu bir aileymişiz gibi olurduk."

"Geri kalan zamanda annenizle mi yaşıyordunuz?"

"Onunla ve onun ardı arkası kesilmeyen tacizci erkek arkadaşlarıyla. Hepsinden nefret ederdim."

Sessizleşti. Anılar arasında kaybolmuştu.

"O zamanlar Lenny nasıldı?" diye sordu Gurney.

"Şimdi düşününce fark ediyorum da sonrasında dönüşeceği karakterin gençlik versiyonu gibiydi. Her zaman bir boşluk, duygusal bir ayrılık vardı. Onunla Sonny arasında. Babam her zaman Sonny'yi etkilemek isterdi. Sekiz yaşındaki bir çocuğun takdirini kazanmak isteyen yetişkin bir adam. Normalde bunun tam tersi olması beklenir, öyle değil mi?"

Bu bir sorudan çok bir yorumdu. Gurney devam etmesi için bekledi.

"Ama babam her zaman bir çocuktu. Kabul edilmek isteyen, kendine güveni olmayan, dünyada bir yer edinmeye çalışan bir

çocuk. Belki de dünyada değil de insanların kalplerinde yer edinmeye çabalıyordu." İç çekti. "Ama bunu nasıl yapacağını asla bilemedi."

"Sizce şantajdan gelecek paranın bu eksikliği gidereceğini mi umuyordu?"

"Tek mantıklı açıklama bu. Tüm bu çete hikâyelerini de sırf bu yüzden anlattığına eminim. Lenny insanları etkilemekle kendini onlara sevdirmeyi birbiriyle karıştırıyordu. Ona göre eğer önemli biri gibi görünür, eğer arabaları ve parası olursa..." Devam edemedi.

"Çete bağlantısı konusunu uydurduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Anlaşılan hikâyenin doğruluk payı varmış. Büyükhalam Angelica öyle söylüyor. Lenny'nin babasıyla yani benim büyükbabamla arası çok iyiydi. Bir gece büyükbabam çok alkollüyken ona daha önce halamın adını bile duymadığı, para için adam öldüren uzak bir kuzeninden bahsetmiş. Sonra bu parayı yüksek rütbeli polisleri ve siyasetçileri satın almak için kullanırmış. Bu yüzden de hiçbir zaman tutuklanmadığı gibi hakkında soruşturma bile açılmamış."

"Büyükbabanız büyükhalanıza adamın adını söylemiş mi?"

"Her zaman sahte isimler kullanırmış. O yüzden kimse onun gerçek adını bilmiyor. Büyükbabam ona Engerek dermiş."

"Büyükbabanızla görüşüyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Yıllar önce öldü."

"Ve siz Lenny'nin veya Sonny'nin ondan gerçek adıyla bahsettiğini hiç duymadınız?"

"Hayır."

"Yani," dedi Gurney durumu özetleme isteğiyle. "Yüksek mevkilerdeki yozlaşmış kişilerle bağlantıları olan, ismi belirsiz bir profesyonel katilden bahsediyoruz. Engerek olarak bilinen bir katilden."

Adrienne gergin bir tavırla başını salladı. "Anlatılanların bu kısmı tüylerimi diken diken etti."

"Takma ad mı?"

"Bu takma adın verilme nedeni. Büyükhalam Angelica'nın büyükbabamın anlattıkları arasından hatırladığı en korkutucu şey de buymuş zaten. Adam tehlikeli yılanları toplarmış. Ve onları insanları öldürmekte kullanırmış."

55

Adrienne aracına binip gittikten sonra Gurney, kadının anlattıklarını iyice düşünmek için büyük binanın güneş alan tarafındaki bir banka oturdu.

Büyükhala Angelica'nın, Lerman'ın yılan saplantılı katille bağlantısı konusunda anlattıkları önemliydi. Gurney'nin, biri Barstow'un kafası kesilmiş tavşanın üzerinde yılan DNA'sı bulması diğeri de reçel sepetindeki sivri dişli sürpriz olmak üzere yılanlarla bağlantılı iki uyarı almış olması anlatılanları daha da ilgi çekici hale getirmişti. Eğer Angelica'nın hikâyesine inanılacaksa Lenny Lerman cinayetini yeniden araştırmasını durdurmaya çalışan şahıs, kurbanla kan bağı olan profesyonel bir katildi.

Ama Slade'in kulübesinde, başta Lenny'yi kimin öldürdüğü ve bunun Ziko Slade'le ne ilgisi olduğu konuları olmak üzere, gerçekte yaşananlar hâlâ karanlıkta kalmaya devam ediyordu. Lenny Lerman'ın gizli akrabasının, Lenny'yi sonrasında kontrolden çıkan şantaj tezgâhında maşa olarak kullanmış olma ihtimali var mıydı?

Gurney'nin emin olduğu tek şey daha fazlasını öğrenmek zorunda olduğuydu. Lenny hakkında, yılan saplantılı katil hakkında, Ziko Slade hakkında, onları birbirlerine neyin bağladığı hakkında ve bu bağlantının Lenny'nin oğlunun Blackmore Dağı'nda vurularak öldürülmesine neden sebep olduğu konularında daha çok şey öğrenmesi gerekiyordu.

Sert bankta olabildiğince rahatlamaya çalışarak gözlerini kapattı. Yüzünü güneşe çevirip yeni fikirlere yer açabilmek için zihnini boşaltmaya çalıştı.

"Güzel yer değil mi?"

Gurney gözlerini açınca uzun boylu, rengârenk giysili bir kadının bankın önünde, çimenlikte durduğunu gördü. Her iki eliyle meraklı gözlerini üzerine sabitlemiş, iri, tüylü iki köpeğe bağlı tasmaları tutuyordu.

"Çok güzel," diye karşılık verdi.

"İlk kez mi geliyorsunuz? Sizi daha önce burada görmedim."

"Evet. İlk kez."

Gurney hakkında karar vermeye çalışırmış gibi şöyle bir süzdükten sonra, "Kedi insanı mısınız yoksa köpek mi?" diye sordu.

"Hangisi olduğuma emin değilim." Sonra nedenini bilmese de ekleme ihtiyacı hissetti. "Karım alpakaları çok sever."

"Ama siz sevmiyorsunuz galiba?"

"Genellikle hayvanlarla ilgilenemeyecek hatta onları düşünemeyecek kadar yoğunumdur."

"O zaman burada ne yapıyorsunuz?"

"Burası biriyle buluşmak için uygun bir yer," dedi çok da dürüst olmadan. Sonra konuyu değiştirdi. "Şu büyük bina, etrafındaki büyük arazi nasıl bir hayvan barınağı haline geldi?"

"Barınak değil. Sığınak," diye düzeltti kadın. "Barınaklar cezaevleridir. Burası özgür bir yer. Gerçek bir mucize."

"Öyle mi?"

"Ölüm döşeğinde değişim demek lazım. Ya da ona benzer bir şey. Halliman Brook adını daha önce duydunuz mu?"

"Tanıdık gelmiyor."

"Korkunç bir kereste tüccarıydı. Orman katliamlarından, erozyonlardan, kirlilikten sorumluydu. İşçilerine birer pislikmiş gibi davranırdı. Açlık sınırı seviyesinde maaş verir sakatlandıklarında ya da rahatsızlandıklarında anında kapı dışarı ederdi. Özel yaşamı da aynı derecede çirkindi. İlk karısını döverken az daha öldürüyordu."

"Değişimi bu adam mı yaşadı?"

"Hayatının sonuna doğru. Öldüğünün farkındaydı. Aniden onu yaşamında bu derece acımasız ve cimri yapan her şeyden kurtulması gerektiğini anladı. Yaptıklarının ağırlığının onu cehenneme sürükleyeceğinden korkmuştu. Bunun üzerine her şeyden elini ayağını çekti. Bu mülk de dahil olmak üzere her şeyini bağışladı. Ayrıca burasının sahipsiz hayvanlar için bir sığınağa dönüştürülmesi amacıyla çok büyük miktarda nakit bağışta da bulundu."

Bu hikâye Gurney'ye ölümle yüzleşince tüm yaşamını değiştiren Ziko Slade'i hatırlatmıştı.

"Köpekleri gezdirecek birilerini arıyoruz," dedi birden neşeyle. "Etraftaki patikalar çok güzeldir. Gönüllü olarak aramıza katılmayı bir düşünün."

Gurney Winston'da, Leapin' Lizards Latte Lounge isimli bir kafede, kahve ihtiyacını gidermek için mola verdi. Burası yerel tarzda, sevimli küçük bir kafeydi. Büyük boy bir kahveyle krem peynirli kızarmış bagel siparişi verdi.

Arabaya dönünce telefonunu çıkarıp "Engerek" konusunda hızlıca bir internet araştırması yaptı. Yüzlerce yanıtla karşılaşsa da hiçbiri asıl aradığı şeye dair bir ipucu oluşturmadı. Bu, yeraltı dünyası açısından son derece çarpıcı bir lakap olsa da adam tıpkı büyükhala Angelica'nın anlattığı gibi hakkında bir şeyler öğrenmesi imkânsız biri gibi görünüyordu.

Diğer taraftan Lenny Lerman hakkında daha fazla şey öğrenmek o kadar zor olmayabilirdi. Navigasyon konum verileri ve kredi kartı kayıtları Stryker'ın bazı bilgileri abarttığı, bazı bilgileriyse gözardı ettiği gibi ilginç sonuçlar veriyorlardı. Belki de bu veriler biraz daha detaylı incelenirse daha fazla bilgiye erişmek mümkün olabilirdi. Kyra Barstow hâlâ, en azından bildiği kadarıyla, güvenilir bir dosttu. Onu arayıp bir mesaj bıraktı.

"Kyra ben Dave. Bir ricam daha olacak. Bana yolladığın şu Lerman verileri bazı tuhaf keşiflere yol açtı. Bu yüzden elindeki kaynaklara, özellikle de Lerman'ın öldürülmesinden iki ya da üç ay öncesine uzanan navigasyon verilerine bir kez daha bakmayı çok isterim." Eklemeden önce bir an duraksadı. "Bu arada hemen ekleyeyim de bilgin olsun. Stryker'la aram daha da bozuldu. Artık araştırmalarımı durdurmak için hiç olmadığı kadar istekli. Senin kişisel güvenliğin açısından gizlilik çok önemli."

Tam mesajı bitirmişti ki telefonu çaldı. Arayan Adrienne Lerman'dı.

"Ben David."

Kadın gergin bir sesle çabuk çabuk konuşuyordu. "Az önce bir kadın aradı beni. Sanırım kadındı yani. Sesi baya gür. Adı Sam Smollett. RAM Haber yapımcısı. Babamın cinayetiyle ilgili ürkütücü bir gelişme olduğunu ve bu gece benimle *Farklı Görüşler* programı sırasında canlı yayın bağlantısı kurmak istediklerini söyledi"

Ürkütücü gelişme, muhtemelen Şükran Günü'ndeki yılanlı hediye paketi olmalı diye düşündü Gurney. "Ne dediniz ona?"

"Yayına katılmakla mı ilgili? İstemiyorum dedim. Sonra bahsettiği gelişmenin ne olduğunu sorduğumda sadece 'ürkütücü' kelimesini tekrarlayıp durdu. Neden bahsediyor?"

Çok dikkatli bir yaklaşım sergilemesi gerektiğini, açıkça yalan söyleyememeği gibi büsbütün doğruyu da aktaramayacağını biliyordu. O da kandırmaca yerine konuyu saptırma yöntemini tercih etti.

"Benimle temasa geçmedi. Aslına bakarsanız RAM'dan kimseyle temasa geçmedim. Umarım bu hep böyle devam eder. Onların yaptığı ya da söylediği hiçbir şeye güvenim yok. Babanızın olayıyla alakalı önemli gelişmeler tamamen Rexton Emniyeti ya da Bölge Savcısının kontrolü altında olacaktır. Ne kadarının kamuoyuyla paylaşılacağına da karar verecek olan onlardır."

"Öyle ama Smollett adlı kadının söylediğine göre RAM bu akşam o iğrenç programda her şeyi açıklayacakmış."

"Muhtemelen doğruluğuna aldırmaksızın reytinglerini arttıracağına inandıkları ne varsa söyleyeceklerdir."

Adrienne titrek, korku dolu bir iç çekişle, "Bu çok korkunç," dedi.

"Aynı fikirdeyim."

Görüşme Gurney'yi rahatlatacak biçimde, Smollett'ın bahsettiği şeyle ilgili en ufak bir fikri olmadığı yalanını söylemesine gerek kalmadan sona erdi. Adrienne'ın güvenini mümkün olduğunca uzun süre kaybetmemek niyetindeydi. Apaçık bir yalan bu duruma gölge düşürebilirdi.

Onu o esnada asıl ilgilendirenler RAM'ın bu sözde "gazetecilerinin" gerçekte olayın ne kadarını bildikleri, bu bilgiye nasıl eriştikleri ve öğrendiklerini nasıl sunmayı planladıklarıydı.

RAM'ın abartılı tanıtımlara ne kadar düşkün olduğunu gayet iyi biliyordu. Bu sefer de farklı olmayacağına emindi. Web sitelerine girmek için telefonunu kullandı. Titreşen kırmızı harflerle tanıtıma başlamışlardı bile:

LERMAN CİNAYETİ FLAŞ HABER!
BAŞI KESİLEN ŞANTAJCI VAKASINDA
KORKUTAN GELİŞME!
BU GECE *FARKLI GÖRÜŞLER'DE!*

Sonraki birkaç dakikayı Tarla Hackett'la Jordan Lake'in yılan olayını nasıl yansıtacakları ve bu bilgiyi kimden almış olabilecekleri konusunda biraz akıl yürüterek geçirdi. O esnada telefonu çaldı. Arayan Sam Smollett'tı.

Özellikle de RAM'le görüşme konusundaki isteksizliğini Adrienne'a daha birkaç dakika önce ifade etmişken ilk düşüncesi telefona cevap vermeyip telesekreterin devreye girmesini

beklemek oldu. Ama konumunu net olarak ortaya koyma arzusu direnemeyeceği kadar güçlüydü.

"Ben Dave Gurney."

"Ben Sam Smollett. *Farklı Görüşler* programının baş yapımcısıyım."

"Evet?"

"Sizin de bildiğiniz üzere son programımızda Blackmore Dağı cinayetine özel bir bölüm ayırmıştık. Bu gece ilk Lerman cinayetini de gündeme alarak olayı tekrar gözden geçireceğiz. Zira bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olduğundan ve sizin de bu bağlantının bir parçası olduğunuzdan artık hiç kuşku yok."

"Öyle mi?"

"Şükran Günü'nde evinize gönderilen teslimatı göz önüne aldığımızda kesinlikle öyle olduğunu söyleyebilirim."

Gurney hiçbir şey söylemeyince Smollett sesine sinmiş soğuk gülümseme tonuyla sözlerini sürdürdü.

"Sizin eşsiz konumunuz dolayısıyla bu geceki tartışmaya katılmanızı arzu ediyoruz. Programımıza istediğiniz yerden katılabilirsiniz. Bu konuda hiçbir sıkıntı olmaz. İzleyicilerimize söyleyecek çok şeyiniz olduğuna eminim."

"Bana hangi sorular sorulacak?"

"Buna Tarla'yla Jordan karar verecektir. Ama evinize gönderilen teslimatla ilgili tepkilerinizi öğrenmek isteyeceklerine eminim. Çünkü bu eylemin mahkemenin Ziko Slade aleyhine verdiği kararla ilgili kuşku uyandıracak araştırmalarınıza son vermeniz için yapılmış bir uyarı olduğu çok açık. Bu yüzden de muhtemelen, araştırmalarınıza son vermeyi düşünüyor musunuz, diye sorulacaktır."

Gurney duraksadı. Smollett'ın bu görüşmeyi akşam yayınlamak için kaydettiğinden emindi. Bu yüzden de yanıt verirken dikkatli olmak zorundaydı.

"Lenny Lerman'ın ölümüyle ilgili tüm öğrendiklerim Ziko Slade'in masumiyetini işaret ediyor. Ayrıca beni yürüttüğüm

soruşturmadan caydırmak için yapılan her şey Slade'in aklandığını ve gerçek katilin ortaya çıkarıldığını görme isteğimi güçlendiriyor."

"Harika! Tamam! O zaman bu akşamki programa katılmanız için hazırlıklara..."

Gurney sözünü kesti. "Katılmayacağım. Konumumu net olarak ortaya koydum. Daha başka söyleyecek bir şeyim yok."

Görüşmeyi bitirip eve dönmek için yola koyulmadan önce ikinci kahvesini almaya gitti.

56

Walnut Crossing'e yaklaştıkça tepeler beyazlıyor, gökyüzünün griliğiyse artıyordu. Sonbahardan kışa doğru geçtiği hissi arazisinin arka tarafındaki buzlu tepeye ulaştığında daha da güçlendi.

Arabayı gözden uzak bir yere park ettikten sonra kaygan zeminde dikkatli adımlarla kamp alanına yöneldi. Çadırı kontrol ettikten sonra katranağaçlarının dalları arasındaki açıklıktan evine ve ambara kadar uzanan araziye baktı.

Etrafa soğuk, ıssız ve ürkütücü bir görünüm hâkimdi. Resmi ya da değil başka bir davetsiz misafir göremedi ama bu güvenliğinin garantide olduğu manasına gelmiyordu. Soğuktan titreyince hareketlenip tepenin yamacındaki yaprak dökmeyen ağaçlara gizlenerek evinin arkasına doğru yürümeye koyuldu. Açıklığa yaklaşınca kalan mesafeyi koşarak geçti, kilitli olmayan yatak odası pencerelerinden birine tırmandı.

Yaşadığı gerginlik eve olaysız varmasıyla azalmaya başlayınca soğuğun etkisiyle eldivensiz ellerinin sızladığını fark etti. Koşmanın etkisiyle başında da yeni bir zonklama başlamıştı. İki ağrı kesici içip parmaklarındaki kan dolaşımı normale dönünceye dek ellerini fırının üzerindeki ocakta ısıttı.

Ocağın gazını kapatıp tedbirli hareketlerle mutfağın her penceresinden dışarıya baktı. Sonra çalışma odasına gidip oradaki pencerelerden de dışarıyı kontrol etti. Dışarıda açıklığın kenarından ormana doğru yürüyen bir geyik dışında tek bir yaşam belirtisi yoktu. Masasına geçti. Uyuşukluğu geçirmek için parmaklarını bir kez daha açıp kapatıp biraz ovaladı. Ardından dizüstü bilgisayarını açtı.

Kyra Barstow'dan gelen yeni bir e-posta vardı. E-postada herhangi bir açıklama bulunmuyor sadece uzun bir ek yer alıyordu. Bu ekte Lenny Lerman'ın ölümünden önceki on üç haftayı kapsayan on üç belge vardı. İçlerinden birini rastgele açtı. Bu, Lerman'ın bulunduğu yerleri ortaya koyan telefon-konum bilgisinin o haftaya ait kayıtlarıydı.

Göründüğü kadarıyla, Lerman'ın konum bilgilerinin kayıtları mahkeme izniyle on üç haftalık bir süreyi kapsıyorsa da Stryker jürinin dikkatini sadece Lerman'ın Slade'in kulübesine o ölümcül yolculuğu yaptığı güne çekmeyi yeğlemişti. Gurney daha önceki haftalara ait verilerin son gün gerçekleşen olaya açıklama getirecek bir ipucu içerebileceğini umuyordu.

E-postadaki ekleri tarih sırasına koyup Lerman'ın hayat akışında genel olarak nerelere gittiğiyle ilgili temel bir izlenim edinmeye çalıştı. Sınırlı bir bölgede hep aynı yerlere giden bir adam olarak görünüyordu. Yılın bu çeyreğinde evinden dört beş kilometreden uzağa neredeyse hiç gitmemişti. Ya evde ya da Beer Monster'daydı. Arada da benzin istasyonuna ve süpermarkete gitmişti.

Veri haritasını biraz daha dikkatle inceleyince bu döngüden sadece birkaç kez çıktığını tespit etti. Bunlardan sonuncusu ve en uzunu benzin bidonu alıp onu benzinle doldurmak için yaptığı tuhaf duraksamayı da içeren, Slade'in kulübesine yaptığı yolculuktu. Bundan önce Gorse'taki bir konuma, Calliope Springs yakınlarındaki bir kasabaya gidip gelmişti. Ayrıca birkaç kez Ploverton'daki bir konuma, Albany'nin banliyölerinden birine ve Franciscan Sığınağı'na gitmişti.

Burada bir anormallik vardı. Lerman'ın sığınağı ziyaretinden üç gün sonra telefonun konum izleme fonksiyonunun devre dışı bırakıldığı dört saatlik bir zaman dilimi bulunuyordu. Anormallikler bazen ortaya ipuçları koyardı ama bu sadece yeni sorulara yol açıyordu. O gün nereye gitmişti? Neden oraya gidişinin kayda alınmasını istememişti?

Bunun tespiti bir hayli zordu. Ama Lerman'ın Gorse ve Ploverton yolculukları daha detaylı incelenebilirdi. Gurney işe Gorse'taki kırk beş dakikalık duraklamadan başladı. Dokümandaki koordinatları bilgisayarındaki Google Sokak Görünümü uygulamasına girdi. Ağaçlık bir sokakta tek katlı, tuğla bir bina gördü. Çimenlikteki tabelada binanın Clearview İş Merkezi olduğu yazılıydı. Altında da ofislerin kullanım amaçları sıralanmıştı. İçeride iki dişçi muayenehanesi, bir acil müdahale merkezi, bir finans danışmanlığı, bir kadastro ofisi ve bir tane de hukuk bürosu yer alıyordu.

Ardından Ploverton'daki yerin koordinatlarını girdi. Bir sokak tabelası burasının da Başkent İş Merkezi olduğunu gösteriyordu. Aslında bir çift, iki katlı mütevazı bina ve aralarındaki küçük parktan ibaret bölge için biraz abartılı bir tabelaydı bu. Burada da bir ceza avukatlık bürosu, bir radyoloji görüntüleme merkezi, bir mimarlık bürosu, bir mühendislik firması, bir emlak bürosu, bir kurumsal güvenlik şirketi ve bir de borsa komisyoncusu vardı.

Gurney sonraki iki saatini Barstow'un gönderdiği on üç navigasyon kaydının tamamını incelemeye ayırdı. Son haftaya geldiğinde dışarıda hava kararmıştı. Çalışma odasındaki tek ışık bilgisayarından geliyordu. Uzun süre ekrana bakmaktan gözleri ağrımaya başlasa da yaptığı işe ara veremeyecek kadar yoğunlaşmış durumdaydı.

Bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünürken aklına iki şey geldi. Lerman'ın bu yolculuklarının zamanlarıyla, belirtilen ruh hali değişimleri arasında bir ilişki olup olmadığını incelemeli ve acil durum kamp alanıyla ilgili eksiklerini tamamlamalıydı.

Neredeyse tamamen fiziksel bir çaba gerektirdiği ve zihnen artık tamamen tükenmek üzere olduğu için öncelikle ikinci işi yapmaya karar verdi. Bir süreliğine de olsa, dışarıdaki ızgaraya bağlı tüpü söküp çadıra taşımak ve oradaki ısıtıcıya bağlamak gibi basit işlere yoğunlaşmaya ihtiyacı vardı. Evden üzerindeki kıyafetlerle çıkmak zorunda kalma ihtimalini düşünerek fazladan bir ceket, eldiven, bot ve yün bereye ihtiyaç duyacaktı. Çalışma odasının penceresinden dışarıya bakınca ayışığının istediği şeyi yapmaya yetecek kadar ışık sağlayacağı sonucuna vardı.

Işığın yeterliliği konusunda haklıydı haklı olmasına ama dolu tüpün ağırlığını ve her şeyi tek bir seferde taşımaya çalışmanın zorluğunu dikkate almamıştı. Sonunda çadıra iki kez gitmek zorunda kaldı. Üstelik ağır tüpü oraya kadar taşırken kolları feci şekilde ağrımıştı.

İkinci turunun sonunda arka taraftan eve doğru yürürken telefonunun güvenlik sinyalinin devreye girdiğini duydu. Geri dönüp saklanmaya kalkmak yerine binanın köşesine doğru hızlanıp dikkatle kimin geldiğine baktı. Gerry Mirkle'ın Volkswagen'inin yokuşu çıktığını görünce rahatladı.

57

Madeleine gün boyu yaptıklarını anlatmaya da Gerry Mirkle'la yediği akşam yemeğinden bahsetmeye de isteksizdi. Gurney'nin anlattıklarıyla da hiç ilgilenmedi.

Gurney önceki günden kalanlardan hazırladığı yemeğini hızlıca yerken Madeleine odanın diğer ucundaki şöminenin karşısında, bakışlarını şömine ocağındaki küllere ve yan tarafa dayadığı tüfeğine sabitleyerek, kucağında kitabıyla sessizce oturdu. Gurney, yemeğini bitirince külleri temizleyip şömineyi yakmasını ister mi diye sordu. Madeleine başını iki yana salladı. Gurney

kalkıp cam kapıların yanındaki düğmeye basıp dışarının ışıklarını açtı. Kar yine başlamıştı. Hafif ama aralıksız yağıyordu.

Aydınlık verandaya düşen kar tanelerini izlerken büfenin üzerindeki antika saatin her saat başı çıkardığı klik sesi dikkatini çekti. Saat 20.00'dı. *Farklı Görüşler* programının zamanı. Bir anlığına Sam Smollett'ın aradığını Madeleine'e söylemeyi düşündü sonra bundan vazgeçip tek başına çalışma odasına yöneldi.

Canlı yayına bağlandığında masalarındaki Tarla Hackett ve Jordan Lake kasvetli yüz ifadeleriyle programı tanıtmaya başlamışlardı.

Hackett konuşuyordu. "Artık şu Lerman cinayeti vakası bundan daha fazla tuhaflaşamaz diye düşünürken tahmin edin ne oldu? İşler iyice karmaşıklaştı. Biraz argo gibi olacak bağışlayın ama bariz soruyu sormak zorundayım. Neler dönüyor yahu?"

"Hepimizin merak ettiği de bu Tarla." Lake sert sesine sanki önemli bir sır veriyormuş gibi bir tonlama ekleyerek kameraya döndü. "Sevgili seyirciler, RAM haber kurumunu gerçekten zor durumda bırakan bir olayla karşı karşıyayız. Durumu şöyle izah edeyim; iki Lerman cinayet vakasının tam göbeğindeki adama canavarca bir saldırı gerçekleşti. Bu adam ilk cinayeti araştıran ve ikincisine de karışmış olabileceği iddia edilen emekli NYPD dedektifi David Gurney. Güvenilir bir kaynağımızdan aldığımız bilgiye göre Şükran Günü akşamında bu şahsın evine onu çalışmalarından vazgeçirmeyi amaçlayan bir eylem olarak değerlendirmekten başka bir çıkarım yapamayacağımız türden, tüyler ürpertici, dehşet uyandırıcı bir şey içeren bir paket gönderildi."

Hackett başını sallayarak onayladı. "Az önce bu hikâyenin bizi zor durumda bıraktığını söyledin. Belki bunu biraz daha açsan iyi olur."

"Kesinlikle! Az önce de belirttiğim gibi Gurney evine gönderilen korkunç şeyle kesinlikle ölümle tehdit edildi. Bu ciddi bir suç. Ama Bölge Savcılığı soruşturma devam ettiği için daha fazla bilgi verilmemesi talebinde bulundu. Savcılıkla elbette işbirliği

yapıyoruz. Fakat mümkün olan en kısa sürede tüm detayları sizlerle paylaşacağımızın sözünü de veriyoruz."

Hackett ciddiyetle başını salladı. "Yine de Gurney'ye gönderilen korkunç şeyin ayrıntıları dışında izleyicilerimize aktarabileceğimiz çok şey var diye düşünüyorum."

"Elbette! Gurney'nin evine gönderilen söz konusu şeyin, sürdürdüğü soruşturma yolunda devasa bir dur işareti olarak tasarlandığı ortada. Dolayısıyla şimdi sorulması gereken soru şu: Bu tehdit işe yaradı mı? RAM yapımcısı Sam Smollett bugün Dave Gurney'ye bu soruyu yöneltti." Hackett kamera arkasındaki birine işaret etti. "Kaydı dinleyelim!"

Smollett'ın sesi daha net olması için sonradan yeniden kaydedilmişti.

"Size gönderilen paketin Ziko Slade'in mahkûmiyetiyle ilgili kuşku uyandıracak çabalarınıza son vermeniz için yapılan bir uyarı olduğu çok açık. Soruşturmanızı sonlandırmayı düşünüyor musunuz?"

"Lenny Lerman'ın ölümüyle ilgili tüm öğrendiklerim Ziko Slade'in masumiyetini işaret ediyor. Ayrıca beni yürüttüğüm soruşturmadan caydırmak için yapılan her şey Slade'in aklandığını ve gerçek katilin ortaya çıkarıldığını görme isteğimi güçlendiriyor."

"İşte durum bu, sayın seyirciler!" dedi Lake. "Uzak durması için uyarılmış olmasına karşın Dave Gurney, Slade hakkındaki mahkûmiyet kararının iptali için her zamankinden de kararlı görünüyor."

Hackett zaten küçük olan gözlerini daha bir kıstı. "Yine de şu an kararlılığın mı yoksa saplantının mı sesini duyduğumuza emin olamadım."

Lake dudaklarını sıktı. "Ya da daha kötüsü. Şüpheli durumda olan bu yüzden de bir kahraman gibi görünmeye çalışan birinin sesi olabilir mi?"

"Harika bir soru, Jordan. Dave Gurney'nin gerçekte nasıl biri olduğuna dair gerçekleri öğrenme çabam doğrultusunda bugün

öğleden sonra onu şahsen tanıyan biriyle görüştüm. Bu şahsın kimliğini koruyabilmek için sesine dijital efekt uyguladık."

Hackett ekranın dışındaki birine işaret etti "Kaydı dinleyelim."

Kayıttaki ilk ses Hackett'a aitti. "Bu günlerde birçok kişi Dave Gurney'nin gerçekte kim olduğunu merak ediyor. Bu yüzden onu birkaç yıldan beri tanıyan birinden onunla ilgili düşüncelerini bizimle paylaşmasını rica ettik. Hemen başlayalım. Ben 'Dave Gurney' dediğimde akla gelen ilk karakteristik özellik ne olur sizce?"

"Buz gibi bir sakinlik." Değiştirilmiş sesin bir kadına ait olduğu yine de seziliyordu. "Gerçekte iç dünyasında neler olup bittiğini asla anlayamazsınız."

"Yani biraz gizemli biri olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle. Her zaman ne bilirse bilsin çoğunu kendisine sakladığı hissine kapılırsınız."

"Kendi duygularını da saklar mı diyorsunuz? Geçmişte yaptıklarını da?"

"Özellikle onları. Size gerçek düşüncelerini aktarıyormuş gibi konuşur ama asla gerçeğin tamamını aktarmadığı izlenimine kapılırsınız."

"Çok ilginç," dedi Hackett. "Özellikle de şu an haber gündemimizde olan konu yani onun Sonny Lerman'ın Blackmore Dağı'nda öldürülmesi olayına karıştığı iddiası düşünüldüğünde. Bu konuda herhangi bir yorumda bulunuyor mu?"

"Elbette! Sonny Lerman ve Lenny Lerman cinayetlerinin birbiriyle bağlantılı olduğunu ileri sürüyor. İlişkilerindeki zehirli bir unsurun ikisinin birden öldürülmesine yol açtığı kanaatinde."

Bunların Şükran Günü'nde Kim Corazon'un sorusuna yanıt verirken kullandığı kelimeler olduğunu fark edince Gurney dişlerini sıktı. RAM'ın muhbirinin kim olduğu belliydi.

Değiştirilmiş ses sözlerini sürdürdü. "Dave Gurney, bölge savcısının Lenny cinayetini yanlış anlamasının Sonny cinayetini anlamasını da imkânsız hale getirdiği konusunda ısrar ediyor."

"Çok enteresan. Son bir soru. Belki de en önemlisi. Dave Gurney sizce cinayet işleyebilir mi?"

"Açıkçası bu sorunuza hayır diye bir yanıt verememem."

Kayıt bitti. Hackett, Jordan Lake'e döndü. "İtiraf etmem lazım bu son yanıt tüylerimi diken diken etti."

Lake korkunç düşünceler içindeymiş gibi görünerek başını yavaşça salladı. "Bu sözlerin onu kişisel olarak tanıyan birinden gelmesi daha da sarsıcı. Bu etkileyici yorumla birlikte Gurney gizemi konusunu bugünlük kapatalım." Lake kameraya döndü. "Sevgili seyirciler sırada daha da şaşırtıcı bir haberimiz var. Kısa bir reklam arasından sonra bazı çılgın fikirli eğitimcilerin Amerikalı çocuklara neleri dayattıkları konusuna gireceğiz. Bizden ayrılmayın!"

"Kaltak!"

Gurney, Madeleine'in yüksek sesiyle irkildi. Sandalyesinde dönünce yüzü öfkeden gerilmiş karısının hemen arkasında olduğunu gördü. Belli ki değiştirilmiş sesin sahibiyle ilgili aynı kanaate varmıştı.

Madeleine devam etti. "O genç kadın sadece kendini ve kariyerini düşünüyor. O kadar. Her şeyin merkezinde kendisi var. İğrenç medyanın iğrenç bir uzantısı. Buraya da tamamen bilgi edinmeye gelmiş belli. Alıp hemen RAM'daki dostlarına satacağı bilgiler için. Aşağılık bir manipülatörden başka bir şey değil!"

Karısının elle tutulur derecedeki yoğun öfkesi karşısında söyleyecek bir şey bulamadı.

Madeleine ekledi. "Oğlunun onunla nasıl beraber olduğunu bir türlü anlayamıyorum."

Bir anlık sessizliği Gurney bozdu. "Aslında telefonda görüştüğümüzde bu konuda bir hayli açık konuşmuştu."

"Ah?"

"Onun enerjisine, hırsına, kararlılığına tutulmuş."

"Bencilliğine karşı da kör mü olmuş?"

"Tam olarak değil. Ama işin enerji tarafı olumsuz düşüncelerine üstün geliyor, sanırım."

"Öğrenecek çok şeyi var."

"Biliyorum. Hem de gayet iyi biliyorum."

"Bu da ne demek şimdi?

"Bana onda neyi çekici bulduğunu anlatırken yirmi bir yaşımdayken beni de annesine aynı şeyin çektiğini fark ettim."

"İşin nasıl kötü bittiğini ona anlattın mı peki?"

Gurney başını iki yana salladı. "Bu konuyu annesine doğrudan bir eleştiri olarak algılamayacağı şekilde nasıl açacağımı bulamadım. Öyle bir şey de duygusal uzaklaşma yaşamamıza neden olabilirdi. Ayrıca romantik bir bağlanma konusunda kimseyle tartışılmaz. Durumu kendi görmeli. Ama benim hatalarımı tekrarladığını görmek acı verici."

"Belki de evliliğe dönüşmeden önce bu hatadan dönmeyi başarır. Umarım. Hoş, genç bir adam. Üzülmesin." Duraksadı. Sonra daha sert bir sesle ekledi. "Ama o kadın bir daha bu eve adım atmayacak. Asla."

58

Yatakta geçen, huzursuz, giderek daha çok acı veren bir geceden sonra Gurney sabah ayağa kalkmak ve dengesini sağlamak için çaba harcamak zorunda kaldı. Sanki son günlerin tüm duygusal yansımalarıyla başına aldığı darbenin etkileri birleşmişler gibi geliyordu.

Onu en çok rahatsız eden şeyse düşüncelerin karmaşık girdabında bir o yana bir bu yana savrulduğunu hissetmekti. Kutudan dışarıya korkunç, yeşil bir yılan fırlıyor, Madeleine korkuyla irkilip sırtını duvara çarpıyor, Kim tuhaf biçimde değiştirilmiş sesiyle RAM-TV'de milyonlarca izleyiciye katil olabileceğine

dair imada bulunuyor, Stryker tehditler savuruyor. Lenny maden ocağına benzin bidonu bırakıyor. Hepsi birbirine karışmıştı. Genelde zihinsel ve bedensel olarak rahatlamasını sağladığı için aynı umutla duş almaya karar verdi.

Ilık suyun altında on dakika durmak sol şakağından omzuna dek inen ağrıyı bir nebze olsun dindirmişse de karmakarışık zihninde en ufak bir rahatlama sağlamadı.

O sabahın ilerleyen saatlerinde kahvaltı masasında oturmuş dikkatle, ambarın çevresinde evi gözetlemeye gelmiş birileri olup olmadığını kontrol ederken, Madeleine öğleden sonra Gerry'yle birlikte Oneonta Huzurevi'nde yaylı çalgılar grubunda çalacaklarını söyledi.

"Orada sadece pazar günleri konser veriyorsunuz sanıyordum," dedi rutinini bozmuş olmasında bir sorun olabileceğini düşünerek.

Madeleine bir kaşını kaldırdı. "Bugün pazar."

Gözünü kırpıp belli belirsiz şaşkınlık homurtusu çıkartsa da aslında zihinsel dağınıklığının bu göstergesi onu kabul etmek istemeyeceği kadar rahatsız etmişti. Ne de olsa zihinsel tutarlılık sadece en iyi olduğu yanı değil aynı zamanda kişiliğinin bir parçasıydı da.

Madeleine konsere gitmek için ayrıldıktan saatler sonra Gurney endişeli bitkinlik halinin sonunda hafif bir uyuşukluk hissine dönüştüğünü fark etti. Yorgundu ama evde tek başına, olası bir polis baskını öncesinde kendisini uyaracak telefon alarmı sesini duyamayacak kadar derin bir uykuya dalmaya da hiç niyeti yoktu. Olasılıkları değerlendirdikten sonra askılığına tabancasını yerleştirdi. Üzerine montunu giyip kamp alanına yöneldi.

Çadırın soğuk karanlığında çakalların ulumalarıyla uyandı. Telefonun ekranındaki saat 21.35'ti. Uyku tulumundan çıkıp ayağa

kalkarken başıyla omzundaki ağrının yeniden başladığını fark etti. Ayışığının aydınlattığı tepeden inip evin arka tarafındaki araziyi geçerken ağrısı da yavaş yavaş zonklamaya dönüştü.

Evdeki tüm ışıklar kapalıydı. Bu da Madeleine ya yatmış ya da henüz eve gelmemiş demekti. Yatak odası camını usulca tıklattı. Bekledi. Bir daha denedi. İçeride bir hareket işitti. Bir el feneri yandı. Işık yaklaştı. Onu bir anlığına kör edecek şekilde yüzüne tutuldu. Ardından ışık sönerken pencere kanadı kaldırıldı. O da yukarı tırmandı. İçeri girip pencereyi arkasından kapattı. Madeleine yatağa dönmüştü bile.

Hiçbir şey söylemedi.

Gurney de konuşmadı.

Üzerine müthiş bir yorgunluk çöktüğünü hissediyordu. Üzerindekileri çıkardı. Tabancasıyla telefonunu komodinin üzerine koydu. Yatağa girmesiyle de derin, dinlendirici bir uykuya dalması bir oldu.

Ertesi sabah, Gurney kendini çok daha normal hissederek uyandı. Bu normalliğin önemli bir kısmı bir planın varlığından kaynaklanıyordu.

Plan Lerman'ın rutin dışı gezilerinin tarihlerini yalnızca ruh halindeki değişimlerin tarihleriyle değil aynı zamanda günlüğündeki olayların tarihleri ve kontörlü hattan gelen aramaların tarihleriyle karşılaştırmaktı.

Kalkıp giyinir giyinmez çalışma odasındaki masasına gitti. Thomas Cazo'nun, Lerman'ın yaklaşık bir ay boyunca depresyonda göründüğü sonra işi bırakmasından aşağı yukarı bir hafta kadar önce böbürlenmeyi seven kişiliğine geri döndüğü iddiasını hatırladı. Bu dönem Adrienne'ın benzer şeyleri hatırladığı dönemle örtüşüyordu. Görünüşe göre Lerman eylül ayının sonlarına doğru depresyona girmiş ekim sonuna doğruysa yeniden neşelenmişti.

Gurney, Lerman'ın rutin ziyaretlerini yaptığı yerlerden farklı hedeflere yaptığı yolculukların listesini çıkardı. Listeye Lerman'ın navigasyon konum verilerindeki dört saatlik boşluğu, Lerman'ın kontörlü telefondan aldığı çağrıları ve bunların günlüğündeki kayıtlarını da ekledi.

Tüm bunları tarihlerine göre sıralarken bir tarih daha ilave etmenin mantıklı olabileceğini fark etti. Telefonunu alıp NorthGuard Sigorta'dan Howard Manx'i aradı.

Adam telefonu ilk çalışta, kaba bir tonlamayla açtı. "Manx."

"Ben Dave Gurney. Hâlâ Lerman-Slade cinayeti üzerinde çalışıyorum..."

Manx sözünü kesti. "Benim işime yarayacak bir şey mi buldun?"

"Eğer kastettiğiniz sigorta ödemesini geri alacak bir şeyse maalesef hayır. Ama olayın resmi izahının yanlış olduğuna tamamen ikna olmuş durumdayım."

"İyi. Ne istiyorsun?"

"Bazı önemli noktaları sıraya koymaya çalışıyorum. Bana Lenny Lerman'ın bir milyon dolarlık poliçeye ne zaman başvurduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bakayım."

Klavye tıklamaları işitildi. Manx burnunu çekti. Öksürdü. Boğazını temizledi. Tekrar klavye tıklandı.

"20 Ekim başvuru tarihi. Yürürlüğe girme tarihi 30 Ekim. Bir şey ifade ediyor mu bu tarihler?"

"Eğer önemli oldukları ortaya çıkarsa bunu ilk bilen siz olacaksınız."

Gurney bu iki tarihi de listesine ekleyip yazıcıdan bir çıktısını aldı.

Lerman'ın Clearview İş Merkezi'ni ziyareti: 7 Eylül
Başkent İş Merkezi'ni ilk ziyareti: 12 Eylül
Başkent İş Merkezi'ni ikinci ziyareti: 25 Eylül

Başkent İş Merkezi'ni üçüncü ziyareti: 27 Eylül
Depresyonunun başlaması: Eylül sonu
Franciscan Sığınağı'na gidiş: 10 Ekim
Telefonunun konumundaki dört saatlik boşluk: 19 Ekim
Sigorta başvurusu: 20 Ekim
Kontörlü telefondan ilk kez aranma: 23 Ekim
Lerman, "Jingo'dan" Slade'in sırrını öğrenir: 24 Ekim
Lerman 1 milyon dolarlık şantaja karar verir: 27 Ekim
Depresyondan çıkış: Ekim sonu
Kontörlü telefondan ikinci aranma: 2 Kasım
Adrienne ve Sonny'yle akşam yemeği: 2 Kasım
Kontörlü telefondan üçüncü aranma: 5 Kasım
Lerman'ın Slade'i ilk kez araması: 5 Kasım
Lerman, Beer Monster'daki işinden ayrılır: 6 Kasım
Kontörlü telefondan dördüncü aranma: 12 Kasım
Lerman, Slade'e 1 milyon doları hazırlaması için 10 gün süre verir: 13 Kasım
Kontörlü telefondan beşinci aranma: 22 Kasım
Lerman'ın Slade'i son kez araması: 23 Kasım
Lerman'ın Slade'in kulübesine gidişi: 23 Kasım

Gurney zaman bağlantılarının olası anlamlarını değerlendirmeye çalışarak listeyi en baştan bir kez daha gözden geçirdi. Zihnin tutarlılık yaratmak için zamansal ilişkiyi baz alarak neden-sonuç yargısına sıçrama eğiliminde olduğunu gayet iyi bilirdi. Lerman'ın depresyonuna Başkent İş Merkezi'ni ziyaretlerinin neden olduğu, Slade'e yaptığı şantaj planının da buna son verdiği yorumunda bulunmak çok kolaydı. Dahası bu doğru da olabilirdi ama şeytan her zaman ayrıntılarda gizliydi ve ayrıntılar henüz bilinmiyordu.

Örneğin, Lerman'ın kontörlü bir hattan aldığı çağrılar ve bu çağrıların günlüğünde tarif ettiği olayların zamanlarıyla uyumu

bir hayli merak uyandırıcıydı. Buna belki, Lerman işbirlikçisinden talimatlar alıyordu, biçiminde bir açıklama yapılabilirdi.

Belki de Slade hakkındaki bilgilerin kaynağı, Lerman'ın günlüğünde bahsettiği "Jingo" adlı kişiydi. İyi ama sonrasında ondan neden hiç bahsetmemişti? Dahası kontörlü telefondan aldığı çağrılara neden hiç değinmemişti?

Gurney, Lerman'ın bu çağrılardan bahsetmemiş olması başka bir belirsizlikle yani konum verilerindeki dört saatlik kopuklukla bağlantılı olabilir mi diye düşündü.

"Saate bakıyor musun?"

Madeleine işe gitmek için giyinmiş, çalışma odasının kapı eşiğindeydi. Sesine meraktan çok eleştirel bir tonlama hâkimdi.

"Saate?"

"Nörologla randevun var."

Lanson-Clavin Nöroloji Kliniği Albany'de, dört katlı, renksiz bir binanın en üst katındaydı. Neredeyse tamamı camla kaplı bina geniş bir otoparkın üzerine yerleştirilmiş sütunların üzerinde yükseliyordu.

Dr. Lyn Clavin solgun, ince kemikli bir kadındı. Düz kahverengi saçlarını sıkı bir atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. Üzerindeki beyaz laboratuvar önlüğü soğuk imajının etkisini daha da arttırıyordu. Elinde mavi bir klasörle küçük muayene odasına girdi ve Gurney'nin yüzüne bile bakmadan sırtı ona dönük şekilde küçük metal masaya geçti. Klasörü açıp incelemeye başladı.

Sonra döndü. Gurney'nin belki de sadece ben öyle hayal ettim diye düşünmesine neden olacak kadar kısa süreli, formalite icabı bir gülümsemenin ardından başını yeniden kucağındaki dosyaya indirdi.

"David Gurney?"

"Evet."

"Doğum tarihi?"

Onun kısa sorularına uyum sağlayarak doğum tarihini söyledi.

"Geliş sebebiniz nedir?"

"Yakın zamanda geçirdiğim bir beyin sarsıntısının takip süreci için. Harbane'deki Parker Hastanesinden taburcu olduğum sırada bunu yapmam gerektiği söylendi."

Beyaz önlüğünün cebinden siyah bir tükenmez kalem alıp klasörün ilk sayfasını açtı. "Size arka arkaya birkaç soru soracağım. Gerektiğinde sadece evet, hayır veya bazen diye de yanıt verebilirsiniz. Anladınız mı?"

"Evet."

"Kazadan beri başınız ağrıyor mu?"

"Bazen."

"Birden ona kadar bir ölçekte bu ağrıları kaçla değerlendirirsiniz?"

"Altı."

"Baş dönmesi?"

"Eğer çok hızlı ayağa kalkarsam."

"Kulak çınlaması?"

"Evet ama genellikle aldırmayacağım kadar az."

"Halsizlik?"

"Eskiye göre daha çabuk yoruluyorum. Ama abartılı bir yorgunluk yok."

"Çift görme?"

"Hayır."

"Bulanık görme?"

"Hayır."

"Depresyon?"

"Hayır."

"Kaygı?"

"Her zamankinden fazla değil."

Verdiği yanıtları klasördeki kontrol çizelgesine işaretliyordu. Ama son yanıtını duyunca duraksadı. "Kaygı sizin için sık görülen bir duygudurum mudur?"

"Kaygıya neden olan bir iş kolundayım."

"Nedir?"

"Adli soruşturma."

Kaşlarını çatıp devam etmeden önce kâğıda kısa bir not yazdı.

"Tat ve koku duyularınızda herhangi bir değişiklik?"

"Hayır."

"Öfke?"

"Anlamadım?"

"Kazadan sonra kendinizi sık sık öfkeli, sabırsız, huzursuz hissettiğiniz oluyor mu?"

Bu üzerinde düşünmesini gerektiren ilk soruydu.

"Her zamankinden daha huzursuzum ama mantıklı gerekçelere dayanan bir huzursuzluk bu."

Gurney'nin bu yanıtı sanki hoşuna gitmiş gibi dudağının ucunda bir gülümseme belirdi. Belki de sadece minik bir tiki vardı. Kâğıda bir not daha yazdı.

"Işığa karşı herhangi bir duyarlılık?"

"Hayır."

"Yüksek sese karşı artan hassasiyet?"

"Hayır."

"Baş ağrıları dışında yaralanmayla ilgili başka ağrı?"

"Evet, boynumda ve sırtımın üst kısmında."

"Bu ağrılara birden ona kadar bir değer verseniz?"

"Dörtle altı arasında."

"Denge kaybınız var mı?"

Duraksadı. Doktor ona döndü. Kalemi kaldırdı.

"Olabilir," dedi Gurney. "Ama çok az."

Çok az denge kaybının önemli olabileceği anlamını taşıyan bir tavırla dudaklarını büzdü. "Ayağa kalkın."

Gurney kalktı.

"Tek ayağınızın üzerinde durun."

Sağ ayağının üzerinde durdu.

"Şimdi diğeri."

Denedi, biraz yana doğru sendeler gibi oldu. Dengesini sağladı. Bu sefer diğer tarafa doğru sendeledi. Yeniden dengesini sağladı. Bir kez daha sendeledi. Sonunda dik durmayı başardı ama her an dengesini kaybedebilecek gibiydi.

"Oturun."

Oturdu. Doktor bir şeyler daha yazdı.

"İlaç alıyor musunuz?"

"Sadece ağrı kesici ve ateş düşürücü."

Yüzüne şüpheyle baktı. "Başka bir şey yok mu?"

"Yok."

Doktor ayağa kalktı, klasörü masasının üzerine bıraktı. Gurney'nin karşısına geçti. Kalemi yatay tutup kaldırdı. "Başınızı oynatmadan sadece gözlerinizle takip edin."

Doktor kalemi yavaşça önce sağa sola sonra da yukarı aşağı oynatırken söyleneni yaptı.

Kalemi cebine koydu. İki parmağını Gurney'nin görüş açısının tam sınırında olacak şekilde yana doğru götürdü. "Direkt karşıya bakın ve bana kaç parmak gördüğünüzü söyleyin."

Doktor bunu bir, iki, üç parmağını açarak ve sola, sağa, aşağı, yukarı hareket ettirerek birkaç kez tekrarladı. Gurney ona kaç tane parmak gördüğünü söyledi. Doktor verdiği yanıtlara en ufak bir tepki vermedi. Sonra ona sırtını döndü.

"Bat tat kat sat yat," dedi ve ondan duyduklarını tekrar etmesini istedi.

Gurney söyleneni yaptı.

Doktor masasına döndü. Sayfalardan birine uzunca bir not yazdı. Ardından işinin bittiğini gösteren bir tavırla klasörü kapattı.

"Evet," dedi Gurney nazik bir gülümsemeyle. "Teşhis nedir?"

Doktor dişlerinin arasından belli belirsiz bir ses çıkardı. "Beyin travması geçirmişsiniz. Devam eden semptomlarınız nedeniyle dinlenmeniz gerekiyor. Ayrıca birtakım ek incelemeler de yapılmalı. Size eğer bu semptomlar otuz gün daha devam ederse

bir MRI çektirmenizi öneririm. Eğer semptomlar şiddetlenirse o kadar beklemenize de gerek yok. Başka soru?"

"Yapmam ya da yapmamam gerekenlerle ilgili herhangi bir öneriniz var mı?"

"Dinlenin. Efor sarf etmekten kaçının. Stresli durumlardan uzak durun."

Muayenenin sona erdiğinin altını çizmek istercesine bir saniyeliğine gülümsedi.

Gurney o an gözünü kırpsa bu gülümsemeyi kaçırabilirdi.

59

Kapalı otoparka inip arabasına bindi. Kafasının karıştığını hissettiğinden bir süre öylece oturdu. *Nerede* olduğunu biliyordu sadece *kim* olduğundan emin değildi.

Kendini düzelmesi zor sıkıntıları olan bir hasta olarak düşünmek, geçici bir tedavi yöntemi olarak yapmak zorunda olduğu şeyleri yapmayı bırakmasının tavsiye edilmesi ve kendini Doktor Lyn Clavin'in gözlerinden görmek onu yoğun bir kırılganlık duygusuyla kuşatmıştı. Aman vermez dedektif soğuk bakışlı nöroloğun karşısında bir anda orta yaşlı, engelli bir hastaya dönüşmüştü.

Çalan telefonu onu kendine acıma duygularının daha da yoğunlaşmasından kurtardı. Ekranda Emma Martin adı belirmişti.

"Ben Gurney."

"David, bir şey oldu. Seninle mümkün olduğunca çabuk konuşmam gerek."

"Dinliyorum."

"Telefonda olmaz. Yüz yüze. Evde misin?"

"Albany'de bir otoparktayım. Sen neredesin?"

"Albany'nin aşağı yukarı seksen kilometre batısında. Roseland'da buluşabiliriz. Tam ortamızda kalıyor. Orada her zaman açık ve boş olan küçük bir Katolik kilisesi var. Aziz Petrus Kilisesi. Kasabanın sonunda. Orası uygun olur mu senin için?"

"Yarım saate orada olurum."

"Teşekkür ederim."

Yarım saatlik yolculuk olaysızdı ama Gurney takipçilerinden bir iz var mı diye görmek için sürekli aynalara baktığından huzur verici olmaktan da uzaktı. Koyu renkli, üzerlerinde herhangi bir amblem olmayan sedan araçlar özellikle dikkatini çekse de hiçbiri tedbir almasını gerektirecek kadar uzun süre arkasında kalmadı.

Dünyada adı yanlış konmuş kasabalar listesi diye bir liste yapılsa Roseland* kesinlikle ilk ona girerdi. Kasabanın en büyük özelliği devasa büyüklükteki makinelerle kayaların çakıl taşlarına çevrildiği, faaliyetteki büyük taşocağıydı. Kazı alanını çevreleyen kayalıklarda dağ yamaçlarını patlatmak için kullanılan dinamitlerin meydana getirdiği yan yana sıralanmış derin çukurlar göze çarpıyordu. Makineler, damperli kamyonlar, prefabrik ofis binaları, araçlar ve geri kalan her şey kalın, gri bir toz tabakasıyla kaplıydı. Hava kayaları kıran aletlerin kükremeyi andıran öğütme sesleriyle âdeta titriyor gibiydi.

Bu cehennem deliğinden doğmuş kasabaya yaklaştıkça dev makinelerin gürültüsü daha az işitilir oldu. Aziz Petrus Kilisesi yerleşim yerlerinin sıralandığı caddedeki son binalardan biriydi. Az ileride mütevazı evler yerlerini tarım arazilerine bıraktı. Etrafta neredeyse hiç toz toprak yoktu ve bir hayli de sessizdi. Mütevazı bir çan kulesi olan kilise beyaz, ahşap bir yapıydı. Bir tarafında yaşlı bir elma ağacının gölgelendirdiği çimenlik alan diğer tarafındaysa küçük bir otopark vardı.

---

* Roseland: Gül Arazisi. (ç.n.)

Gurney kilisenin ön kapısını denedi. Kilitli değildi. İçeri girdi. Bir anda taşocağının görüntüsü durağanlığın, yumuşak ışıkların vahasında buharlaştı. İçeriye geleneksel bir Katolik kilisesinde hiç rastlamadığı kadar hoş anılar çağrıştıran bir koku hâkimdi. Tütsünün, çiçeklerin, yanmış mumların, deri ciltli dua kitaplarının ve kuru ahşabın birbirlerine karışan kokuları onu her zaman çocukluğunun kilisesine, o günlerin anılarına götürürdü.

Son sıraya oturup ayin sırasında rahibe yardım ettiği çocukluk günlerinin anılarına daldı. Keten örtülü sunakta zambaklar, parıldayan altın kadehler, saten cübbeler, asla gülümsemeyen rahipler, karanlık günah çıkarma kabinlerindeki fısıltılı itiraflar.

Düşünceleri göz ucuyla fark ettiği bir hareketle bölündü. Başını kaldırınca Emma'nın hemen yanı başında durduğunu gördü. Üzerinde soruşturmaya başlamasını istemek için evine geldiğinde giydiğine benzer bol, pelerini andıran bir ceket vardı. Ama şimdi gözlerine derin bir hüzün sinmişti.

"Yanına oturabilir miyim?"

Oturması için yana kaydı.

"Bu sabah Ziko hücresinde ölü bulundu."

Gurney hayretle, "Aman Tanrım! Nasıl?" diye sordu.

"İntihar diyorlar. Ama ben onun öldürüldüğünden eminim."

"Hücresinde?"

Başıyla onayladı. "Yırtık çarşaflardan yapılmış bir iple. Ya da öyle görünsün diye ayarlanmış."

Gurney umutsuzlukla iç çekti. Yıllar önce araştırdığı, cezaevinde yatak çarşafı kullanılarak gerçekleşen bir intihar olayı gözünde canlanmıştı.

"Bunun gerçek bir intihar olmadığından emin misin?"

Emma kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. "Onunla dün öğleden sonra konuştum. Konuştuğum adam kesinlikle kendini öldürmek üzere olan biri değildi."

Gurney, aşağı yukarı bir hafta kadar önce ziyaret ettiğim adam için ben de aynı şeyi söyleyebilirim diye düşündü. Konuştuğu

adam öyle bir yerde bir insanın olabileceği kadar sakin ve olumlu düşüncelerle dolu biriydi. "Olaydan kimin sorumlu olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Suçu onun üzerine atan kişinin emirleri doğrultusunda hareket eden başka bir mahkûm ya da gardiyan olabileceğini düşünüyorum."

"O kişinin kim olduğunu bulmaya yaklaşıyor olabilirim."

Emma başını iki yana salladı. "Tehlikeli bir çaba. Değmez."

Gurney şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Değmez mi?"

"Artık değmez."

"Adalet uğruna çabalamaya değmeyeceğini mi düşünüyorsun? Ziko için adalet istediğin için bana geldiğini sanıyordum."

"Ben gerçeği istemiştim. Çünkü gerçek onun serbest kalmasını sağlayacaktı. Bu olasılık artık yok oldu."

"Onun ölümünün adalet arayışını bitirdiğini mi düşünüyorsun?" Gurney'nin sesi küçük kilisenin sessizliğinde bir hayli yüksek çıkmıştı.

"Ölmüş biri için adalet istemek koyun postuna bürünmüş bir kurdu çağrıştırır. İntikam dememek için kullanılan süslü bir ifadeden başka bir manası da yoktur. Hayatını riske atmak için çok saçma bir hedef."

"Yani adalet ilkeleri gibi kavramların hiçbir anlamı yok mu?"

"İlkelerin çoğu bencil amaçların parlak ambalajlarıdır. Sevgi tek gerçek kılavuzdur ve sevgi sadece yaşayanlar için anlam ifade eder."

Gurney sesini yükseltmemek için çaba harcıyordu. "Sen de benim bu olayı araştırmaktan vazgeçmemi söyleyen koroya katılmış gibi konuşuyorsun."

Uzunca bir süre sessizce oturdular.

Sonra Gurney merakına daha fazla direnemedi.

"Slade'in vasiyetnamesi var mıydı?"

"Evet."

"Büyük bir meblağ mı?"

"On sekizle yirmi milyon arasında bir miktar. Mülklerinin değerine göre değişir tabii."

"Mirasçılarının kimler olduğunu biliyor musun?"

"Ian Valdez ve benim rehabilitasyon merkezim."

"Yarı yarıya mı?"

"Evet."

"Bunu bir süredir biliyor muydun?"

"Ziko'nun avukatı vasiyet taslağını hazırladığından beri. Vasiyeti uygulamak için tayin ettiği kişi benim. Ayrıca Ziko'nun tüm işleri için tam yetkili genel vekâletnamem var. Cenazesini almamıza izin verilir verilmez onun isteği doğrultusunda yakma işlemlerini organize edeceğim." Tüm bunları söylerken gözlemlenebilir en ufak bir tereddüdü yoktu. Sadece sesinin tonu gözlerindeki hüznü yansıtıyordu.

Gurney'nin çoğunluğu, bilinmezliklerle dolu bir adam olan ve şimdi varlıklı birine dönüşen Ian Valdez hakkında olmak üzere sormak istediği başka soruları da vardı ama Emma'nın kederi bunu imkânsız kıldı.

60

Roseland'den eve dönüş yolculuğunun büyük kısmında Gurney'nin zihni birbiriyle çelişen görüntülerle meşguldü. Slade'i hücresinde, yatak çarşaflarından yapılmış bir ipin ucunda sallanırken gözünde canlandırıyor; ardından aklına ziyaretçi odasında, karşısında sakince oturuşu geliyordu.

Son ormanlık tepeyi aşıp baraj gölü yönünden Walnut Crossing'e doğru inmeye başladığı esnada bu düşünceleri yaklaşık beş yüz metre ilerideki kavşakta bekleyen bir ekip otosunu görmesiyle sonlandı. Aradaki mesafe üç yüz metreye düştüğünde Gurney banketin hızlı bir U dönüşü yapabileceği kadar genişlediğini fark etti. Daha fazla zaman kaybetmeden hızla döndü.

Tepeye doğru hızlanırken dikiz aynasından ekip otosunun kavşaktan dönüp bütün ışıklarını açarak peşine takıldığını gördü. Tepeyi aştığı anda bir anlığına takipçisi görünmez oldu. Gazı kökleyip yolun, peşindekiler tarafından görülmesini engelleyen virajlı bölümüne hızla daldı. Sık ağaçlık bölgede çok sayıda eski kütük nakliye patikası olduğunu biliyordu. Bunlardan birini bulma umuduyla etrafına bakındı. Geçilmesi imkânsız görünen birinci patikanın yanından geçti. Sonra dikiz aynasına bakarak şansını yolun sağ tarafından dik bir şekilde yukarıya uzanan ikinci patikada denedi.

Her metrede aracın altına taş parçaları büyük bir gürültüyle çarparken önü ve arkası sürekli yere vuran kiralık arabaya, yolda kalmasına neden olacak kadar büyük bir hasar vermemeyi umuyordu. Arkasındaki yolu artık göremeyeceği konuma gelince frene bastı. Kontağı kapattı. Tam o esnada da sirenlerini çalarak geçen ekip otosunun sesini duydu. Birkaç saniye sonra yine sirenleri çalan ikinci ekip otosu geçti. Hemen taş yoldan geri geri inip anayola çıktı. Hızla aşağıya, baraj gölü istikametine yöneldi. İlk kavşakta Walnut Crossing'e doğru giden ilçe yolunu kullanmak yerine ters istikamete dönüp baraj gölü sularını taşıyan ve nehre paralel uzanan alternatif güzergâhı tercih etti. Birkaç kilometre kadar sonra sağa keskin bir dönüş yapıp arka taraftaki uzun, dolambaçlı rotayı takip ederek arazisinin arka tarafındaki tepenin diğer yamacına ulaştı.

Aracı ormandaki gizli yerine park etikten sonra sakinleşmek için arkasına yaslanıp birkaç kez derin nefes aldı. Adrenalinin etkisi azaldıkça yerini öfke alıyordu. Önce Stryker'ın onu bir kanun kaçağı pozisyonuna sokmuş olmasına ardından da Slade'in ölümüne öfkelendi. Telefonunu alıp Hardwick'i aradı.

Telefonu ilk çalışta açmasına hem şaşırmış hem de sevinmişti. "Ne var?"

"Ziko Slade öldü."

Hardwick hiç de şaşırmamış gibiydi. "Mahkûmlar arası çatışma mı?"

"Bana hücresinde intihar ettiği izlenimi verecek şekilde tasarlanmış bir cinayet olduğu söylendi."

"Doğal olarak senin paranoyak beynin de hedefin sen olduğuna dair başka bir uyarı mesajı gönderdi, değil mi?"

"Bence bu; onun serbest kalmasını sağlayacak bazı bilgilere giderek yaklaştığım anlamına geliyor. Ve biri onun serbest kaldığını görmektense ölü görmeyi tercih etti."

"Eee, benden ne istiyorsun peki?"

"Slade aleyhindeki dava, Bruno Lanka'nın Lenny Lerman'ın cesedini bulmasıyla başladı. Ama Lanka'nın güvenilmez kişiliği yüzünden Stryker onu tanık kürsüsüne çağıramadı. Lanka'nın şoförü, Ford 150 kamyonetin ve Moto Guzzi arazi motorunun sahibi Dominick Vesco'ydu. Ve iki araç da Blackmore Dağı'ndaydı. Bu ikisinin de boğazlarına kadar pisliğe batmış oldukları çok açık. Ama belli ki olayın arkasındaki beyin onlar değil. Başka birinden, Slade'in ölüm emrini veren birinden, emir alıyorlar."

Hardwick minik bir kahkaha attı.

"Komik olan ne?"

"Çok sinirli görünüyorsun. Bu senin olağan halin değil."

"Bu günlerde hiçbir şey olağan değil. Tehditlerle ve hayatımda daha önce görmediğim kadar çok çıkmazla boğuşuyorum." Duraksadı. "Bak, ateş püskürüyorum doğru, bunun ben de farkındayım. Ama Lanka'yla suç ortağının o gece Blackmore Dağı'nda olduklarına, onlardan birinin kafama bir tane patlattığına, Sonny'yi vurduğuna, elime barut bulaştırdığına, beni bir türlü geçmeyen bir baş ağrısıyla birlikte bir kanun kaçağı haline dönüştürdüğüne adım gibi eminim."

"İkisinin birden orada olduğundan nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü plan Sonny'yi öldürüp suçu benim üzerime atmak üzerine kuruluydu. Ve bu işi iki kişinin yapması, bir kişinin yapmasına kıyasla çok daha kolaydı. Lanka'nın kurtarma kamyonunda Sonny'yle birlikte olduğunu düşünüyorum. Ve Vesco'nun da kamp alanından Moto Guzzi'siyle geldiğine eminim."

"Tanrım, Gurney her şeyi kendi mantığına göre sıralıyorsun. Ama bu doğru oldukları anlamına gelmez ki."

"Bu piçlerin Sonny cinayetine karıştıklarına eminim. Lenny cinayetine karıştıklarına da emekli maaşım üzerine bahse girerim. Ve tüm bunların arkasındaki beynin onlar olmadığından da aynı şekilde eminim. Hepsinden de önemlisi onları nerede bulacağımı da biliyorum."

Hardwick bezgin bir tavırla iç çekti. "Peki, anlat, neymiş bakalım planın? Onları bağlayıp patronlarını ele vermezlerse testislerini koparmakla mı tehdit edeceksin?"

"Onun gibi bir şey."

"Ve benden de keskin bir bıçak alıp gelmemi istiyorsun herhalde?"

"Hemen hemen."

Hardwick bir kahkaha daha attı.

"Ne gülüyorsun?"

"Bir karikatür geldi aklıma. Adamın biri elinde kürekle bahçesinde. Yerde küçük bir çıkıntı var. Adam oradaki şeyi kazıp dışarı çıkarmaya çalışıyor. Ama ikinci karede yerin altını görebiliyoruz. Adamın çimenlerinin altını. Ve görüyoruz ki meğer o küçük çıkıntı adamın evinin iki katından büyük canlı bir dinozorun sırtındaki küçük çıkıntılardan biriymiş."

"Ne tatlı," dedi Gurney.

"Ama sen o lanet olası çukuru yine de kazmaya can atıyorsun, değil mi?"

"Aynen öyle."

"Lanka'yla Vesco yalnızca canavarın sırtındaki iki küçük çıkıntı olsalar bile mi?"

"Evet."

"Bu akılsızca yolculuk için aklında belli bir zaman var mı?"

"Sen şu an neredesin?"

"Esti'ye bugün tamir edeceğimin sözünü verdiğim pencere pervazlarının altına sürmek için macun almak için yapı markete

geldim. Yani anlayacağın, şu an dersen çok uygun bir zaman olmaz."

"Yarın?"

"Mümkün."

"İyi. Öğleden önce Lanka'nın dükkânının yanındaki otoparkta buluşalım. O caddeye son gittiğimde Vesco'nun, Lanka'nın Escalade'iyle o saatlerde dükkâna geldiğini gördüm. Lanka'nın da büyük ihtimalle yanında olduğunu düşünüyorum. Dükkânın açılış saati öğlen. Yani ikisinden birinin ya da ikisinin birden orada olması kuvvetle muhtemel."

Hardwick söylenir gibi, "O zamana kadar ne tür bir saçmalık yapmamızı istiyorsun peki?" diye sordu.

"Otoparkta pusuya yatabiliriz istersen."

"Çok güzelmiş gerçekten. Ama ben almayayım Sherlock. Bu saatte senin şu olayla ilgilenmek en son istediğim şey. Düşününce bile tüylerim diken diken oluyor."

Gurney arabasını sakladığı yerden ayrılıp kaygan patika yoldan tepenin üzerindeki kamp alanına doğru yola çıktığında güneş batı yönünde kan kırmızı bir ateş topuna dönüşmüştü. Karanlık çöküyor, sıcaklık azalıyor, yüzü soğuktan uyuşuyordu.

Eve gitmek için tepeden inmeye başladığı esnada kasaba yolundaki çakıllı yoldan yükselen lastik seslerini duydu. Hemen geri dönüp tepeye yeniden çıktı. Katranağaçlarının arasındaki uygun boşluktan arazisine baktı. Telefonundaki güvenlik alarmını duyduğu an da ambarın köşesinde bir çift far gördü. Hemen ardından yaklaşan diğer aracın iki farını daha fark etti. Ambardan bu iki aracın da eyalet polisine ait olduğunu görmesine yetecek kadar ışık yansıyordu. Loş ışıkta gelen araçlardan birinden inen memurun oradaki bir başka aracın sürücü tarafına doğru yaklaşıp eğilerek konuştuğunu görebildi.

Gurney bu üçüncü aracın ambarın arkasında, evden görünemeyecek şekilde park etmiş nöbetçi polislerin aracı olduğunu tahmin etti. Orada bekleyen polislerin gelen ekip otosundakilere Gurney'nin eve gelmediğini söylemiş olmaları mümkün olsa da bu ifadeleri anlaşılan ikna edici bulunmamıştı. İki ekip otosu ambarın yanından geçip eve yöneldi.

Her iki araçtan da birer polis memuru el fenerleriyle indi. İki ayrı yöne ayrılıp kapıları, pencerelerden sızan ışıkları kontrol ettiler. Bu sırada da evin uzak tarafındaki bir başka güvenlik kamerasının alarmının devreye girmesine yol açtılar. Hatta tavuk kümesine ve hemen yanındaki barınağa baktılar. Aralarında kısaca konuştuktan sonra geldikleri yöne doğru gitmek üzere araçlarına bindiler.

Ekip otolarının kasaba yoluna doğru inmeye başladıklarına emin olunca Gurney tepeden aşağıya inip arka taraftaki araziyi geçti ve kilitsiz yatak odası pencerelerinden birinden içeri girdi.

Evdeki bütün ışıklar kapalıydı. O da hiçbirini açmadı. Neredeyse zifiri karanlıkta ekmek, peynir ve dünden kalan sebze çorbasından oluşan üstünkörü bir akşam yemeği hazırladı. Yemeğini çalışma odasına götürüp dizüstü bilgisayarının ekranının loş ışığında yemeye koyuldu. O sırada ev telefonunun telesekreterinin ışığının yanıp söndüğünü fark etti.

Dinlemek için tuşa dokunduğundaysa Madeleine'in sesini duyup şaşırdı.

"Bu gece evde olmayacağım. Akşam yemeğini yine Gerry'yle yiyeceğiz. Sonra da Coriander Oda Orkestrasını dinlemek için Harbane tiyatrosuna gideceğiz. İkimizin de vardiyası sabah olduğu için de o saatten sonra eve dönmek yerine onun evinde kalacağım. Yarın işten sonra eve dönerim."

Gurney cep telefonundan aramak yerine ev telefonuna mesaj bırakmayı tercih etmiş olmasından rahatsız olmuştu. Evi ararken onun evde olmadığını biliyordu. Bu da karısının kendisiyle konuşmaktan kaçındığı anlamına geliyordu. Bu tavrı önemsiz bir

kaçınma girişiminden çok daha fazlası olarak algıladı. Daha çok, giderek derinleşen bir yabancılaşmanın yansıması gibiydi. Bu da Gurney'nin hakkında hiç düşünmek istemediği bir şeydi.

Çalışma odasında, bilgisayarının loş ışığında akşam yemeğini yerken kendini Lanka'nın Özel Yiyecekler Dükkânı'na girdiklerinde nasıl hareket edeceklerine dair tasarlaması gereken planı düşünmeye zorladı. Ancak orada yaşanabileceklere dair çok farklı olasılık, çok farklı değişken vardı. Bu yüzden kısa sürede ayrıntılı bir plan üzerine düşünmenin pek faydası olmayacağına karar verdi. Daha da kötüsü yüzleşme yoluyla bilgi edinmeye çalışma fikri pek de mantıklı gelmemeye başlamıştı.

Yine de Lanka ve Vesco, Lerman cinayetleriyle ve onları yöneten her kimse onunla arasında sahip olduğu tek bağlantıydı. Ve zamanının son derece kısıtlı olduğunu asla aklından çıkarmıyordu. Yetkilerini yasalardan alan güçler dört bir yandan onu durdurmak için çaba harcıyorlardı. Zaten endişe verici boyutta olan bu çabaların daha da artacağına hiç şüphe yoktu. Tek umudu Stryker'ın polisleri tarafından yakalanmadan önce gerçeği ortaya çıkarmak ve bu arada da üçüncü kurban olmamaktı. Dolayısıyla bu yüzleşme gerçekleşmek zorundaydı. Bu konuda daha fazla akıl yürütmenin zaman kaybı olacağına karar vererek yatağına yöneldi.

Şafaktan kısa bir süre önce telefonunun güvenlik uygulamasından ardı ardına gelen bip sesleriyle irkilerek uyandı. Sendeleyerek yataktan çıkıp koşar adım mutfağa yöneldi. Pencereden dışarı baktığında "nöbetçilerinin" sivil sedan araçlarından birini gördü. Araç durduktan sonra bile soğuk havada hâlâ yükselen egzoz dumanını görebiliyordu. Anlaşılan uzun bir bekleyiş süreci için hazırlık yapmışlar, kaloriferin çalışması için de kontağı kapatmamışlardı.

Hızlıca duş aldı, tabancasını askılığına taktı ve mutfağa döndü. Bir gözünü pencereden ayırmadan kendine altı dilim pastırma, üç yumurta, iki dilim kızarmış ekmek ve kahveden oluşan zengin bir kahvaltı hazırladı.

Kahvaltı bitince artık sabah güneşiyle aydınlanmaya başlayan çalışma odasına döndü, dizüstü bilgisayarını açtı ve Lenny'nin hayatının son on üç haftasındaki önemli olaylarla ilgili hazırladığı listeyi buldu. Sonra da Adrienne'ı aradı.

Adrienne telefonu her zamanki gibi endişeli ve merak dolu bir sesle hemen açtı.

Ona Lenny'nin Gorse'taki Clearview İş Merkezi'ne bir kez, Ploverton'daki Başkent İş Merkezi'neyse ardı ardına üç kez gerçekleştirdiği ziyaretlerin tarihlerini söyledi. "Babanızın bu tarihlerde bu iş merkezlerine neden gittiğine dair bir fikriniz var mı?"

"Söylediğiniz tarihlerin hiçbiri bana bir şey ifade etmiyor," dedi endişesi ve merakı daha da artmış bir sesle. "Siz kimi görmeye gittiğini biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Çok fazla ofis var. Önemli tarafı şu, babanızın depresyonu bu tarihlerde başladı. Bu yüzden öğrenmeye çalışıyorum."

"Ne tür ofisler var orada?"

Gurney bilgisayarını kontrol etti. "Avukatlar, doktorlar, mühendisler, bir uyku bozukluğu kliniği, finans danışmanı, borsa komisyoncusu ve birkaç emlak ofisi."

"Uyku bozukluğu kliniği mi?"

"Evet."

"Orası olabilir. Kâbuslar görerek uyandığından şikâyet ederdi. Çoğu kişi için uyku diğer iyi şeylerin yanı sıra doğal bir kaçış gibidir. Ama onun için öyle değildi."

Bastırmaya çalıştığı minik hıçkırığının sesi işitildi.

"İyi misiniz?"

"Sadece... Bazen babamın hayatının ne kadar hüzünlü olduğuna dair bu denli canlı hatıralar beni ağlatıyor."

Ardından gelen uzun sessizliği Gurney bozdu.

"Babanızın gittiği yerler arasında başka bir yer daha ilgimi çekti. Ekim ayının ortalarına doğru iki saatini Franciscan Sığınağı'nda geçirmiş. Bunu zaman zaman yapar mıydı?"

"Belki ama ben farkında değildim."

"Oraya neden gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Belki benim oraya gitme sebebimle aynıdır. Yani daha mutlu bir yerde olmak için."

61

Adrienne'la yaptığı bu görüşmeden somut bir çıkarım elde edememişti ama görüşmenin üzerinde bıraktığı duygusal etki için aynı şeyi söylemesi mümkün değildi.

Kariyeri boyunca araştırdığı olayların hep mekanikleri üzerine yoğunlaşmaya gayret etmişti. Somut gerçeklere. Fakat bu konuda tamamen başarılı olduğu vaka sayısı nadirdi. Kederin histeriye dönüşmüş yansımalarından pek etkilenmezdi ama süzülen gözyaşları, titreyen sesler, paylaşılan hatıralar karşısında savunma mekanizması zayıflardı.

Adrienne'ın kederine yoğunlaşarak zihnini meşgul etmek yerine atması gereken bir sonraki doğru adımı düşünmeye çalıştı. O esnada da aklına tavuklarla ilgilenmesi gerektiği geldi. Hızla ayağa kalktı. Ani hareketi yüzünden sırtına saplanan sancıyla yüzünü buruşturdu. Biraz duraksadı. Sonra montunu ve eldivenlerini almak için hole yöneldi. Evden kümese, ambarın yanındaki polislere görünmeden, gidebilmesi için yatak odası penceresini kullanması gerekliydi. Oradan çıktığında kümes ve barınak, ambardan görünmesine engel olurdu. Barınaktan aldığı kürekle kümesin önünde biriken karları temizledi. Küreği yerine koyduktan sonra bir çuval yemi kümese taşıyıp yemlikleri doldurdu. Sonra geniş ağızlı bir spatulayla bir haftadan beri tüneklerde biriken tavuk pisliklerini temizledi. Son olarak da tavukların çitle çevrili alana çıkıp gezebilmeleri için kümesin kapısını açtı. Tavuklar, en

öndeki, çıktığı anda ötmeye başlayan Rhode Island Kırmızısının peşi sıra ürkek hareketlerle dışarı çıktılar.

Bir an Stryker'ın adamlarının horozun sesini duyup kontrol etmek için eve gelebileceklerinden endişe ettiyse de camları kapalı, motoru ve kaloriferi çalışan bir aracın içindeki polislerin o mesafeden tabanca sesini bile zor duyacaklarını fark etti. Spatulayı barakadaki yerine geri götürdü. Barınağın büyük sarı kapısını demir mandalla kapattı.

Eve dönerken barınağın kapısını Madeleine'le birlikte yerine takıp boyadıkları günü hatırladı. Birlikte bir iş üzerinde çalışmanın yarattığı yakınlık hissi şimdi hissettiği, aralarında kilometrelerce uzanan derin bir boşluk duygusundan ne kadar da farklıydı. Evliliklerinin gerçekliğini hangi durumun daha iyi tanımladığını kendine sordu. Buna verecek cevabı yoktu.

Garville'a en hızlı rotanın büyük çoğunluğu eyaletler arası yoldan geçiyor, yolculuğun her iki yönündeyse yer yer köy yollarını da kullanmak gerekiyordu. Ve maalesef eyaletler arası yolun yeniden asfaltlanması gerektiğini kısa sürede fark etmişti. Yolun yamalı bölümlerinden her geçişi aracın içinde davul sesleri gibi yankılanıyordu.

Kırk dakika kadar bu şekilde ilerledikten sonra yolun yüzeyi daha da bozulmaya başlayınca ilk çıkıştan kasaba yoluna sapmaya karar verdi ama tam sapağa yaklaşırken on tekerlekli bir treyler sağa geçmesine engel olunca çıkışı kaçırdı. İçini çekip yola devam ederken bir daha eyaletler arası yolu kullanmamaya karar verdi. Az sonra trafik yoğunlaşmaya başladı. Ardından iyice yavaşladı. Sonunda neredeyse durma noktasına gelince verdiği kararda ne kadar haklı olduğu ortaya çıkmış oldu.

Artık önünde hiç kimse ilerlemiyordu. Saatini kontrol etti. On bir otuz. Eğer bu sıkışıklık olmasaydı Lanka'nın otoparkına on bir kırkta varabilecekti. Eğer Hardwick, Dillweed'teki evinden

çıktıktan sonra arka yolları kullanmayı tercih ettiyse Garville'a zamanında ulaşabilecekti. Neticede son derece dakik bir insandı ve bu özelliği aslında Hardwick gibi kurallara aldırmayan biri için bir anormallik sayılmalıydı.

On dakika sonra trafik aynı durumdaydı. Hardwick'i arayıp gecikeceğini söylemek için telefonunu eline alınca bulunduğu bölgede şebeke olmadığını gördü. İki yolu aradaki derin bir drenaj çukuru ayırdığından karşı yola geçip ters istikamete dönmek de imkânsızdı. İleride bariyerlerle ağaçlık alan dışında çıkış yapabileceği bir yer göremedi. Tam manasıyla kapana kısılmıştı.

Öğlene doğru trafik açılır gibi oldu. Ama yaklaşık üç kilometre kadar milim milim ilerledikten sonra yine durdu. Gurney telefonunu kontrol edince şebekenin olduğunu gördü. Hemen Hardwick'i aradı ama telesekreteri devredeydi. Durumu anlatıp on iki otuza kadar yetişemediği takdirde orada herhangi bir şey yapmaması gerektiğini söylediği bir not bıraktı. Bu durumda yeni bir planlama yapacaklardı. Muhtemelen bir sonraki gün için. Bir buçuk saat boyunca trafikte öylece beklerken Hardwick'i üç kez daha aradı. İki mesaj daha gönderdi.

Sıkışıklığa neden olan devrilmiş tanker kaldırılıp yol açılınca Gurney ilk çıkıştan çıkıp aslında bu sabah da tercih etmesi gereken kasaba yolunu kullanarak Walnut Crossing'e dönüş yoluna saptı.

Arabayı ormana park edip kamp yerinin bulunduğu tepeye çıkarak etrafı kontrol etti. Etrafta polis görünmüyordu ama evinin yanında, her zaman kendi arabasını park ettiği kuşkonmaz tarhının az ilerisinde küçük, kırmızı bir araba gördü.

Endişelenmekten çok meraklanmıştı. Emniyet güçlerinin küçük, kırmızı bir araba kullanıyor olma ihtimalleri sıfırdı. Tepeden inip arka taraftaki araziyi hızla geçerek eve yöneldi. İçeriden sesler geliyordu. Giriş kattaki uzun odayı görebileceği uygun bir yere kadar iyice yaklaşınca Madeleine'in lavaboda bir şeyle meşgul olduğunu gördü. Duyduğu ses de radyodan geliyordu.

Dönüp yan kapıya doğru yöneldi. İçeri girmeden önce kırmızı arabaya yakından bir daha baktı. Bir Subaru Crosstrek. Tüfekle karşılanmamak için önce kapıyı iyice duyulabilecek şekilde çaldı sonra açıp eşikten seslendi. "Ben geldim."

Mutfağa girdiğinde Madeleine kevgirde geniş yapraklı bir sebze yıkıyordu. Ona şöyle bir baktı ama bir şey söylemedi.

"Bunu mu kiraladın?"

"Hiçbir yere gidemiyordum. Sen diğer aracı ormanda bir yere bırakıyorsun. Her seferinde Gerry'den beni almasını istemekten rahatsız oldum."

Kısa süreli gergin bir sessizliğin ardından Gurney, "Jack Hardwick seni aradı mı?" diye sordu.

"Neden beni arasın ki?"

"Yani evi aradı mı demek istedim?"

"Bir sorun mu var?"

"Ona ulaşmaya çalışıyorum. Henüz bana dönmedi. Hepsi bu."

O an belki de Hardwick'in de Garville'a gitmemiş olabileceği aklına geldi. Belki Esti'yle münakaşa etmiş, evde kalmaya karar vermişti. Bu durumu da hemen açıp Gurney'ye anlatmak istememiş olabilirdi.

Gurney'nin telefonu çaldı. J. Hardwick'in adını görme umuduyla telefonunu çıkardı. Ama onun yerine K. Barstow'un adını gördü.

"Kyra?"

"Selam David. Cevap verebilmene sevindim! Albany radyosunda haberleri dinliyordum. Bruno Lanka'nın adının geçtiğini duydum. Lenny Lerman'ın cesedini bulan avcı değil miydi o?"

"Adı mı geçti? Hangi konuda?"

"Muhabirin söylediğine göre bugün Garville'da feci bir silahlı çatışma olmuş. Lanka da kurbanlardan biriymiş."

"Kurbanlardan biri mi?"

"İki kişi daha varmış ama onların isimlerini daha önce başka bir yerde duymadım."

"Hatırlıyor musun peki?"

"Vasco ya da Vesco. Bir de Horwick belki Hartack gibi bir şey."

Gurney damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti.

"Kurbanlar dediğine göre...."

"Muhabir Lanka'nın öldüğünü söyledi. Diğerleriyle ilgili herhangi bir bilgi vermedi."

Gurney ona teşekkür edip telefonu kapattı. Dizüstü bilgisayarının başına koştu. Yerel haber sitelerinden birinin ilk sayfasındaki haberi tıkladı.

GARVILLE'DE SİLAHLI ÇATIŞMA
BİR ÖLÜ İKİ AĞIR YARALI

Bugün öğlen Garville'ın ıssız bir arka sokağında silahlı çatışma meydana geldi. Polis Şefi Lloyd Clugger tarafından da aşağıdaki açıklama yayınlandı:

"Bugün Dördüncü caddedeki Lanka'nın Özel Yiyecekler Dükkânı'nın yanında meydana gelen şiddet olayıyla ilgili soruşturmamız devam ediyor. Silahlı çatışma, kimlikleri Jack Hardwick ve dükkân sahibi Bruno Lanka ile dükkânın idarecisi Dominick Vesco olarak tespit edilen şahıslar arasında meydana gelmiştir. Bay Lanka olay yerinde hayatını kaybetmiştir. Bay Hardwick'le Bay Vesco ise Albany Merkez Hastanesine kaldırılmışlardır. İkisi de ağır yaralı olup hayati tehlikeleri devam etmektedir."

Jack Hardwick New York Eyaleti Suç Araştırma Bürosunun eski müfettişlerindendi. Resmi kaynaklar bu geçmişinin bugün yaşanan dehşet verici olayla bağlantısı olup olmadığına dair herhangi bir açıklama yapmadılar.

Hastane kaynakları Hardwick'in travma cerrahisi bölümünde geçirdiği iki saatlik ameliyatın ardından yoğun bakım servisine nakledildiğini ve durumunun ciddiyetini koruduğunu onayladılar

Dominick Vesco hakkındaysa başka bir bilgiye ulaşılamadı. Konuyla ilgili gelişmeler oldukça güncelleme yapılacaktır.

Gurney tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Hardwick'in hayati tehlikesinin kalmadığını, durumunun artık stabil olduğunu, artık iyiye gideceğini görme arzusuyla bakışlarını bilgisayar ekranına sabitlemişti. Yenile sekmesini bir, iki, üç kez tıkladı ama yeni bir haber yoktu.

Dördüncü denemesinde sayfanın üzerinde yanıp sönen kırmızı, büyük puntolu FLAŞ HABER ibaresi belirdi. Gurney korka korka haberi okumaya başladı.

SİNEMA ÖĞRENCİLERİ KANLI
GARVILLE ÇATIŞMASINI KAYDETTİ

Marlon Enstitüsünde sinema eğitimi alan Peter Flake ve Yoko Klein adlı iki öğrenci doğru zamanda doğru yerde bulunarak bugün erken saatlerde Garville'daki o otoparkta yaşanan kanlı çatışmayı kaydedebilme fırsatını yakaladılar.

"Kırsaldaki küçük kasabaların terk edilmişliği konulu dönem projemiz için bölgede çekim yapabileceğimiz uygun yer bulmaya çalışarak etrafta dolaşıyorduk," diye açıkladı Klein. O esnada 1960'ların inanılmaz arabası, kırmızı GTO dikkatimizi çekti. Tam durup çekmeye başlamıştık ki ters istikametten büyük, siyah bir SUV gelip tam yanında durdu. Kısa süre sonrasındaysa SUV'un ve GTO'nun sürücüleri dehşet verici bir şekilde birbirlerine kurşun yağdırmaya başladılar ve biz de her şeyi kayda aldık."

Habere Flake ile Klein'ın çatışmanın ses ve görüntü kaydını yayınlaması için haber sitesine izin verdiğini ve sayfanın altındaki

linkten bu videoya erişileceği bilgisi eklenmiş, bir de uyarıya yer verilmişti.

YÜKSEK DERECEDE ŞİDDET İÇEREN GÖRÜNTÜLER

Linki tıklarken Gurney'nin eli titriyordu.

Yüksek çözünürlüklü video kaydı 1967 model parlak kırmızı Pontiac GTO'nun Lanka'nın Özel Yiyecekler Dükkânı'nın hemen girişine park ettiği esnada başladı. Direksiyonda kaykılmış bir şekilde oturan sürücü Jack Hardwick'ti. Birkaç saniye sonra siyah bir Escalade otoparka dalıp GTO'nun yanında durdu. Gurney sürücüyü tanımıştı: Dominick Vesco.

Escalade'den indi, GTO'ya doğru yürüdü, iyice yaklaşarak bağırdı. Sesi az gelse de yeterince netti.

Hardwick camı indirdi. "Ne var?"

"Özel mülktesin."

"Bu otoparkın müşterilere ait olduğunu sanıyordum."

"Sen dükkâna daha önce de geldin. Gördüğüm bir yüzü unutmam ben. Şimdi defol git buradan."

"Diyelim ki Lanka'nın şu özel yiyeceklerinden satın almak istiyorum."

"Diyelim ki ben de kafanı patlatmak istiyorum."

Hardwick iç çekti. "Sorun çıkarıyorsun."

"Çıkarırsam ne olur?"

Vesco elini gri yağmurluğunun cebine attığı esnada Hardwick aniden aracın kapısını hızla açarak Vesco'yu geriye, Escalade'e doğru savurdu. Sonra hızla atılıp büyük bir hırsla, defalarca yumruk attı. Adam sürücü kapısına dayanmış, her an yere yığılacak hale gelmişti. Tam o esnada inen camda beliren tabanca ateşlenerek Hardwick'i geriye savurdu. Son anda dönmesi sayesinde ikinci kurşun vücudunu sıyırdı. Yere eğilmeye çalışarak arabanın önüne, tabanca menzilinin dışına doğru çekildi.

Vesco ayağa kalkmaya çabalarken Bruno Lanka araçtan çıktı. İkisi birden Hardwick'in siper aldığı yere doğru yöneldi. Korkunç bir çatışma başladı. Çıkan seslerden üçünün birbirlerine aralıksız ateş ettiği anlaşılıyordu. Sonra etraf birden sessizleşti.

Sessizliği, video kaydını yapan öğrencilerden birine ait olduğu kesin, titreyen bir ses bozdu.

"Aman Tanrım!"

Video kaydı; kameranın Escalade'in yanında, yerde yatan, her birinin sağ elinde bir tabancanın göründüğü, giysilerinin üzerinden asfalta oluk oluk kan akan, üç hareketsiz bedene doğru ağır çekimde yaklaşmasıyla sona erdi.

Gurney yumruklarını eklemleri bembeyaz olacak kadar sert sıkıyordu. Müthiş öfkeliydi. Bu öfkesi de tarifi imkânsız derecede şiddetli suçluluk duygusuyla karışıyordu.

Bir nebze olsun mantıklı düşünebilmeye başlayınca Gurney, Albany Merkez Hastanesinin web sitesine girip hasta bilgilendirme bölümünün telefonunu öğrendi ve aradı. Hardwick'in durumunu sordu ve ona hastanın halen yoğun bakımda olduğu, hasta hakları yasasının daha fazla bilgi verilmesine izin vermediği ve birinci derece yakınları dışında kesinlikle ziyaretçi alınmadığı bilgisi verildi.

Esti olanları duymuş mudur, diye merak ediyordu. Evlerinde sabit telefon olmadığını biliyordu. Onda Esti'nin cep telefonunun numarası da yoktu. Bilmiyor olabileceği ihtimalini düşünerek arabaya atlayıp Dillweed'e gitmeli miydi? Yoksa telefon numarasını bilen birinin onu çoktan arayıp haberi vermiş olması daha büyük bir olasılık mıydı? Eyalet polisi belki de onu aramıştı bile. Şu an hastanede olması bile mümkündü.

Bir kez daha hastaneyi arayıp bu kez yoğun bakımı bağlamalarını istedi.

Hemşire odasındakilerden biri telefonu açınca, "Esti Moreno'ya ulaşmam gerek. Kendisi muhtemelen şu an Jack Hardwick'i ziyaret ediyor olmalı," dedi.

Sinirli bir kadın sesi yanıt verdi. "Kısa bir süreliğine dışarı çıktı. Tekrar arayın."

Artık onun haberi aldığını da nerede olduğunu da biliyordu. Ama bundan sonra ne yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri

yoktu. Birkaç dakika bekleyip tekrar aramalı mıydı? Ya da şimdi arayıp o istediği zaman arayabilsin diye kendi numarasını mı bırakmalıydı? Ya da aramayı boş verip doğruca hastanenin yolunu mu tutmalıydı?

Doğru görünen son seçenekti. Niyeti bilgi edinmekti, üzüntüsünü paylaşmak değil. Sadece oraya gitmeliydi. Orada olmalıydı.

Telefonu cebine atıp mutfağa girdi.

Madeleine ocaktaki tencerede bir şey karıştırıyordu.

"Gitmem gerek," dedi. "Albany'ye. Hastaneye. Jack yaralandı."

Madeleine ona döndü. "Nasıl?"

"Vuruldu."

"*Vuruldu mu*?"

"Bir otoparkta. Albany yakınlarında. Gitmem lazım. Seni ararım."

Hastanenin ana otoparkına girdiğinde saat 18.28'di. Gergin bir şaşkınlık içindeydi. Yerel bir Albany radyo istasyonu ölümcül Garville çatışmasıyla ilgili bilgi veriyordu.

"Bugünkü şiddet olayı sonrasında ikinci can kaybı meydana geldi," dedi muhabir. "Cerrahi müdahaleden sonra kalp krizi geçiren Dominick Vesco'nun bu akşam saat 17.45'te öldüğü açıklandı. Çatışmadaki diğer şahıs olan Jack Hardwick'in ise ameliyattan çıktığı, halen kontrollü bir şekilde uyutulduğu, hayatta kalma ihtimalinin arttığı bilgisi verildi."

Gurney radyoyu kapattı. Düşüncelerini düzenlemeye çalışıyordu ama beyninin doğru bir şekilde çalışmadığını fark etti. Onu her zaman yeniden işe koyulmaya teşvik eden, sadece bir sonraki doğru şeyi yap, felsefesi bu kez işe yaramıyordu. Zaten bir sonraki doğru şeyin ne olabileceği konusunda zerre fikri yoktu.

Hardwick komada olduğuna göre onu yoğun bakımda ziyaret etmenin manası yoktu. Dahası, Hardwick artık iki kişinin öldüğü

olaya bizzat karışmış durumda olduğundan Garville emniyetinin ya da NYSP'nin hastaneyi kontrol altında tuttuğu kesindi. Ayrıca Cam Stryker'ın, Gurney'nin yaralıyla ilişkisinden haberdar olması ve kendi adamlarını onu yakalamak üzere hastaneye göndermiş olması mümkündü. Koltuğunda biraz öne kayıp otoparkı hızlıca gözden geçirdi. Bakışları hastanenin girişine döndüğü sırada döner kapıdan bir kadının dışarı çıktığını gördü. Dondurucu havaya rağmen kadın dışarıya sadece kot pantolon ve süveterle çıkmıştı. Bir elinde sigara diğer elindeyse çakmak vardı. Kapıdan uzaklaşıp sigarayı yakmak için rüzgâra sırtını dönünce Gurney onu tanıdı.

Esti Moreno'nun burada olmasına şaşıracak bir şey yoktu ama onu birden karşısında görünce sinirleri boşaldı. Yanına gitmek çok zor olacaktı ama bunu yapmaya mecburdu. Kendini zorlayarak ve hastanedeki şahsı herhangi bir polis gibi düşünmeye çabalayarak aracından indi, sert rüzgâra karşı montunun yakalarını kaldırdı ve hızlı adımlarla ona doğru yürüdü.

Esti sigarasından derin bir nefes çekiyordu.

"Esti?"

İrkildi. Ağzındaki dumanı yavaşça dışarı verirken yüzü asıldı.

"Ne işin var burada?" Sesi gergin ve öfke doluydu.

Ses tonu karşısında şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Radyoda... olayı duydum."

"Git! Git buradan! Hemen!"

Gurney geriye bir adım attı. "Anlamıyorum!"

"Kurtulamayabilir. Ölebilir. Ne dediğimi duyuyor musun?"

"Tanrım, Esti, ben..."

Sözünü kesti. "Onu bu lanet olası olaya sen sürükledin! Bunu sen yaptın, aşağılık orospu çocuğu! Şimdi defol git buradan! *Hemen!*"

62

Gurney arabasına döndü. Esti'nin az önceki öfke patlamasıyla perişan olmuş bir halde orada öylece kalakalmıştı.

Safça, yıkılmaz bir adam olduğuna inanıyordu ama aslında her insan gibi kolayca yıkılabiliyordu. Daha da kötüsü onu, yönlendirmeleri ve ısrarlarıyla kelimenin tam manasıyla ateş hattına sokan da kendisiydi. Eğer Hardwick ölürse...

Orada ne kadar oturduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sonunda eğik başını kaldırdığındaysa o gece hastanenin döner kapılarından yüzü tanıdık gelen başka bir kadının çıktığını gördü. Kadın kendisininkinin biraz ilerisindeki arabasına doğru yönelince kurtarma kamyonunun sahibi, gaddar yüzlü, Charlene Vesco'yu tanıdı. Arabasının açık kapısının ışığıyla çenesinin gerginliğini, dudaklarını dümdüz bir çizgi oluşturacak şekilde sıktığını net olarak görebiliyordu. Yüz ifadesinin ardındaki duygu net olarak belli olmasa da kederi değil de korkuyu yansıtıyor gibiydi. Hızlı hareketlerle park yerinden ayrılıp çıkışa yöneldi. Gurney onu takip etmeye karar verdi. Hiçbir şey yapmadan durup beklemektense herhangi bir şey yapmanın daha iyi olacağı düşüncesi dışında hiçbir hedefi yoktu.

Akşam trafiği, Albany kırsalından Garville istikametine doğru seyreden kadını arada bir ya da iki araç bırakarak takip etmeyi mümkün kılıyordu. Kadının kendi oto kurtarma firmasının arazisine gittiği kesinleşince Gurney biraz daha geride kaldı. Sonra da farlarını kapatıp bloğun sonuna park ederek beklemeye başladı.

Charlene yüksek, çelik giriş kapısını iterek açıp karavan ofise yöneldi. Ofisin köşesine zincirlenmiş pitbull havlayıp sustu. Bir dakika sonra zincirini çözdüğü köpeği kısa bir tasmayla arabasına götürüp arka koltuğa bindirdi. Giriş kapısını kilitledi. Arabasına döndü.

Yoğun caddeye gelinceye dek Gurney takibini farları kapalı olarak sürdürdü. Sonrasında yine farlarını açtı ve arada iki araç bırakarak izlemeye devam etti. Charlene, Garville'ın diğer yönündeki, ağaçlıklı, merkezden uzak caddede uzunca bir süre ilerledikten sonra mütevazı görünümlü, çiftlik evi tarzındaki bir evin otopark girişinde sağa çekip durdu. Gurney evin önünden geçerken kadının yan kapıdan eve girdiğini gördü. Köpek de peşindeydi.

Caddede ilerlemeyi sürdürürken park halindeki araçlardan birinin oraya ait değilmiş gibi göründüğünü fark etti. Mavi yakalıların yaşadığı bu mahallede herhangi birinin sokak lambasının loş ışığında inciyi andıran gri rengi parıldayan, yüz bin dolarlık bir Range Rover'a sahip olması pek mümkün değildi. Karartılmış camlar Gurney'nin direksiyonda biri olup olmadığını görmesine mâni oldu.

Garville'dan iyice uzaklaşıncaya dek sürekli dikiz aynasını kontrol etti ama takip edildiğine dair herhangi bir kanıt görmedi. Yine de bir karaltıyı andıran o gri aracın neden olduğu huzursuzluk duygusu bir buçuk saat sonra tepedeki kamp alanının arkasındaki dar yola girip durduğunda bile varlığını hissettiriyordu.

Neden Charlene Vesco normalde oto kurtarma arazisini koruması gereken pitbullu orada bırakmayıp buraya getirmişti? Bunu oraya uzunca bir süre gitmeyeceği dolayısıyla da onu besleyemeyeceği için mi yapmıştı? Yoksa evinde korunmaya ihtiyacı olabileceğini mi düşünmüştü?

Korunma ihtiyacı ama kimden? Ve neden?

Günün şokları akşam yemeği için hiç iştah bırakmadığı gibi gece olunca uyuma kabiliyetini de yok etmiş gibiydi. Gece saat ikide kalktı, kot pantolonunu ve tişörtünü giyip çalışma odasına geçti.

Lenny Lerman'ın ölümünden önceki haftalardaki aktivitelerini içeren listeyi açtı. Lerman'ın bir kez Clearview İş Merkezi'ni,

ardından üç kez Başkent İş Merkezi'ni ziyaret ettiği döneme yoğunlaştı. Bu binalardaki ofislerin kullanım amaçlarını, Lerman'ın dört ziyaretiyle buradaki ofisler arasında nasıl bir bağlantı olabileceğini düşündü.

İlk senaryosu bu yolculukların tıbbi bir sorunla ilgili olduğu şeklindeydi. Bu olasılıkta Lerman, Clearview İş Merkezi'ne acil müdahale merkezini ziyaret etmek için gitmiş olabilirdi. Beş gün sonra Başkent İş Merkezi'ne yaptığı sonraki ziyaretinin nedeni hematoloji-onkoloji uzmanını görmek için olabilirdi. Sonraki ziyaretini radyoloji görüntüleme merkezine muhtemelen MRI çektirmek için yapmıştı. Ve sonuncu gidişi de sonuçları hematoloji–onkoloji bölümüne gösterme amacını taşıyor olabilirdi.

Gurney'nin ikinci senaryosu hukuki bir sorun üzerinde temelleniyordu. Bu olasılıkta Lerman, Clearview İş Merkezi'ne hukuk bürosunu ziyaret etmek amacıyla gitmişti. Ve Başkent İş Merkezi'ne ardı ardına yaptığı üç ziyareti de oradaki ceza avukatıyla görüşmek için gerçekleştirmiş olması mümkündü.

Üçüncü senaryo Lerman'ın parayla olan ilişkisi üzerine kurgulanabilirdi. Bu durumda Clearview İş Merkezi'ne finans danışmanıyla, Başkent İş Merkezi'ne de oradaki borsa komisyoncusuyla görüşmeye gitmiş olmalıydı.

Bu üç senaryo üzerinde kafa yorarken hukuki sorun seçeneğinin finansal seçenekten daha akla yatkın olduğunu ve tıbbi sorun seçeneğininse hukuki sorun seçeneğinden daha inandırıcı göründüğünü hissediyordu. Elbette Lerman'ın bu dört yolculuğu dört farklı nedenle yapmış olması ve ruh halindeki değişimin bu yolculuklarla uzaktan yakından ilgisinin bulunmaması da mümkündü. Eldeki bir avuç veriyi evirip çevirerek tutarlı bir sonuca varma çabası kişinin bilme açlığını tatmin edebilirdi ama bunun gerçeklikle bağın kopması gibi bir bedeli olurdu.

Yine de tıbbi sorun hipotezi ön plana çıkıyordu. Gurney, Lerman'ın ciddi bir hastalığın belirtilerini fark ettiğini hayal edebiliyordu. Bir acil müdahale merkezine gitmiş sonrasında da bir

uzman rehberliğinde tedavi sürecine girmişti. Lerman'ın ciddi bir sağlık sorunu olduğu varsayılırsa bu kara haber onu ve önceliklerini nasıl değiştirmiş olabilirdi? Onu şantaj sürecinin gerektirdiği gibi umursamaz, kaybedecek bir şeyi olmayan biri haline mi dönüştürmüştü? Buradan başka bir açıklamaya daha...

Düşünce silsilesi koridorun karşı tarafındaki yatak odası lambasının yanma sesiyle bölündü. Sonra Madeleine'in yaklaşan ayak seslerini duydu.

"Saatin kaç olduğunun farkında mısın?" diye sordu kapı eşiğinde durarak. Sesinde sanki yataktan kalkarak uykusunu böldüğünü söyler gibi suçlayıcı bir tonlama vardı.

Çalışma odasında ışık yoktu. Gurney onu sadece pencereden süzülen ayışığının yardımıyla görebiliyordu.

"Düşünüyordum," dedi.

Karısı, Gurney'nin alaycı bir kahkaha olarak algıladığı bir ses çıkardı.

Duymazdan geldi. "Diyelim ki Lerman'ın ciddi bir sağlık sorunu vardı. Belki de ölüyordu. Diyelim ki Ziko Slade'e şantaj yapmayı kaybedecek bir şeyi olmadığından bir fırsat olarak gördü. Diyelim ki bir milyon doları alıp oğluyla kızına miras olarak bırakmayı düşünüyor, böylece babalık görevini yerine getirmekteki başarısızlıklarını telafi etmek istiyordu. Diyelim ki..."

"Dur biraz! Bir otopsi yapılmış olmalı. Eğer varsa hastalıkla ilgili de bir şey bulurlardı değil mi?"

"Adli otopsi yapıldı, klinik otopsi değil."

"Yani?"

"Adli otopsinin amacı ölümün doğal bir şekilde mi yoksa doğal olmayan yollarla mı gerçekleştiğini ortaya koymaktır. Eğer ölüm doğal olmayan şekilde gerçekleştiyse de nasıl gerçekleştiğini tespit etmeye çalışır. Şayet adli tabip kurbanın ölümüne başının kesilmesinin yol açtığına karar verirse, ölüme yol açabilecek başka şeyleri incelemenin manası yoktur. Tam klinik otopsiler ancak ölüm nedeni net olarak anlaşılamadığında yapılır."

"Cesedi çıkarıp hastalık belirtisi olup olmadığına bakamazlar mı?"

"Mezarın yeniden açılma işlemi ancak mahkeme kararıyla yapılır. Ve Stryker'ın ya da Rexton Emniyetinin buna yanaşma ihtimali sıfır."

63

Ertesi sabah kalktığında Madeleine çoktan kliniğe gitmek üzere çıkmıştı ve Hardwick'in yokluğunda, kendi şüpheciliği yüzünden, tıbbi sorun senaryosu düşündükçe zayıflıyor gibiydi.

Her ne kadar Lerman'ın Başkent İş Merkezi'ne yaptığı son ziyaret depresyonunun başlama süresiyle ve şantaja kalkışması bu depresyondan çıkış süreciyle örtüşüyor olsa da belirli çelişkiler her şeyin üzerine kuşku gölgesi düşürüyordu.

Lerman, Slade'le yaptığı üç telefon görüşmesini günlüğüne yazmış – elinde olan zarar verici bilgiden, ne kadar para istediğinden ve bunu ne zaman talep ettiğinden bahsetmişti oysa Slade bu görüşmeleri yapmadığında ısrar etmişti.

Bu çelişki insanı taraf tutmaya mecbur bırakıyordu. Gurney en azından geçici bir süreliğine, Ziko Slade'in tarafında kalmıştı. Ama eğer Slade doğruyu söylüyorsa bu, Lerman'ın telefon görüşmeleri konusunda yalan söylediği anlamına gelirdi. Ama neden? Ve tıbbi bir teşhisin bunlarla ne ilgisi olabilirdi?

Ne zaman kafanız karışırsa sadece önünüze bakın ve ileri doğru en basit adımı atın.

NYPD'deki ilk günlerinde eğitmenin verdiği bu tavsiye hep doğru çıkmıştı. Bunu düşündüğü an aklına önceki gece Charlene Vesco'nun yüzünde sezdiği korku emaresi geldi. Belki de onu bir ziyaret etse iyi olacaktı.

Gurney, Garville'a vardığında gri bulutlar kasabayı bunaltıcı bir kasvetle sarmaya başlamıştı. Charlene Vesco'nun caddesinde hiç kimse yok gibiydi. Range Rover dahil tüm araçlar gitmişti. Yapraksız ağaçlar ve solmuş çimlerle tüm bloğa ölü bir görünüm hâkimdi.

Arabasını Vesco'nun evinin önüne park edip ön kapıya uzanan bozuk taş yolda yürüdü. Zili çaldı. İçeriden televizyonun sesi geliyor gibiydi ama kimse kapıyı açmadı. Zili bir daha çaldı. Sonra eliyle vurdu. Sonra bir kez daha hızla vurdu.

Kadının kapıyı açmaması elbette tuhaftı ama dün gece buraya getirdiğini gördüğü pitbullun sessizliği daha da tuhaftı. Evin yan tarafındaki park alanına doğru yürüdü. Araba orada, yan kapının yanındaydı. Kapının üst kısmında cam paneller vardı. Yaklaşıp içeriye, mutfağa uzanan kısa koridora doğru baktı. Mutfak ışığı açıktı. Kapıya vurdu. Yanıt yoktu.

Kapalı perdelerin içeriyi görmeye engel olduğu bir dizi pencerenin sıralandığı arka tarafa doğru yürüdü. Evin etrafını dolaştı. Perdelerin aralığından yemek odasını, küçük bir çalışma odasını ve oturma odasını görebildi. İlgisini çekense oturma odasında gördüğü manzaraydı. Televizyonun karşısındaki koltukta yığılmış yatan kadının Charlene Vesco olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Fal taşı gibi açık gözlerinden yanaklarına, kulaklarından boynuna, alt dudağının ucundan göğsüne kan süzülüyordu. Soluk mavi süveteri kandan sırılsıklamdı. Koltuğunun yanındaki lambanın ışığında teninin kâğıt gibi bembeyaz olduğu görünüyordu. Gözlerine ölümden birkaç saat sonra meydana gelen o camlaşmış bakışlar hâkimdi. Telefonunu çıkarmaya davranmıştı ki ikinci cesedi görünce duraksadı. Yerde Charlene'in ayakları dibinde koyu gri bir ceset vardı. Pitbull kan gölünün ortasında yatıyordu.

Arabasına gitti. Numarasını gizleyerek 911'i aradı. Adresi verdi, cesedin evdeki konumunu ve görünüşünü tarif etti. Bunun bir cinayet gibi göründüğünü de ekleyerek görüşmeyi bitirdi.

Herhangi bir şey kaçırmış olma ihtimaline karşın pencereye geri dönüp içeriye bir kez daha baktı. Cesetten çok da uzak olmayan bir yerde, üzerinde viski şişesine benzer bir şişeyle iki kadehin bulunduğu bir sehpa gördü. Bu, olay yeri inceleme ekibinin elbette dikkatini çekecekti.

Aracına döndü. Stryker'ın telefonu takip etme olasılığını düşünerek kapatmadan önce ters tarafa, Albany istikametine doğru biraz gitti. Sonra telefonu kapatıp kavşaktan dönerek Walnut Crossing'e yöneldi.

Arabasını ormanın içindeki gizli yerine park ederken bir taraftan da Charlene Vesco'yu endişeli davranışlara neyin itmiş olabileceğini ve viski şişesiyle iki kadehin bununla ne ilgisi olduğunu düşünüyordu.

Gözlemlediği kan akla yüksek dozda kan sulandırıcının varlığını getiriyordu. İlk anda bunun gizlice viski kadehine konulmuş olabileceğini düşündü. Ama hemen ardından böylesine ciddi bir etki yaratacak miktardaki maddenin içkinin tadını değiştireceğini dolayısıyla da hemen anlaşılacağını fark etti. Kimyasal madde muhtemelen kadın bayıltıldıktan ya da hareket edemeyecek hale getirildikten sonra enjeksiyon yoluyla verilmiş olmalıydı. Belki öncesinde viskisine fark edilmemesi için birkaç damla konulmuş olabilirdi. Genel görünüm ve buna ek olarak iki kadehin varlığı ve televizyon karşısında, koltuğunda oturuyor oluşu kadının katili tanıdığı izlenimi veriyordu. Muhtemelen de katil buraya ait olmayan Range Rover'ın içindeki şahıstı.

İyi ama neden öldürülmüştü? Ve neden böylesine tuhaf bir yöntem kullanılmıştı?

Ürperdi. Garville'ın kasvetli havası sanki peşine takılıp buraya kadar gelmişti. Arabanın içi giderek soğuyordu. Havada yakında başlayacak kar yağışının belirtileri seziliyordu. Yağış başlamadan önce evden kamp alanına getirmek istediği şeyler vardı.

Tepeyi çıkıp inmek, arka taraftaki araziyi geçmek ve yatak odası penceresinden içeri girmek artık rutin bir işe dönüşmüştü. Saçma ama bir o kadar da gerekli gördüğü bir rutindi bu. Eve girince ilk iş olarak ellerini ılık suyun altına tutarak soğuğun etkisini azalttı. Kahve makinesi ısınırken portmantodan iki alışveriş poşeti aldı. Poşetlerden birini bir somun ekmek, bir paket çedar peyniri, bir paket badem, iki muz, bir kavanoz zeytin, büyük bir termos dolusu su ve bir şişe portakal suyuyla doldurdu. Diğerine de fazladan bir kazak, yün çorap, atkı, kayak eldiveni, el feneri, dizüstü bilgisayarı ve arabasının USB portuna takabileceği şarj cihazını koydu. Sonunda elinde kahvesiyle cam kapıların yanına oturduğunda antika saat tam dördü gösteriyordu.

Madeleine o gün sabah vardiyasına gittiğine göre birazdan evde olurdu. Bu düşünce aklında yeni belirmişti ki ambarın yanındaki harekete duyarlı kameranın gönderdiği bir sinyal telefonundaki uygulamanın bir dizi bip sesi çıkarmasına neden oldu. Cam kapılardan uzaklaşıp mutfak penceresine yöneldi. Ve Madeleine'in kiralık kırmızı Crosstrek arabasının yokuşu çıktığını görünce bir nebze rahatladı.

Madeleine hemen içeri girmedi. Gurney arabadan inip kümese gidişini izledi. Elindeki tüfeği artık yaşamının doğal bir parçası olmuşçasına gayet rahat taşıyordu. İçeri girmeden önce kümesin etrafını dolaştı, önündeki çimenlik alana uzun uzun baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Gurney, Madeleine mutfağa girdiğinde.

Madeleine tüfeği tezgâhın üzerine bıraktı. "Çitin nereye dikilmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyorum."

"Çit?"

"Alpakalar için. Jim Smithers'tan gelip yapabileceği bir şey mi diye bakmasını rica ettim."

"Jim Smithers da kim?"

"Kasaba yolundaki çiftçi. Travma hafızanı mı sildi?"

"Silosu dokunsan devrilecek gibi duran, tarihi eser sayılabilecek bir traktörü olan o yaşlı adamdan mı bahsediyorsun?"

Madeleine gözlerini kıstı ama bir şey söylemedi.

"Yapabileceği bir şeyse derken ne demek istedin?"

"Winklerlar ikiz alpakayı önümüzdeki hafta içinde getirmek istiyorlar. Alpakalar gelmeden önce çitin dikilmesi lazım. Belli ki bunu sen yapmayacaksın. Umarım o yapabilir."

"Tüm bunların şimdi mi olması gerek? Bunca şey olurken?"

"Evet. Şimdi. Sen bu iğrenç olayı incelemekten vazgeçmeyi kabul etmiyorsun diye hayatımı erteleyecek değilim."

Yarım saat sonra Gurney kamp alanındaki çadıra getirdiklerini yerleştiriyordu. Portatif ısıtıcıyı propan tüpe bağladı, uyku tulumunu bir tarafa iterek iki alışveriş poşetine yer açtı. Gelirken getirdiği küçük bir katlanır sandalyeyi yerleştirdi. Burada bir saat kadar kalmayı planlıyordu. Ya da en azından gerginliği biraz azalana kadar. Isıtıcıyı açıp sıcaklığı on dereceye ayarladı. Katlanan sandalyeye oturup Madeleine'le arasında giderek derinleşen çatışmadan farklı bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Sonunda ilgisini yönelttiği konu Başkent İş Merkezi'ndeki hematoloji-onkoloji servisi oldu. Her ne kadar hasta hakları sınırlamaları gereğince hastaları arasında Lerman adlı birinin olduğuna dair bir bilgi vermeyeceklerini biliyorsa da en azından yaptıkları tedavi ile ilgili bir şeyler öğrenebilirdi. Evin kablosuz internet ağının dışında olduğundan ağ paylaşımını açıp cep telefonunun internetini dizüstü bilgisayarına bağladı.

Önce Başkent İş Merkezi'nin web sitesine girdi ve iş yeri isimlerinden tıp merkezinin tam adına ulaştı. Stihl ve Chopra Hematoloji-Onkoloji Merkezi. Sonra onların web sitesine erişip Dr. Jonathan Stihl ve Dr. Eliza Chopra'nın kapsamlı özgeçmişlerini buldu. Gurney'nin ilgisini özellikle uzmanlık alanları çekmişti: Kötü huylu meninjiomlar, glioblastomalar ve leptomeningeal metastazlar

Üçünün de ölümcül beyin kanseri türleri olduğunu öğrendi. Bunlardan herhangi birinde teşhisten sonra hayatta kalma süresi en fazla altı hafta olarak gösteriliyordu. Bu da Lerman'ın ziyaretlerinin hastalık temelli olduğu tezini desteklediği gibi depresyonuna ve şantaj gibi pervasız bir işe kalkışma arzusuna açıklama getiriyordu.

Haklı olma arzusunun gerçekleri çarpıtmaya yetecek kadar güçlü olduğunu fark ettiğinden teorisinin geçerliliğini test etmeye karar verdi. Lerman'ın ziyaretleriyle ilgili bilgiye dayalı tahminini, olası hastalık teşhisini ve bunun neden olduğu eylemlerini özetleyen bir e-posta yazdı. Bulunabilen tüm kalıntıların mezardan çıkarılıp bunlar üzerinde derhal tam bir klinik otopsi yapılması gerektiğini özellikle beyin kanserinin metastaz izlerinin en kolay tespit edildiği omurilik bölgesinin incelenmesinin şart olduğunu anlatıp bu sayede karakterinden farklı davranışlar sergilemesinin ve yüksek riskli davranışlara kalkışmaktan kaçınmamasının bilimsel temellerine erişilebileceğinden bahsetti.

E-postayı, iletişim bilgilerini eyalet web sitesinden aldığı Adli Tabip Dr. Kermit Loeffler'a gönderdi. Umudu adli tabibin bu konuyla mezarın açılması emrini verecek kadar ilgilenmesi ve Stryker'ın muhtemel isteksizliğine karşı koyacak kadar dirayetli olmasıydı. E-posta taslağını bir kez daha okudu, birkaç yazım hatasını düzeltti ve gönderdi.

Mezarın açılması topunu Loeffler'ın sahasına göndermiş olmak Gurney'nin zihnini geçici de olsa açmıştı. Tabii bu açılan boşluk elbette çok kısa süre içinde Charlene Vesco'nun öldürülmesiyle ilgili sorularla dolacaktı.

Aşırı dozda kan sulandırıcıyla gerçekleştirilmiş bir cinayet duyulmamış bir şey değildi ama tanık olduğu az sayıdaki vakanın hepsinde uzun bir iç kanama sürecinin yaşandığını hatırlıyordu. Bir olayda seksen yaşındaki bir kişinin mirasçısının, yaşlı kişinin

ölümünü çabuklaştırmak amacıyla, hastanın tedavisinde kullanılan kan sulandırıcının dozunu arttırdığını hatırlıyordu. Ama bu süreç haftalarca sürmüştü. Vesco vakasında hiç öyle değildi. Peki ne olmuştu?

Uluyan çakal sürüsü bilinç akışını bozunca dizüstü bilgisayarını yana itip sandalyeden kalktı. Çadırın fermuarını çekti. Uluma sesleri başladığı gibi aniden bitti. Saat beşi geçerken ortalık da iyice kararmıştı. Çadırın içinde ısıtıcının turuncu alevi ile bilgisayar ekranının ışığı dışında başka ışık kaynağı yoktu. Yeniden sandalyeye otururken sırtına saplanan sancıyla yüzünü buruşturdu. Biraz bekleyip ardından kan sulandırıcı konusunda internet araştırması yapmaya koyuldu.

Uluma sesleri tekrar başladı, peşi sıra avlanmak için harekete geçen sürünün keskin çığlıkları işitildi. Her ne kadar bu tepelerde bunu anlamak kolay olmasa da sesler sanki giderek yaklaşıyordu. Sonra bir kez daha etraf sessizliğe büründü.

Gurney kendini araştırmasına odaklanmaya zorladı. Bulduğu makalelerin çoğu farklı tür kan sulandırıcıların etkileri üzerine yoğunlaşmıştı. Geri kalanlarıysa tedavi ve kemirgen öldürme amaçlı uygulamalar hakkındaydı. Bulduğu son makaleyse bu kimyasalların doğal kaynaklarının listesini içeriyordu. O sırada çadırdaki ısıtılmış havanın neden olduğu kuruluk yüzünden gözlerine iğne batıyormuş gibi hissetmeye başladı. Tam okumayı bırakacaktı ki kan sulandırıcı kaynakları listesinin en altında gördüğü iki kelime aniden heyecanlanmasına yol açtı.

Yılan zehri.

64

Hardwick'in durumuyla ilgili son bilgileri almak için Albany Merkez Hastanesini aradı. Sekreter onu doğrudan yoğun bakım

hemşiresine aktardı. Yanıt veren bir kadın biraz beklemesini rica etti.

Karşı taraftan bu kez bir erkek sesi işitildi. "Bay Hardwick'in durumunda bir değişiklik yok. Siz ailesinden misiniz?"

Gurney hattakinin arkadaşça görünmeye çalışan, şüphelenmiş bir polis olduğunu hemen anlamıştı. Görüşmeyi sonlandırıp telefonunu tamamen kapattı.

Geceyi çadırda geçirme olasılığını bir süre düşündükten sonra bunu yapmamaya karar verdi. Madeleine'e kızgınlığı, sonrasında pişman olacağı bir şeyleri söylemesine neden olmayacak kadar azalmıştı. Başka bir ekip aracının tekrar gelip evi kontrol etme ihtimali de aynı derecede düşüktü. Isıtıcıyı kapattı, dizüstü bilgisayarını aldı. Çadırın önünü dikkatle kapattı. Ayın bulutların arasından süzülen zayıf ışığının yardımıyla aşağıya yöneldi. Yolu uzatma pahasına açık arazide, otların kardaki ayak izlerini gizleyecekleri yerleri tercih etti.

İçeri girdiğinde odun dumanı kokusu aldı. Madeleine'i elinde kitabı şöminenin karşısında otururken buldu. Tüfeğini de şöminenin köşesine dayamıştı. Başını kaldırıp ona şöyle bir baktıktan sonra yeniden kitabına döndü.

Gurney şömineye doğru yürüyüp avuçlarını ateşe doğru uzattı. Sıcaklığı parmak uçlarında karıncalanma gibi hissetmişti. "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Madeleine kafasını kaldırmadan. "Ocağın üzerindeki tencerede biraz yahni kaldı."

O da mutfağa gitmek için tam dönüyordu ki ekledi. "Biraz önce Gerry Mirkle aradı. Bu akşamki *Farklı Görüşler* programının bir bölümünü Garville'daki çatışmaya ayıracaklarını sana söylememi istedi."

Gurney yüzünü buruşturdu. "Nereden biliyor bunu?"

Madeleine kitabını kucağına indirdi. "Sana bunu daha önce söylemiştim. Bir haberde belirli isimler geçtiğinde bildiren bir uygulama kullanıyor. *Farklı Görüşler* de senden bahsedildiği için uygulamasına ekli."

O da zaten RAM'in didiklemeye meraklı muhabirleri Hardwick'le arasındaki bağlantıyı ne zaman öğrenip yeni bir dizi sansasyonel haber hazırlamaya başlayacaklar, diye merak ediyordu. Anlaşılan başlamışlardı bile.

Aldığı haber iştahını kesti. Yahni yerine kendine bir fincan kahve yaptı. *Farklı Görüşler*'in yayın saati 20.00'dı. O saate kadar olup biten her şeyi birleştirecek bir bağlantı aramaya devam edebilirdi. Bilgisayarını ve kahvesini alıp çalışma odasına geçti.

Birleştirici bir bağlantı bulma yaklaşımın en büyük sorunu eldeki verilerden tek bir tutarlı hikâye oluşturulamamasıydı çünkü bu verilerin önemli bir kısmı birbiriyle çelişkiliydi. Bunlar arasında en kafa karıştırıcı kısım da Lerman'ın Slade'le yaptığını iddia ettiği üç telefon görüşmesi konusuydu. Bu görüşmeler telefon şirketinin kayıtlarında doğrulanıyor olsa da Slade bu görüşmeleri yaptığını kabul etmemişti. Lerman'ın ayrıntılarına varıncaya dek anlattığı Slade'inse tamamen reddettiği bu görüşmelerin arkasında yatan şey ne olabilirdi?

Gurney, Hardwick'in saldırgan kuşkuculuğunu ne kadar özlediğini fark etti. Hardwick zaman zaman kabalaşıp saldırganlaşsa da doğruluk unsurunu her zaman birinci planda tutardı. Zayıflıklarını ortaya koymak için varsayımlara acımasızca saldırırdı ama şimdiye dek bütünüyle reddettiği bir varsayımın sonunda doğru çıktığı da hiç görülmemişti.

Hardwick'in yokluğunda Gurney gerçeğe ulaşma yeteneğinin yarısından mahrum kaldığını düşünmenin neden olduğu huzursuzluğu çok derinden hissediyordu. Ama yalnız bırakıldığına dair hisleri sadece Hardwick'le sınırlı değildi. Madeleine'in anlayışını şekillendirmedeki rolünü özledikçe aralarındaki mesafe açılıyor gibiydi.

Bu düşüncelere kendini o kadar kaptırmıştı ki *Farklı Görüşler*'in başlama saatini kaçırdı. Canlı yayına bağlandığında saat 20.04'tü ve Tarla Hackett cümlesinin ortasındaydı.

"... eski uyuşturucu satıcısı ve sporcu, Ziko Slade'in cinayetten hüküm giymesinin ardından olay giderek şiddet içeren, oldukça tartışmalı bir hal aldı."

Jordan Lake başıyla onayladı. "Ve eski NYPD cinayet dedektifi Dave Gurney hakkındaki şüpheler de artıyor."

"Haklısın Jordan. Gün geçtikçe Gurney'nin bu olaydaki yeri derinleşip karanlıklaşıyor. Sarsıcı gelişmeler Ziko Slade'in kısa süre önceki intiharıyla başladı..."

"Ve dün de devam etti," diye ekledi Lake. "Garville'da ikamet eden iki kişi eski New York Eyalet Polis dedektifi Jack Hardwick tarafından vurularak öldürüldü. Ve bu adı geçen Jack Hardwick'le Dave Gurney'nin çok yakın arkadaş olduklarını biliyoruz!"

Tarla Hackett öfkeli bir şaşkınlık sergileyerek öne doğru eğildi. "Gurney'nin Blackmore Dağı'ndaki cinayet olayına bizzat karışmasının üzerine hem de."

"Kesinlikle," dedi Lake. "Gurney'nin gizemli bir cinayete karışmasının ardından bir de bu olay yaşanınca akıllarda birçok soru belirdi."

Hackett asık yüz ifadesini düzeltti. "Bu sorulardan bazılarının yanıtlarını Bölge Savcısı Cam Stryker'dan almayı umuyoruz."

Tarla Hackett solda, Stryker sağda olmak üzere ekran ikiye bölündü. Stryker siyah ceketi ve beyaz bluzuyla uyumlu ama sıcak olarak nitelendirilmekten çok uzak bir gülümsemeyle Hackett'ı selamladı.

"Bu akşam bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz Sayın Savcım," dedi Hackett.

"Ben teşekkür ederim."

"O zaman hemen başlayalım."

Gurney, Madeleine'in odaya girdiğini duydu. Madeleine hiçbir şey söylemeden gelip ekranı kenardan görebileceği şekilde, kanepenin kolçağına oturdu.

Hackett konuşuyordu. "Lenny Lerman cinayetinden hüküm giyen Ziko Slade hücresinde kendini astı. Bu sizde nasıl bir tepkiye neden oldu? Şok, şaşkınlık? Yoksa hiçbiri mi?"

"Aslında şok oldum diyemem."

"Bekliyor muydunuz?"

"Bazen suçluluk duygusu insanları bu noktaya sürükler."

"İntiharını jürinin kararının doğrulanması olarak mı görüyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Slade'in suçlu olduğuna dair kişisel olarak sizin herhangi bir şüpheniz var mı?"

"Hayır."

"Bildiğimiz gibi Dave Gurney'nin görüşleri tam tersi yönde."

Stryker gözlerini kıstı. "Bay Gurney'nin fikirleri çok farklı, doğru. Ama asıl hesaba katması gereken başka şeyler de var. Öncelikle kendisi bu son cinayetlerin bir numaralı zanlısı konumunda."

Hackett başıyla onayladı. "Jordan'la biraz önce, Gurney'nin olaydaki şahıslarla bağlantılarından bahsediyorduk. Bu konuda bir yorumunuz var mı?"

"Bu bağlantılar giderek artıyor. Elimizde onun geçen gece ve sonrasında bu sabah arkadaşı Jack Hardwick'in açtığı ateş sonucu ölen Dominick Vesco'nun kuzeni Charlene Vesco'nun vahşice öldürüldüğü yer civarında olduğuna dair bilgiler var."

"Gurney'nin şu anda bir kanun kaçağı olduğunu söyleyebilir miyiz artık?"

"Evet. Bir zamanların ödüllü dedektifi şimdi aranan bir kanun kaçağı."

Hackett memnun bir gülümsemeyle, "Son bir soru," dedi. "Şayet izleyicilerimiz Gurney'nin nerede olduğunu biliyorlarsa ne yapmalılar?"

Stryker doğrudan kameraya bakıyordu. "David Gurney'nin nerede olduğuna dair bilgisi olanlar en kısa zamanda ofis numaramı aramalılar."

İkiye bölünmüş ekran yerini Gurney'nin fotoğrafıyla altındaki "EĞER BU ADAMIN NEREDE OLDUĞUNU BİLİYORSANIZ BU NUMARAYI ARAYIN" yazısı aldı. Birkaç saniye sonra ekranda yeniden masalarındaki Hackett ve Lake belirdi.

"Harika bir görüşme oldu Tarla."

"Teşekkürler Jordan. Eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Eklemek istediğim bir şey yok. Sadece yanıt bulamamış sorularım var." Kameraya döndü. "Kim bu Dave Gurney? Bir kahraman mı... bir aptal mı... yoksa bir katil mi? Şimdi kısa bir reklam arası verelim."

Gurney bilgisayarı kapattı.

"Stryker neden bahsediyor?" diye sordu Madeleine.

"Nasıl yani?"

"Senin vahşice işlenen bir cinayetin gerçekleştiği yerde olduğundan bahsetti."

"Charlene Vesco."

"Adını duydum. Sorduğum şey o değil."

Gurney kendini Madeleine'in gözlerine bakmaya zorladı. "O kadın bana çarpan kurtarma kamyonunun sahibi. Sahibiydi daha doğrusu. O gün Blackmore Dağı'nda olan ve Sonny Lerman cinayetine karıştığı neredeyse kesinleşen Dominick Vesco'nun da akrabasıydı. Gece onu hastanede gördüm. Nerede oturduğunu öğrenmek için takip ettim. Bu sabah da onunla konuşmaya gittim. Kapıyı açmayınca pencereden içeri baktım ve cesedini gördüm. 911'i arayıp bildirdim."

"Bir şeyi atlıyor musun?"

"Nasıl yani?"

"Stryker *vahşice işlenen bir cinayet* dedi. Ne demek bu?"

"Çok fazla kan vardı. Muhtemelen kan sulandırıcı bir madde kullanılmış."

Madeleine'in yüz ifadesi sertleşti. "Ve sen *birden fazla cinayetin bir numaralı zanlısısın.* Sanırım senin için bu ifadeyi kullandı."

Gurney bir şey söylemedi.

"Ama sen vazgeçmeyeceksin!"

"Nasıl vazgeçebilirim ki? Her yandan darbe alıyorum."

"Eğer işin peşini bırakırsan darbe falan almazsın."

"Bu, yenilginin kabulü olur. Ama ben yenilmeyeceğim! Ne polis ne Stryker ne o iğrenç RAM ne ölü bir tavşan ne lanet olası bir hediye sepetindeki yılan ne de Blackmore Dağı'nda bana saldıran o aşağılık yaratık bunu başarabilecek!"

Onu delici bakışlarla süzüp "Her şey kazanıp kaybetmekle mi ilgili?" diye çıkıştı. "Diyelim ki sen haklısın. Geri kalan herkes de yanılmış. Ne fark eder ki?"

"Benliğim, prensiplerim açısından çok şey fark eder."

"Gerçekten mi? O kadar mı?"

"İnsan benliğini koruyamazsa geriye hiçbir şey kalmaz ki."

"Tabii senin için benliğin ne ifade ettiğiyle ilgili bu, değil mi?"

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bir dedektif olarak benliğin. O kadar. Nokta."

"Evet, aynen öyle. Ben bir dedektifim. Ve sen hiçbir zaman benim dedektif olmamı istemedin."

Madeleine yanıt verecekmişçesine ağzını açtı sonra kapattı. Çenesi gerilmişti.

Gurney içindeki öfkeyle sözlerini sürdürdü. "Evliliğimiz her zaman benim birdenbire bambaşka biri olacağıma dair beklentilerin üzerine şekilleniyor. Keşke Emma'yla şu aranızda geçenleri on sene önce bilseydim. Beni ben olduğum için, işimi ciddiye aldığım için terk etmeye hazırlanıyormuşsun. Ve bir şekilde Emma seni kalmaya ikna etmiş. Kaldın ama beklentiyle dolu olarak. Hep sihirli bir dönüşüm umdun. Tanrı bilir ne tür biri olmamı istedin. Yeter ki dedektif olmayayım, değil mi? Ama maalesef ben böyleyim. Ve bu senin istediğin bir şey değilse benim burada olmamın da tek bir sebebi bile yok, haksız mıyım?"

Madeleine müthiş bir sakinlikle yanıt verdi. "Bu senin hayatın. Senin kararın."

Gurney büyük çoğunluğunda gözünü kırpmadığı geceyi çalışma odasında geçirdi. Ay hızla hareket eden bulutların arkasında gözden kaybolmuştu. Şiddetlenen rüzgârın evin diğer tarafındaki bacadan içeriye gelen kükreme benzeri sesini duyabiliyordu.

Kızgın ve depresif bir haldeydi, evliliğinin hep bir uçurumun eşiğinde olduğunu ilk kez gördüğünü hissediyordu. Hayır, bu bir uçurum değildi. O kelime fazla romantik, büyük bir yükseklikten düşme çağrışımı uyandırmasıyla da fazla dramatik kalıyordu. Öyleyse neyin eşiğindeydi?

Çözülmenin eşiğinde. Evet, bu daha doğruydu. Yüzüne çarpan gerçekliğin soğukluğunda hızlı bir çözülme. Sağlamlığı, kalıcılığı, iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek sözleri bir yanılsamaydı. Hep de öyle olmuştu. Üstelik bu paylaşılan bir yanılsama bile değildi. Kendi yanılsamasıydı. Madeleine'in her zaman birtakım şartları olduğunu şimdi fark ediyordu. Dedektiflik mesleğini sınırları aşmamak koşuluyla yapmasına, günün birinde kişiliğiyle özdeşleşmiş bu meslekten vazgeçip bambaşka biri olacağına inanabildiği müddetçe müsamaha göstermişti.

Onları yirmi beş yıldır bir arada tutan şeyin yalnızca çarpık bir fantezi olduğunu görüyor olmak tarifi imkânsız bir şok etkisi yaratmıştı. Madeleine'in fantezisi Gurney'nin günün birinde bir şekilde istediği biri haline dönüşeceği, ilişkilerinin özünde kırılmaz bir şey olduğu ve bunun aralarındaki farklardan çok daha kuvvetli, güzel, iyi ve kalıcı özellikler taşıdığı temeline dayanıyordu. Ama şimdi hayal edilen bu ilişkinin sadece bir temennidden ibaret olduğunu görüyordu.

Bu kasvetli düşünceler, rüzgârın aralıksız uğultusu ve saatler geçtikçe artan baş ağrısının eşliğinde sabaha dek zihninde dönüp durdu.

Şafağın sökmesine az bir süre kala bitkin, yarı bilinçsiz halde bir rüya görmeye başladı. Arabasında, Blackmore Dağı'ndaydı.

Ön cama kar taneleri düşüyordu. Kırmızı kurtarma kamyonu hemen arkasında belirdi. Onu yoldan çıkmaya mecbur bıraktı. Sonra çarpışma. Kamyon yolun ortasında durdu. Yolcu kapısını açan Sonny Lerman dışarı sarkmış, ona bakıp gülüyordu. Şimdi Gurney kendini dışarıdan görüyordu. Tabancayı doğrulttuğunu gördü. Tabanca bir kere, iki kere ateşlendi. Lerman geriye, kamyonun içine devrildi. Gurney kendisinin arabadan çıkışını izliyordu. Sonra da kamyona yaklaşıp içeri baktığını gördü. Lerman'ın ağzının köşesinden, gözlerinden, kulaklarından kan boşanıyordu. Ama bu Lerman değildi. Gurney biraz daha yaklaştı. Karşısındaki Jack Hardwick'ti.

Korkuyla neredeyse zıplayarak uyandı. Zaman, mekân kavramının yerine oturması için çalışma odasında etrafına bakındı. Tutulan kaslarını zorlayarak kanepeden kalktı, masanın üzerindeki telefonunu alıp hastaneyi aradı.

Hardwick'in durumunda değişiklik yoktu.

Gurney kollarını, bacaklarını oynatıp kaslarını gevşetmeye bir taraftan da soğuk parmaklarını yüzünde gezdirerek gördüğü rüyanın etkisinden kurtulmaya çalıştı. İyi bir duş işe yarayabilirdi.

Madeleine'le karşılaşmamak için üst kattaki küçük banyoyu kullandı. Kurulanırken gözü lavabonun üzerinde asılı aynadaki görünüşüne takıldı. Kaygılı gözlerle bitkin bir yüz. Bir yabancının yüzü gibi. Havluyu asıp çalışma odasına döndü.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Madeleine sanki kendisi evde değilmişçesine tek bir kelime bile etmeden çıkıp kliniğe gitti.

Aradan zaman geçtikçe kararı şekilleniyordu.

Bu noktadan sonra Madeleine'le birlikte kalmanın manevi açıdan bir anlamı yoktu. Dahası Stryker'ın RAM'da açıkça ilan ettiği "aranan şahıs" konumu eve daha ciddi polis müdahalesine yol açabilir hatta tüm arazide arama başlatılabilir, belki de bu arama neticesinde gizli kamp alanının yeri bile tespit edilebilirdi.

Gidecek bir yer bulmak zorundaydı.

Uygun bir yer düşündü.

Bir süre Ziko Slade'in kulübesinde kalıp kalamayacağını sormak için Emma Martin'i aradı.

Emma kısa bir duraksamanın ardından evet dedi.

Beşinci Kısım

Engerek

65

Kalmak için nispeten güvenli bir yer ayarlama kararını verip bu kararını eyleme dökme hazırlığına girişmek, tuhaf biçimde içinde olduğu duygusal baskıdan bir nebze uzaklaşmasını sağladı. Aslında kulübeye yerleşmeye karar vermesinin ana nedeni tepedeki kamp alanının uygunsuz koşulları ve zayıf güvenliğine karşın burada biraz daha rahat edip daha güvende olabileceği beklentisiydi.

Dahası yüz yüze olduğu yeni durumla boğuşurken yanında Madeleine olunca dikkati dağılıyordu. Karısı, en azından kendi algılarında, bir zamanlar tanıdığı kadına sadece dış görünüş olarak benzeyen bambaşka birine dönüşmüştü. Bu da yaşadığı evin gözüne tuhaf görünmesine yol açmıştı. Sanki evini şekilleri çarpıtan bir gözlüğün arkasından gözlemliyordu.

Evden ayrılmadan önce yaptığı son şeylerden biri arazideki güvenlik kameralarıyla iletişim kurmaya yarayan uygulamayı Madeleine'in telefonuna indirmek oldu. Ona sistemin nasıl çalıştığını gösterip çıkacak bip sesinden hangi kameranın etkinleştiğini nasıl anlayacağını açıklarken Madeleine karşısında sanki bir kullanım kılavuzunun kayıtlı sesini dinliyormuş gibi zerre duygusal bir tepki vermeden öylece durmuştu.

Soğuk bir günün akşamüstüne doğru üç saatlik yolculuğun ardından, çam ağaçlarının arasından Slade'in kulübesine uzanan özel yola saptı. Sıcaklık düşüyor, Adirondack'in tüyler ürpertici rüzgârı şiddetini artırarak kulübenin çevresindeki katranağaçlarının hışırtıyla sallanmasına neden oluyordu.

Sert havaya sadece başındaki yün beresiyle karşı koyan Valdez onu karşılamaya çıktı. Gülümsemesi gözlerindeki hüznü gizlemeye yetmiyordu. Gurney'nin son gördüğünden beri âdeta birkaç yaş yaşlanmıştı. El sıkıştılar. Gurney, Ziko Slade için başsağlığı diledi. Valdez hüzünle başını sallayıp öne geçerek sundurmadan eve yöneldi. Tavana dek uzanan taş şömine yanıyordu.

"Kahveyi sert sevdiğinizi hatırlıyorum," dedi Valdez, dünyanın birçok bölgesinden ezgiler taşıyan tuhaf aksanıyla. "Ben de öyle tercih ederim. Ben hazırlayana kadar siz lütfen rahatınıza bakın."

O an canı hiç kahve istemiyordu ama adamın onu bu şekilde ağırlamak istediğini görünce sesini çıkarmadı. Valdez odadan çıkınca şömineye doğru biraz yaklaştı. Slade'in hâlâ şömine rafında duran kupaları alevlerin ışığında parıldıyordu. Çok kısa bir süre önce temizlenip parlatılmış gibiydiler. Büyük odanın geri kalanı tozluydu ve son hatırladığından biraz daha dağınık görünüyordu.

Antika çam kaplamalar, geniş parkeler, elle yontulmuş kirişler, duvarları süsleyen çerçeveli sülün ve çulluk baskıları hepsi zengin bir adamın evinde olduğu duygusunu net olarak veriyordu. O esnada Gurney, Slade'in bu zenginliğinin artık Valdez'e geçtiğini hatırladı.

"İşte böyle," dedi Valdez elinde iki kahve kupasıyla dönerken. "Ne yapacaksınız?"

"Anlayamadım?"

Valdez kupalardan birini uzatıp şöminenin karşısındaki deri koltuklardan birine oturmasını işaret etti. Devam etmeden önce

kendisi de hemen karşısındaki koltuğa geçti. "Emma artık Lerman cinayetini çözmeye uğraşmanın manası kalmadığını düşünüyor. Her ne kadar Ziko'nun öldürüldüğüne inanıyorsa da katili aramanın zaman kaybı olacağı görüşünde. Ölmüş biri için adalet arama isteğinin zehirli bir intikam arzusundan başka bir şey olmadığını düşünüyor. Siz aynı görüşte misiniz?"

"Onun böyle düşündüğünü biliyorum."

"Ama siz gerçeği kovalayacaksınız?"

"Evet."

Valdez kahvesinden bir yudum aldı. Melankolik bakışlarını alevlere sabitledi. "Belki Emma haklıdır. Belki ben bu arzuyla zehirlenmişimdir. Öyleyse bile umurumda değil. Eğer biri Ziko'yu öldürdüyse o da öldürülmeli. Bu intikam mı adalet mi? Bilmiyorum. Doğru kelimenin ne olduğu önemli değil. Ziko benim babamdı. Bir evlat babasının katiline hak ettiği karşılığı vermelidir."

Gurney bir şey söylemedi.

Valdez alevlere bakmayı sürdürüyordu. "Bir sene önce Lerman'ı öldüren şahısla Ziko'nun katili sizce aynı kişi mi?"

"İki cinayeti de aynı kişinin planladığını düşünüyorum."

Valdez bakışlarını alevlerden uzaklaştırıp Gurney'ye çevirinceye dek uzunca bir sessizlik oldu. "Ben size kalbimden geçenleri söyledim. Sizin kalbinizden ne geçiyor?"

"Yani neden hâlâ Lerman'ın katilinin peşindeyim diye mi soruyorsunuz?"

"Evet."

"Çünkü yapılan resmi açıklama hiçbir anlam ifade etmiyor. Ve herkes beni durdurmaya çalışıyor. Sözde iyi adamlar beni tutuklamaya çalışıyor. Kötü adamlar da beni öldürmeyi deneyebilir."

Valdez'in asık yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Sizi durdurmaya çalışan insanları sevmiyorsunuz yani?"

"Bu tavırları bir şeyler sakladıklarını düşünmeme neden oluyor."

"Ne buldunuz?"

"Henüz Ziko'nun mahkûmiyetinin geçersiz olduğunu ortaya koyacak bir şey bulamadım. Ama yaklaşıyorum ve bu durum karşımdakilerin paniğe kapılmasına neden oluyor. Bu da gerçeği ortaya çıkarmak için zamanın giderek daraldığı anlamına geliyor."

Valdez yeniden alevlere döndü. "Gerekçeniz bu ortaya çıkarma isteği mi?"

"Gerekçem değil hedefim."

"Arada ne fark var?"

"Hedefim yapmak istediğim şeydir ve ben bundan her zaman eminimdir. Gerekçemse daha çok neden istediğimle ilgilidir ve ben bundan hiçbir zaman emin değilimdir."

"Bu, zihnimizin bize oyunlar oynayabileceği manasına da gelir mi?"

"Evet."

Valdez düşünceli bir tavırla kahvesini yudumladı. Sonra kahve kupasını koltuğun kolçağına koyup daha yumuşak bir ses tonuyla, "Valizlerinizi içeri taşıyalım mı?" diye sordu.

O akşam yemeği için Valdez küp şeklinde kesilmiş domuz etinden güveç, sosis, havuç ve beyaz fasulyeden oluşan bir menü hazırladı. Yemeği ayrı şöminesi olan, girişteki odanın küçük bir benzeri olan yemek odasında yediler.

Yemek bittikten sonra Valdez, Gurney'yi valizlerini taşıdığı üst kattaki odaya yerleştirdi. En yakındaki banyoyu gösterip gardıropta gerektiğinde kullanabileceği başka bir battaniye daha olduğunu söyledi.

Valdez aşağıya inince Gurney omuz askılığındaki Glock'u çıkarıp yatağın başucundaki komodine koydu. Telefonunu tabancasının yanına bıraktı. Ayakkabılarını çıkarıp kemerini gevşetti, lambayı kapatıp büyük, dört direkli ahşap kaplama yatağa uzandı.

Yorgunluk ve zonklamaya dönüşen baş ağrısı onu uykuyla uyanıklık arası gördüğü bir kâbusa sürükledi. Aklından geçen her düşünceye Charlene Vesco'nun kanayan gözleri eşlik ediyordu. Kendini bir şeylerle meşgul etmenin genelde faydasını gördüğünden kalkıp dizüstü bilgisayarını açtı. Evdeki kablosuz ağa bağlanıp yetki alanı Garville'ı de kapsayan Albany Eyaleti Adli Tıp Kurumunun iletişim bilgilerine ulaştı ve Charlene'in ölümüyle ilgili bir e-posta taslağı yazmaya koyuldu.

Yazdıklarını beş kısa maddede toplamıştı: Ölümüne göründüğü kadarıyla yüksek dozda bir kan sulandırıcı neden olmuştur. Bu miktardaki bir ilacın kurbana başka biri tarafından verilmiş olması kuvvetle muhtemeldir. Bunun yapılmasındaki amacın cinayet olduğu açıktır. Kan sulandırıcı madde olarak heparin içeren yılan zehri kullanılmış olabilir. Bu zehrin ya deri altına zerk edilerek ya da canlı bir yılanın dişleri kullanılarak verilmiş olması kuvvetle muhtemeldir.

İşinin ehli her adli tabibin ilk üç maddede yazdıklarını zaten fark edeceği aşikârdı. Bunları sadece adli tabibin araştırmaya layık görmesini umduğu dördüncü ve beşinci maddede belirttiklerine ikna edici bir temel oluşturmaları için yazmıştı. Yılan, olayın gizemini çözecek son nokta olmayabilirdi belki ama yine de...

Yazdıklarını bir kez daha okuduktan sonra göndere tıkladı. Biraz dinlenebilmek umuduyla pantolonunu ve gömleğini çıkartıp yatağa girdi, kısa süre sonra da rahatlayıp nispeten normal bir uykuya daldı.

Şafaktan kısa bir süre önce tiz bir çıtırtı ve peşi sıra rüzgârın ıslığı andıran sesiyle uyandı. Sıcak yorganın altından çıkıp pencereye gitti. Hemen yakındaki katranağacının buzla kaplı büyük bir dalı kısmen kopmuş bir kol gibi sarkıyordu.

Telefon ekranındaki saat yediyi birkaç dakika geçtiğini gösteriyordu. Dişlerini fırçalayıp duş aldıktan sonra sabah soğuğunun iyice hissedildiği evde üşümemek için kalın eşofman altıyla yün kazak giydi.

Hemen aşağı inmek yerine –bir önceki ziyaretinden koridorun sonunda olduğunu hatırladığı– Slade'in yatak odasına bir kez daha bakmaya karar verdi. Kapıyı açıp ışığı yaktı. İçerisi tamamen hatırladığı gibiydi. Şömine rafındaki kupalar gibi burası da tertemizdi. Işığı kapatıp Valdez'i aşağıda, şömineyi yakarken ya da kahvaltı hazırlarken bulacağını tahmin ederek merdivene yöneldi. Bunun yerine yemek masasının üzerine bırakılmış bir notla karşılaştı.

Umarım iyi uyumuşsunuzdur. Buzdolabında yiyecek çok şey var. Evin sıcaklığı sabah sekizden sonra otomatik olarak artacak şekilde ayarlanmıştır. Çıkmak zorundayım, bunun için özür dilerim ama yapmam gereken işler var. Yarın sabah dönmeyi umuyorum. Siz rahatınıza bakın. Ziko öyle isterdi.

Notun sonunda imza, telefon numarası ve nereye gittiğine dair bir bilgi yer almıyordu.

66

Sahanda yumurta, kızarmış ekmek ve kahveden oluşan kahvaltısının ardından Gurney elinde ikinci kahvesiyle şöminenin karşısındaki koltuğa geçti.

Her ne kadar Valdez'in gidişi ve bunun nedenini doğru dürüst açıklamamış olması garip görünüyorsa da bundan çok da rahatsız olmamıştı. Yalnızlık Gurney'ye, bulmacayı her şeyin başladığı yerde kesintisiz bir şekilde inceleyebilmek için daha fazla özgürlük alanı sağlamıştı. Ve de Valdez'in gizemli tarafı üzerinde daha fazla kafa yorma fırsatına sahip olacaktı.

Belki de daha en başından Valdez'i, Slade'e hayran bir çalışan olarak kabul etmesi bir hataydı. Slade'in Valdez tarafından kandırıldığı düşünülebilir miydi?

Bu her ne kadar düşük bir olasılık olsa da yine de üzerinde düşünülmeyi hak ediyordu. Çünkü bu olasılık vakada anlaşılamayan olaylardan birine yani Lerman'ın günlüğünde ayrıntılarına varıncaya dek bahsedilen üç telefon görüşmesiyle Slade'in bu görüşmeleri kesinlikle yapmadığına dair sözleri arasındaki çelişkiye bir açıklama getirebilirdi. Varsayalım Valdez bu telefonlara Slade'miş gibi yanıt vermiş olsun. Ve yine varsayalım ki Lerman şantaj parasını almaya geldiğinde Valdez onu öldürüp geride Slade'i suçlu duruma sokacak deliller bırakmış olsun.

Bu senaryo önemli bir çelişkiyi ortadan kaldırıyorsa da yanıtlanması bir hayli zor sorulara da neden oluyordu. Valdez, Slade'in vasiyetnamesinde mirasçı olarak göründüğünü biliyor muydu? Eğer öyleyse, cinayeti Slade'in üzerine yıkmak onu bu mirasa nasıl yaklaştırmış olabilirdi? Neden bu konuyla ilgili Slade'in telefonuna üç kez yanıt vermişti? Ve hangi maksatla Slade'miş gibi konuşmuştu?

Gurney'nin bu sorular karşısında ilk anda artan heyecanı giderek azalmaya başladı. Ama Valdez, Lerman'ı öldürmemişse bile Slade'in cezaevinde öldürülmesi olayına bir şekilde katılmış olabileceği görüşü kolaylıkla gözardı edilemezdi.

Emma Martin'in her şeyin arkasındaki ikiyüzlü bir planlayıcı olduğunu, son derece soğukkanlı bir şekilde Slade'in milyonlarına göz diktiğini düşünmek zordu. Ama Valdez'in tam da böyle biri olması olasılık dâhilindeydi. Kendini, aziz gibi gördüğü Slade'in adımlarını izleyen âciz bir hayranı olarak tanıtmıştı. Ama gerçekte nasıl biriydi? Nereden gelmişti? Ve bu geldiği yerle bağlantılarının hâlâ üzerinde etkisi var mıydı?

Eğer Emma, Slade'in "intihar" süsü verilerek öldürüldüğü konusunda haklıysa ve Valdez bu cinayetin arkasındaki kişiyse, bu durumda içeride en az bir suç ortağı var demekti. Bu kişi de sadece sıradan bir suç ortağı değil onun kontrolündeki soğukkanlı bir katil olmalıydı. Bunun olasılığı Valdez'in yaşamındaki bilinmeyenlere bağlıydı. Tek bir şey kesindi. Eğer görünüş itibariyle

mütevazı bir kişiliği olan Valdez gerçekte Slade'in asılmasının arkasındaki kişiyse bu; Gurney'nin hayatı boyunca karşılaştığı korkunç sosyopatlar listesinde kendine ilk sıralarda yer bulabilir manasına gelirdi.

Bunun yanında Blackmore Dağı'nda gerçekleşen saldırı, Sonny Lerman cinayeti ve Charlene Vesco'nun korkunç bir şekilde infaz edilmesi meseleleri vardı. Tüm bunları Ian Valdez'in yönetmiş olması mümkün müydü?

Peki, Valdez değilse kimdi? Ağın ortasında oturan örümcek kimdi? Tüm olup bitenleri kontrol eden, diğer oyunculara ne yapacaklarını söyleme kudretinde olan, Lerman'ın kafasının ve parmaklarının neden koparıldığını bilen, Slade'in geçmişindeki karanlık sırdan haberdar olan, Slade, Sonny ve Charlene'in neden öldürülmesi gerektiğini bilen kimdi?

Bu düşünce silsilesinin daha başındaki bir şey –diğer oyunculara ne yapacaklarını söyleme kudretinde olan– ifadesi Gurney'de bir çağrışıma neden oldu. Başta tam olarak ne olduğunu anlayamadığı silik bir yankı gibiydi. Sonra bu düşüncenin kaynağını hatırladı.

Marcus Thorne'u aradı.

Avukat telefonu ilk çalışta açtı. Meşgul olmasına karşın meraklanmış gibiydi.

"Sesinizi duyduğuma şaşırdım. Emma bana Slade'in ölümünün onu temize çıkarma arayışını sonlandırdığını söyledi."

"Onunkini evet, benimkini değil. Görüşmemizden aklımda kalan, sormak istediğim bir şey var."

"Biraz çabuk olalım ama."

"Bana oğlunu zor bir durumdan kurtarmak için paraya ihtiyacı olan ve bu yüzden bir soygun tasarlamak isteyen bir mücevher kuryesinin hikâyesini anlatmıştınız."

"Sadece tasarlamamıştı. Gerçekleştirmişti de."

"Bana bu hikâyeyi jürinin sanığa verdiği duygusal tepkinin öneminin altını çizmek için anlattığınızı hatırlıyorum."

"Kesinlikle," dedi Thorne nispeten daha sıcak bir ses tonuyla.

Gurney'nin ilgilendiği şey hükmün duygusal temelleri değildi ama Thorne için bunun önemli olduğunu bildiğinden söylediklerini alıntılamanın onu daha istekli konuşmaya sevk edeceğini düşünüyordu.

"Acaba diyorum," diye söze girdi Gurney hevesli bir öğrenci ses tonuyla. "Bir sakıncası yoksa bana hikâyeyi bir kez daha anlatabilir misiniz?"

"Zamanım kısıtlı ama... peki, kısaca anlatayım. Bu, temelde bir hırsızlık ve cinayet olayıydı. İddia makamı çok güçlü görünüyordu. Değerli mücevherleri taşıyan bir kurye otoparkta, içinde üç milyon dolar değerinde zümrüt olan çantayı çaldırır. Olay sırasında yüzüne yumruk yer ve otopark görevlisi de vurularak ölür. Soyguncular zümrütlerle kaçar. Ama kurye soyguncuların şoförünü görmüştür ve onun, kendisini birkaç günden beri takip ettiğini söyler. Polise bu adamın sokakta çektiği fotoğrafı verir. Bir de kaçarken kullandıkları aracın plakasını. Bu plakanın çok sayıda yasadışı işe karışmış, o bölgede yaşayan bir çete liderine ait olduğu anlaşılır. Bu soygun da onun yaptığı en büyük iş olarak görülür. Bu çete liderinin olay sırasında başka yerde olduğunu kanıtlayacak görgü tanığı yoktur ve dahası kuryenin tanıdığı, soyguncuların şoförünün de adamın sağ kolu olduğu ortaya çıkar. Doğal olarak Bölge Savcısının eli çok güçlüydü. Bu noktada ben devreye giriyorum. Zira ben bu çete liderinin avukatıydım. Bölge Savcısı makul bir anlaşma önerdi. Olay yerindeki deliller, müvekkilimin sabıka kayıtları ve otopark görevlisinin ölümünün cinayet olarak değerlendirilmesi olasılığının büyüklüğü dolayısıyla müvekkilime bu öneriyi kabul etmesi tavsiyesinde bulundum. Kabul etmedi. Bunun Jimmy Peskin adlı ticari rakibi tarafından kurulan bir tuzak olduğu konusunda diretti. Bana gerçeği ortaya çıkarmam için açık çek verdi. Ve ben de yaptım."

Hikâyenin bundan sonraki kısmını anlatmaktan daha çok hoşlandığı ses tonundaki canlanmadan belliydi. "Asıl hikâye

mücevher soyguncusunun oğluyla başlıyor. Bu çocuk Los Angeles'ta ünlü bir hukuk bürosunda iş bulmuştur. Ama önemli kısım şu: bu çocuğun kumar, kokain ve hayat kadınlarıyla düşüp kalkmak gibi sorunları vardır. Kumar alışkanlığı onu hatırı sayılır miktarda borca sürüklemiştir. Alacaklısı olan şahıs bu borcun derhal ödenmesini istemekte aksi takdirde elindeki, çocuğun mesleki yaşamını bitirecek fotoğrafları internette yayınlayacağını söylemektedir. Çocuk babasından yardım ister. Oğlunu beladan kurtarma derdine düşen babanın bu türden bir anlaşma yapabileceği bilgisine ulaştığı kişi başka bir çete lideridir. Bu adam müvekkilimin en büyük ticari rakibi Jimmy Peskin'dir. Çocuğun babası, Peskin'e çalınan mücevherleri yarı yarıya paylaşmayı önerir. Anlaşmaya göre baba aynı zamanda polise sürücünün kimliğini tespit ettiği yalanını söyleyerek, kaçan aracın plakasını verip tarif ederek, sürücünün onu yolda takip ettiği palavrasını atarak suçu müvekkilimin üzerine atacaktır. Sonuç ne oldu peki? Müvekkilimin duruşmasında Peskin'le ilgili öğrendiğimiz bilgiler doğrultusunda son derece doyurucu hatta makul şüphe konusunda ders kitaplarına girmeye layık bir sunum yaptık. Dahası mahkeme muhabirleri bizim tezimizi savcılığınkinden çok daha ikna edici buldu. Hatta bir muhabir olaya Jimmy Peskin'in müthiş tuzağı adını verdi. Ama size daha önce de söylediğim gibi jüri, müvekkilimi otopark görevlisinin öldürülmesi de dahil olmak üzere yöneltilen tüm suçlamalardan mahkûm etti. Kısacası eğer jüri müvekkilinin aşağılık biri olduğuna karar verirse, dünyanın en iyi savunmasını bile yapsan fayda etmez."

Gurney bunu bir süre düşündü. "Yani Peskin soygunu düzenlemeyi ve elde ettiği miktarın yarısını kuryeye, müvekkilinizi suçlayacak tarzda bir ifade vermesi şartıyla vermeyi kabul etmiş?"

"Olayın özünü jüriye bu şekilde açıkladık. Ama ikna olmadılar. Bunun nedeni de çok basitti. Jüri müvekkilimi Peskin'den çok daha itici buldu. Bazen kazanır bazen kaybedersiniz. Ve bu

nadiren haklı olmakla ilişkilidir. Adalet sisteminin gerçekliği böyle. Aslında yaşamın da. Şimdi kapatmam lazım Gurney. Para ödeyen müvekkil bekletilmez."

Gurney koltukta arkasına yaslanıp bakışlarını dünün ateşinden kalan, sönmüş kömürlere dikti. Bir taraftan da hikâyenin kendisi açısından önemli yanını düşünüyordu. Jimmy Peskin çaresiz mücevher kuryesiyle anlaşma yapmıştı. Tam olarak şöyle denebilirdi: *Senin için bir soygun gerçekleştireceğim ama sen de polise olup bitenlerle ilgili yalan ifade vereceksin.*

Sonunda kurye sahte bir ifade, adil olmayan bir cinayet suçlaması ve ölen bir otopark görevlisi pahasına oğlu için istediği paraya kavuşur.

İstediğin şeyi yapmayı kabul edersem, karşılığında sen de ne istersem yapacaksın.

Her şeyin altında bu basit teklif yatıyor olabilir mi diye düşünüyordu. Elbette tam olarak ne olduğu, ne tür sözler verildiği henüz belli değildi ama yapısal olarak doğru yanıtı bulmuş gibi hissediyordu.

Bu konu üzerinde düşündükçe olayın özünde bir tür anlaşma olduğundan daha fazla emin oluyordu. Altı kişiyi; Lenny ve Sonny Lerman, Ziko Slade, Bruno Lanka, Dominick Vesco ve Charlene Vesco'yu ölüme sürükleyen bir anlaşma. Yedinci kişinin Jack Hardwick olabileceğini düşüncesi aklından geçince tepeden tırnağa titredi.

Hardwick'i sonsuza dek kaybetme düşüncesi aklına kasvet dolu bir başka düşünceyi, Madeleine'dan ayrılığını getirdi.

Evden ayrılışını anlık bir öfkeden çok evliliklerindeki ölümcül kusurun kaçınılmaz sonucu olarak hissediyordu. Ama bu sadece bir histi. Zira bu konuda rasyonel düşünmek o an için mümkün değildi. Daha net bir bakış açısı kazanmak için zamanının olacağını içinden geçirdi. Tabii gerçekten net bir bakış açısı kazanmak istiyorsa.

O an daha çok kafası kesilmiş Lenny Lerman'ı veya Charlene Vesco'nun kanlı ölümünü ya da görünüş itibariyle çökmekte olan evliliğinden farklı herhangi başka bir şeyi düşünmek istiyordu.

67

Üst kattaki valizinden bir defter ve mutfaktan üçüncü kahvesini aldıktan sonra yemek masasına oturup yeni bir hipotezin ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek amacıyla kısmen gerçeklerden kısmen de tahminlerinden oluşan bir liste yapmaya koyuldu.

İzole olmuş hali bir yana, zekâsıyla harmanladığı şüphelerini ifade edebileceği başka bir alternatifin bulunmayışının neden olduğu mecburiyet yüzünden liste yapmanın sahte tatminine yeniden yönelmiş olması aslında hiç hoşuna gitmiyordu. Ama yapabileceği tek şey buydu. Cümleleri daha canlı kılabilmek için hepsini geniş zamanda yazmayı tercih etti.

Lenny Lerman'ın, oğluyla arasında paranın düzelteceğine inandığı sorunları vardır.

Ölümcül bir hastalığa yakalandığını öğrenir.

Bir tanıdığı ona Ziko Slade'in geçmişine ait karanlık bir sırrı söyler.

Kaybedecek bir şeyi olmadığından bunu eline geçmiş bir şantaj fırsatı olarak görür.

(Tıpkı Thorne'un hikâyesindeki kurye gibi) Kendine bir ortak bulur.

Bu ortağı ona yardım etmeyi kabul eder. Ama bir şartla.

Lenny, tıpkı o kurye gibi, üçüncü bir şahsa zarar verecek birtakım eylemlerde bulunmalıdır.

Şantaj planı işlerken bir şeyler ters gider ve Lenny öldürülür.

Lenny'nin başı ve parmakları kesilir.

Bruno Lanka uzuvları eksik cesedi polise bildirir.

Slade tutuklanır, yargılanır ve Lenny'nin günlüğünde yazılanlar doğrultusunda hüküm giyer.

Liste yanıttan çok yeni sorulara neden olmuştu.

Lenny'nin anlaşmak istediği ortağı Lerman'ın ailesindeki adını sanını kimsenin bilmediği o gangster olabilir miydi? Bu tehlikeli adam yardım karşılığı ne talep etmiş olabilirdi? Bu yardım Lenny'nin günlüğünde iddia ettiği, aslında hiçbir zaman gerçekleşmemiş tehdit telefonlarını da içeriyor muydu? Ama şantaj talepli görüşmeler olmadıysa ya da bir adım daha ilerisi, ortada hiçbir zaman bir şantaj planı olmamışsa Lenny neden bir ortağa ihtiyaç duymuştu?

O an günlükte yazılanların tamamen yanlış yönlendirme amacı taşıyabileceği düşüncesiyle sarsıldı. Bu, olayı yepyeni bir bakış açısıyla değerlendirmek demekti. Lerman'ın düşüncelerinin ve eylemlerinin dahası suç girişimlerinin samimi açıklamalarını içeren bu yazıların inandırıcılığı hiç sorgulanmamıştı. Sadece el yazılarının ona ait olup olmadığına bakılmıştı. Ama ya günlükte yazılanlar baştan aşağıya yalansa...

Gurney'nin düşünce akışını gözünün ucuyla gördüğü bir parıldama bozdu. Kalkıp evin yan tarafındaki, ormana dek uzanan açıklığa bakan yemek odasının penceresine yürüdü. Uzun bir süre olağandışı bir şey görüp duymadan dışarıyı izledi.

Tam masasına dönmeye niyetlenmişti ki bir kez daha gözünün ucuyla bir saniyelik bir parıltı gördü. Bu, el fenerli beklenmedik bir ziyaretçi olabilir miydi? Ya da beyin sarsıntısının görme sinirlerinde neden olduğu bir yanılsama mıydı? En az on dakika daha orada kalıp dışarıya baksa da başka bir ışık göremedi.

Bu tuhaf durum sinirlerini germiş, aklına bu kulübede yaşadığı ilk tuhaflığı, arabasına bırakılmış kesik başlı tavşanı, hatırlamasına neden olmuştu. Her iki olayı da Valdez burada değilken,

güya birtakım getir götür işiyle meşgulken yaşamıştı. Paranoyak spekülasyonların ilk kıvılcımlarını hissedebiliyordu. Bu sebeple ayaklarını yere daha sağlam basabileceği bir yol bulmak zorundaydı.

Her ne kadar Emma Martin'in Valdez hakkında olumlu sözler sarf edeceğini hayal edebiliyorsa da onu yine de aramaya karar verdi. Bu kararı da aklına bir kez daha hayal gücünün işleyişine karşı gösterdiği saldırganca tepkileriyle Hardwick'i getirdi.

"Merhaba David. Ben de aramanı bekliyordum."

"Nasıl yani?"

"Marcus Thorne az önce bana konuşmanızı anlattı. Senin bir şeyler üzerinde çalıştığın izlenimini edinmiş. Dolayısıyla da beni arayacağını düşündüm."

"Sana kuryenin hikâyesini anlattı mı?"

"Anlattı. Ama bunun bizim olayla ne ilgisi olduğuna dair en ufak bir fikri yok. Tabii benim de."

"Hikâyenin olup bitenlerle birebir örtüştüğünü söylemiyorum elbette. Ama..." Gurney, Lerman'ın Slade aleyhindeki komployu gerçekleştirebilmek için birinden yardım istemiş olabileceğine ve bu kişinin de tıpkı Jimmy Peskin'in kuryeye yardımı, suçu ticari rakibinin üzerine atması karşılığında kabul edişi gibi, Lerman'dan bir talepte bulunmuş olabileceğine dair teorisini anlattı.

"Yani bu şahıs Lenny'yi sırf suçu Ziko'nun üzerine yıkmak için mi öldürdü diyorsun?"

"Bunun olup bitenlere açıklama getirebilecek bir senaryo olduğunu söylüyorum."

"Bu kişinin Ziko'nun rakibi olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Muhtemelen"

"Ne tür bir işteki rakibi?"

"Ben de bunu düşünüyorum. Ama yanıttan memnun olmayabilirsin."

"Benim mutluluğum hakkında endişelenme."

"Aklıma tek bir iş geliyor. Büyük paraların döndüğü bir iş, insanları cinayet işlemeye yönlendirecek kadar cezbedici bir iş. Slade'in de geçmişte yaptığı bir iş."

Emma'nın yumuşak ses tonu sertleşti. "Ziko'nun geçmişinde uyuşturucu işi vardı. Ama o defteri çoktan kapatmıştı."

"Bu konuda yanılıyor olman mümkün değil mi?"

"İkimizden birinin uyuyor olması ve gerçekte bu konuşmanın hiç yapılmamış olması da mümkün o zaman. Pek çok şey mümkündür ama hepsini ciddiye alıp üzerinde düşünmek çok saçmadır."

"Tamam, uyuşturucu konusunu bir kenara bırakalım. Biraz daha farklı açıdan bakalım. Eğer Lerman cinayeti, suçu Slade'in üzerine atma maksadıyla işlendiyse ki bana öyle olma ihtimali olmama ihtimalinde çok daha yüksek görünüyor, tüm bu planlamaların ve sarf edilen çabaların arkasında çok büyük bir şeyin olması şart. 'Çok büyük şey' dediğimizde de genelde akla para, güç, intikam veya üçü birden gelir."

"Anlıyorum ama bu farazi azmettiricinin amacı Ziko'yu hapse attırmaksa neden onu öldürtsün?"

"İlk tahminim mahkûmiyet kararının bozularak serbest kalması tehlikesini ortadan kaldırmak için öldürüldüğü yönündeydi. Ama sonra onu hapse attırarak amaçlanan hedefe ulaşılamadığı ve sözde intiharının da B planı olarak tasarlanmış olabileceğini düşündüm."

Bu yorum kısa süreli bir sessizliğe neden oldu.

Gurney konuşmanın yönünü değiştirdi. "Ian hakkında da düşündüm biraz. Ziko'yla yakınlığı göz önüne alındığında o da tehlikede olabilir."

"O da bunun farkında."

"Ama endişeli gibi görünmüyor."

"Endişeli değil çünkü"

"Onun bu derece rahat olmasını hiç... şüpheli bulmuyor musun?"

"Hayır."

"Hiçbir çekince hissetmeden sonsuz güveniyor musun ona?"

"Görünüşe göre sen güvenmiyorsun."

"Deneyimlerim bana parayı takip et der. Ian'a, Slade'den beklenmedik bir şekilde milyonlarca dolarlık bir servet kalmış olması önemli bir sebep olarak görünebilir." Aynı sebebin Emma için de geçerli olduğundansa bahsetmedi.

Emma söylediklerini küçümsediğini ortaya koyan küçük bir kahkaha attı. "Ian'ı gerçekten yüksek güvenlikli bir cezaevine ulaşıp birini öldürtebilecek derecede kudretli bir suç lideri olarak mı görüyorsun?"

"Büyük miktardaki paranın etkisi de büyük olur. Ian'ın parasından bahsetmişken mirasıyla ne yapmayı planladığına dair bir fikrin var mı?"

"Bağışlamayı düşünüyor."

"Çok cömertçe."

"İhtiyacından fazla paraya sahip olmaktan korkuyor. Serveti bir tür zehir olarak görüyor."

"Ona inanıyor musun?"

"Evet."

"Eski bir uyuşturucu bağımlısına ne kadar çok güveniyorsun."

"O, eskiden olduğundan çok farklı biri."

"Sen de biliyorsun tüm dönüşümler göründüğü gibi değildir."

Emma güldü. "Elbette değildir. Çoğu saçmadır da. Sırf gösteriş yapmak amacıyla dürüstlük sergilerler. Bilirim. Egolarını da ellerinde Kutsal Kitap sallayarak gizlemeye çalışırlar. Gerçekte en derin dönüşümler sessiz olanlardır. Daha önce görünmeyen bir şey göründüğünde, bu değişim derinlerdeki bir kişisel gerçek olarak meydana gelir. Sonuç da yepyeni bir nezaketle ve yaşamın değerli olduğu duygusuyla birlikte çalışmanın, çabalamanın, hizmet etmenin öneminin algılanması biçiminde tezahür eder. Bu değişiklik duyurulmaz. Sadece dinlenir."

"Tüm bunları Ian'da görüyor musun?"

"Evet."

Sesindeki kendinden emin ton daha fazla soru sormayı anlamsız hale getirmişti.

Teşekkür ederek telefonu kapattı.

Ne öğrendiğinden emin değildi. Belki yalnızca Emma Martin'in, Ian Valdez'in azizlik mertebesinde biri olduğuna kendisinden çok daha fazla emin olduğunu öğrenmişti, hepsi bu.

68

Yemek masasında oturmuş emma'yla yaptığı telefon görüşmesini düşünürken içini bir endişe dalgası kaplamaya başladı. Işık parlamasını gördüğü ya da gördüğünü sandığı ormanlık alanı görebileceği pencereye gitti. Birkaç dakika bekledi, tuhaf bir şey görmediyse de endişesi artmayı sürdürüyordu.

Üst kattaki yatak odasından Glock tabancasını alıp kılıfından çıkardı. Yedek şarjörü taktı, ardından cebine yerleştirdi. Bilinmeyen bir düşman karşısında oldukça şüpheli bir güvenlik tedbiri gibi duruyorsa da hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

Alt kat, pencerelerinde panjur ya da perde olmaması nedeniyle dışarıdan görülmeye çok elverişliydi, bu da huzursuz hissetmesine neden oldu. Buna bir çözüm bulabilmek için dolaplara baktı, bulduğu masa örtülerini mutfaktaki alet çekmecesinden aldığı bir bantla ön pencerelere, oturma odasının camlarına tutturdu.

Masa örtüleriyle kapatılmış camlara bakarken aklına battaniyeyle yemek masasının altına girip orada yarı karanlıkta evden çok uzakta, bir mağarada, bir çadırda ya da bir gemide olduğunu ve aklına gelen her türlü maceraya atılmaya hazır bir şekilde özgürce dolaştığını hayal ettiği çocukluk günleri geldi. Masanın, battaniyenin altı, bir kaleye ya da bir gemiye dönüşür, orada korkudan veya tartışan ebeveynlerden uzakta özgürlük ve gelecek umudu olurdu.

Bacadan gelen rüzgârın ıslığı onu yeniden içinde olduğu ana geri getirdi. Ve ana geri dönmek durumunun belirsizliğini, yalnızlık duygusunu ve yaşam desteğine bağlı Hardwick'le ilgili endişelerini kapsayan farkındalık hissini yeniledi.

Telefonunu alıp hastaneyi aradı.

Değişiklik yok. Durumu kritik. Yaşamsal veriler sabit. Hemşirenin sesi kabaydı ve şüphe doluydu. Hasta iki kişinin vurularak öldürülmesinden sorumlu olduğuna göre bu gayet anlaşılabilir bir durumdu.

Gurney odadan odaya dolaşıp, üst kata çıkıp alt kata inerek bütün pencere ve kapıların kilitlerini kontrol etti. Şöminenin ateşini yakıp biraz rahatlamaya çalıştı. Mutfağa gitti, bir demlik kahve hazırladı. Ian'ın ne zaman döneceğini merak ediyordu. Daha da önemlisi Emma'nın bu esrarengiz adama ilişkin olumlu fikirlerine ne kadar güvenmesi gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

Düşüncelerini çalan telefonu böldü. Ekranda A. Lerman ismi vardı.

"Merhaba, Adrienne, ben de şimdi..."

Titreyen sesiyle sözünü kesti. "Babamın mezarını açtılar! Yeni bir otopsi için! Bunu benim iznim olmadan nasıl yaparlar? Üstelik bunu bana otopsiyi yaptıktan sonra bildirdiler! Neler oluyor?"

"Mezarını açtılar, dedin. Kim bunlar?"

"Slade'in duruşmasındaki patolog. Ofisinden biri beni aradı. Sanki bu konuda hayır yanıtı verme hakkım yokmuş, sanki o benim babam değilmiş gibi sadece nezaketen aradığını söyledi. Hepsinden önemlisi de beni aradığında zaten işlemi yapıp bitirmişlerdi bile! Mezarlığa adamlarını gönderip mezarını açtırmışlar ve patolog da otopsi yapmış. Beni arayan kadın bunları hoş bir sesle anlattı belki ama söyledikleri benim hiç hoşuma gitmedi. Bu konuyla ilgili bir şey biliyor musunuz?"

"Suç vakalarında eyalet adli tabibinin başka kimseden izin almaksızın mezarın açılması, otopsi yapılması ya da yapılmış

bir otopsinin tekrarlanması talebinde bulunma hakkı vardır. Bu uygulama yeni kanıtlar ele geçtiğinde ya da otopsiyle elde edilecek kanıtlarla davanın gidişatının değişebileceğine dair güçlü bir kanaat oluştuğunda yapılır."

"Bu, babamın ölümüyle ilgili yeni kanıtlar buldukları anlamına mı geliyor?"

"Buna şaşırmam. Hatırlarsan sana babanın hayatının son haftalarında ziyaret ettiği yerlerle ilgili konum verileri üzerinde çalıştığımı söylemiştim. Şimdi daha net söyleyebilirim ki bu ziyaretlerinin çoğunu sağlık kuruluşlarına yapmış olması mümkün. Aslında bu bilgiyi Dr. Loeffler'la da ben paylaştım ama bunu ikimize de bildirmeden uygulamaya geçmiş olmasına çok şaşırdım açıkçası. Loeffler'ın ofisinden seni arayan kişi otopsi sonuçlarına dair herhangi bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Hiçbir şey. Sorduğumda da bulguların doğrudan bölge savcılığına iletileceğini, öğrenmek istediklerimi onlara sormam gerektiğini söyledi. Ama onların da bana bir şey söyleyeceklerini hiç sanmıyorum!"

"Bu insanlarla uğraşmak bazen sinir bozucu olabiliyor. Ama ben öğrenmek için elimden geleni yapıp seni arayacağım, Adrienne."

Gurney, Loeffler'ın otopsi sonuçlarıyla ilgili mahrem bilgileri kendisiyle paylaşmayı kabul etmesi için tek bir sebep bile göremiyordu. Bu sebeple de bir çeşit hile yapmak gerekecekti.

Numarasını gizleyerek Loeffler'ın ofisini aradı.

Telefonu bir hayli resmi bir tonla konuşan bir kadın açtı. "Adli tabibin ofisi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gurney önemli bir görevi olan biri edasıyla söze girdi. "Ben *North Country Star* gazetesinden Jim Holland. Bir haberi basmak üzereyiz bu yüzden de ekleyeceğimiz önemli verilerle ilgili Dr. Loeffler'ın yorumlarını almak arzusundayım."

Kadın duraksadı. "İsminiz neydi?"

"Jim Holland. Hollanda der gibi. Yardımcı editörüm. Daha önce de ofisinizle ilişkimiz oldu."

"Biraz bekleteceğim."

Bir dakika kadar sonra bir klik sesi işitildi. Görüşme diğer hatta aktarılmıştı. Telefon bir kez daha çaldı ve açıldı.

"Ben Dr. Loeffler. Konu nedir?"

"Ben *North Country Star*'dan Jim Holland. Cinayet kurbanı Lenny Lerman hakkında bazı bilgilere ulaştık. Kaynağımız onun ilerlemiş düzeyde beyin kanseri hastası olduğu bilgisini verdi. Bu konuda bize temel tıbbi ayrıntıları verebilir misiniz?"

"Otopsi sonuçları yakın zamanda kamuoyuyla paylaşılacaktır."

"Bunun için çok teşekkür ederim, Doktor. Ama bu arada belki zaten bildiğimiz bu konudaki bazı ayrıntıları onaylayarak yardımcı olabilirsiniz."

Loeffler bir şey söylemeyince Gurney bunu devam etmesini beklediği biçiminde algıladı. "Kaynağımız bize Bay Lerman'ın kanserinin son ve ölümcül evrede olduğunu söyledi. Biz haberimizde bunu bu şekilde yazarsak bir sorunla karşılaşır mıyız?"

"Sanmıyorum."

"Sadece utanç verici bir tıbbi hata yapmadığımıza emin olmak istiyoruz. Kaynağımız hastalığı saldırgan bir menenjioma tümörü olarak tanımladı. Bu şekilde yazabiliriz, değil mi?"

"Eğer tam doğruluk sizin için çok önemliyse hayır."

"*North Country Star* için doğruluk ve tutarlılık çok önemli ilkelerdir Doktor. Benim için de. Bu yüzden de sizin doğru yolda ilerlememize yardımcı olacağınızı umuyoruz."

Loeffler yorucu bir öğrenci karşısındaki bezgin bir profesör edasıyla iç çekti.

"Ameliyat edilemez seviyede glioblastoma," dedi ve görüşmeyi bitirdi.

Loeffler'ın teşhisi Gurney'yi şaşırtmamıştı. Dahası tahmininin onaylanmış olması hipotezine olan inancını artırmıştı.

Lerman'ın başının kesilmesi kanserin konumuyla ilişkilendirilebilirdi. Katil, Lerman'ın ölümcül durumunu biliyor ve bunu

polisten gizlemek mi istiyordu? Eğer öyleyse, neden? Ve bu gizleme amacında parmakların kesilmesi nasıl bir rol oynamış olabilirdi?

Gurney son soruyu bir kenara bırakmaya niyetlenmişti ki aklında bir olasılık belirdi. Parmakların kesilmesi aslında cesedin kimliğinin tespitini geciktirme amacıyla yapılmışsa da başka bir izlenim yaratmak için de kullanılmış olabilirdi. Bu izlenim sayesinde gerçekten de Rexton Emniyeti ve Cam Stryker parmakların eksikliğini kafanın kesilmesi olayıyla ilişkilendirebilecek diğer seçenekleri gözardı etmişlerdi.

Gurney ayaklarının yere daha sağlam basmaya başladığını hissediyordu. Bu his bir yüzleşmeyi gerektiren hayli tehlikeli bir ilerleme isteğini kamçılamıştı.

Bir suçun doğası hakkında teori geliştirmek gerekli bir süreçti ama önünde sonunda bu süreç baş şüphelinin kimliğinin tespitini şart koşan bir noktaya erişirdi. Ve bazı soruşturmalarda bu şahsın kimliğinin tespit edilebilmesinin yegâne yolu onu eyleme geçmeye dolayısıyla da hata yapmaya zorlamaktı.

Bu baskıyı, yakalanması zor hedefi üzerinde nasıl sağlayacağını düşünürken özellikle de *Farklı Görüşler* programıyla RAM-TV'nin bu konuda en iyi fırsatı sağlayabileceğini fark etti. Kışkırtıcı imalar üzerine kurulu yayıncılık anlayışları aklındaki durumun oluşması için doğru koşulları sağlayabilirdi. Üstelik varsayımlarını nihai gerçeklermiş gibi sunmasına itiraz etmeyeceklerinden de adı gibi emindi.

Sam Smollett'ın cep numarasını bulup aradı.

Kadın sesini duyduğuna çok şaşırmış gibiydi ama kesinlikle çok ilgilenmişti.

Ona nasıl bir görüşme yapmak istediğini açıkça anlatıp katili saklandığı yerden çıkarma potansiyeli içeren, bir dizi sansasyonel bilgiyi RAM izleyicileriyle paylaşma niyetinde olduğunu, böyle bir şeyin gerçekleşmesinin RAM-TV'nin de başarısı olarak görüleceğini söyledi.

"Bu harika David! Cam Stryker'la son yaptığımız görüşmeye tam bir cevap olacak. Ona göre aranan bir adamsın." Smollett cümlesindeki adam kelimesini heyecan verici bir üründen bahsediyormuş gibi söylemişti. "Röportajı açıklanmayan bir yerden yaptığını söyleyeceğiz. Güzel ve esrarengiz bir hava yaratırız. Bölge savcısı sert dedektife karşı. Bayıldım."

"Benim için de mahsuru yok, Sam."

"Tamam! Hadi başlayalım."

"Hemen mi?"

"Elbette! Zoom linki atarım sana. Soruları sana ben sorarım senin söylediklerini kaydederiz. Sonra bu gece Tarla'yla Jordan aynı soruları sorar biz de senin yanıtlarını canlı yayın gibi görünecek şekilde yayınlarız."

"Bu yasal mı?"

"Yasal derken?" Bunu sanki çok uzun zaman önce unutulmuş bir dile ait bir sözcükmüş gibi telaffuz etmişti. "Bunu avukatlar düşünsün. Şimdi önemli olan şu; siyah gömlek, siyah süveter veya bu tarz bir giysin var mı?"

"Siyah tişörtüm olabilir. Neden?"

"Siyah sert ve ciddi bir görünüm sağlar. İzleyici buna bayılır. Boynunda ya da kolunda dövmen var mı?"

"Yok."

"Tüh. Bana e-postanı söyle sana Zoom linki göndereyim. Sonra da tişörtünü giy."

Beş dakika sonra üzerine siyah tişörtünü giymiş olarak yemek masasına geçmişti. Dizüstü bilgisayarının ekranındaki, kısa kumral saçlı ve keskin yüz hatlı kadına bakıyordu. Kadının yüzündeki gülümseme dostane olmaktan çok aç bir beklentinin dışavurumu gibiydi.

"Harika görünüyorsun David. Hazır mısın?"

"Evet."

"Güzel, hep bu sert tonla konuş. O zaman harika olur."

Duraksadı ardından dramatik bir haber sunucusu tavrıyla söze girdi. "İyi akşamlar! Bu akşam *Farklı Görüşler* programımızı büyük bir sürprizle açıyoruz. Emekli NYPD dedektifi Dave Gurney konuğumuz. Gurney sadece, Slade cinayeti davasının resmi yorumuna değil son programımıza katıldığında kendisini 'aranan' şahıs olarak ilan eden Bölge Savcısına da savaş açmış durumda. O halde hemen konuya girelim! Dedektif Gurney, *Farklı Görüşler*'e hoş geldiniz."

"Teşekkürler."

"Bölge Savcısının Lenny Lerman cinayet soruşturmasını yürütme tarzına hiç güvenmediğinizi çok net olarak açıklayıp kendi soruşturmanızı yaptığınızı söylemiştiniz. Neler buldunuz?"

"Şimdiye dek dört önemli nokta tespit ettim. Birincisi, Lerman'ın ameliyat edilemeyen türden bir beyin kanseri hastası olduğunu ve bir aydan az ömrü kaldığını öğrendim. Bu da davada çok farklı yorumlara yol açacak bir durum. İkincisi, günlüğünde yazılanlarla ilgili. Bölge Savcısı tarafından gerçekliği sorgulanmayan bu yazıların yanıltma amaçlı olması mümkün. Üçüncüsü, ona en yakın insanlar öldürüldüğü konusunda ısrarcı olsalar da Bölge Savcısı, Ziko Slade'in cezaevindeki ölümünü intihar olarak kabul etmekte çok kararlı görünüyor. Dördüncü nokta, Lerman soruşturmasını yürüten ilk ekibin işi yüzüne gözüne bulaştırdığı çok açık. Lerman'ın neden başının kesilmiş olabileceğini hiç araştırmadılar. Güvenilmez günlük yazılarını, Slade'in cinayet işlemesi için bir motivasyon kaynağı olarak kabul ettiler ve soruşturmalarıyla çelişen verileri ya görmezden geldiler ya da benim soruşturmamı engellemek için sürekli girişimlerde bulundular."

"Ama bunlar çok sert sözler. Kolluk kuvvetlerini doğrudan suçluyorsunuz! Bu durumda sormak zorundayım. Eğer bu teori sizin dediğiniz kadar zayıfsa neden hâlâ aynı noktadalar?"

"Beceriksizlik. Hırs. Çaresizlik."

"Çaresizlik mi?"

"Hatalarının ortaya çıkacağına dair hissettikleri çaresiz korku. Hatalar terfi merdivenlerindeki basamaklara zarar verir."

"Pekâlâ, Dedektif Gurney. Son bir soru. Tüm bunların arkasındaki suç dehasının kimliğini tespit etmeye ne kadar yakınsınız?"

"Çok yakınım. Ama 'suç dehası' doğru bir tanımlama değil."

"Daha iyi bir tanımı siz söyleyin."

"Yakayı ele vermek üzere olan, acınası, psikopat bir katil."

Gurney söylediklerinin yalnızca katili, kimliğini ortaya çıkaracak bir tepki vermeye kışkırtmak amacıyla tasarlanmış taktik amaçlı bir saldırı olduğunu söyleyerek kendini rahatlatmaya çalışsa da buna bir türlü tam olarak inanamıyordu. Vücudu çok fazla adrenalin pompalamıştı, sahip olduğu gücü fazla abartmıştı.

Yine de bu savunulabilir bir yaklaşımdı. Diğer soruşturmalardaki benzer yaklaşımlar sonuç vermişti. Şu anki hisleri de muhtemelen yaptığı bu saldırgan girişimin artçı şoklarıydı. Bu konuda düşünmeyi bırakmaya karar verdi.

Mutfağa gidip kendine kahve hazırladı. Normallik duygusuna yeniden kavuşabilmek umuduyla kahvesini yemek masasına getirip pencereyi örten masa örtüsünü indirdi. Öğle güneşi gökyüzünde odaya yeterince ışık verecek kadar yükselmiş, içerinin aydınlatılma ihtiyacını ortadan kaldırdığı gibi kapana kısılmışlık hissini de bir nebze azaltmıştı.

Kahvesinden daha ilk yudumu almamıştı ki açıklığın ilerisindeki ağaçlık alanda bir hareket görmesiyle birlikte normallik duygusu silindi. Kupasını masaya bırakıp gözlerini katranağaçlarına dikerek hareketsiz oturdu. Tekrar, küçük bir hareket gördü. Etrafındaki gölgelerden daha koyu bir gölge beliriyor sonra ortadan kayboluyordu.

Sandalyesini geri çekip ayağa kalktı. Ön odaya gidip montunu giydi ama eldivenlerine gerek duymadı. Tabancayı eldivensiz

daha rahat kullanabiliyordu. Mutfağın arkasından kilere, oradan da arka kapıya uzanan kısa bir hol olduğunu görmüştü. Orası çok net hedef olabilecekmiş gibi görünen ön kapıya nazaran daha güvenli bir çıkış gibiydi. Çıkıp hızlı adımlarla aletlerin konulduğu barakanın arkasından geçerek ormana yöneldi. Oradan da muhtemel davetsiz misafirin yerini tespit ettiği yere doğru hareketlendi.

Orman soğuk ve sessizdi. Yaprak dökmeyen ağaç açıklığı aydınlatan güneş ışığına mâni oluyor, loş ortamda buzlu zeminde yürümek bir hayli çaba gerektiriyordu. Her metrede duraksayıp olası seslere kulak kesiliyordu. Bu şekilde ilerlerken giderek Lenny Lerman'ın öldürüldüğü yere yaklaştığını fark etti.

Kısa süre sonra da Lerman'ın geçici mezarının hemen yanında olduğunu hatırladığı dev çam ağacını gördü.

Glock'u elinde her an ateş etmeye hazır tutarak yavaşça ilerlemeyi sürdürdü.

Mezar alanına yaklaştıkça buzlu zeminde tuhaf çatlaklar görmeye başladı.

Biraz daha yaklaşıp baktığı şeyin ne olduğunu anladığı anda ise tüyleri diken diken oldu.

Yerde on parmak, donmuş pençeler gibi uzanıyordu.

69

Kulübeye dönen Gurney tabancası, telefonu ve dizüstü bilgisayarıyla yatak odasına çekildi. Normal koşullarda Rexton Emniyetini ya da civardaki en yakın polis karakolunu arar, bulduğu şeyi rapor eder, gelenlere bulduklarını gösterirdi. Ama durum normal olarak tanımlanmaktan çok uzaktı. Konumunu emniyet kuvvetlerine bildirmek demek Cam Stryker'ın talebi doğrultusunda derhal gözaltına alınması demekti. Polis müdahalesi ihtimalini masadan kaldırdığında bir sonraki seçeneği her zaman

Jack Hardwick'i aramak olurdu. Ama şimdi bunun düşüncesi bile suçluluk ve korkuya boğulmasına neden oluyordu.

Sam Smollett'ın bu sabah kaydettiği röportajı düşündü. Bir ara onu tekrar arayıp tüyler ürpertici bulgusunu onunla paylaşmayı aklından geçirdiyse de şimdilik bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Röportajı düşünmek aklına Madeleine'i arama niyetini getirdi. Katile sözlü saldırıda bulunduğu, bunun da risk seviyesini artırdığı konusunda onu uyarmalıydı.

Telefonu açmayacağından korkmuştu ama öyle olmadı.

"Benim," dedi garip geldiğini kendisinin da fark ettiği abartılı bir sevecenlikle. "Sana bir konuda bilgi vermek istiyorum. Daha doğrusu seni uyarmak istiyorum." Duraksadı.

Madeleine sessiz kaldı.

"Orada mısın?"

"Evet."

"Bu olayı sadece tek bir şekilde sonlandırabileceğimi fark ettiğim bir noktaya geldim. Yani düşmanı kendi konfor alanını terk etmeye zorlamamın şart olduğunu anladım."

"Düşmanın kimliğini tespit ettin mi?"

"Henüz değil. Kim olduğunun bilinmemesi katilin konfor alanının bir kısmını oluşturuyor. Kuklalarının iplerini gölgeler arasından çekerken kendini her şeyi kontrol edebilecek kudrette görüyor. Ben de onun bu konfor alanına onu öfkelendirip hataya zorlamak için bir el bombası atmaya karar verdim."

"Bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü RAM'e bu gece yayınlanacak bir röportaj verdim. El bombası dediğim de bu röportaj. Ve tepki de sert olabilir. Tepkinin hedefinin ben olacağımı düşünüyorum ama her ihtimale karşı senin polis koruması talep etmen iyi bir fikir olabilir."

Madeleine hiçbir şey söylemedi.

Gurney ekledi. "İnindeki ayıyı sivri uçlu bir sopayla dürtmek en sevdiğim araştırma türü değil elbette ama ayıyı görebilmek için bazen tek çare bu olabiliyor."

"Yani düşünebildiğin tek yol, tabii senin düşünme kabiliyetin herkesinkinden çok ama çok yüksek olduğu için, bulunabilecek en iyi yol demek oluyor. Hedeflediğin şeyin mantığını ya da takıntılarından dolayı başka insanları hedef haline getirmeye hakkın olup olmadığını asla sorgulamıyorsun."

Kendini savunma dürtüsünü bastırabilmek için dudağını ısırdı. "Tartışmak için aramadım. Sadece seni muhtemel tehlikeli durumdan haberdar etmek istedim. Bir de geçici korunma sağlamaları için emniyete talepte bulunmanı tavsiye etmek için."

"Çok düşüncelisin." Sert ses tonu sarf ettiği kelimeleri anlamsızlaştırmıştı.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Madeleine telefonu kapattı.

Bir zamanlar yakın ilişkide olduğu bu kadının tepkilerine hiç olmadığı kadar şaşırmış halde yatak odasının ortasında kalakalmıştı. Bu ilişkiyi gerçekten onunla mı yoksa onun hakkında kendi kafasında oluşturduğu düşüncelerde mi yaşamıştı? Peki, bu düşüncelerin kaynağı neydi? Bunların temeli Madeleine'in içinde gerçekte var olan bambaşka şeyler miydi? Yoksa suni bir şekilde onu olmasını istediği biri gibi mi hayal etmişti? Çocukluğunda hayali bir arkadaşla hayali bir teknede oturmak gibi onu da hayalleriyle mi biçimlendirmişti?

Düşünceleri yaklaşan bir aracın sesiyle bölündü. Hızla holden geçip pencerelerinden yolun tamamının göründüğü, Slade'in eski yatak odasına geçti ve Valdez'in beyaz kamyonetinin kulübeye yaklaştığını gördü. Bir dakika kadar sonra ön kapının açıldığını ve kapandığını duydu. Ayak seslerinden ön kapıdan mutfağa doğru geçtiği anlaşılıyordu. Aşağı inince Valdez'i süpermarket poşetini boşaltırken buldu.

"Çok geç kaldım, özür dilerim. Yapmam gereken birçok şeyin dışında bir de bir avukatla randevum vardı. Ne ilginç bir meslek. Çok fazla yanlış insan olduğu için her şeyi yazıyorlar. Çok fazla saptırma, yağmacılık ve yalan var. Avukatlar, polisler

de ne yapsın tüm kapıları kilitlemeye çalışıyorlar. Bunu yapmak zorundalar."

Gurney başını belli belirsiz sallayıp konuşmak için Valdez'in aldıklarını yerleştirmesini bekledi. "Kısa bir süre önce garip bir şey oldu."

Sonra ormanda gördüğü hareketten başlayıp dev ağacın altındaki keşfine dek tüm olayı anlattı.

"Bunu bildirdiniz mi?"

"Henüz değil. Emniyet güçleriyle ilişkilerim şu ara... biraz karışık."

"Ne gördüğünüzden emin misiniz?"

"Evet."

"Çok yakın mıydınız? Net olarak görebildiniz mi? Başka bir şey olma ihtimali yok mu?"

"Yok."

"Böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Göründüğü kadarıyla Lerman'ın parmaklarını kesen kişi onları saklamış."

"Bunu yapmak için mi saklamış? Yere gömmek için? Neden?"

"Belki beni ürkütecek başka bir uyarı olarak."

"Bunun hedefinin ben değil de siz olduğunuza emin misiniz?"

"Oldukça eminim."

"Ama dışarıdaki hareketi görmeseydiniz ne olup bitiğini anlamak için dışarı çıkmayacaktınız. O zaman ne olacaktı?"

"Dikkatimi çekmek için daha fazlaca çaba sarf edileceğini tahmin ediyorum."

"Hımm. Yani parmakları saklayan bu şahıs sizin burada olduğunuzu biliyordu."

"Öyle görünüyor."

"Belki de hâlâ ormandadır?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bunu kendi gözlerimle görmeliyim."

"Nasıl istersen."

Elinde Glock'la yine arka kapıyı kullanarak dışarı çıkan Gurney öne geçip kulübeden ormana doğru yürümeye koyuldu. Kaygan zeminde adımlarına dikkat ederek ve sessizce yürürken her yöne bakmayı da ihmal etmeyerek sonunda bölgenin işareti haline dönüşen büyük ağaca ulaştılar. Oradan da Lerman'ın kafasının kesildiği yerin olduğu tarafa döndüler.

Yaklaştıkça Gurney'nin aklı karışmaya başladı. Mezar alanında tuhaf hiçbir şey yoktu. Yerde çıkıntı da donmuş topraktan çıkan bir şey de pençeyi andıran parmaklar da. Hiçbir şey yoktu.

Gözlerine inanamayarak buzla kaplı zemine baktı. Bir adım daha yaklaştı. Glock'u sağ eliyle tutup sol eliyle telefonunun flaşını açtı ve gölgeli zemini inceledi. Hiçbir şey. Hatta her yanı kaplayan buz tabakasının bozulduğunu gösteren en ufak bir iz bile yoktu.

Duruma anlam vermeye çalışırken parmakların oraya gömülmek yerine teker teker yukarıdan yerleştirilmiş olmaları gerektiğini tahmin etti. Bu şekilde iz bırakmadan geri alınmaları da kolaylaşmış olurdu. Tüm bunlar bir tarafa bunun asıl manası birinin onu izlediğiydi. Önce parmakları gördüğünden emin olmuş sonra da onları tekrar geri almıştı. En azından rasyonel zihni ona böyle söylüyordu. Ama içindeki başka bir sesin ona söyledikleriyse çok farklıydı.

Belki de böyle bir şey hiç olmamıştı. Belki de beyin sarsıntısının üzerinden çok geçmeden yaşadığı aşırı stres ve uykusuzluk yeni semptomlara neden olmuştu.

Bu inanmak istemediği bir açıklamaydı. Onu bu hayatta, halüsinasyon görme ihtimalinden daha çok korkutabilecek çok az şey vardı. Stres altındaki görgü tanıklarının hatalı ifadelerine, gerçekte hiç olmamış şeyleri en ince ayrıntılarına varıncaya dek anlatmalarına çok rastlanırdı. Stresle şiddetli bir beyin sarsıntısının etkileri birleştiğinde kişinin algılarında ne büyük bozulmalar olduğunu ancak Tanrı bilebilirdi.

Valdez zemine baktı ama herhangi bir tepki vermedi. Aslında bu garip koşullar altında hiçbir tepki vermemiş olması yeterince şey ifade ediyordu.

Gurney parmakları gördüğüne emin olduğu yeri gösterdi.

"Tam buradaydılar."

Kendi sesi kulağına rahatsız edici derecede kırılgan gelmişti.

70

Gurney günün geri kalanını olanları destekleyecek kanıt aramakla geçirdi. Katranağacını merkez, etrafını olay yeri olarak kabul etti ve giderek genişlettiği bir daire çizip sarmal inceleme sistemi uyguladı. Sonra aynı şeyi daireyi daha ileri, ormanın girişine kadar uzanacak şekilde genişletti.

Karanlık çöktüğünde tüm çabalarının karşılığını, sadece açıkta kalmış bir ağaç köküne takılarak burktuğu ayak bileği ve çam iğnelerinin dağıldığını tespit edince çektiği birkaç bölgenin fotoğrafları olarak alabilmişti. Bu fotoğrafların da hiçbir anlamı olmadığını kısa süre sonra kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Telefonundaki bu fotoğrafları sildi.

O gece yemekte Valdez bir yere daha gitmesi gerektiğini söylemek dışında kayıtsız sessizliğini sürdürdü. Bu kez Emma'nın rehabilitasyon merkezine gidecek ve ertesi güne kadar dönmeyecekti.

"Biri geliyor. Ben de yeni gelenlerin kendilerini rahat hissetmeleri için elimden geleni yapıyorum. Yaptığım işin bir kısmı bu."

"Çalışmaların karşılığında para alıyor musun?"

Bu soru nadir gülümsemelerinden birine yol açtı. "Çalışmalarımın karşılığı bana hissettiğim huzur olarak ödeniyor."

Masayı toplayıp tabakları mutfak lavabosuna koyduktan sonra Gurney'ye yalnız kalmasında bir sakınca olup olmadığını sordu. Aldığı hayır yanıtıyla da kamyonetine binip gitti.

Gurney masada kaldı. Bir yandan bitkindi diğer taraftansa kaygılarının tetiklediği içsel enerjiyi hissediyordu. Sonunda kalkıp kapıları, pencereleri, üst katı ve alt katı kontrol etti. Sonra masaya dönüp dizüstü bilgisayarını açtı.

Bundan sonraki saatini stresin ve yaralanmaların tetiklediği halüsinasyonlarla ilgili araştırma yapmaya ayırdı. Çok şey öğrenmişti ama öğrendiklerinin hiçbiri sakinleşmesini sağlamamıştı. Aslında ne kadar çok şey öğrenirse kendini o kadar akıntıya kapılmış gibi hissediyordu. İnsan etten ve kandan yapılmış bir düşmanın yerini bulabilir, onunla yüzleşebilir hatta onu yenebilir. Fiziksel saldırılara karşı koyabilir. Fiziksel kanıtlar toplanıp analiz edilebilir. Ama saldırılar ve kanıtlar yalnızca kişinin kendi zihnindeyse o zaman ne olur?

Bilgisayarını kapatıp yatak odasına götürdü. Pencerelerdeki panjurları ışığı yakmadan önce indirdi.

Yatağı görünce ne kadar bitkin hissettiğini hatırladı. Günün sıkıntılarını en azından bir süreliğine bir kenara bırakabilmek umuduyla kendini yumuşak yorganın üzerine bıraktı. Ama aklı hâlâ olasılıklarla çalkalanıyordu. Diyelim ki kaybolan parmaklar sahiden de oradaydı. Kendine olan güvenini yıkmak maksadıyla mı oraya konulmuşlardı? Paranoya tetikleyici olarak? Ya da bu, dikkat dağıtma amaçlı bir darbe, nakavt yumruğu hazırlığı türünden bir girişim miydi? Bu soruların yanıtı yoktu. Hepsi giderek birbirinden daha kopuk hale geldi ve huzursuz bir uykuya, sıkıntılı rüyalara yol açtı.

Bunlardan ilki birkaç gece önce gördüğü Blackmore Dağı'ndaki rüyasının benzeriydi. Cipinin ön camına kar yağıyordu. Kırmızı kurtarma kamyonu bir anda ortaya çıkıp ona çarpıyor, onu yoldan çıkarıyordu. Sonra kamyon duruyor ve Sonny Lerman gülerek araçtan iniyordu. Gurney kendini Lerman'a tabancayla ateş ederken görüyor, Lerman vurulup geriye, kamyonun içine devriliyordu. Kendisinin kamyona yaklaşıp içeri baktığını görüyordu. İçeriden Jack Hardwick kanayan gözleriyle ona

bakıyordu. Sonra da Gurney'ye, "Sen benim ölümüm olacaksın Sherlock," diyordu.

Bu rüya, sonunda Madeleine'le ilgili tamamen başka bir rüyaya dönüşünceye dek sürekli tekrarlandı. Şafakla beraber uyanırken gözleri son gördüğü rüyanın hüznüyle ve yaşla doluydu. Ama bu kadar ağlamasına neden olan rüyayı gözlerini açar açmaz unutmuştu. Bir süre yatakta yattıktan sonra içinde karşı konulmaz biçimde evine gitme arzusu oluştu.

Gözlerden uzak park yerine ulaştığında öğlen olmuştu. Gökyüzü açık, güneş parlaktı. Yapraklarını dökmeyen ağaçların dallarından, erimeye başlayan buzların suları damlarken sadece bilgisayarını taşıyarak tepeye doğru yöneldi.

Kamp alanında her şey yerli yerinde görünüyordu. Çadırın fermuarını açıp ısıtıcıyı çalıştırdı. Sonra evi ve çevresini görebileceği yere, ağaçların arasındaki açıklığa gitti. Ambarın yanındaki "nöbetçilerin" aracını ve kuşkonmaz tarhının yanındaki, Madeleine'in kiralık kırmızı Crosstrek'ini görebiliyordu. Kümesin yanına eski, mavi bir kamyonet park etmişti. Kaba görünüşlü, iş kıyafetli bir adam kümesin çok da uzağında olmayan bir çukura ona on ebadında ahşap bir direk yerleştiriyordu. Kümesin alt kısmına on kadar direk dikilmişti bile. Devamına da yaklaşık her iki metrede bir direk çukuru kazılmıştı. Bu yan yana açılan çukurlar kümesin uzak tarafından başlayıp arazinin hafif eğimli kısmına kadar uzanıyordu. İşin ilerlediğini görmek Gurney'nin içinde tanımlamakta zorlandığı karmaşık hislere neden oldu. Yalnızlık ve gördüklerinin zoruna gitmesinin neden olduğu kızgınlık bu hislerin sadece bir kısmıydı.

Çadıra dönüp içeri girdi. Katlanır sandalyeye oturdu. Bir yanı verdiği duygusal tepkiyi anlamlandırmaya öbür yanıysa buna aldırmamaya çalışıyordu. Aldırmamasını söyleyen yanının desteğiyle bilgisayarını açıp gerçeklerin ve varsayımların oluşturduğu

fırtınadan tutarlı bir resim oluşturma çabasıyla listelerini ve notlarını gözden geçirmeye başladı. Ama daha önce olduğu gibi yapbozun parçaları birleşmeyi reddediyorlardı. Hayal kırıklığı içinde aklına radikal bir fikir geldi.

Diyelim ki eldeki "gerçeklerin" hiçbiri doğru değildi.

Diyelim ki Ziko Slade'in karanlık bir sırrı yoktu. Sally Bones adlı biriyle geçmişinde hiçbir ilişkisi olmamıştı. Diyelim ki Lenny Lerman'a Jingo adlı biri hiçbir şey söylememişti. Diyelim ki Lerman'ın Slade'i aramalarının şantajla hiçbir ilgisi yoktu. Diyelim ki bunlar Slade'in hemen unutacağı sahte, amaçsız aramalardı. Bu durum telefon operatörünün kayıtlarıyla Slade'in şantaj içerikli hiçbir telefon almadığındaki ısrarı arasındaki tutarsızlığı açıklayabilirdi. Diyelim ki şantaj planı gibi bir şey de hiç olmamıştı. Diyelim ki günlükte yazılanlar bütünüyle yalandı. Diyelim ki gerçeklerden ortaya çıkan resmin tutarlı olmamasının nedeni o gerçeklerin çok da "gerçek" olmamasıydı.

Bu şaşırtıcı bir fikirdi. Ama eğer doğruysa, geriye ayaklarını sağlam basacağı bir zemin bırakıyor muydu?

Pekâlâ diye düşündü Gurney, eğer bir kişi yalanlarla muhatap olursa belki de en iyi yaklaşım bu yalanların ortak noktasının ne olduğunu sormak olacaktır. Başka bir ifadeyle, bu yalanların ardına gizlenmek istenen gerçek nedir, diye sorulmalıydı.

Bu düşünceler aklına Marcus Thorne'un mücevher kuryesiyle ilgili hikâyesini ve onun soyguncular dan birini tanıdığına, onun birkaç gündür kendisini takip ettiğine, bu yüzden fotoğrafını çektiğine, elinde soyguncuların arabalarının plakasının olduğuna dair söylediği yalanları getirdi. Hepsinin ortak noktasıysa bunların kuryeye sahte soygunda yardım etmenin bedeli olarak kendisinin de başka planları olan ortağı tarafından dikte edilmiş olmalarıydı.

Benden yapmamı istediğin şeyi yapacağım, eğer sen de söylememi istediğim şeyi söylersen.

Eğer Lerman olayının iskeleti böyle bir anlaşmaysa o zaman suç ortağının, cinayet için bir sebep uydurarak Slade'e tüyler ürpertici bir komplo kurmak gibi kişisel bir planı var demekti. Şantajcının ortadan kaldırılması sırf kendi temiz imajını korumak içindi. Üstelik sonrasında bu olay, Stryker tarafından, mahkûmiyet kararının çıkması için etkin bir biçimde kullanılmıştı.

Sonucunda da Slade sadece hapse atılmakla kalmamış, onun ıslah olmuş bir günahkâr imajı da yerle bir olmuştu. Bu iki sonucun eşit olarak en baştan amaçlanmış olması mümkün müydü? Ya da ikinci amaç birincisinden çok daha önemli miydi?

Eğer öyleyse, Slade'in cezaevinde öldürülmesi gizemi çok daha ilginç bir hal alıyor demekti. Bu da Gurney'nin aklına Emma'nın sorusunu getirdi: *Tüm amaç Slade'in cinayetten hüküm giymesini sağlamaksa onu neden öldürdüler ki?*

O sırada bunun yalnızca Slade'in cezaevinden tahliyesini önlemek ya da suçun üzerine atılması sürecinde planlayıcının hedefine ulaşmasına mâni olan bir şeyler olduğu için yapılmış olabileceğini düşünmüştü. Ama ya asıl amaç Slade'in parlak imajına zarar vermekse?

O zaman sorulması gereken soru; bu amaçlara ulaşma yolunda hangi noktada başarısız olunduğuydu?

Elbette, Slade'i mümkün olan en çirkin şekilde göstermeye can atacaklarından, olayın medyaya olumsuz bir şekilde yansıtılarak toplumun algısında kötü bir imaj oluşturulması konusunda bir başarısızlık söz konusu bile olamazdı. Medya da kamuoyu da Slade'i ikiyüzlü bir katil olarak görmeye fazlasıyla hazırdı. Bu durumda eğer imaj zedelenmesi amacı başarısızlığa uğramışsa, bu sonuç planlayıcı için çok büyük öneme sahip bir izleyici karşısında gerçekleşmiş demekti.

İmaj zedelenmesinin en az bir kişi, Ziko Slade'e sarsılmaz güveni olan ve Gurney'yi de bu işin içine sokan, yani Emma Martin üzerinde başarısızlığa uğradığı açıktı. Bu bağlamda Slade'in ce-

zaevinde öldürülmesi, suçluluk neticesi intihar süsü verilmesiyle onu karalamak için yapılmış son girişim olarak düşünülebilirdi.

Olayı bu şekilde yeni baştan kavramak Gurney'yi heyecanlandırsa da bu durum akla büyük bir soruyu getiriyordu. Slade'in, Emma Martin'in gözündeki imajına zarar vermek neden bu kadar önemliydi? Neden bir terapistin danışanı hakkındaki fikri başka birini ilgilendiriyordu ki? Bu fikri değiştirmek için cinayet işlemenin göze alınmasının arkasında akla uygun ne tür bir sebep olabilirdi?

Sonra, aniden, her şeyi yanlış anladığını fark etti. Basit gerçek gün ışığı gibi karşısında belirmişti.

71

Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Oysa başından beri gözünün önündeydi. Belki de sorun buydu. Çok belliydi.

Tepedeki kamp alanından kulübeye dönerken olayın ayrıntılarının üzerinden bir kez daha geçerek ulaştığı çözümün Lenny'nin kafasının kesilmesinden, Sonny'nin vurulmasından kendi ruh sağlığına ve güvenliğine yönelik tekrarlanan saldırılara kadar her şeye açıklama getirdiğinden emin olmak istedi. Kulübeye uzanan özel yola saptığında bulmacanın parçalarının yüzde doksan oranda yerine oturduğuna emin olmuştu. Diğer taraftan bir şeyi anlamakla onu kanıtlayabilmek çok farklı şeylerdi. Ve elinde bundan sonra ne yapacağına dair bir yol haritası yoktu.

Arabasını Valdez'in kamyonetinin yanına park edip kulübeye yönelirken aracının saati 16.05'i gösteriyordu. Ön odada şömine yanıyordu. İçeriye kiraz odununun kokusu sinmişti. Üst kattan elektrikli süpürge sesi geliyordu. Kahve yapmak için mutfağa yöneldi. Su kaynarken yeniden odaya döndü, ateşin karşısındaki koltuklardan birine oturdu ve bundan sonra izlemesi gereken en iyi yolun ne olduğuna karar vermeye çalıştı.

Öncelikle olaya karşı geliştirdiği bu yeni yaklaşımı kiminle paylaşması gerektiğine karar vermeliydi. Seçenekleri değerlendirmeye çalışırken bir kez daha Hardwick'in acımasız eleştirilerini ne kadar özlediğini fark etti. Etrafta eksik noktaları yüzüne vuracak biri olmadığında, kişinin kendi egosunun yönlendirdiği seçeneklerle baştan çıkmasının son derece kolay olduğunu iyi biliyordu.

En azından elinde kanıt olmadan onun en büyük mesleki başarısını baltalayacak bir tezle Stryker'ın karşısına çıkmaması gerektiğinden emindi. Benzer durumda oldukları için Rexton Emniyeti ve Eyalet Suç Bürosu için de aynı şey geçerliydi.

Doğruyu bilme hakkı olan başka ilgili taraflar da vardı elbette. Sigorta şirketinden Howard Manx, Kyra Barstow, Adrienne Lerman, Emma Martin ve Ian Valdez. Ayrıca bu şahısların kanıtı görmeye de hakları vardı. Ama bir sorun vardı. Kanıtı elde edebilmek için hikâyeyi anlatması gerekiyordu.

"Düşüncelere dalmışsınız?"

Başını kaldırdığında kapı eşiğindeki Valdez'i gördü. Aşağı indiğini duymamıştı. Hatta elektrikli süpürgenin sesinin kesildiğini bile fark etmemişti. Gerçekten dalmıştı demek ki.

"Kesinlikle öyle."

"Konuşmak istediğiniz bir şey var mı?"

Tam manasıyla rahat olmasa da yine de hızlıca bir karar verdi.

"Benim anlatmam gereken ve senin de duymaya hakkın olan bir şey var."

Valdez her zamanki kayıtsız yüz ifadesiyle Gurney'nin karşısındaki koltuğa oturdu.

Gurney kuşkularından tam olarak sıyrılamamış olsa da anlatmaya başladı. "Sanırım olayı en başından itibaren tamamen anlamış durumdayım."

Valdez dikkatle yüzüne bakıyordu. "Lenny Lerman'ın öldürülmesinden itibaren mi?"

"Ondan en az bir ay öncesinden itibaren. Her şey Lerman'ın beyin kanserinden öleceğini öğrenmesiyle başladı. Parası, hayat

sigortası yoktu. Saygısını kazanmayı çok istediği oğluyla ilişkisi kötüydü ve bu saygıyı kazanmak için zamanı kalmamıştı. Mutsuz hayatının en kötü noktasındaydı. Depresyonunun ortasında birdenbire hâlâ oğlunun saygısını hatta sevgisini kazanmasını sağlayabilecek bir şey yapabileceğini fark etti. Ama bunu tek başına yapamazdı. Yardıma ihtiyacı vardı. Özel bir yardıma. Uzak bir akrabasının yapmayı kabul edebileceği bir yardıma. Bu akraba çok korkulan bir adamdı ama çaresizliği Lenny'yi cesaretlendirdi ve onunla iletişime geçti. Akrabası Lenny'nin istediği şeyi yapmayı kabul etti. Bunu kısmen Lenny ailenin bir parçası olduğu için kabul etmişti ama bundan çok daha önemlisi bu akraba, durumu nefret ettiği Ziko Slade'in itibarını yerle bir etme fırsatı olarak görmüştü.

Valdez gözünü bile kırpmadan bakıyordu.

Gurney devam etti. "Adam, Lenny'ye yardım etmeyi, Slade hakkında korkunç bir şey biliyormuş ve ondan büyük miktarda para koparmayı planlıyormuş gibi davranması koşuluyla kabul etti. Lenny'den günlük tutmasını istedi ve oraya neler yazması gerektiğini anlattı. Sonra patronuna, oğluna ve kızına neler söylemesi gerektiğini açıkladı. Slade'i üç kez telefonla arama işini nasıl gerçekleştirmesi gerektiğini açıklayıp bunları günlüğüne nasıl kaydedeceğine dair talimatlar verdi. Ona, Şükran Günü arifesinde, mutfakta ertesi günkü yemeğin hazırlıklarıyla uğraşacağını bildiğinden, Slade'in arazisine gitmesini söyledi. Orada bir adamı Lenny'yi bekliyordu. Bu adam Lenny'yi bayılttı, tenha bir yere sürükledi, kafasını ve parmaklarını kesti, kolaylıkla bulunacak şekilde gömüp sonrasında Slade'in mahkûmiyetine yol açacak delilleri yerleştirdi."

Valdez koltuğunda dimdik oturuyordu. "Lenny'nin akrabası, söz verdiği iyiliği yapmak yerine Ziko'ya karşı yürüteceği komplonun bir parçası olarak onu öldürtmüş. Bunu mu söylüyorsunuz?"

"Tam olarak değil. Aslında Lenny'nin öldürülmesi tam olarak cinayet bile sayılamaz."

Valdez'in kafasının karıştığı bakışlarından anlaşılıyordu. "Cinayet değil mi? Ne o zaman?"

"Herkesin olamayacağından emin olduğu tek şey. İntihar."

"Az önce akrabasının, adamına Lenny'nin kafasını keserek öldürttüğünü söylemediniz mi? Bu nasıl intihar olabilir?"

"Çünkü bu, Lenny'nin talep ettiği bir iyilikti."

"Öldürülmek mi?"

"Bir açıdan zaten ölü bir adamdı. Kanseri onu çok kısa zamanda öldürecekti. Tek yaptığı büyük çoğunluğu acılarla geçecek üç dört haftalık bir hayattan vazgeçmek oldu. Acılarla boğuşmak yerine hızlı, acısız bir ölümü ve oğluyla kızına bir milyon dolarlık bir servet bırakma fırsatını seçti."

"Sigorta dolandırıcılığı yoluyla mı?"

"Ölümcül kanser yüzünden sıradan bir hayat sigortası poliçesi satın alamazdı. Ama geniş kapsamlı kaza sonucu ölüm poliçesi satın almayı başardı. Bu poliçelerin büyük çoğunluğunda cinayet kaza sonucu ölüm kapsamında değerlendirilirken intihar kesinlikle kabul edilmez. İşte bu yüzden Lenny kafasının kesilmesini istedi. Çünkü ölümcül kanserinin tespiti durumunda sigorta şirketi bu cinayetin aslında düzmece bir intihar olduğundan şüphelenebilir ve ödeme yapmayı reddedebilirdi."

Valdez yavaşça başını salladı. "Yani Lenny'nin kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ama kazanabileceği çok büyük miktarda para vardı."

"Parayla her zaman, her şeyden daha çok istediği şeyi, oğlunun saygısını satın alabileceğini umuyordu."

Valdez başını sallamayı bıraktı. Bakışlarından aklının yeniden karıştığı anlaşılıyordu. "Bu tuhaf ama Lerman'ın neden öldürüldüğüne dair inanılabilir bir hikâye. Ama bana Lerman'ın akrabasının neden Ziko'nun cinayetle suçlanmasını istediğini açıklamıyor. Böylesi bir nefretin açıklaması ne olabilir?"

"Babalar ve oğullar," dedi Gurney şömine ateşine bakarak. "Babalarla oğullar arasındaki ilişki en başından beri aklımdaydı.

Ama bugüne dek bir baba-oğul ilişkisinin tüm olayın anahtarı olduğunu fark etmemiştim."

"Lerman'ın akrabasının, cinayeti Ziko'nun üzerine yıkmak istemesiyle babalarla oğullar arasındaki ilişkinin nasıl bir bağlantısı var?"

"Suçu Ziko'nun üzerine attı çünkü Ziko'nun oğlunu çaldığını düşünüyordu."

"Siz neden bahsediyorsunuz? Hangi oğlu?"

"Kendisine sırtını dönen oğlu. Aileden uzaklaşan, kan bağını koparmak isteyen oğlu. Ziko Slade'i yeni babası olarak kabul eden oğlu."

72

Valdez uzun bir süre tamamen hareketsiz oturdu. Bir ara ağzını bir şey söyleyecekmiş gibi açtı sonra kapattı. Sonunda, Gurney'nin yüzüne bakmadan, "Bunun doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Her şeyi ortaya koyan tek açıklama bu."

"Ziko'yu öldürttüğüne dair bir kanıt buldunuz mu?"

"Henüz değil. Ama bulacağım."

Valdez başını iki yana salladı. "Hiçbir kanıt olmayacak."

Gurney ona baktı. Valdez'de garip bir dönüşüm yaşanmıştı. Bakışları, duruşu sertleşmiş sanki savaşmaya hazırlanmış gibiydi. Çizdiği imajla zırh giyen birine değil de daha çok üzerindeki yumuşak tabakanın erimesiyle altındaki çelik katmanın ortaya çıktığı bir savaşçıyı andırıyordu.

"Neden böyle söyledin?"

"O güçlü koruyucuları olan çok güçlü biri. Yaptığı şeylerin kanıtı asla bulunamaz."

"Güçlü insanlar da herkes gibi tutuklanıp yargılanabilirler."

"Kaç tane uluslararası katili yakaladınız ve bunlardan kaç tanesi yargılandı?"

Gurney hiçbir şey söylemedi.

Valdez devam etti. "Hükümetin üst kademelerinde ve dünya çapındaki büyük finans kuruluşlarında uzmanlığına duyulan güven onu sıradan adalet sisteminin erişemeyeceği noktaya taşıyor."

"Peki ya ben medyanın önüne çıkıp hikâyeyi tüm dünyaya anlatırsam?"

"Bu durumda ilk sorununuz ismiyle olacaktır. Bir ismi yok. Daha doğrusu o kadar çok ismi var ki bu da aslında yok demek. Dimitri Filker, Gligor Leski, Jurgen Kleinst, Hamid Bokar, Piotar Malenkov, Ivan Kurilenko, Gerhard Bosh. Yüz tane daha."

"Ve Valdez? O da bu isimlerden biri mi?"

"Hayır. Valdez annemin soyadıydı. O adamsa sahip olduğu her şeyi başkalarının isimleriyle elde etti."

"Ehliyetindeki ismi ne? Ya da sosyal güvenlik kartındaki?"

"İkisinden de yok. Resmi olarak o yaşamıyor. Ayrıca, eğer olayı medyaya taşırsanız isminin olmayışı tek sorununuz olmayacaktır. Ona doğrudan yapacağınız bir saldırı sizin ortadan kaybolmanızla sonuçlanacaktır. Sizin, karınızın ve de oğlunuzun. Şimdi, bir ay sonra ya da bir sene sonra. Hiçbir şeyi unutmaz. Her şeyin bedelini ödetir."

"Bu bana fazla bir seçenek bırakmıyor."

Gurney'nin ses tonundaki bir şey Valdez'in ona biraz daha ilgiyle bakmasına yol açtı. "Doğru, çok fazla seçenek yok."

Bu cümlenin neden olduğu sayısız anlam içerebilecek sessizliği sonunda Gurney bozdu.

"Bana onun hakkında neler anlatabilirsin?"

"Kötü olan her şeyin vücut bulmuş hali olması dışında mı?" Valdez bakışlarını şömineye çevirip tuhaf biçimde yumuşak bir sesle devam etti. "Orta yaşlı, orta boylu, tatlı dilli bir adamdır. Genetik bir kusuru var bu yüzden de karanlık yerleri aydınlığa

tercih eder. Işık gözlerini acıtır. Dışarıya ancak işi gerektirdiğinde çıkar. Zamanının çoğunu evcil hayvanlarıyla beraber yarı karanlık evinde geçirir."

"Evcil hayvanları mı?"

"Evinin alt katı yılanlarla doludur. Yılanları toplar ve besler. Boa yılanları, Yılan Avılar. Çok farklı türde yılanı var aslında ama hepsinin aynı iki özelliği vardır. Hepsi ölümcüldür. Ve hepsi avlarını kemiklerine varıncaya dek sindirebilirler. Avlarını yediklerinde geriye bir tutam kıldan başka bir şey kalmaz."

"Çok ürkütücü."

"Daha ürkütücü olansa onun bu sırada oturup izlemekten keyif alması." Sesi belli belirsiz titreyen Valdez bir anlığına duraksadı. "Bunun dışındaysa normal, sıradan, hiçbir özelliği olmayan bir adam gibi görünür." Valdez bir kez daha duraksadı. "Yemek yediği zamanlar hariç. Yemeğini kemirir gibi yer. Tıpkı bir fare gibi."

Gurney'nin anlatılanları özümsemesi için biraz zamana ihtiyacı oldu.

Sonra, "Sen ona karşı temkinlisin. O da sana karşı öyle midir?"

"O hiç kimseye temkinli yaklaşmaz. Davet etmediği müddetçe kimse yanına gidemez. Bana gelince, beni üzerinde yeniden kontrol sağlamayı arzu ettiği bir nesne gibi görür. Ziko'ya yaptığı saldırılarla ilgili tüm söylediklerinizi bunu doğruluyor. Size inanıyorum çünkü bu adamı tanıyorum. Ziko'yu cinayetle suçlayabileceğine sonra da sahte intiharını organize edeceğine; dahası tüm bunları, Ziko'nun benim gözümdeki değerini yerle bir etmek için, yeni bir hayat kurma olasılığımı yok etmek için, beni yeniden ona dönmeye mecbur bırakmak için, gözünü bile kırpmadan yapacağına tüm kalbimle inanıyorum. Her şeyin ve herkesin kontrolünü elinde tutmak onun en güçlü arzusudur."

"Bu aynı zamanda en zayıf noktası da olabilir," dedi Gurney. "Bir şekilde içeri girebiliriz."

"Evine girmek zor. Girdikten sonra ona yaklaşmak daha da zor. Ona silahla yaklaşmaksa imkânsız. Korumalar var. Metal dedektörler var. Yılanlar var. Çok fazla yılan. Orası sıradan bir ev değil."

"Bu durumda davet edilmemiz şart gibi görünüyor."

"Bu benim için kolay. Sizin içinse hiç değil."

Gurney hareket ederken aklına yeni fikirler gelebileceği umuduyla kalkıp odada dolaşmaya başladı. Oturduğu yerde böyle bir şeyin hiç gerçekleşmeyeceğini fark etmişti.

Birkaç kez ileri geri gidip geldikten sonra odanın uzak köşesinde durup Valdez'e döndü. "Beni öldürmek... ve cesedimi ortadan kaldırmak istediğini varsayalım. Böyle bir durumda sana yardım etmek için istekli olur mu?"

Valdez bakışlarını şömineden ona çevirdi.

"Muhtemelen. Ama onu kandırmak zordur. Buna kalkışıp ölen çok oldu. Kendisine yalan söyleyenleri öldürmeye bayılır."

"Savunmasını aşmak bir bombayı etkisiz hale getirmekten farksız gibi görünüyor."

"Her an tetiklenebilecek bir bomba."

"Peki," dedi Gurney yeniden dolaşmaya başlayarak. "Onun inanmaya istekli olacağı bir yalan kurgulamalıyız."

Bir saat sonra bu yalanın ayrıntıları üzerinde fikir birliğine vardılar. Valdez ondan karanlık bir iyilik isteyecek, kabul ettiği takdirde de Valdez'in dinmeyen nefretini yönelttiği anlaşılan bu adamı alt etmek için son derece riskli bir strateji geliştireceklerdi.

Valdez ateşin karşısından kalktı, elinde telefonla Gurney'nin yanına doğru yürüdü.

"Rahatsız edici bulacağınız bir şeye karşı hazırlıklı olmanız konusunda sizi uyarmalıyım. Bu görüşme esnasında bir zamanlar olduğum kişi olacağım. Onun yeniden olmamı istediği kişi. Anladınız mı?"

"Sanırım."

"Doğal olarak konuşmanın sadece benim tarafımı duyacaksınız ama elimden geldiğince tüm konuşmanın içeriğini anlayabileceğiniz tarzda konuşmaya çalışacağım." Gözünün ucundaki minik bir seğirme Gurney'nin görebildiği tek gerginlik emaresiydi. Valdez numarayı tuşlayıp bekledi.

"Evet," dedi birkaç saniye sonra. "Ben Ivan."

Çok ilginç diye düşündü Gurney, genç adamın tam olarak ne zaman adındaki V harfini atıp Rus ismini İngiliz ismine çevirdiğini merak etmişti.

"Doğru," dedi Valdez telefona. "Onunla konuşmam lazım."

Bekledi. Tekrar konuşmasından önce iki dakika geçti.

"Evet, benim. Bir sorunum var. Eski bir polis, David Gurney, bir süredir Slade-Lerman olayına burnunu sokup duruyor. Birkaç kez beni görmeye geldi. Önce Slade'in masum olduğuna inandığını, bu yüzden de onu temize çıkarmaya çalıştığını anlattı. Benden masraflar için para talep etti. Tamam diye düşündüm. Ona ne bulacağını görmek için birkaç bin dolar verdim. Bir ya da iki hafta sonra tekrar gelip beş bin dolara ihtiyacı olduğunu söyledi. Yalan söylediğini düşünüyordum ama işi nereye götüreceğini merak ettiğim için ona beş bin dolar daha verdim. İçimden de bırak benim kolay lokma olduğumu düşünsün diye geçirdim. Haftalar sonra tekrar gelip önemli bir sorun olabilir dedi. Lerman cinayetiyle suçlanmama neden olacak bilgilere eriştiğini söyledi. Ayrıca bu bilgilerin aynı zamanda Slade'e komplo kurduğumu da gösterebileceğini anlattı. O anda keşke Ziko Slade'le hiç tanışmasaydım, o zaman hayatım daha iyi olurdu diye düşündüm. Ama artık önemli değil. Köprünün altından çok sular aktı. Her neyse, Slade kendini astıktan sonra Gurney gelip bana Slade'in mirasından dokuz milyon dolar kaldığını öğrendiğini ve bunun bütün okları benim üzerime çevireceğinden emin olduğunu söyledi. Ama benim bu işten kurtulmamı sağlayabileceğini ve bunun için de sadece yüz bin dolara ihtiyacı olduğunu anlattı. Ama talep

ettiği bu yüz bin doların sadece almak istediği ilk ısırık olduğunu o lanet olası gözlerinde görebiliyorum."

Valdez telefonu kulağına dayayıp siyah gözlerinden öfkeli bakışlar saçarak bir dakika kadar sessiz kaldı.

Yeniden konuştuğunda sesine kararlı bir umursamazlık tonu sinmişti. "Hayır, hayır, hayır, bunun parayla ilgisi yok. Dinle beni. Paranın peşinde koşmak, para harcamak gibi bir derdim yok. Kaç paraya sahip olduğum umurumda değil. Ama birisi elini cebime sokmaya kalkarsa o eli keserim. Şerefsiz pislik beni suçun üzerime kalacağını ortaya koyan saçmalıklardan koruyacağı palavrasını atarak yüz bin dolarımı cebine indirebileceğini sanıyor. İşte bu çok büyük bir hata."

Daha az heyecanlı ama en az önceki kadar tehditkâr bir tonla söze girmeden önce karşı tarafı dikkatle dinleyerek belki yarım dakika kadar sessiz kaldı.

"Asıl amacım ne diye soruyorsun. Basit. Bu aşağılık Gurney denen herif göründüğü gibi biri değil. Dürüst dedektif tavırları tamamen yalan. O herif benim olanı almaya çalışan bir sülük. Bence artık zamanı doldu."

On saniye dinledi.

"Evet, tabii ki ben hallederim."

On saniye daha dinledi.

"Bu işi kendi başıma halletmemde hiçbir sorun yok. Aslında bunu özellikle istiyorum. Tetiği çeken ben olmalıyım. Başka türlü olmaz."

Beş saniye dinledi.

"İstediğim şey şu, sonrasında ortadan kaldırma konusunda belki bana bir iyilik yapabilirsin."

Telefon görüşmesi birkaç dakika daha devam etti. Gurney, Valdez'in söylediklerinden sadece söz konusu "ortadan kaldırma" konusunda anlaşmadıklarını, bu işlemin hemen bu gece gerçekleşmesine de karar verdiklerini anladı. Valdez, Gurney'nin kulübede olmasını sağlayacaktı. İki araç gönderilecek, birine

Gurney bir mahkûm gibi bindirilecekti. Diğerine de Valdez binecekti.

Valdez iyiliği için duyduğu minnettarlığı, mütevazı bir rahibin Papa'ya hitap ederken kullanacağı bir tonla dile getirerek görüşmeyi bitirdi.

"Umarım aşırıya kaçmamışsındır," dedi Gurney şöminenin karşısında görüşmeyi değerlendirip bundan sonra olacakların hazırlığını yaptıkları esnada.

"Aşırıya kaçmak sorun olmaz. O bu tür tavırları korku ve saygı belirtisi olarak hatta kudretinin kabulü olarak görür. O Tanrıdır. Bizler de kulları."

"Oğlu olarak senin biraz daha farklı bir yerde olman lazım."

"Doğru. Benim özel rolüm onun uzantısı olmak. Onun eli gibi olmam bekleniyordu. Tanrının kendi iradesi olmayan bir eli gibi. En büyük günah da onun Tanrı, benimse sadece onun eli olduğumu unutmam oldu. Ya da sadece tetikteki parmağı olduğumu."

"Telefonda söylediklerini dinlerken sana, beni öldürme hakkını vermesi için izin istediğin izlenimini edindim."

"Burada çelişki varmış gibi görünüyor ama onun neyi nasıl algıladığını iyi bilirim. Söylediklerimi kendi kudretine karşı bir meydan okuma olarak değil, benim için tehlike haline gelen biriyle başa çıkma noktasındaki sorumluluklarımı kabul ettiğimin göstergesi olarak görecektir. Onun benden yapmamı isteyeceği şeyi kendi arzum olarak gösterdim. Bu konudaki algılarıma güvenmelisiniz."

Gurney'nin huzursuzluğu yalnızca, Valdez'in beklenen olaylardaki "güven" rolünün artmasıyla değil, babasıyla konuşurken sergilediği kişilik değişiminin neden olduğu izlenimin de etkisiyle her an artıyordu. Bunun Valdez'in gerçek kişiliği olma ihtimali korkutucuydu.

"Düşünüyorum da..." dedi Gurney. "İşlerin istemediğimiz şekilde gelişmesi ihtimaline karşı acaba evinin yakınlarına emniyet kuvvetlerinin gelmesini sağlayacak bir plan yapabilir miyiz?"

"Bu iyi bir fikir değil. Onun polisle çok bağlantısı var. Böyle bir talep yapıldığı anda haberi olacaktır. Bu da ona yaklaşmak için tek ihtimalimizi ortadan kaldırır. Ayrıca size karşı daha da bilenir. Bu da sizi büyük riske sokar. İzleyebileceğimiz tek yol var."

Bu sözler uzun bir sessizliğe neden oldu. Gurney daha önce hiç bu kadar zor bir karar vermek zorunda kalmamıştı. Ya umut ettiği gibi aklında daha iyi bir plan belirecekti ya da elinde Emma'nın güvenilir biri olduğuna dair sözleri dışında hiçbir kanıt olmadan ona körü körüne güvenerek karanlığa doğru bir adım atacaktı.

Belirleyici an, gece saat ona doğru iki aracın kulübeye uzanan garaj yolunun başında belirmesiyle gelmiş oldu.

"Tamam," dedi Gurney derin bir nefes alarak. "Hadi yapalım şu işi."

73

Gece saat 01.05'te kafasına başlık geçirilmiş, bileklerinden plastik kelepçeyle bağlanmış Gurney'yi taşıyan Garville Emniyetine ait araç otopark yolu olduğunu tahmin ettiği bir yola sapıp yavaşladı. Bir garaj kapısının açılma sesini duydu. Araba ilerledi sonra tekrar durdu. Garaj kapısının arkasından kapandığını işitti.

Arabanın arka kapısı açıldı. Sert bir ses, "Son durak, in aşağı," dedi.

Başındaki başlık çıkarılınca inci grisi, parlak bir Range Rover'ın hemen yanında, loş bir garajda olduğunu gördü. Karşısında duran adamı daha önce bir yerlerde görmüş gibiydi. Kulübede araca bindirilirken net görememişti ama şimdi bu yüz

kesinlikle tanıdık geliyordu. Kaslı omuzlar, kalın boyun, küçük gözler... ve birden hatırladı. Gavin Horst. Ona, Lanka'nın Özel Yiyecekler Dükkânı'nın bulunduğu caddeye park etmesinin hoş karşılanmayacağını söyleyen, şüpheci polis.

"Selam, Gavin. Tüm bunların ne demek olduğunu bana anlatma şansın var mı acaba?"

Horst, Gurney'nin adını söylemesi karşısında anlık bir şaşkınlık yaşasa da kendini hemen toparladı. "Yolda bunu üç kere sordun. Yakında öğreneceksin." Garajın arka duvarındaki kapıyı gösterdi. "Yürü!"

Oraya ulaştıklarında açılan kapıdaki ek şarjörlü, hafif makineli Uzi'yi doğrultmuş, Horst'a benzeyen bir adam içeri geçebilmeleri için kenara çekildi.

"Dümdüz yürü," dedi Horst, Gurney'nin sırtından, tabanca namlusu gibi hissettiği bir nesneyle iterek.

Beton duvarlı koridor yan tarafında bir tuş takımının olduğu, duvara gömülü bir kapıya ulaştı. Horst birkaç tuşa dokununca kapı kayarak yana açıldı ve ortaya her tarafı metal bir asansör çıktı. Horst, Gurney'yi iterek içeri soktu. Kendisi de arkasından binip duvardaki düğmeye bastı. Küçük bir sarsıntının ardından asansör aşağı indi.

Gurney hissettiği hareketi ve arada geçen süreyi göz önüne alarak bodrum katına ulaştıkları çıkarımını yaptı. Horst onu arkasından iterek üç tarafı beton, bir tarafı cam duvarlı bir odaya çıkardı. Cam duvarın arkası karanlıktı. Tam karşı taraftaysa geniş, ahşap bir masa, sandalye ve bunların arkasında da kapalı bir metal kapı vardı.

"Oraya git," dedi Horst, Gurney'yi arkasından odanın ortasındaki beton zemine gömülü iki kalın metal halkanın olduğu yere doğru iterek.

Gittiğinde masanın arkasındaki kapı açıldı ve dışarı elmacık kemikleri çıkık, beyaz saçlı, dökümlü siyah elbiseli Gurney'ye peri masallarındaki cadıları hatırlatan bir kadın çıktı. Sessizce

Gurney'ye yaklaştı. Yere diz çöküp ayak bileklerini plastik kelepçelerle yerdeki metal halkalara bağlamadan önce buz gibi bakışlarıyla onu bir süre süzdü.

Sonra ayağa kalkıp Horst'a sert bir tavırla çekil işareti yaptı. Horst tek kelime etmeden asansöre döndü, kapı kapandı. Gurney onu tekrar garaja götüren mekanizmanın sesini duydu.

Siyahlı kadın masanın arkasındaki kapıya gidip açtı. İçeri üç adam girdi. Yağlı siyah saçları kısa kesilmiş, savunma oyuncularını akla getiren, iriyarı, siyah polo gömlekli, siyah kot pantolonlu, siyah Uzi taşıyan bir adam; gösterişsiz, saçı seyrelmeye yüz tutmuş ,orta yaşlı, solgun tenli, renkli gözlüklü başka bir adam ve Gurney'yi gayet gerçek görünen bir tiksintiyle süzen Valdez. Gurney her şeyin plan doğrultusunda gittiğine kendini inandırmaya çalışıyordu.

Renkli gözlüklü adam masanın arkasındaki sandalyeye oturdu. Valdez'le Uzi'li savunma oyuncusu, adamın her iki tarafındaki yerlerini aldılar. İlk olarak renkli gözlüklü adam konuştu. Konuşması, tıpkı Valdez gibi, karışık bir Slav aksanıydı.

"Çok sessizsiniz Bay Gurney. Neden buraya getirildiğinizi biliyor musunuz?"

Gurney kısa, sinirli bir nefes aldı. "Kiminle konuşuyorum?"

"Benimle, Bay Gurney. Benimle."

"Siz kimsiniz?"

"Ben Ivan'ın babasıyım. Şimdi bir daha soruyorum. Neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Tahminimce ortada çok büyük bir yanlış anlaşılma var."

"Neymiş yanlış anlaşılan?"

Gurney gergin görünmeye çalışıyordu. Bunun için çok gayret etmesine gerek yoktu zaten. "Bu... bu yürüttüğüm soruşturmayla ilgili olmalı. Ben sadece elimden geleni yapıp bulmaya çalışıyorum."

"Neyi bulmaya çalışıyorsun?"

"Sadece gerçeği. Ziko Slade aleyhine açılan davada boşluklar var. Mantıklı görünmeyen noktaları inceliyorum."

Adam omuz silkti. "Hüküm giydiğine göre mantıklıymış demek ki."

"Evet, ama şimdi Bölge Savcısının bile kuşkuları var. Oğlunuzun da işin içinde olduğunu düşünüyor. Ona karşı bir dava açmak isteyebilir. Slade ölümünden sonra da olsa aklanabilir. Eğer böyle bir şey olursa, Stryker kesinlikle yeni bir hedef arayışına girecektir. Oğlunuz ciddi bir yasal tehdit altında olabilir. Ama ben bu tehlikeyi azaltmak için yardım edebilirim. Tecrübeli bir araştırmacıyım ben. Önemli bağlantılarım var. Sunmayı planladığı bütün tezlerin zayıflıklarını bulup o daha harekete geçemeden ortaya koyabilirim. Böylece hazır olur, tedbirimizi önceden alırız." Gurney hızlı konuşuyor, elinde saçmalıklardan başka satacak bir şeyi olmayan panik içindeki bir satıcıyı taklit etmek için yapabileceğinin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Adam başıyla onayladı. "Tabii bunun da parasal bir karşılığı var, değil mi?"

"Doğal olarak... masraflar olacak. Zaman, çaba, kilit noktadaki kişilere bilgi paylaşmaları için yapılacak teşvikler, belki Stryker'ın özel yaşamıyla ilgili araştırmalar. Sevilen biri değil. Ekibinde satın alabileceğim çok kişi bulacağıma eminim."

Adam başını sallamayı sürdürdü. "Yani çok para lazım."

"Ama inanın buna değer. En azından huzurlu olacaksınız."

Adam gülümsedi. "Huzur önemli."

"Kesinlikle!" diye bağırdı Gurney. "Huzur her türlü maliyete değer."

"Muhtemelen oğlumun büyük bir mirasın varisi olduğundan haberdarsınızdır. Yani çok parası var. Biliyordunuz bunu değil mi?"

"Ben... evet... Bununla ilgili bir şeyler duydum."

"Yani basitleştirmek gerekirse, oğlumun onu koruyabileceğin türden büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu söylüyorsun. Tabii sana yeterince para verirse. Doğru mu?"

"Yani... sanırım... doğru."

"Oğlumu korumak benim için çok önemli."

"Elbette!"

"Onun için tehlikeli olan bir şey benim için de tehlikelidir. Oğul, babanın bir parçasıdır. Vücudumun bir parçası. Kolum ya da bacağım gibi. Bir evladı kaybetmek bir uzvu kaybetmekle eşdeğerdir. Oğul böyle bir şeydir işte. Eğer böyle değilse, o hiçbir şeydir. Anladın mı?"

"Sanırım."

"Ve ona yönelik bir tehdidin benim için de bir tehdit olduğunu anlıyor musun peki?"

"Evet... evet... bunu anlayabiliyorum. Ama... neden buraya bu şekilde getirildiğimi anlamıyorum."

"Yakında öğreneceksin. Hobileriniz var mıdır Bay Gurney?"

"Pardon?"

"Hobi. Para kazanmaksızın yapmaktan hoşlandığınız bir şey."

"Karşılığında para kazandığım işimi seviyorum."

"Oğlumu her şartta koruduğunda kazanacağın para yani?"

Gurney bir şey söylemedi. Güvenli yanıtla tehlikeli yanıt arasında kalmış biri gibi görünmeye çalışıyordu.

"Benim bir hobim var Bay Gurney. Bir tutku. Onu seninle paylaşmak istiyorum." Yanındaki Uzi'li adama döndü. "Victor, el bileklerindeki kelepçeyi çöz. Ayak bileklerinden de sadece biri bağlı kalsın. Böylece biraz daha rahat hareket edebilir."

Gurney'nin yanına gelen Victor kemerindeki çelik klipsli kılıfından çıkardığı kasaturayla ayak bileğindeki plastik kelepçelerden birini sonra da kollarını arkada tutmak zorunda bırakan bileklerindeki kelepçeleri kesti. Kollarındaki ani gevşeme omuzlarına dek yayılan ağrı şokuna yol açtı. Her ne kadar Valdez'le üzerinde anlaştıkları plan bu olmasa da adam yanındayken üstüne atlayıp elindeki Uzi'yi kapmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ama böyle bir girişimin başarı şansının düşüklüğü ve bıçağın bir hayli keskin görünmesi bu isteğinin hemen körelmesine yol açtı. Garville polis aracının arka koltuğunda yaptığı

uzun yolculuğun da etkisiyle tutulan omuzlarını zorla da olsa biraz oynatmaya çalıştı.

"Söylesenize Bay Gurney," dedi masanın arkasında oturan adam. "Herpetaryum nedir biliyor musunuz?"

"Tam olarak değil."

"Yılanların yaşadığı yerdir. Yılan harika bir kelime, öyle değil mi? Latincesi 'serpere.' Anlamı sürünmektir."

Gurney renkli gözlük camlarına rağmen adamın bakışlarında yeni bir heyecan emaresi görebiliyordu.

Valdez sakin ama bir o kadar da tehditkâr bir ses tonuyla ilk kez konuştu. "Yılan kelimesi aynı zamanda kurnaz ya da hain kişi anlamına gelir. Birinin güvenini suistimal eden kişi. Bay Gurney, merak ediyorum siz kurnaz ya da hain biri misiniz?"

"Kesinlikle hayır. Ben kartlarımı açık oynadığımı sanıyorum. Gizlediğim hiçbir şey yok. Asla yalan söylemedim." Paniklemiş bir yalancı rolünü en iyi şekilde oynamaya çalışıyordu.

"İstediğiniz şeye erişmek için gerçekleri asla çarpıtmaz mısınız?"

"Hayır. Bu yalan söylemek olur. Ben yalancılardan nefret ederim."

"Ben de öyle Bay Gurney. Peki, hiç karşınızdakinin güvenini suistimal ettiğiniz oldu mu?"

"Hayır, asla! Ben sahtekâr değilim. Sahtekârlardan nefret ederim."

"Ama bence size olan güvenimi suistimal etmek istediniz."

"Hayır, hayır, ben asla böyle bir şey..."

"Kapa o lanet olası çeneni! Bir daha sözümü kesersen o iğrenç dilini keserim senin. Pis herif!"

Gurney şaşkınlıkla irkildi. Korkmuş numarası yapmasına gerek yoktu. Valdez'in sesi ve gözlerindeki hayvani öfke patlaması fazlasıyla inandırıcıydı.

Valdez yeniden konuşmaya başladığında sesine babasınınki gibi ürpertici bir sakinlik sinmişti. "Bence gerçeği istiyormuş

gibi yaparak benden para koparmaya çalışıyorsun. Bana hukuki bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumu söyledin. Ama bu tehlike sana yeterince para verirsem ortadan kalkacak, öyle mi? Bana kalırsa bu hukuki tehlike büyük bir yalan. Ortada tek gerçek var. O da senin para talebin."

Gurney yüz ifadesinin korkusunu yansıtmasını sağlayıp sessizce bekledi.

Valdez, Gurney'nin sessizliğine korkunç bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hâlâ zaman varken bunu itiraf etsen iyi olur."

Gurney kekeleyerek, "Benim... benim itiraf edecek... hiçbir şeyim yok," dedi.

Valdez omuz silkti. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Masanın arkasındaki adam, "Belki bu fikrini değiştirir," dedi. "Victor, herpetaryumun ışıkları, lütfen."

Güvenlik görevlisi, beton duvardaki bir düğmeye dokununca odanın karşısındaki cam aydınlandı. O tarafa dönen Gurney karşısında kapalı bir ormana benzeyen bir alan gördü. Dikkatini ilk olarak sarkık yapraklarından su damlayan tropik bitkiler çekti. Sonra yemyeşil bitkilerin altındaki siyah topraktaki hareketlenmeyi fark etti. Uzun, asit yeşili, simsiyah gözlü bir yılan bölmenin diğer köşesindeki, bariz dehşet karşısında korkudan tir tir titreyen küçük, kahverengi bir tavşana doğru yavaşça süzülüyordu.

"Kızım onu tek parça olarak, bir lokmada yutacak," dedi masanın arkasındaki adam. "Tavşanların çığlık attığını biliyor muydunuz?"

Gurney, cipinde kafası koparılmış bir tavşan bulduğu akşam Valdez'in verdiği bu rahatsız edici bilgiyi hatırlamıştı.

Dikkatini kapalı alanın diğer bölümlerindeki hareketler çekmeye başladı. Birkaç metre ötesinde hiçbir hayvanat bahçesinde görmediği kadar çok sayıda yılan vardı. Her ebatta ve renkte yılan hareket ediyor, kıvrılıyor, başlarını kaldırıp çatallı dilleriyle havayı kontrol ediyorlardı.

"Etkilendiğinizi görüyorum Bay Gurney. Ama en iyisini henüz görmediniz." Adam masanın orta çekmecesini açıp bir uzaktan kumanda cihazı çıkarıp herpetaryuma doğrulttu. Cam bölme yükselmeye başladı ve sonunda tavandaki yarığın içine girerek tamamen gözden kayboldu. Sıcak, bitkilerin hoş kokusuyla çürük kokusunun birbirine karıştığı nemli bir hava odayı doldurdu.

Gurney giderek artan panik duygusuyla bakarken yapraklarından su damlayan çirkin bir bitkinin altından devasa büyüklükte, sarı bir yılan çıktı. Yaratık ileri doğru sürünüp önce bölmedeki toprak alanı geçti sonra odaya doğru dönüp yavaşça aşağıya indi. Uzun bir S şekli çizerek Gurney'ye yaklaşmaya başladı.

"Dünyadaki en güzel hayvan budur," dedi masanın arkasındaki adam. Sesi en az yaklaşan yılanınki kadar huzursuz edici ve tuhaf bir sakinlikteydi. "Sadece güzel değil hassastır da. Etrafına dolanır. Ve bunu yaparken dinler. Kalp atışını dinler. Kalbinin sesine yoğunlaşmış halde giderek daha sıkı dolanır. Sonra daha sıkı. Nefes alamayacağın kadar sıkar. Sıkar. Daha da sıkar. Damarlarını ezer. Artık kalp atışı duyulmayıncaya dek sıkar, sıkar. Sonra geriye sadece sessizlik kalır. İşte o zaman bu güzel kız senin öldüğünü anlar. Kalbinin sessizliği seni ele verir. Bunu bir hayal etsenize Bay Gurney. Yaratık öldüğünü anlamak için kalbinin sesini dinliyor. Böylece seni kolaylıkla yutabilir."

Devasa yılan sanki talimatları yerine getiriyormuşçasına Gurney'nin bağlı bileğine doğru yaklaştı. Şimdi yılanın ağırlığını ayağının üzerinde hissediyordu. Sonra yavaşça bacağına doğru dolanmaya başladı. Ağırlığı kadar kıpkırmızı gözleri de tüyler ürperticiydi. Gövdesiyse neredeyse yetişkin bir erkeğin baldırı kalınlığındaydı.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı. Korkuya teslim olmak üzere olduğunu sesine yansıtmakta hiç zorlanmıyordu.

"Hiçbir şey, Bay Gurney. Hiçbir şey."

"Bu delilik! Sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım ben. Hiçbir şey!"

"Bunu duyduğuma sevindim."

Yaratık Gurney'nin bacağına dolanarak yükselmeyi sürdürürken ağırlığıyla Gurney'nin dengesini de etkilemeye başladı. Ayakta kalabilmek için çabaladığı sırada ilkinden daha büyük bir yılanın ıslak yaprakların arasından dışarıya çıktığını gördü. Bu yılan da ona doğru yaklaşırken ilki de artık kalça hizasına kadar yükselmişti. Valdez'e, Valdez'in babasına ve Uzi'li savunma oyuncusuna bakabilmek için zorlukla dönmeye çalıştı.

"Ne isterseniz yaparım! Sadece söyleyin yeter!"

Valdez'in babası kollarını kavuşturup gülümsedi. "Huzur istiyorum Bay Gurney. Hepsi bu. Sadece huzur."

Gurney'nin durdurmak için sarf ettiği çılgınca çabaya rağmen yılan göbeğine kadar ulaşmıştı ve yukarı doğru hareketine devam ediyordu. Valdez yüzünde memnuniyet ve nefret karışımı bir ifadeyle Gurney'ye bakıyordu. Babasına doğru eğildi ve Gurney'nin duyamayacağı bir şey söyledi. Babası, masanın orta çekmecesini açıp Valdez'e 9mm'lik bir Sig Sauer uzatıncaya dek Gurney'ye çok uzun gelen bir dakika boyunca öylece izledi.

Tanrıya şükür diye düşündü, Valdez'le birlikte tasarladıkları planın başarısızlığa uğrayabileceğinden korkmaya başlayan Gurney. Ama ana hedefe ulaşılmıştı. Valdez silahlıydı ve kendisinden hiç şüphelenmeyen babası ve Uzi'li adamla başa çıkabilecek durumdaydı.

Ama Valdez bunu yapmak yerine yüzünde hain bir gülümsemeyle masadan uzaklaşıp Gurney'ye doğru yürümeye başladı. Birkaç adım karşısına gelince zerre kadar titremeyen eliyle tabancayı yavaşça kaldırıp Gurney'nin kalbine doğrulttu.

Gurney damarlarındaki tüm kanın çekildiğini hissediyordu. O umutsuzluk anında dehşet içindeki zihninden yaşamının en büyük ve sonuncu hatasını Emma Martin'in Valdez'le ilgili fikirlerine güvenerek yaptığını geçirdi.

Valdez tetiği çekti.

Beton duvarlı odada namlunun sesi sağır ediciydi.

74

Gurney tabancanın sesiyle şoka girmişti. Ama şaşkınlık içinde ve kafası karışmış bir halde olsa da hayattaydı.

Valdez ona, ne olup bittiğine anlam vermeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. Elindeki tabancaya baktı. Sonra öfkeli bir şaşkınlıkla babasına döndü.

"Bu da ne demek şimdi?"

Adam tabancayı gösterdi. "Getir onu bana."

Valdez masaya doğru yürüyüp tabancayı geri verdi.

Babası şarjörü çıkardı, yerine çekmeceden aldığı yeni bir tane takıp silahı Valdez'e geri verdi.

"Bir daha dene."

Valdez, Gurney'nin karşısındaki az önceki yerini alıp namluyu yine kalbine doğrulttu. Ama bu kez sadistçe gülümsemek yerine Gurney'ye bakıp hafifçe başını salladı. Sonra büyük bir hızla masaya doğru dönüp Uzi'li güvenlik görevlisini arkasındaki duvara, babasını da sandalyesine çivilercesine kurşun yağdırdı. Babası sandalyeden kayıp yere devrildi.

Gurney'ye döndü, dev yılanın kafasına ateş edip ikiye böldü ardından da Gurney'nin ayak bileğindeki kelepçeye bir el ateş edip parçaladı. Tabancayı Gurney'ye uzattı. "On yedilik şarjördü on tane kaldı. İhtiyacınız olacak."

Hızla masanın arkasına koşup güvenlik görevlisinin elindeki Uzi'yi aldı. Bu sırada arka duvardaki kapı hızla açıldı ve içeri elinde Uzi'yle başka bir güvenlik görevlisi daldı.

Gurney onu tam göğsüne isabet eden iki kurşunla etkisiz hale getirmişti ki kapının ötesinde artık açıkta kalan koridorda üçüncü güvenlik görevlisi göründü. Ona da iki el ateş etti. Adam olanca hızıyla yere kapaklandı.

Gurney'nin beline sarılı, kafası parçalanmış yılanın baskısı gevşedi. Sonra da yere indi. Bu sayede üzerinden atlayıp hareket

edecek hale geldi. Pitona benzeyen, ilkinden de büyük yılanın kendisine doğru geldiğini görünce silahı ona doğrulttu.

"Dur!" diye bağırdı Valdez. "Onu öldürme!"

Gurney bunun mantığını anlayamasa da nedenini soracak vakit yoktu. Savaş teçhizatı kuşanmış bir adam iki elinde birer Uzi'yle koridorda belirip kapıya yöneldi. Gurney kendini yere attı. İki Uzi'den aynı anda kurşun yağmaya başladı. Kurşunlar ahşap masayı parçalıyor, Gurney'nin birkaç santim üzerinden geçiyordu.

"Marko!" diye bağırdı Valdez. "Benim ben. Dursana Tanrı aşkına!"

Adam ateşi kesti ama Uzi'lerini içeri doğrultmayı sürdürdü. "Elindeki silahı bırak. Ellerini başının üzerine koyup seni görebileceğim bir yere geç."

"Tamam, Marko, sakin ol," dedi Valdez yatıştırıcı bir sesle. Sonra diğer taraftan kapının eşiğine doğru sokulup koridora defalarca ateş etti.

Bir an sonra boğazından kan fışkıran, kasılan parmaklarının iki Uzi'yi tavana doğru ateşlediği Marko adlı adam sırtüstü yerde yatıyordu.

"Daha kaç güvenlik görevlisi var?" diye sordu Gurney dikkatle doğrulurken.

"Üç tane daha. Hepsi üst katta. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardır. Destek isteyecekler. En fazla on dakikamız var. Sen koridoru kontrol et, benim yapmam gereken bir şey var."

Valdez ele geçirdiği Uzi'yi masanın üzerine koyup babasının cesedini odanın ortasına doğru çekti. Gözlüğünün renkli camlarından biri kırılmıştı. Göz çukurundan beton zemine kan sızıyordu. Başı yavaşça yaklaşan pitondan en fazla altmış santim uzaktaydı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Gurney.

"O kadar çok insana bunu yaptı ki. Aynı şeyi size de yapacaktı. Adalet bu işte. Tek üzüntüm olacakları göremeyecek olması.

Şimdi hızlı olalım. Merdivenleri tutuyorlardır. Asansörle çıkacağız."

"Şifreyi biliyor musun?"

"Çıkmak için gerekli değil. Sadece inerken kullanılır."

Asansöre bindiler, Valdez metal duvarda bir tuşa dokundu ve yukarı hareket ettiler.

"Hazır olun," dedi Valdez, Uzi'yi asansörün kapısına doğru ateş etmeye hazır pozisyonda tutarak.

Gurney tabancasının şarjörünü kontrol edip aynı pozisyonu aldı.

Asansörün kapısı açıldığında boş koridora silah doğrulttuklarını gördüler. Valdez öne geçip garaja yöneldi. Kapı açıktı. Floresanlar yanıyordu. Garville polisine ait araç gitmişti. Valdez içeri girip Uzi'yi inci grisi Range Rover'a doğru çevirdi. Gurney sağına geçti.

Valdez duvardaki metal bir kutuyu gösterdi. "Orayı açıp elektronik anahtarı al."

Gurney söyleneni yaptı.

"Şimdi kilidi aç tuşuna dokun."

Gurney'nin tuşa dokunmasıyla beraber Range Rover'ın kapılarının kilidinin açılma sesi işitildi.

"Beni koru," dedi Valdez. "İçeriyi kontrol edeceğim."

Yolcu tarafına doğru yürüdü. Kapıyı hızla çekip açtı. Sonra aynı şeyi arka kapı için yaptı.

"Temiz. Şimdi bagaja bakalım."

Valdez aracın arka tarafına geçerken Gurney de konumunu ona göre ayarladı.

"Kumandanın üzerinde bagaj düğmesi var. Ona basın."

Gurney düğmeye bastı.

Bagaj kapağı yukarı kalktı.

Bir saniye sonra Valdez elindeki Uzi'yi yere düşürerek geriye sıçrarken keskin bir çığlık attı.

Uzun, ince, mor bir yılan yukarı kalkan bagaj kapağının arasından fırlayıp Valdez'in boynuna dolandı.

Gurney telaşla oraya doğru hareketlendiği esnada siyah elbiseli, vahşi gözlü kadın bagajdan atlayıp öfkeyle dişlerini göstererek yerdeki Uzi'yi kaptı.

Parmağını tetiğe koyup onlara doğrultmaya hazırlandı.

"Bırak silahı!" diye bağırdı Gurney.

Ama Uzi'nin namlusu üzerine doğru çevrildi. Gurney bir saniyeden kısa sürede üç kez tetiğe bastı. 9mm'lik mermiler kadını beton zemine devirdi.

"Öldür şu lanet şeyi!" Kelimeler ağzından hırıltılı bir sesle çıkmıştı. Valdez boğazına dolanan yılan yüzünden boğulmanın eşiğindeydi.

Gurney bir adım daha yaklaşıp dikkatle nişan aldı ve yılanı tam kafasından vurdu.

Yerdeki kadının cesedine baktı. Ayak bileklerine plastik kelepçeleri takan, zayıf, ufak tefek kadının cesedine. Elbisesinin üzerinden garajın zeminine kan yayılıyordu.

Dev pitonun amansızca ve büyük bir açgözlülükle beton zeminde hareketsiz yatan *Engerek* lakaplı adamın başına doğru ilerlediğini hayal etti.

Bitmişti.

Yorgunluk bütün zihnini boşalttı.

Düzenli atan kalbi dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

Ayışığı Kitaplığı

SONSÖZ

Kısa bir tartışmanın ardından Valdez ve Gurney kulübeye geri dönme kararı verdiler. Valdez'in kullandığı Range Rover'la şafak sökerken kulübeye ulaştılar. Fiziksel ve zihinsel yorgunluktan ayakta duracak halleri kalmamıştı. Gurney'nin sırtı ve boynu feci ağrıyordu. Yine de yatmaya gitmeden önce içini kemiren soruyu sordu.

"Bana doğrulttuğun silahın boş olduğunu nereden biliyordun?"

"Nasıl kullanacağımdan kesin olarak emin olmadıkça onun bana dolu bir silah vermeyeceğini biliyordum."

Günün ilerleyen saatlerinde Valdez, Sonny Lerman cinayetinin bu büyük komplodaki yerinin ne olduğunu sordu. Gurney'nin tahmini, yaptığı soruşturmayla genç adamı kızdırmış olabileceğiydi. Elde edilecek bulgular doğrultusunda sigortadan para alamayacağı endişesiyle Valdez'in biyolojik babasından sorun çıkaran araştırmacının ortadan kaldırılması için yardım talebinde bulunmuş olabilirdi.

"Ama" dedi Gurney. "Muhtemelen baban, Sonny'yi en az benim kadar baş belası olarak gördüğünden Lenny cinayetini Ziko'ya yıktığı gibi, Sonny cinayetini de benim üzerime yıkarak ikimizden birden kurtulmak istemiş olabilir. Ama Charlene

Vesco'nun ölümü konusunda pek o kadar emin değilim. Tahminimce kadın kuzeni Dominick'in vurulmasıyla o kadar sarsılmıştı ki baban onun güvenilirliğinden şüphe etmeye başladı ve ileride sorun çıkarmaması için onu öldürdü.

Ertesi günün ilerleyen saatlerinde Gurney akşamki kan banyosuyla ilgili medyada tek bir haber olmamasının tuhaflığıyla ilgili düşüncelerini söyledi. "Ölümcül yılanlar, cesetler, her yanda mermi kovanları. Normalde yıllarca konuşulacak sansasyonel bir olay olarak görülmeliydi."

Valdez başını iki yana salladı. "Haberlerde olmayacak. Hiçbir şey bilinmeyecek."

"İyi de bu nasıl mümkün olabilir? Yani sadece silah sesleri bile..."

"Silah sesleri duyulmadı. Babam yıllar önce evi ses geçirmeyecek şekilde yaptırmıştı. O evde dışarıdan duyulmasını istemediği o kadar çok ses oldu ki."

Söyledikleri Gurney'nin aklına her türden korkunç düşünceyi getirdiğinden uzunca bir süre sessiz kaldı.

"Peki ya cesetler? O kadar kan? Orada öylece kalacak mı?"

Valdez omuz silkti. "Ondan haber alamayınca babamın hizmetlerinden faydalanan insanlar bir şey olduğunu anlayacaklar. Temizlikçiler gelecektir. Özel durumlarla başa çıkmasını bilen profesyoneller. Sorun çıkarabilecek her şey yok olacak. Günün birinde de ev satılacak. Onunla arasında hiçbir bağlantı bulunamayacak."

"Siyah elbiseli kadın," dedi Gurney. "O kimdi?"

"Serena. Kız kardeşi." Valdez'in ses tonu ortada hastalıklı bir ilişki olduğunu ima ediyordu.

Gurney o konuyu üstelemeye gerek görmedi.

"Sana fırlattığı mor yılanla ilgili ne biliyorsun?"

"Serena'nın en sevdiği yılan oydu. Son derece nadir ve ölümcül bir yılan. Hayvanın vücuduna dolanmasına izin verirdi. Emin ol izlemesi hiç de güzel bir şey değildi."

O gece Gurney yemek masasına, bilgisayarının başına geçti ve kanlı final kısmını atladığı olayı geri kalan tüm ayrıntılarına varana dek yazıp Cam Stryker'a e-posta olarak gönderdi. Gerçeğin en azından bu kadarını onunla paylaşmak zorunda olduğunu hissediyordu.

Aralarındaki ilişkinin, kararlı bir şekilde birbirlerine zarar verme temelli, son derece rahatsız edici bir seviyeye ulaştığının farkındaydı. Slade olayında savaşı kazanabilirdi hatta sonundaki mor yılana varıncaya dek tüm hikâyeyi aktarırsa, Stryker'ın kariyerini bile bitirebilirdi. Ama kendisinin de bu kan banyosunun yaşandığı yerde olması önünde sonunda onu da çok maliyetli ve bir o kadar da tehlikeli bir hukuki kâbusla yüz yüze getirebilirdi. Sırf Stryker'a zarar vermek için kendi yaşamını feda etmek gibi bir niyeti yoktu.

Yardımları için teşekkür ettiği bir notla birlikte olayın hikâyesini anlattığı bir başka e-postayı da Kyra Barstow'un şahsi hesabına gönderdi.

Her iki kadından da bir yanıt gelmedi. Zaten beklemiyordu da.

Valdez, Gurney'ye kulübeyi süresiz olarak kullanabileceğini söyledi.

"İstediğin kadar kal. Bir hafta, bir ay, bir sene. Evin olsun burası. Ben Emma'nın yanına dönmek zorundayım. Kendimle ilgili hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Öldürmek çok kolay geldi. Bir zamanlar olduğum kişiye dönüşmemin çok kolay olduğunu gördüm."

"Sen gerekeni yaptın. İkimizi de kurtardın."

"Beni rahatsız eden o değil. Sonrasında hissettiklerim. İçimde intikam heyecanı hissettim. Emma düşman kanıyla heyecanlanmanın bir hastalık olduğunu söyler."

Valdez'in yorumları Gurney'yi, olayların aldığı şekil karşısında tuhaf biçimde karmaşıklaşan kendi hislerini değerlendirmeye itti. Diğer taraftan artık olayı tam manasıyla anlamış durumdaydı. Tüm parçaları birleştirmeyi başarmıştı. Gizem çözülmüştü. Kariyerinde daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi sonuca ulaşmıştı.

Ama yanıtlanmamış başka tür bir soru vardı.

Neden olayın nihai çözümünü Valdez'in inisiyatifine terk etmişti?

Eğer gerçek hedefi olayın kusursuz bir şekilde ortaya çıkarılmasıysa, neden oraya gitmeye kalkmadan önce kamuoyunun karşısına çıkmamıştı? Neden tüm öğrendiklerini emniyet kuvvetleriyle hatta medyayla paylaşmamıştı? Neden her şeyi, kendisini tüm olayların arkasındaki kişiye götürme isteği duyabileceğini düşündüğü tek bir kişiye anlatmıştı?

Bazen düşmanla yüzleşmek bulmacadaki eksik parçaların doldurulmasını sağlayabilirdi ama bu olay için böyle değildi. Kendisini Engerek'e götürecek kişi olduğunu bildiği Valdez'e açıklamadan önce parçaları çoktan bir araya getirmişti. Öyleyse bu şartlar altında yüzleşmek istemesinin tek bir nedeni olabilirdi.

Ölümcül bir savaş arzusu.

Kim olduğu konusunda kendini mi kandırıyordu? Kendine Sherlock Holmes'ün soyundan olduğunu, ihtiraslı suçların karmaşık dünyasına mantıkla yaklaştığını, gerçeğin peşinde rasyonel bir zihinle koştuğunu söylerken aslında peşinde olduğu şey gerçekler değil de zafer miydi? Her ne pahasına olursa olsun kazanılacak bir zafer. Başka insanların hayatlarını kaybetmeleri pahasına, kendi evliliğinin zarar görmesi pahasına kazanılacak bir zafer. Zafer kazanmak uğruna feda etmeyeceği bir şey var mıydı?

Belki de o, zihinsel çözümlerin Holmes'ü değil, daha çok baş düşmanı Moriarty ile Reichenbach Şelalesi'nde ölümüne dövüşen Holmes'tü.

Gurney kahvaltı ederken Kyle arayıp sonunda tüm o çekici enerjinin altındaki soğuk ve çıkarcı kişiliğini gördüğü Kim Corazon'dan ayrıldığını söyledi. Özellikle de RAM'deki röportajında Gurney'nin cinayet işleyebilecek kapasitede biri olduğunu söylemesi bardağı taşıran son damla olmuş, hırsının altındaki çirkinliği görmüştü.

"Slade olayı ile ilgili tamamı imalar ve varsayımlarla dolu bir kitap yazıyor," dedi Kyle. "Ve o korkunç Şükran Günü olayını potansiyel yayıncıları için satış malzemesi olarak kullanıyor. Olayın seni, Madeleine'i ya da başka birini nasıl etkilemiş olabileceği umurunda değil. Önem verdiği tek şey kokuşmuş kariyeri."

Gurney her akşam Hardwick'in durumunu sormak için hastaneyi aradı ama yanıt hep aynıydı.

Birkaç kez Esti'ye ne kadar üzgün olduğunu söylemek için Dillweed'e gitme isteği duydu. Ama her seferinde bunun, korkusunu ve üzüntüsünü paylaşmak yerine kendisine olan düşmanlığını ortadan kaldırmayı amaçlayan bencilce bir arzu olduğundan kuşkulanarak vazgeçti.

Başına aldığı darbenin etkisi arada kendini hatırlatıyordu. Bazen bir kucak dolusu ağır odunu hiç sıkıntı yaşamadan şömineye taşıyabiliyordu. Ama sonra durup dururken başı dönüyor ya da omlet hazırlarken başına ağrı saplanıyordu.

İki defa hep aynı, her seferinde gözyaşları içinde uyanmasına neden olan o rüyayı, Danny rüyasını gördü.

Güneşli bir günde oyun alanına gidiyorlardı.

Danny önünde yürüyordu.

Kaldırımdaki güvercini takip ediyordu.

Kendisi sadece bedenen oradaydı.

Zihni, üzerinde çalıştığı cinayet vakasıyla doluydu.

Olası bir çözüme yol açabilecek parlak bir fikre odaklanmıştı.

Kaldırımdaki güvercin caddeye indi.

Danny güvercini izliyordu.

Korkunç, yürekleri durduran bir gürültü işitildi.

Danny'nin bedeni havaya savruldu. Kaldırıma hızla çarpıp yuvarlandı.

Yuvarlandı.

Kırmızı bir BMW hızla uzaklaşıyordu.

Lastiklerini öttürerek köşeyi döndü.

Gitmişti.

Bazen yaşamının iskeletinin çöktüğüne, tüm referans noktalarının yok olduğuna, kalıcı olduğunu hayal ettiği her şeyin buharlaştığına dair ezici bir duygunun etkisine kapılıyordu. Bir sabah yemek odasının penceresinden dışarıyı seyrederken kıvrılmış, kuru bir yaprağın buzlu zeminde uçuştuğunu görmüş ilk anda yaprağı küçük, sakat bir yaratık sanmıştı. Tıpkı kendisi gibi.

Birkaç kez Franciscan Sığınağı'na gidip amaç duygusuna yeniden kavuşabilmek için gönüllü olmayı aklından geçirse de yapmadı. Köpek gezdirme fikri aklında belirip kaybolan tek fikir

değildi. Ne zaman bir şey yapmayı düşünse yapmamak için bir neden buluyordu.

Bunun tek istisnası kulübede iki hafta geçirdikten sonra yaşandı. Walnut Crossing'e gitmesi gerektiği fikrine kapılmıştı. Evi kontrol etmeli, Madeleine'le konuşmalıydı. Aslında ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Belki doğru kelimeler aklına yolda gelirdi. Ama hiç de öyle olmadı. Ne zaman bu konuyu düşünmeye kalksa dikkati başka yöne kayıyordu. Ama bu konu, her teşebbüsünde zihninin erişemeyeceği bir yerine kayıp uzaklaşıyordu.

Walnut Crossing'e yaklaştıkça yaptığı yolculuk daha anlamsız gelmeye başladı. Belki de dönüp park alanına yönelmeli, çadırı toplamalı, her şeyi arabaya koyup kulübeye geri dönmeliydi. Ama kamp alanına gitmek için dönmesi gereken kavşağı geçip düz devam ederek arazisine giden, tepenin arka tarafındaki kasaba yolunda kaldı. Nöbetçilerin artık orada olmayacağını düşünüyordu. Haklıydı da.

Meradan yukarı çıkıp kuşkonmaz tarhının yanına park etti. O an etrafındaki her şeyin adını koyamadığı bir şekilde değiştiği hissine kapıldı. Arabasından indi, soğuk aralık havasını ciğerlerine çekti. Madeleine'in arabası orada değildi. Evde de yaşam belirtisi görünmüyordu. Kümesin etrafındaki çitlerle alpaka barınağı tamamlanmıştı. Bu bölüm arazide yaklaşık yarım dönümlük bir alanı kaplıyordu.

Barakaya doğru yürürken neredeyse insan sesine benzeyen hafif bir mırıltı duyar gibi oldu. Barakanın etrafındaki çitleri takip etti ve sesleri çıkaran yaratıklarla karşı karşıya geldi.

Açık bir saman balyasının yanındaki ikiz alpakalar ona bakıyordu. Gözlerinde huzur ve ferahlık hisleriyle beraber çocuksu bir merakı anımsatan bir ifade vardı.

Acaba Madeleine şu an ne hissediyordur diye geçirdi içinden. O da onunla birlikteyken hiç hissetmediği huzur ve ferahlık duygularına kavuşmuştu belki de.

Dondurucu rüzgâr yerdeki kar birikintilerini havaya savurdu. Arabasına geri döndü, kasaba yoluna sapıp oradan kuzeye, kulübeye yöneldi. Kim olduğunu, nereye ait olduğunu, kendini neden bu kadar kaybolmuş hissettiğini bulmaya kararlıydı.

TEŞEKKÜR

Yılan Avı'ın basımıyla birlikte Dave Gurney serisi *Aklından Bir Sayı Tut* için ilk başvuru mektubunu yollarken hayal bile edemeyeceğim şekilde on dördüncü yılına girdi.

Serinin hem yurtiçinde hem de yurtdışında tanınıp başarıya ulaşması büyük oranda, birlikte çalışmaktan keyif aldığım insanlar sayesinde gerçekleşti.

Temsilcilerim Molly Friedrich, Lucy Carson ve Hannah Brattesani müthiş zekâları, müthiş enerjileri ve olağanüstü destekleyici tavırlarıyla bir yazarın dileyebileceği her vasfa sahipler.

Counterpoint'teki iyi profesyonellerle çalıştığım için de kendimi aynı derecede talihli hissediyorum. Dan Smetanka yapıcı soruları ve önerileriyle her şeyin daha iyi olmasını sağladı. Aslında verdiği bir öneriyle *Yılan Avı'ın* en şaşırtıcı Gurney kitaplarından biri olmasına neden oldu. Ayrıca zekice düzeltmeleri ve romanın temposuna sağladığı olumlu katkıları için Dan López'e teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi Dave Gurney maceralarına olan heveslerini yitirmediklerini görmeyi hoş bir ödül olarak kabul ettiğim, aynı zamanda ona çözeceği yeni problemler yaratmam için beni güçlü bir şekilde teşvik eden okurlarıma minnettarım.

Ve son olarak eşime teşekkür ediyorum. Onun desteği ve sabrı olmasaydı bu kitaplar yazılamazdı.

YAZAR HAKKINDA

© Naomi Fisch

Dave Gurney polisiye dizisinin yazarı JOHN VERDON'ın eserleri yayınlandığı yirmiden fazla dilde çoksatan oldu: *Aklından Bir Sayı Tut, Gözlerini Sımsıkı Kapat, Şeytanı Uyandırma, Peter Pan Ölmeli, Kurt Gölü, Fırtınada Yanaçaksın ve Tepenin Laneti.* Roman yazarlığına başlamadan önce Verdon, yaratıcı reklam yönetmenliği ve özel mobilya üreticiliği gibi iki farklı alanda kariyer yaptı. Şu an eşi Naomi'yle New York kırsalında yaşamakta. Daha fazla bilgiye johnverdon.net adresinden ulaşılabilir.

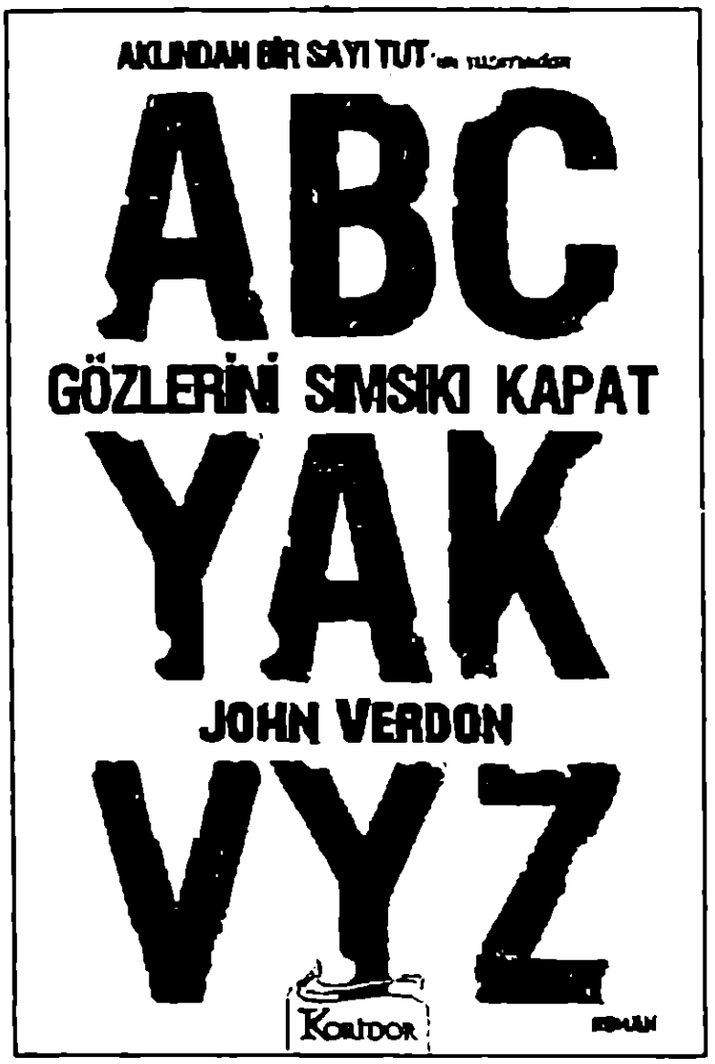

SENİ O KADAR İYİ TANIYORUM Kİ NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜ BİLİYORUM

Mark Mellery, posta kutusuna bırakılmış imzasız bir mektup alır. Mektupta şöyle yazmaktadır: "Aklından herhangi bir sayı tut – 1 ila 1000 arasında herhangi bir sayı." Mellery öylesine 658 sayısını tutar. Not şöyle devam etmektedir: "Sırlarını nasıl bildiğimi göreceksin... Küçük zarfı aç."

"Aldıklarını geri vereceksin
Vermiş olduklarını aldığın zaman.
Biliyorum ne düşündüğünü,
Ne zaman uyuduğunu,
Nereye gittiğini,
Nereye gideceğini.
Seninle bir randevumuz var,
Bay 658."

Sıradanlıklara meydan okuyan, anında başınızı döndürecek ve ilgi çekici karakterlerin kalp atışlarını tüm gerçekliğiyle hissedeceğiniz Aklından Bir Sayı Tut, kolay kolay unutmayacağınız bir roman.

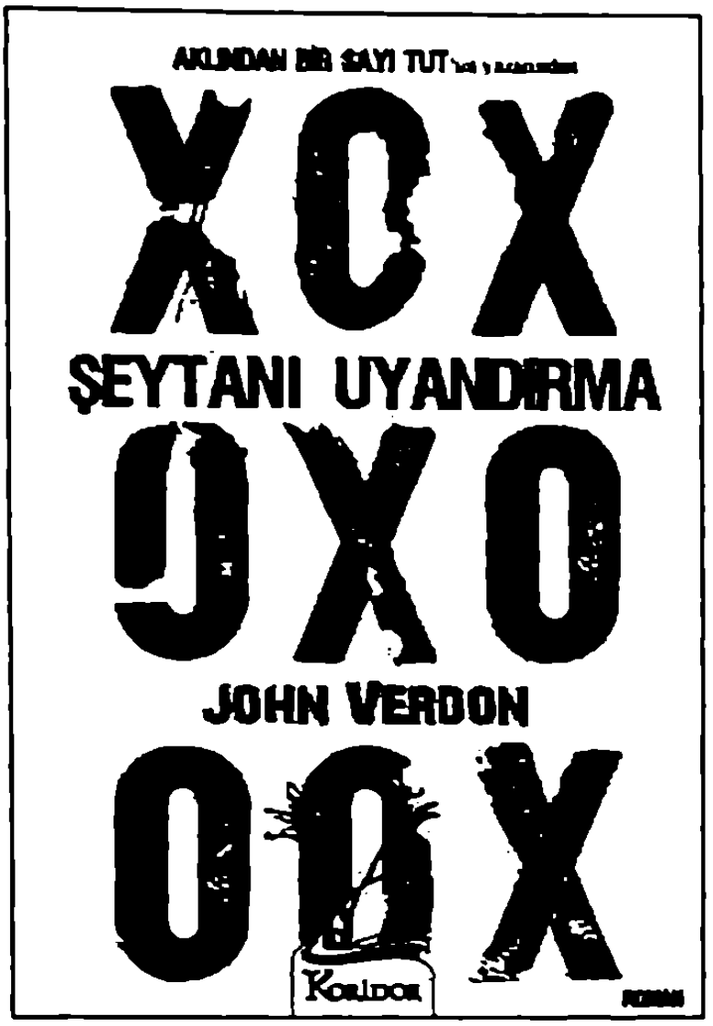

New York'un en gözde dedektifiyken, basının kendisine yakıştırdığı isimden hep rahatsız olmuştu: Süper Dedektif. Bir bulmacayla karşılaştığında, mutlaka çözmek isterdi. Gurney'e göre her bulmacanın çözümü için mutlaka bir ipucu vardı.

Peki ya bu sefer yoksa?

Düğün günü öldürülen bir gelin... Ve olaya tanıklık eden yüzlerce davetli. Cinayeti kimin işlediği ortada, herkes kendinden emin ama ya hepsi zekice bir illüzyonla yanıltılıyorsa... Cinayet silahı dahil birçok detayda sürpriz akıl oyunlarını gördüğünde, Gurney tam bir psikopatla karşı karşıya olduğunu anlar.

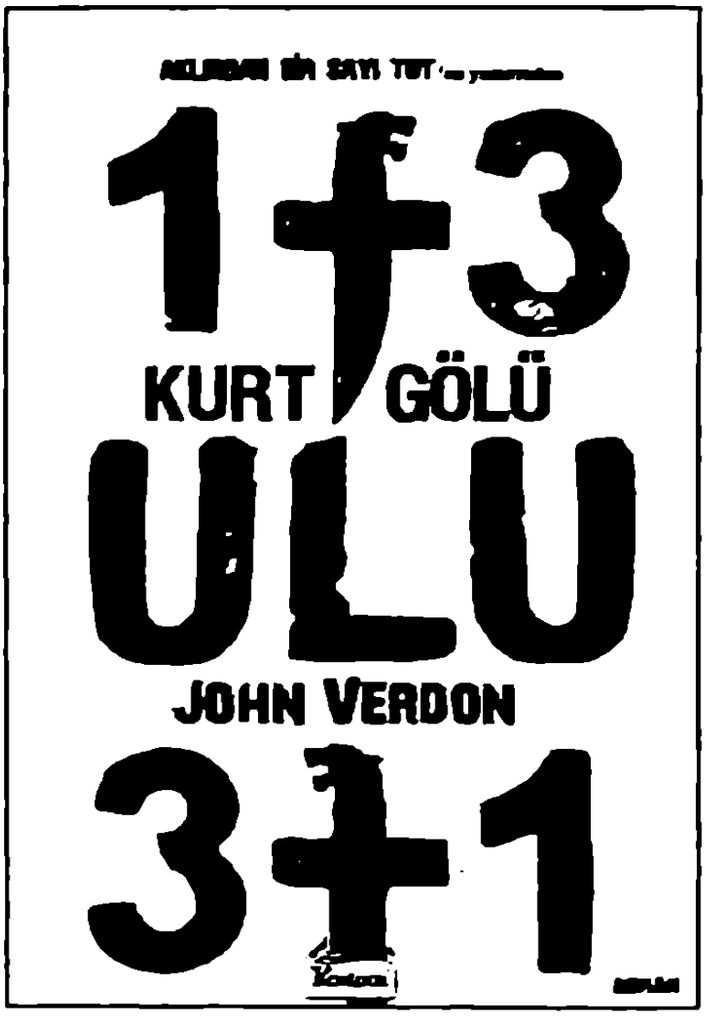
Kim daha zeki; Gurney mi, yoksa müthiş bir illüzyondan ibaret katil mi? John Verdon'dan, akıl oyunlarının iç içe geçtiği, sıra dışı bir roman.

Hiçbir cinayet kusursuz değildir. Özellikle Dahi Dedektif Dave Gurney bir olaya müdahil olup hiç kimsenin göremediği detayları ortaya çıkardığında, çıkışı olmadığı düşünülen labirentin çıkışını ustalıkla bulduğunda...

Gurney, bir seri katil üzerine belgesel hazırlayan genç bir kıza danışmanlık yapmayı kabul eder. On yıl önce yaşanan bu olaylarda kurbanların hepsi keskin bir nişancı tarafından zifiri karanlıkta, pahalı Mercedes arabalarını kullanırken, aynı açıdan ve noktadan kusursuz biçimde vurulmuş ve bedenlerinin yanına birer oyuncak hayvan bırakılmıştır. Asla aydınlatılamayan bu cinayetlerin üstüne bir perde çekilmiştir ve kimse bu perdeyi kaldırabilecek kadar cesaretli değildir. Tek bir kişi dışında.

Gurney'in, kimseye izini belli etmeyecek kadar dahiyane bir plan yapmış olan bu caniyle oynayabileceği tek bir oyun vardır. Ölüm oyunu: Kendini hedef göster, o sana gelsin.

Gördüğünüz bir kabus, cinayet silahı olarak kullanılabilir mi?

Ülkenin farklı yerlerinde yaşayan dört kişinin tek ortak noktası; aynı rüyayı gördüklerini ve bu rüyada kurt başlı bir hançerle öldürüldüklerini söylemiş olmalarıdır. Dördü de bu ifadelerinden hemen sonra, bilekleri kesilmiş halde bulunur ve yanı başlarında hepsini ölüme götüren kurt başlı bir hançer duruyordur. Onları intihara götüren bu kabuslar mıydı?

Bir anda tüm dikkatler, ürkütücü atmosfere sahip Kurt Gölü diye bilinen yerde, hipnoz terapileri yapan Psikolog Richard Hammond'a yönelir. Her bir kurban ölmeden kısa bir süre önce Hammond ile Kurt Gölü'nde hipnoz terapisi görmüştür.

Kurt Gölü'nün şeytani esrarengizliğinde en az onu tuzağa düşüren kar fırtınası kadar acımasız olan düşmanları, ne pahasına olursa olsun Gurney'i gerçeklerden uzak tutmaya kararlıdırlar. Duygusal açıdan kırılma noktasına gelen Gurney, şimdiye kadarki en korkunç düşmanı ile kendini ölümcül bir oyunun içinde bulur.